
TRUDY HARVEY TAIT
DINCOLO DE CORTINA DE CATIFEA
Partea a doua
dincolo de cortina de catifea,
o tânără duce o luptă neîncetată.

DINCOLO DE CORTINA DE CATIFEA

TRUDY HARVEY TAIT

Dincolo de cortina de catifea, o tânără duce o luptă neîncetată.

Volumul de față, o continuare a cărții *„Cortina de catifea"*, duce mai departe povestea lui Estera și Gabi, cele două românce care, în încercarea de a scăpa de Cortina de Fier, se trezesc prinse în lațul altei cortine. Estera ia măsuri drastice pentru a sta departe de Cortina de catifea, în vreme ce Gabi îi neagă însăși existența, numind-o în schimb „Visul American".

Cu toate acestea, în spatele acestei cortine învăluitoare, cele două fete și prietenii lor, Len și Ron Atwood, descoperă faptul că Dumnezeu poate transforma o tragedie într-o victorie. Povestea va lua întorsături neașteptate, pe măsură ce harul Său va pătrunde, transformând și schimbând direcția vieții unor oameni nedesăvârșiți și supuși greșelii.

ISBN:978-973-7738-40-0

www.HarveyCP.com

Dincolo de Cortina de catifea,
o tânără duce o luptă
neîncetată.

TRUDY HARVEY TAIT

Dincolo de Cortina de catifea

EDITURA CARMEL PRINT
ARAD - 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAIT, HARVEY TRUDY
Dincolo de Cortina de catifea / Trudy Harvey Tait ; trad.: Ioana Herring. - Arad: Carmel Print, 2011
ISBN ISBN 978-973-7738-40-0

I. Herring, Ioana (trad.)

21.3.11

Traducere din limba engleză: Ioana HERRING
Corectura: Sanda SĂNDULESCU, Adina HOESCU
Tehnoredactare computerizată: Lucian STANA

Adresa din România
S.C. VEYHAR CHRISROM SRL
Str. Spătari nr. 26, codul poștal 100 577
Loc. Ploiești, jud. Prahova, România
Tel./fax: 0244 571 661, mobil: 0745 010 382
E-mail: mitica12hcp@yahoo.com

Adresa din USA
HARVEY CHRISTIAN PUBLISHERS, INC.
3107 Hwy. 321, Hampton, TN 37658
Tel./fax: (423) 768-2297
E-mail: books@harveycp.com
Website:www.harveycp.com

Fiului meu, Edwin, nurorii mele, Jennifer
și minunatei mele nepoțici, Catherine Elanor

Vă mulțumesc că îmi faceți parte și mie de talentele voastre. Corectările voastre constructive sunt de neprețuit. Au fost întotdeauna drese cu umor și temperate prin răbdare. Fără ajutorul vostru, această carte ar fi cu totul altfel decât este acum!

Prefață

În primul meu roman, Cortina de catifea, mi-am împlinit dorința mea de demult de a scrie ceva ce să-i ajute pe tineri – precum și pe cei mai înaintați în vârstă – să devină conștienți de pericolele care vin peste creștinii care se luptă să-și trăiască credința într-o societate materialistă și amorală. Fiind copil în timpul Războiului rece, am auzit frecvent mărturii ale diferitor oameni care au suferit pentru credința lor în țările comuniste. În secolul douăzeci și unu, chiar dacă a căzut cu adevărat Cortina de Fier, corespondentul occidental al acesteia se face simțit în fiecare țară în care libertatea pretinde a domni.

În spatele Cortinei de catifea continuă firul vieții Esterei și a prietenilor ei, care au insistat că nu li s-a spus încă toată povestea.!

Explorarea diferitelor moduri în care încearcă Estera să evadeze de sub Cortina de catifea m-a determinat să-mi revizuiesc și eu pelerinajul spiritual propriu. Am realizat din nou că Dumnezeu permite suferința în viața noastră pentru a ne redirecționa spre cărarea voii Sale.

Dacă, în timp ce citești cartea, descoperi că povestirea o ia în direcții neașteptate, lucrul acesta se întâmplă deoarece harul uimitor al lui Dumnezeu produce minuni în viața ființelor umane păcătoase și pline de slăbiciuni, deranjând cursul unduios al

existenţei lor pământeşti şi dându-le o perspectivă eternă care îi transformă.

Doresc să-mi exprim din inimă recunoştinţa faţă de Beulah Freeman, Margaret Smith, Jean Ward şi Ottie Mearl Stuckenbruck pentru asistenţa lor nepreţuită în privinţa corecturii ortografice. Sunt de asemenea profund îndatorată soţului meu, Barry, fiului şi nurorii mele Edwin şi Jennifer Woodruff Tait şi lui Marie Geisler pentru implicarea lor în editarea manuscrisului şi pentru sfaturile şi încurajările lor nenumărate.

Sper din toată inima că această carte, *Dincolo de Cortina de catifea*, să se dovedească a fi nu doar o povestire mişcătoare şi captivantă, ci şi o unealtă care să aducă aminte tuturor celor care o citesc de faptul că harul lui Dumnezeu nu cunoaşte limite şi, dacă îi permitem, el va face ca vieţile noastre să fie o mireasmă a Prezenţei divine în momente şi în locuri neaşteptate. El va transforma eşecurile noastre în oportunităţi divine şi ne va conduce pe cărări la care noi nici măcar nu am visat. Când vom întoarce ultima pagină a acestei cărţi, fie ca şi noi să repetăm ca un ecou cuvintele Esterei, ale lui Gabi, Ron şi Len cum că, în final, întotdeauna – şi întotdeauna – este „numai prin har".

Hampton, Tennessee
Octombrie, 2007

Lista personajelor principale din Cortina de catifea

Estera Popescu – o frumoasă domnişoară română care şi-a pierdut ambii părinţi şi vine să trăiască alături de unchiul ei şi familia acestuia în SUA în anii '80. Estera suferise mult pentru credinţa ei în România, dar îşi dă seama destul de curând că, în SUA, creştinismul este destul de diferit. De asemenea, descoperă că, deşi a evadat de sub Cortina de Fier, treptat este învăluită de echivalentul ei occidental – Cortina de Catifea

Gabi Popescu (Gabriela) – sora mai mică a Esterei care, până la urmă, vine la Estera în America

John Popescu – unchiul Esterei şi al lui Gabi care imigrase în America în anii 60'

Mary Popescu – fosta soţie a lui John şi mătuşa prin căsătorie a Esterei şi a Gabrielei

Ramona Popescu – fiica cea mare a lui John şi Mary

Rachel Popescu – fiica cea mică a lui John şi Mary

Mătuşa Ana – mătuşa Esterei şi a Gabrielei (sora înfiată a mamei Esterei) care trăieşte tot în România

Ron Atwood – fostul logodnic al Esterei

Diane Atwood – mama lui Ron care, în final, devine a doua soție a lui John

Len Atwood – vărul lui Ron care este păstor de tineret la Biserica Evanghelică Pine Grove (Păduricea de pin)

Keith Cripps – pastorul Bisericii Evanghelice Pine Grove (Păduricea de pin)

Betty Cripps – soția lui Keith

Margaret Cripps – fiica lui Betty și Keith

Hugh Gardner – un domn creștin pe care Estera îl întâlnește în drum spre Statele Unite; el este cel ce o avertizează cu privire la Cortina de Catifea

Aaron Gardner – nepotul domnului Hugh

capitolul 1

Hai România!

— Jos Ceaușescu! Vrem libertate! Apartamentul cu trei camere răsuna de strigătele lui Gabi, care dansa prin cameră aruncând în aer prosopul de vase.

— Mai încet, te rog. O să trezești vecinii, o dojeni verișoara ei, care tocmai intrase în cameră cu o ceașcă cu cafea în mână.

— Dar uită-te și tu, Rachel, este revoluție, în sfârșit! explodă Gabi și o apucă de braț, trăgând-o după ea prin cameră în pas de vals. Rachel se smulse din prinsoare și se uită cu stupoare la ceașca ei cu cafea, acum pe jumătate goală.

— Uite ce-ai făcut! Nu poți să te controlezi și tu puțin? începu să spună, dar se opri brusc. Privi cu ochii mari la imaginile de la televizor și se așeză pe cel mai apropiat scaun.

— Jos comunismul! Vrem alegeri libere! striga mulțimea cu înverșunare. Rachel se ciupi ca să fie sigură că nu visează. Erau evenimente de genul celor despre care citeai în manualul de istorie. Privi imaginile de pe ecran cu atenția încordată.

— Hai România! începu din nou Gabi, înșfăcând-o de braț pe verișoara ei și ridicând-o în picioare. Nu-ți vine și ție să te bucuri un pic de toate astea? Doar ai și tu sânge de român în tine, ai uitat?

— Cum era să uit, doar tu mi-aduci mereu aminte, bodogăni Rachel, îndreptându-se spre camera ei – își dorea

puţină linişte şi pace. Eu m-am născut totuşi în America, şi n-am fost în România nici măcar în vizită.

— Şi ce dacă? o mustră Gabi. Cine-i român, tot român rămâne. Of, şi dându-i drumul de mână verişoarei ei, adăugă îmbufnată, se pare că numai mie îmi pasă de ce se întâmplă acolo. Se aşeză confortabil pe covor, cu picioarele încrucişate, uitându-se atentă la televizor.

— Te rog frumos să nu mă judeci, protestă Rachel. O să sărbătoresc atunci când o să ştiu sigur că am ce sărbători. Nu se ştie ce întorsătură pot să ia lucrurile. Eu mă tem de ce-o să facă Securitatea. Doar nu crezi c-o să lase lucrurile să continue. Şi, în comparaţie cu ei, ce sorţi de izbândă au cei din Timişoara?

— Eşti atât de precaută, începu Gabi, dar se opri brusc. Cu chipul umbrit de îngrijorare continuă pe un ton domol: Poate că ai, totuşi, dreptate. Dacă stau bine să mă gândesc, pentru toate astea s-ar putea să moară mulţi români.

— Dar, de fapt, ce s-a întâmplat săptămâna asta? întrebă Rachel, ridicând jaluzelele.

— Hm... începu verişoara ei, netezindu-şi capotul în dungi roşii şi negre, e clar că am pierdut din vedere ştirile, cu toată toceala pentru examene. Se pare că un pastor ungur din Timişoara a criticat în mod deschis felul în care sunt trataţi ungurii. Guvernul, bineînţeles că nu tolerează astfel de lucruri, şi l-a ameninţat cu deportarea, însă în jurul casei pastorului s-au strâns o mulţime de oameni în semn de protest. Gabi se opri o clipă şi adăugă: Trebuie neapărat s-o sun pe sora mea şi să-i spun. Mă-ntreb dacă a aflat deja.

Nici nu-şi termină bine propoziţia că şi ajunse lângă telefon. Formă numărul mătuşii, dar era ocupat.

— Probabil încearcă să ne sune, spuse ea râzând. Doar nu se întâmplă în fiecare zi să-l pună cineva la punct pe tovarăşul Ceauşescu.

Câteva minute mai târziu, suna telefonul. Era Estera. Se trezise în urmă cu câteva ore, dar aşteptase să sune la o oră potrivită ca să le găsească şi pe ele treze.

— Tot nu-mi vine să cred, îi spuse ea lui Gabi, şi, continuă pe un ton diferit, dacă revoluţia reuşeşte, ştii ce înseamnă asta pentru noi două, nu?

— Ce?

— Înseamnă că putem merge înapoi acasă, ce altceva?

Gabi rămase cu gura căscată. Nu şi-o putea imagina pe sora ei, cochetă şi blajină, printre manifestanţii gălăgioşi pe care îi văzuse la televizor.

— Sigur că de-abia aştept să merg în vizită în România şi să văd cum decurg lucrurile, dar...

— Eu nu mă refeream la o vizită. Vreau să spun că ne întoarcem de tot. Estera vorbea calm, dar hotărât.

— Vrei să spui că laşi totul baltă şi pleci?

— Şi tu, acuma!, spuse sora ei cu un râs argintiu. Mai am un an şi jumătate până termin colegiul. Dar dacă revoluţia reuşeşte şi Ceauşescu se duce pentru totdeauna, atunci visul meu se va împlini.

— Care vis?

— Să trăiesc din nou în România. Estera continuă cu glasul uşor tremurând: Aş vrea să fiu undeva unde nu există cortina de catifea.

Gabi se încruntă. Sora ei nu pomenise prea des despre astfel de lucruri, de când fusese bolnavă, cu un an şi ceva în urmă. Dar aceste gânduri puteau fi lăsate pentru altă dată. Azi era o zi de sărbătorit, sau cel puţin de pregătire pentru o sărbătoare care părea că avea să vină, mai curând sau mai târziu. Aşa că spuse doar atât:

— Probabil că ce se întâmplă azi în Timişoara ne va afecta pe amândouă, într-un fel sau altul. Doar suntem românce, nu?

— Bineînţeles că am fost şi suntem românce.

Gabi zâmbi. Poate nu părea Estera la fel de naționalistă ca și ea, dar când venea vorba la o adică, era o româncă devotată până în măduva oaselor.

— Apropo, l-ai sunat pe unchiul John? întrebă Gabi.

— Da, acum câteva ore. Zice că n-are curajul să spere prea mult. Dar încă n-am sunat-o pe verișoara noastră, Ramona.

— O sun eu acum. Ne vedem săptămâna viitoare!

Gabi puse jos receptorul, puțin tulburată. Până atunci ar fi crezut că ea ar fi fost cea care ar pleca oricând înapoi în România, nu Estera. Dar acum nu mai era atât de sigură. America era o țară minunată. Bineînțeles că ar merge în vizită ori de câte ori și-ar putea permite. Cât despre cortina de catifea, asta era numai în imaginația surorii ei. Poate că încă nu-și revenise complet după episodul de febră reumatică.

Gabi se opri din reverie. Nu era acum timpul de visat. Luă receptorul și formă numărul verișoarei ei. Răspunse Claude Iliescu, prietenul Ramonei.

— Ramona încă doarme, îi spuse.

Cu doar o săptămână în urmă, Gabi aflase că verișoara ei tocmai se logodise cu Claude și că John era foarte supărat din pricina asta.

— I-am zis deja că, dac-aș putea, și mâine m-aș duce la Timișoara, îl auzi pe Claude spunând. Vocea lui gravă, guturală, o deranja mai mult decât de obicei în dimineața aceasta. După doisprezece ani de locuit în America, încă mai vorbea cu un accent mai pronunțat decât al ei.

— Sunt un bun trăgaci, continuă el, și ce n-aș da să fiu și eu acolo să-i împroșc palatul ăla frumos al lui Ceaușescu cu sângele lui.

Gabi se înfioră. Tonul lui plin de patimă aproape că o înspăimânta.

Abia apucase să-și pună o pereche de blugi și un pulovăr pe ea și să își perie părul ciufulit, când musafirii începură să sune la ușă. Auziseră și alți studenți vestea și se gândiseră să

treacă pe la ele. Însă Andreea sosi abia pe la ora prânzului, împreună cu fratele ei, Larry. Pe Andreea o întâlnise când jucaseră împreună în piesa „Cum vă place" în octombrie. Se împrieteniseră imediat. Gabi o admira pe noua ei prietenă în toate privințele – părul ei roșcat-auriu, nasul puțin cârn, ochii căprui. Se bucura că urma să-i fie colegă de cameră după vacanța de Crăciun.

— Fetelor, vi-l prezint pe fratele meu, Larry. E doctorand la Universitatea Harvard, spuse Andreea, în timp ce închidea ușa.

Gabi făcu niște ochi mari.

— Uau! spuse ea cu vădită admirație.

Larry se încruntă și privi spre sora lui. O rugase să nu pronunțe cuvântul Harvard când va face prezentările, dar parcă ar fi vorbit cu pereții.

— Da, continuă Andreea cu un zâmbet dulce, este un băiat extrem de inteligent și studiază psihologia. Dar, dacă știi cum să-l iei, e tare de treabă.

— Păi, atunci, să faci bine să mă-nveți cum să-l iau, spuse Gabi râzând zglobiu, dându-și pe spate părul des și ondulat, pe care și-l lăsase să crească până pe umeri, pentru piesa de teatru. Privi la tânărul înalt și zvelt, toată numai zâmbet, și îi întinse mâna.

— Bună, spuse ea, fixându-l cu ochii ei expresivi. Am sentimentul că deja te cunosc. Andreea vorbește mereu despre tine.

— Nu mă mir prea tare, fu replica lui. Andreea tot timpul vorbește, despre oricine și orice, deși, adăugă el privind-o cu un zâmbet, mi-a spus că a găsit în sfârșit pe cineva care poate să-i fie concurentă.

— Mi-e teamă că are dreptate, recunoscu Gabi. Eu vorbesc non-stop, nu-i așa Rachel? Apropo, sa vă fac cunoștință: Ea e Rachel, verișoara mea, și arătă cu mâna spre Rachel. Dar

haideți să mâncați cu noi, am făcut mâncare cât pentru o armată întreagă.

Larry îi întâlni privirea lui Gabi și, timp de o clipă, se uită în ochii ei. Apoi râse scurt și își trecu mâna prin părul creț și castaniu, aruncându-se pe cel mai apropiat scaun. „Are un zâmbet cuceritor, își spuse Gabi, și se cunoaște că are stil. Și mai are și ochi albaștri." Avea o slăbiciune pentru ochii albaștri, deși nu erau chiar atât de strălucitori ca ai verișoarei sale, Ramona, sau atât de calzi și afectuoși ca ai prietenului lor, Ron. De fapt, întorcându-se spre aragaz să termine de pregătit hamburgerii, simțea că acei ochi albaștri o urmăreau. Era sigură că el o cântărise deja.

— Haideți fraților, mâncați tot, spuse Gabi, luându-i din mână verișoarei ei o farfurie cu roșii și salată verde și așezând-o pe masă. Să știți că asta e una dintre cele mai extraordinare zile din toată viața mea! Vă puteți închipui? Libertate în țara mea? Gândiți-vă numai un pic ce schimbări mari se vor petrece în curând: străzi luminate, alimente din belșug în magazine, libertate religioasă și de exprimare și...

— Ia-o mai încet, o întrerupse Larry. N-o să se schimbe lucrurile așa de ușor, chiar dacă revoluția reușește.

— Ești pesimist? spuse Gabi pe un ton jucăuș, dar care suna a reproș.

— Sunt realist! replică Larry.

— Și realiștii nu pot să fie și pesimiști?

— Ba, bineînțeles că pot.

— Dar de obicei? insistă Gabi.

— Cred că există realiști care sunt pesimiști și realiști care sunt optimiști. Eu am citit destul de mult despre revoluții și ce se întâmplă după aceea, și părerea mea se întemeiază pe date concrete.

— Dar interpretarea pe care o dai istoriei este influențată de personalitatea ta, nu-i așa? Nu poți fi tot timpul obiectiv! protestă Gabi. Sau poate ești un istoric foarte rar întâlnit, de

genul celor despre care citești în cărți, dar nu crezi că există în realitate.

Larry zâmbi. „Andreea are dreptate, își spuse el. Va fi o adevărată plăcere să o cunoască mai bine pe fata asta."

— Bineînțeles că nu pot fi total obiectiv, zise el și râse scurt, dar...

— Hai, mă, îi întrerupse Andreea. N-aveți decât să vă contraziceți în particular. N-o să mai avem pace de-acuma, spuse ea întorcându-se spre Rachel. Larry nu se lasă până nu are ultimul cuvânt.

Gabi se ridică de pe scaun.

— Ei bine, indiferent ce rezervă viitorul pentru România, spuse ea către prietenii ei, astăzi s-a petrecut incredibilul. Vă rog să mă scuzați, eu mă duc să văd dacă mai e ceva nou la știri. Își luă farfuria și se îndreptă spre sufragerie.

Andreea și fratele ei își petrecură restul după-amiezii și seara împreună cu ele. Urmăreau din când în când ultimele știri despre România, iar între timp ascultau muzică și mâncau fursecuri și înghețată. S-au uitat și la un film. Conversația se întorcea însă mereu la evenimentele impresionante din România.

Când se făcu ora douăsprezece, Andreea și Larry se ridicară să plece.

— Ne vedem semestrul viitor, spuse Andreea către prietena ei, în timp ce se îndrepta spre ușă. Ce bine-mi pare că o să fim colege de cameră. Unde vă petreceți Crăciunul?

— Merg cu sora mea la mătușa mamei mele, Lucy, îi răspunse prietena ei cu o strâmbătură. Mi-e un pic teamă de bătrânica asta. Ni s-a spus că e foarte severă, că ține la părerile ei și că e foarte excentrică.

— În cazul ăsta, îți urez succes!

— N-o să stăm prea mult la ea, explică Gabi. Petrecem revelionul cu unchiul meu, la Velours.

— I-auzi, exact lângă noi, spuse Larry surprins.

— Da, noi locuim în Indianapolis, adăugă Andreea.

— Hai să ne dăm o întâlnire cât sunteți acolo. Uite numărul nostru de telefon, spuse, dându-i un bilețel.

— Mulțumesc. Vă doresc Crăciun fericit la amândoi, le spuse Gabi, conducându-i în hol.

— Sărbători fericite! Şi să ai grijă de tine! strigă Andreea peste umăr, în timp ce cobora scările la braț cu fratele ei.

— I-ai cunoscut familia lui Gabi? întrebă Larry când ieşiră în noaptea friguroasă de decembrie.

— Nu. Nu i-am întâlnit încă rudele. Dar am văzut poze. Sora ei e o frumusețe rară.

— Nici Gabi nu arată rău.

— N-arată rău deloc. E chiar foarte simpatică, sau cel puțin aşa spun toți băieții de la colegiu. Şi, în plus, e foarte inteligentă. Îi pune pe jar pe toți profesorii cu întrebările ei. Mă bucur că ți-am făcut în sfârşit cunoştință cu ea.

— Şi eu mă bucur.

— E fată bună şi e plină de viață, chiar dacă e ea nițel mai ciudată uneori.

— La ce te referi?

Andreea chicoti.

— O să vezi tu singur la ce mă refer, când o s-o cunoşti mai bine. Însă, spuse ea cu îngrijorare, sper să nu o schimbi prea mult. Are un farmec desuet, al cuiva de pe vremuri, iar asta o face să fie deosebită. Nu vreau să-şi piardă farmecul ăsta. Ține minte ce-ți spun, domnule Larry Porter!

— De parcă aş fi eu omul care să încerce să schimbe pe cineva!

— Nu mă crezi? spuse Andreea râzând. Poate că nu ştiai, Larry, dar ai o personalitate foarte puternică.

— Cine, eu? exclamă Larry suprins, cotind-o cu maşina spre şosea. Oricum, se pare că prietena ta ştie foarte bine ce vrea. Nu cred că se lasă influențată atât de uşor. Sau poate că încă n-o cunosc.

Andreea tăcu. Oare făcuse bine să i-l prezinte pe fratele ei sofisticat şi inteligent prietenei ei? Zâmbi ca pentru sine. N-avea rost să-şi facă griji. Gabi era un unicat, nimeni şi nimic nu putea s-o dezbare de „găbioşenia" ei.

În noaptea aceea, Gabi nu reuşi să doarmă prea mult şi ardea de nerăbdare să vină ora ştirilor de dimineață. Se părea că, în cele din urmă, se dăduse ordinul pentru înăbuşirea protestului din Timişoara. Securitatea venise cu tancuri şi elicoptere blindate şi deschisese focul asupra mulțimii. Primele represalii lăsaseră în urmă câteva sute de morți.

Evenimentele de la începutul acestei noi săptămâni arătau că poporul român se dovedise a fi un adversar puternic pentru poliția secretă. În acea miercuri, cele două verişoare călătoriră spre locuința lor din Tiny Gap. Seara aflară că, între timp, demonstrațiile se întinseseră şi în alte oraşe.

— Uite, strigă Gabi bucuroasă, oamenii s-au răsculat împotriva lui Ceauşescu! Cel puțin o parte din ei.

— Da, dar uite că se trage în ei, spuse Estera, acoperindu-şi fața cu mâinile. Nu pot să mă uit. S-ar putea să fie şi prieteni de-ai noştri printre ei.

În Bucureşti guvernul convocase o mare adunare populară, dar, spre surprinderea organizatorilor, lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură decât ar fi vrut ei.

Ora ştirilor se încheie şi se aşezară, în sfârşit, în jurul mesei, pentru cină. Mary era grijulie ca o cloşcă, bucuroasă să aibă din nou toți puişorii în jurul ei. Cu un an în urmă, fostul ei soț se recăsătorise, iar ea alesese să se mute din Indiana într-o zonă de munte în Tennessee. Închiriase o casă în Tiny Gap şi îşi deschisese larg şi uşa şi inima pentru cele două nepoate orfane.

— A izbucnit în sfârşit şi se răspândeşte, spuse Gabi, în timp ce-şi mai punea o porție de pui cu sos.

— Aşa e, spuse Estera. Nu-mi vine să cred.

Se uită la sora ei, care stătea la celălalt capăt al mesei, şi observă cât de mult se maturizase în ultimele luni. Cu un an în

urmă, Gabi se înscrisese la aceeaşi universitate la care studia şi verişoara ei Rachel. Estera însă preferase să rămână aproape de casă şi să meargă zilnic la o şcoală creştină, la treizeci de minute distanţă. La început, cele două surori se vedeau cam din două în două săptămâni, dar, după primul semestru, Gabi spuse că îi era greu să facă drumul până acasă atât de des. Estera fusese surprinsă. Dacă Rachel putea să vină până în Tiny Gap la fiecare câteva săptămâni, de ce n-ar fi putut şi Gabi?

Gabi simţi privirea scrutătoare a surorii ei şi se îmbujoră puţin. Dădu farfuria la o parte şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mă întreb la ce-o să ducă toate evenimentele astea.

— La o Românie liberă, sugeră Rachel.

— Sper să ai dreptate, spuse Gabi cu ochii licărind de bucurie. România – ţara celor liberi. Sună ciudat.

— Mă-ntreb cum o să se schimbe lucrurile când o să fie libertate în ţară, spuse gânditoare Estera.

— Prietenii noştri or să trăiască, în sfârşit, în linişte şi pace, şi vor putea să facă tot ce vor vrea, răspunse Gabi prompt.

— Dar dacă în România va fi libertate, oare va apărea după un timp şi acolo cortina de catifea? întrebă Rachel ca din senin.

Cele două verişoare se uitară mirate la ea.

— Bineînţeles că nu, spuse Estera foarte hotărât. Sau cel puţin nu cred că ar avea acelaşi efect, chiar dacă ar apărea. Cum ar putea să aibă, după cât au avut creştinii de suferit... dar, văzând expresia de pe faţa lui Rachel, se opri deodată. Îi citi gândurile.

— Aşa e, şi eu am avut de suferit şi se pare că asta nu m-a scutit de efectele ei, continuă ea repede, dar asta a fost pentru că eram aici, în America. Asta era problema.

Mătuşa Mary schimbă repede subiectul.

— Fetele mele, se pare că sunteţi obosite şi cred că am avut parte de destulă revoluţie pe ziua de azi. Ce-ar fi să jucăm o partidă de Scrabble?

— Că bine spui, mătuşă. Ştii c-am reuşit s-o bat pe Rachel?

— O dată, Gabi, o singură dată! spuse Rachel râzând. Spune adevărul până la capăt!

— Da, dar a fost la ultimul joc, aşa că de-acum, să te ţii bine, domnişoară campioană!

Şi uite-aşa, cel puţin pentru următoarele câteva ore, fetele uitară de revoluţie. Peste câteva zile aveau să se îndrepte spre necunoscut. „Crăciunul cu mătuşa mamei, Lucy!" îşi spuse Gabi, strecurându-se în aşternut. Şi două săptămâni întregi cu sora ei, care-i fusese departe atâta vreme!

— Noapte bună, o auzi pe Estera spunând din patul alăturat.

— Noapte bună, dragă, îi răspunse ea dintre pături. Aproape că-şi dorea ca sora ei să nu-i mai vorbească româneşte atât de des. Îi aducea aminte de lumea pe care o lăsase în urmă. Trecuseră optsprezece luni, în care se întâmplaseră atâtea lucruri. Acum trăia visul american şi nu voia să i-l spulbere nimeni, nici măcar minunata şi scumpa ei soră.

capitolul 2

Mătușa Lucy

Lucy Farthington dădu la o parte perdelele dantelate şi privi cu îngrijorare la ninsoarea care se întețea. Observă că stratul de zăpadă de pe acoperişul garajului era deja gros de-o palmă. Se uită neliniştită la ceasul de deasupra şemineului şi dădu din cap. La „starea vremii" se anunțaseră ninsori abundente pentru toată seara. Nu înțelegea de ce aceste două nepoate ale ei nu sosiseră încă. De la Tiny Gap ar fi trebuit să facă numai două ore şi spuseseră că aveau să pornească imediat după ora prânzului. Lucy nu era deloc de acord cu ideea ca două fete tinere să se aventureze singure la o călătorie atât de lungă. Era periculos, mai ales iarna.

— Toate sunt gata, Miss Lucy, se auzi un glas din bucătărie. Am făcut paturile şi am scos prosoape curate pentru fiecare. Am eliberat dulapul şi servanta.

— Foarte bine, Rita! îi răspunse Lucy.

— Şi țin să vă anunț că totul este ca la carte, continuă Rita. Mâncarea e aproape gata. Friptura aproape s-a pătruns, iar legumele sunt gata pregătite şi puse la tavă. Numai să pun chiflele la cuptor şi să bat nişte frişcă pentru tartă.

— Excelent! se auzi răspunsul. Acum numai de-ar sosi fetele, că, în rest, totul e gata.

— Probabil că s-au împotmolit în nămeți undeva, la mijlocul drumului de la Tiny Gap până la noi, îşi dădu Rita

voioasă cu părerea de cum intră în sufragerie ştergându-şi mâinile pe şorțul cu pătrățele, ca apoi să se aşeze cu cele o sută cincizeci de kilograme ale ei pe balansoarul de lângă fereastră.

— Nici vorbă, răspunse Lucy categoric. N-aveau cum să se împotmolească numai din atâta ninsoare; încă nu a nins atât de mult. Numai că tinerii din ziua de azi se împotmolesc din te miri ce.

— Abia aştept să le cunosc pe nepoatele dumneavoastră, spuse Rita zglobie, frecându-şi mâinile cu nerăbdare. Ați avut o idee extraordinară să le invitați aici de Crăciun.

— Păi, începu bătrâna cu glas domol, m-am gândit că ar fi bine să le cunosc până nu e prea târziu. Ar fi trebuit să le invit mai demult, dar, dintr-un motiv sau altul, nu mi s-a părut că sosise momentul potrivit. Fiecare lucru are vremea lui. Nu trebuie să o luăm înaintea Domnului şi nici să rămânem în urmă când El merge înainte.

— Aşa e, aveți dreptate, încuviință Rita ca de obicei, lăsându-se comod pe spate în balansoar.

Lucy nu răspunse nimic. Uneori îşi dorea ca Rita să aibă curajul s-o contrazică din când în când. Era cam plictisitor să fie cineva întru-totul de acord cu tot ce spunea ea, de sute de ori pe zi. Dar cu siguranță că era mai bine aşa, decât să fi fost contrazisă tot timpul. Aşa că, una peste alta, era o mare mângâiere pentru ea să o aibă pe Rita prin preajmă. La cei nouăzeci de ani ai ei, nu s-ar fi descurcat să-şi poarte singură de grijă, într-o casă cu etaj, cu patru dormitoare şi situată într-un loc destul de retras, ascunsă într-un pâlc de brazi. Aşa că, atunci când pastorul Malcolm Morgan, de la o mică biserică independentă din apropiere, îi sugerase să o primească pe Rita ca însoțitoare, o primise ca pe un dar al providenței.

— Cum arată fetele? încercă din nou Rita să întrețină conversația.

— N-am nici cea mai mică idee. N-am vrut să văd fotografii cu ele. Prima impresie e foarte importantă. Vreau ca prima dată când le văd să le văd pe viu, nu în fotografii.

Miss Lucy îşi strânse buzele şi îşi închise pe jumătate pleoapele. Rita fu înţeleaptă şi nu încercă să continue discuţia pe această temă.

Trecuse deja o jumătate de oră. În cameră nu se auzea niciun sunet în afară de ticăitul ceasului şi scârţâitul arcurilor de la balansoarul pe care Rita se legăna molcom, privind mereu la bătrâna ale cărei trăsături rămăseseră nemişcate. Apoi, deodată, se auzi telefonul. Rita încercă să se desprindă din culcuşul ei.

— Răspund eu, îi spuse Lucy ridicându-se în picioare. Telefonul sunase deja de vreo opt ori până să ajungă ea să ridice receptorul. Vocea de la celălalt capăt al firului era limpede ca cristalul. Miss Lucy ascultă tăcută câteva momente, întinzându-şi mâna slăbită şi îmbătrânită pentru a se sprijini de masa din apropiere. Apoi tresări suprinsă.

— Poftim? Aţi intrat în şanţ? Vi s-a stricat maşina? – în glasul ei strident se citea îngrijorarea. Atunci cred că trebuie să vină cineva să vă ajute, continuă ea. Nu vă faceţi griji, ştiu eu pe cineva care stă aici, aproape, şi poate să vină să vă aducă.

Lucy ascultă, făcând ochii din ce în ce mai mici.

— Poftim? Cine? Aaron Gardner? Da, asta e, va trebui să ne descurcăm. Nu-i nimic, ajungeţi când puteţi. Vă aşteptăm cu masa întinsă. Ne vedem în două ore cel mult, asta dacă nu vă mai împotmoliţi iarăşi pe undeva.

Lucy puse receptorul în furcă şi dădu din cap dezaprobator.

— Fetele astea neatente au intrat în şanţ şi au stricat maşina. Aşa că au rugat pe nu ştiu ce persoană din Tiny Gap să le aducă până aici. Şi mi-au spus că va trebui probabil să rămână peste noapte. Aşa că du-te, te rog, şi pregăteşte şi cealaltă cameră şi aeriseşte patul. Of, of, of, sper să nu-şi fi făcut vreuna

dintre ele vreun prieten. Sunt mult prea mici pentru astfel de lucruri.

— Dar câţi ani au ele, de fapt, dacă nu vă supăraţi? întrebă Rita sfios.

— Ei, nu ştiu sigur, probabil una are douăzeci de ani, şi cealaltă douăzeci şi doi.

„Ar fi de mirare dacă cea mare, cel puţin, nu ar avea deja un prieten", îşi spuse Rita în sinea ei. Uneori îşi dorea ca Lucy Farthington să nu fi fost atât de ruptă de realitate.

— Tare mă tem că mi-am făcut numai de lucru chemându-le pe fetele astea la noi. Lucy oftă prelung. Îşi dăduse seama de la început că, invitându-le, avea să-şi complice viaţa destul de mult şi că vizita lor avea să-i tulbure rutina bine aşezată după care se conducea viaţa ei. Însă le invitase în amintirea fratelui ei, aşa că îşi propusese să facă faţă situaţiei cum va putea mai bine.

Se făcuse noapte, iar Rita terminase de citit cu glas tare două capitole întregi din „Cartea Martirilor" de Foxe, când auziră o maşină apropiindu-se pe aleea din faţa casei. Lucy, de obicei palidă, era acum neobişnuit de îmbujorată când le deschise uşa oaspeţilor osteniţi de drum.

— Mătuşă Lucy! se auzi un strigăt din întuneric, şi, fără alt avertisment, se pomeni prinsă strâns în braţele nepoatei.

— Bine, bine, reuşi să spună bătrâna desprinzându-se cu greu din prinsoare, nu-i nevoie să mă sufoci.

— Of, îmi pare rău, se scuză fata retrăgându-se şi împingând-o în faţă pe sora ei.

— De-atâta timp ardeam de nerăbdare să vă-ntâlnesc. Ne-au mai rămas atât de puţine rude de sânge în viaţă, că atunci când întâlnim pe vreuna dintre ele, e mare eveniment. Apropo, eu sunt Gabriela Maria Popescu, dar spuneţi-mi Gabi, vă rog, iar ea este sora mea mai mare, Estera Lidia Popescu.

Miss Lucy le dădu fiecăreia câte un pupic finuț pe obraz, iar apoi se opri mirată. Privind peste umăr, observă în prag o siluetă tremurândă.

— Fetelor, nu vreți să-mi faceți cunoștință cu șoferul vostru? Hai înăuntru, tinere, intră, te rog. O să înghețí de frig acolo.

— Îmi cer scuze, spuse Gabi. El este Aaron Gardner. Aaron, dumneaei este mătușa noastră Lucy.

Tânărul din prag își scutură zăpada de pe încălțări și intră.

— Încântat de cunoștință, doamnă Farthington, spuse el, cu buzele încă tremurând de frig. Îmi pare rău că vă deranjez cu vizita mea neașteptată, dar cineva trebuia să le salveze pe aceste domnișoare aflate la ananghie.

— Cred că nu ți-a părut prea rău să le fii samaritean milostiv, așa-i? Hai înăuntru și închide ușa. Mulțumesc, așa mai zic și eu.

Miss Lucy îi întinse mâna.

— Mulțumesc că le-ai adus pe fete. E clar că aveau nevoie de cineva care să le poarte de grijă la drum, pe o vreme ca asta.

Abia când s-au așezat cu toții în jurul mesei, în bucătăria mare și bătrânească, reuși Miss Lucy să le studieze mai bine pe nepoatele ei. Pe cea mică deja o categorisise drept o fată încăpățânată și năzdrăvană, care trebuia ținută bine în frâu ca să n-o ia razna. Însă sora ei aproape că nu scosese niciun cuvânt și părea tare ostenită. O privi lung pe deasupra ochelarilor și o analiză. „Hmm, e frumoasă foc", își zise în sinea ei. „Mi-e teamă că e puțin cam prea frumoasă." La cei nouăzeci de ani ai săi, știa că frumusețea este deseori îngemănată cu îngâmfarea. Dar fata părea să fie retrasă. Asta putea fi doar de fațadă. Poate că, totuși, cea mică era mai sinceră și mai ușor de înțeles.

Lucy își îndreptă atenția către tânărul care stătea în fața ei, la celălalt capăt al mesei.

— Aaron, ești cumva rudă cu Hugh Gardner din Tiny Gap? îl întrebă ea, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Aaron zâmbi.

— Da, este bunicul meu. Îl cunoașteți?

— Am auzit despre domnia sa, dar, în părțile astea, multă lume a auzit despre dânsul.

Aaron răspunse cu un zâmbet larg:

— Da! Bunicul se bucură de multă notorietate.

— Notorietate? repetă Miss Lucy încruntându-se.

Aaron se înroși.

— Da, bineînțeles, am avut în vedere sensul bun al cuvântului. Este o persoană cu totul deosebită, explică el, încercând să se scuze.

— Da. Așa aș spune și eu după câte am auzit despre dânsul. E mare lucru să fii nepotul unui astfel de bunic, să știi!

Aaron dădu aprobator din cap și se uită gânditor în farfurie. Uneori nu văzuse tocmai ca pe o binecuvântare să fie ruda unui om atât de minunat. Își ridică privirea și ochii lui se întâlniră cu ai lui Gabi. Ea părea să-i citească gândurile. Aaron se îmbujoră puțin, iar apoi spuse zâmbind:

— Se pare că și dumneavoastră sunteți o persoană cu totul deosebită, Miss Lucy. De când am venit, v-am analizat puțin titlurile din bibliotecă. E o colecție impresionantă!

Bătrâna ridică din sprâncene.

— N-ai avut vreme să-mi analizezi cărțile, vrei doar să mă flatezi.

Aaron preluă platoul de la Gabi și-și puse în farfurie câteva legume înainte de a răspunde:

— N-am spus-o doar ca să vă flatez. Pe mine mă fascinează cărțile, în general. Și-am avut mai mult timp să mă uit decât vă dați seama. Fetelor le-a luat cel puțin zece minute să se pregătească pentru masă, iar în zece minute poți observa destul de multe cărți.

Miss Lucy încuviință și începu să-l îndrăgească pe acest tânăr, chiar dacă era el oarecum excentric. De altfel, nici ea nu era mai puțin excentrică. Și iubea cărțile la fel de mult ca și el:

era un început promițător, aveau ce să-și împărtășească. Spera să se poată înțelege la fel de bine și cu nepoatele ei.

Lucy se uită spre locul unde stătea Gabi, care, în sfârșit, era tăcută și părea să se bucure din plin de bucatele de pe masă. Se încruntă puțin. Avea părul mult prea dezordonat și purta pantaloni. Un punct în minus din start. Însă avea un chip senin și destins și era și ea foarte atrăgătoare, într-un fel al ei, aparte. Mătușa o privi din nou. Da, recunoștea ochii aceia gri-verzui ai fratelui său. Fata nu arăta deloc a romancă.

Își îndreptă apoi privirea spre sora ei mai mare, al cărei păr negru, des și ondulat era prins frumos la spate, așa cum se cuvenea pentru o fată cuminte, și care purta o fustă în carouri, lungă până aproape de glezne. Lucy făcu un semn către Rita să aducă desertul și se întrebă în sinea ei de ce nu îmbinase Dumnezeu înfățișarea Gabrielei cu duhul smerit al Esterei. Dar, cine era ea să-I spună lui Dumnezeu ce era mai bine? Și, poate că, totuși, numai de această dată, primele impresii nu erau de-ajuns.

Când Gabi și Estera ajunseră în sfârșit să se liniștească în camera lor, era aproape ora unsprezece. Mătușa lor ținuse morțiș ca Aaron să le citească cu glas tare un capitol din Biblie și apoi se rugase aproape pentru tot globul pământesc, până să le sărute de noapte bună.

— Mare figură e mătușa Lucy, spuse Gabi în timp ce își scotea pijamalele din valiză.

— Așa e, încuviință Estera zâmbind. Dar nici nu mă așteptam să fie altfel.

— Nu? Eu, dimpotrivă, mă așteptam să fie măruntică, grăsuță și nu chiar atât de serioasă. Dar, ce-i drept, încă arată bine, chiar și la cei nouăzeci de ani ai ei, și e foarte demnă. Are un aer de sfântă, spuse Gabi visătoare.

Apoi râse cu subînțeles, așa cum făcea ea de obicei.

— Ne-a măsurat bine din cap până-n picioare pe amândouă în seara asta. Tare sunt curioasă să știu ce părere

și-a făcut despre noi. Se pare că pe Aaron l-a îndrăgit din prima. Remarca lui despre cărțile din bibliotecă i-a mers la suflet.

— Da. Dar sunt sigură că nu i-a zis-o doar ca să se dea bine pe lângă ea, comentă Estera, punându-și fusta pe umeraș.

— Nu, e un băiat tare cumsecade, cel puțin din câte-am observat eu până-acum, dar n-aș putea spune că-l cunosc încă.

— Între noi fie vorba, spuse Estera confidențial, mie de la-nceput mi s-a părut că voi doi v-ați înțelege de minune dacă v-ați cunoaște mai bine.

Gabi se încruntă.

— N-aș fi prea sigură, Estera. Nu e deloc genul meu.

— De ce nu? Când ai venit prima dată în vizită la Tiny Gap, mi s-a părut că ți-a plăcut mult de el.

Gabi își trecu peria de câteva ori prin părul ei des, trăgând destul de tare.

— Da, poate că ai dreptate, spuse ea visătoare. Pe-atunci eram mică și naivă. Acum – spuse ea, și apoi se opri o clipă – mda, presupun că mi-am mai schimbat un pic gusturile de-atunci.

Estera își mușcă buza și îngenunche ca de obicei la marginea patului pentru rugăciunea de seară. Poate că săptămâna aceasta, pe care avea s-o petreacă împreună cu Gabi, avea să-i dea mai multe indicii despre schimbările care apăruseră în viața surorii ei.

Gabi își dădu ochii peste cap văzând-o pe sora ei în genunchi. Pioșenia ei o făcea să se simtă ca o păgână. Nu că ar fi fost ea vreodată prea religioasă, dar, în ultimul timp, rar se mai întâmpla să se roage stând pe genunchi. De ce-ar fi îngenuncheat? Ar fi fost numai ipocrizie.

Întinse mâna să-și ia cartea pe care și-o pusese pe măsuța de lângă patul ei și începu să citească cu atenție primele pagini. Era vorba despre o studentă americană ce călătorise în India și devenise de-a dreptul fascinată de religia hindusă. Gabi nutrise dintotdeauna o curiozitate față de religiile orientale, iar acest

interes îi crescuse şi mai mult de când avusese câteva convorbiri cu colegii ei de facultate indieni.

Puse cartea jos, după ce o răsfoi câteva momente, şi se cuibări sub păturile pufoase şi calde. Era obosită, iar camera mare, cu tavan înalt, nu era încălzită. Descoperi foarte curând, însă, că Rita avusese grijă să pună în priză pătura electrică. Gabi respiră adânc, mulţumită, închise ochii şi se cufundă într-un somn liniştit.

Călătoria lor aventuroasă, prin zăpadă, fusese de-a dreptul extenuantă, aşa că, înainte ca ceasul să bată ora douăsprezece, amândouă fetele dormeau duse. Dar, cu un etaj mai jos, mătuşa Lucy era în camera ei şi era încă foarte trează. Era un eveniment deosebit: nepoatele fratelui ei, Graham, erau acum sub acoperişul ei! Oare care erau planurile Domnului şi cum avea El să lucreze prin toate aceste evenimente, se întrebă şi stinse în cele din urmă lumina. Numai El ştia rostul tuturor lucrurilor. Avea însă sentimentul adânc în lăuntrul ei că toate aceste lucruri aveau să joace cu siguranţă un anumit rol, în cele din urmă, iar intuiţiile ei nu prea dădeau greş.

capitolul 3

Cele două surori

— Estera, Estera, vino repede. Incredibil. A căzut! S-a terminat! Extraordinar! Gabi lăsă în grabă ceaşca de cafea pe masă şi o zbughi în goană spre capătul scărilor.

— Gabriela, te rog, mai încet. În casa asta nu suntem obişnuiţi cu-atâta gălăgie. Mătuşa Lucy vorbise pe un ton destul de aspru şi o prinse de umăr pe Gabi cu mâna ei noduroasă.

— Ştiu, dar, mătuşă Lucy, începu ea, nu vă daţi seama ce-nseamnă asta? S-a dus! Ceauşescu s-a dus pentru totdeauna, cu tot cu soţia lui, cotoroanţa aia!

— Gabriela, nu-i nevoie să foloseşti astfel de cuvinte. Şi, te rog, linişteşte-te! Estera – se adresă ea întorcându-se către nepoata ei mai mare, care tocmai intrase în bucătărie – te rog, spune-i şi tu surorii tale să se potolească. Nu ştiu ce e cu ea!

— Dar ascultaţi, amândouă, ascultaţi! le imploră Gabi, arătând cu mâna către radioul de pe masă.

Estera se duse şi se aşeză lângă radio, aplecându-se ca să audă mai bine ce se spunea. Recepţia nu era foarte bună.

„Evenimentele dramatice din ultima săptămână au culminat cu o lovitură din partea poporului român" – spunea reporterul.

— În sfârşit, au reuşit! strigă Gabi în şoaptă.

— Şşşt!

Estera se încruntă şi se apleacă şi mai aproape de radio.

„Dictatorul Ceaușescu și soția lui au fost prinși, după ce au încercat să evadeze plecând cu elicopterul de pe acoperișul clădirii Comitetului Central al Partidului Comunist” – continuă reporterul pe un ton inert, de parcă ar fi fost ceva la ordinea zilei să prinzi un dictator care încerca să evadeze cu elicopterul.

„Pe străzile Bucureștiului, oamenii sărbătoresc euforic. De fapt, pentru oamenii din toată țara, astăzi este o zi de mare sărbătoare.”

Gabi o înșfăcă pe Estera și făcu niște piruete cu ea prin bucătărie, reușind cu această ocazie s-o calce pe bătătură pe mătușa ei.

— Gabriela, începu să spună Miss Lucy, dar nepoata ei n-o mai auzea. Era deja în al nouălea cer.

— În sfârșit, minunea s-a întâmplat, spuse Gabi gâfâind și îi dădu drumul Esterei de mână, oprindu-se din dans ca să-și tragă răsuflarea.

— Vă rog, mătușă Lucy, n-aveți un televizor la care să vedem? Acuma, repede! Vă rog! Glasul lui Gabi era imperativ și plin de nerăbdare.

Mătușa Lucy își îndreptă spatele și răspunse de sus, cu un glas implacabil.

— Gabriela, eu nu mă uit niciodată la televizor, decât la ocazii foarte importante.

Ochii lui Gabi scăpărau scântei, însă răspunse pe un ton calm.

— Mătușă Lucy, aceasta este o ocazie într-adevăr foarte importantă, nu văd ce altceva ar putea să fie vreodată mai important!

— Ascultă, Gabriela, spuse mătușa ei pe un ton puțin ridicat, dacă aș scoate televizorul de fiecare dată când ar avea loc câte o revoluție undeva pe planeta aceasta, ar însemna să-l țin permanent în sufragerie. Iar eu așa ceva nu pot să accept. Televizorul aduce lumea în casele noastre și ne otrăvește gândirea.

Gabi luă mâinile bătrânei în mâinile ei și-i spuse bucuroasă:

— Deci să înțeleg că totuși există un televizor în casă? Asta nu e o revoluție ca oricare alta! E revoluția *noastră*! Și nu se întâmplă într-un loc oarecare de pe planetă! Se petrece în țara noastră – țara în care fratele dumneavoastră a ales să își petreacă ultimele zile. Și familia *noastră*, prietenii *noștri* probabil că sunt afectați de acest eveniment într-un fel sau altul. Vă rog, n-ați vrea să ne lăsați să urmărim ce se petrece, măcar pentru următoarele câteva zile?

— Ți-am mai spus, Gabriela – începu Lucy, dar se opri.

Expresia feței lui Gabi și ochii rugători și frumoși ai Esterei o făcură să-și înghită cuvintele. Își aminti că aceste două fete își petrecuseră cea mai mare parte din viața lor în România și că probabil avuseseră de suferit greutăți de nedescris sub acel conducător tiranic.

— Bine, o să aduc înaintea Domnului această problemă, spuse ea. Între timp, puneți mâna și mâncați. Și n-aveți decât să ascultați la radio după pofta inimii.

Rita o urmări uimită cu privirea pe bătrâna care tocmai ieșea din cameră. Dacă avea să cedeze, atunci însemna că aceste două nepoate ale ei chiar aveau o mare putere de convingere, mai mult decât oricine altcineva.

După o jumătate de oră, timp în care Gabi aproape că explodase de nerăbdare, mătușa ei reveni în bucătărie, cu un ușor zâmbet conturat pe buzele ei subțiri.

— Uite, Gabriela, află că tocmai am primit încredințarea că Domnul nu se va întrista dacă vom aduce jos televizorul cel vechi al fiului meu, Donald. Însă asta numai pentru următoarele câteva zile.

Gabi lăsă să-i cadă din mână cuțitul și furculița și fugi spre mătușa ei.

— Vă mulțumesc din suflet, mătușă Lucy. Să vă ajutăm să-l montați acum?

Lucy se încruntă. Fata asta era atât de nestăpânită!

— Este cam greu de ridicat. O să mă ajute Aaron. Sau poate ați uitat de el cu toate evenimentele din dimineața asta.

— Mi-e teamă că da, spuse Gabi cu un râs scurt. Dacă nu l-am văzut la micul dejun, am presupus că s-a întors acasă.

— Nu. S-a trezit tare de dimineață. Şi a fost foarte amabil: s-a oferit să-mi curețe zăpada de pe aleea din fața casei. Era înzăpezită cu totul.

Estera dădu la o parte perdelele dantelate. Într-adevăr, iată-l pe şoferul lor, sprijinindu-se de lopată: făcuse o mică pauză ca să admire frumusețea naturii.

— A luat micul dejun acum câteva ore bune, continuă mătuşa Lucy. Şi iar mi-a cercetat rafturile cu cărți. Ciudat băiat. Mă duc să-l chem.

O jumătate de oră mai târziu, Miss Lucy privea circumspect la televizorul antic, cu o mână în şold.

— O să-l punem la loc de îndată ce se termină revoluția, îi anunță ea.

— În România, revoluțiile durează ani la rând, mătuşă Lucy, spuse Gabi poznaşă.

Aaron îşi întoarse capul, ca bătrâna să nu-l vadă chicotind.

— Ăsta nu e un subiect de glumă, Gabriela, o dojeni Miss Lucy.

— Aşa e, încuviință Gabi, luând o expresie foarte serioasă. E un subiect teribil de serios. În concluzie, vă supărați dacă dau drumul la televizor? întrebă ea cu degetul deja pe buton.

— Nu, nu mă supăr deloc. Dar eu o să mă duc în camera mea. Am nevoie de puțină linişte. Şi vă rog să nu vă uitați la nimic altceva, fetelor. Numai la revoluție.

Estera o asigură pe bătrână că aşa aveau să facă. Nu că ar fi putut să prindă multe alte posturi, avea să comenteze Gabi puțin mai târziu. Aaron trebui să meşterească vreo zece minute antena ca s-o aşeze în aşa fel încât imaginea să poată fi cât de cât desluşită.

— Televizorul ăsta e vechi ca şi mătuşa Lucy, spuse ea supărată şi se aruncă în balansoarul Ritei.

— Nu poate fi chiar atât de vechi, Gabi, răspunse tânărul zâmbind. Când mătuşa ta era mică, televizorul nu se inventase încă. Dar uite, acum se vede destul de bine ca să-nțelegi ce se petrece.

— Dar e alb-negru, se plânse ea, arătând spre televizor îmbufnată.

— Dar tu la ce te-aşteptai? Oricum, tu ai insistat, spuse Estera pe un ton pe care sora ei nu-l agrea deloc, aşa că, asta ai vrut, asta ai. Eu, una, mai degrabă ascult la radio.

— Du-te s-asculți la radio, atunci – spuse Gabi, iritată. Eu, una, o să mă uit la televizor aşa cum pot, dacă tot îl avem.

Gabi era întoarsă pe dos. Îi forțase mâna mătuşii într-o problemă în care dânsa trebuise să-şi calce pe conştiință, numai pentru moftul de-a se uita chiorâş la nişte imagini neclare care păreau să se perinde pe ecran fără nicio noimă.

Până la prânz, Gabi se săturase deja de uitat la televizor.

— Putem să punem televizorul la loc, mătuşă, anunță ea, în timp ce punea ciorba în farfurii.

Sora ei se oferise să gătească şi făcuse pentru toată lumea o ciorbă românească excelentă.

— După toată povestea de azi dimineață? Nu mi-aş fi închipuit în viața mea!

— Îmi pare rău, mătuşă, dar prinde atât de greu, încât mai mult ne chinuim ochii ca să vedem ceva.

Lucy nu spuse nimic, însă pe buzele ei subțiri apăru un zâmbet.

— Când trebuie să te-ntorci acasă, Aaron? întrebă Gabi dintr-o dată.

— Cât de curând. Se pare că ne-aşteaptă încă nişte ninsori.

— Aşa e, tinere, îi spuse Miss Lucy. Cam aşa se pare, deci ai face bine să te porneşti de-ndată ce termini desertul. Şi îți

mulțumesc tare mult că mi-ai deszăpezit aleea din fața casei. Îți sunt foarte recunoscătoare.

— Îmi face bine exercițiul fizic. De obicei îmi petrec o mare parte din timp citind cărți, așa că genul ăsta de muncă îmi prinde chiar bine.

— Să înțeleg, deci, că ești șoricel de bibliotecă get-beget?

— Bunicul spune că sunt *librivor*.

Gabi făcu ochii mari:

— Ăsta e un cuvânt nou. Oare sunt și eu așa?

Sora ei o privi drăgăstos:

— Uneori da, dar nu întotdeauna.

Aaron se ridică de la masă.

— Să nu uit! Înainte să plec, trebuie să vă spun câte ceva despre mașină. Bara din față trebuie îndreptată, ușa din spate din dreapta nu se deschide și două cauciucuri sunt terminate.

Estera se întunecă la față.

— Vai de mine! Iar noi speram să stăm aici până pe 28.

— Nu-ți face griji, o liniști Aaron. O ducem noi la reparat, numai dacă vrei, bineînțeles.

Ea îi aruncă o privire plină de mulțumire pe sub genele lungi. El se înroși puțin.

— Nu că m-aș pricepe eu la mașini, spuse el râzând. Bunicul, însă, are un mecanic foarte bun, care o să vă rezolve până vă-ntoarceți acasă. M-am gândit, spuse el și-și drese glasul, observând cum îl privea Miss Lucy, m-am gândit să vin tot eu să vă aduc înapoi. Nu văd cum am putea rezolva altfel lucrurile, deși, ce-i drept, asta înseamnă că n-o să aveți o mașină cu care se vă deplasați cât stați aici.

— Nicio problemă, am eu mașină, spuse mândră bătrâna, deși eu n-o folosesc niciodată. Dar probabil că nici n-o să fie nevoie. Malcolm, pastorul care stă aici aproape, o să le ducă cu mașina oriunde vor avea nevoie să meargă. De fapt, cred că le-ar duce bucuros chiar și înapoi, până la Tiny Gap.

Observând expresia Esterei, Aaron se grăbi să adauge:

— Nu-i nevoie, o să vin eu să le iau. În orice caz, ținem legătura la telefon. Acum trebuie să plec. La revedere, fetelor! La revedere Miss Lucy. Vă mulțumesc mult pentru ospitalitate.

Estera îl conduse până la mașină.

— Mulțumesc tare mult, Aaron. Nu știu ce ne-am fi făcut fără ajutorul tău.

Fața lui Aaron se lumină toată de zâmbet.

— Mi-a făcut multă plăcere. Probabil că ai observat, nu?

Se îndrepta să urce în mașină, apoi se întoarse și întrebă deodată:

— Ce se-ntâmplă oare cu sora ta?

Estera îl privi nedumerită. Părea o întrebare destul de ciudată, picată așa, ca din senin.

— Ai dreptate, astăzi parcă nu e în toanele ei cele mai bune, recunoscu ea, gânditoare.

— Tocmai așa mi se pare și mie. Ceva pare s-o deranjeze.

— Poate că da. Sau poate că e doar o toană de-a ei.

— Aha, înțeleg.

Aaron nu părea prea convins, dar, în fond, el nu o cunoștea atât de bine pe Gabi.

După o lungă plimbare cu sora ei prin zăpadă, Gabi era din nou la fel de zglobie ca de obicei. Norii se risipiseră, iar copacii încărcați de zăpadă se conturau frumos pe albastrul cerului înalt.

— E ca în povești, Estera. E atât de frumos, spuse Gabi, inspirând adânc și plină de încântare, când ajunseră din nou pe aleea din fața casei mătușii.

— Într-adevăr, probabil că toată această feerie dovedește că trebuie să existe o ființă superioară undeva, care să fi creat toate aceste lucruri.

— Probabil că dovedește? Eu nu înțeleg cum cineva se poate îndoi de existența lui Dumnezeu.

— Nu înțelegi?

Estera ridică din sprâncene:

— Dar tu nu te-ai îndoit vreodată, nu? întrebă ea.

Gabi se îmbujoră şi, cântărindu-şi bine vorbele, spuse:

— Nu toată lumea gândeşte ca tine, Estera. Eu am întâlnit mulţi oameni tare cumsecade care nu sunt atât de siguri ca tine de existenţa lui Dumnezeu.

— Nu e vorba de cum gândesc eu, nu asta contează. Important este ce spune Biblia.

— Numai asta aud, de parcă alt argument nu mai există.

Gabi vorbea deja pe un ton iritat.

— Pentru că ăsta e adevărul!

Estera încerca din răspunderi să-şi păstreze cumpătul. Nu mai avusese niciodată o astfel de conversaţie şi nu ştia cum să facă faţă situaţiei.

Ajunseră în faţa uşii, iar Gabi răsuflă uşurată. Mătuşa le întâmpină în prag.

— L-am invitat la masă pe Malcolm Morgan în seara asta, le anunţă ea, în timp ce fetele îşi puneau paltoanele în cuier. Este pastor, sau prezbiter, cred că aşa-şi spun ei, la o biserică micuţă din apropiere. Locuieşte la numai cinci mile de-aici. E văduv şi are două fetiţe. O să vină şi sora lui dacă o să găsească pe cineva care să rămână acasă cu copiii. M-am gândit c-o să vă facă plăcere să-i cunoaşteţi.

Estera o îndrăgi pe Marion Morgan de prima dată cum o văzu. Mătuşa Lucy îi spusese că avea douăzeci şi opt de ani, însă arăta cu mult mai tânără. Avea un aer scandinav şi un ten pe care orice fată l-ar fi invidiat. „Dacă nu şi-ar prinde părul blond, lung şi mătăsos atât de strâns la spate, şi dacă nu şi-ar ascunde toate formele ei frumoase sub rochia aia bleumarin, lungă până-n pământ, ar fi o adevărată divă”, îşi spuse Gabi.

Malcolm era mult mai tăcut decât sora lui şi nu scoase aproape niciun cuvânt în timpul mesei. Părea oarecum uluit să fie în prezenţa atâtor doamne şi domnişoare. Însă reuşi să-şi facă curaj şi să le invite pe fete la biserică în duminica următoare,

deşi, le avertiză el, slujba nu avea să aibă nimic special pentru Crăciun.

— Cum aşa? întrebă Gabi imediat, fără să se gândească prea mult.

Malcolm luă şervetul şi îşi şterse barba sa scurtă, şaten-roşcată, înainte de a da un răspuns pe tonul său specific, bine calculat şi tacticos:

— Pentru că noi nu sărbătorim Crăciunul. Este o tradiţie păgână.

Estera îi aruncă surorii ei o privire cu subînţeles, cu ochii ei negri, dar nu reuşi să aibă niciun efect.

— Tradiţie păgână? spuse ea cu stupoare. Aşa ceva n-am mai auzit în viaţa mea! Vreţi să spuneţi că sărbătoarea care aminteşte despre naşterea lui Cristos are origini păgâne, domnule Malcolm? Imposibil. Păgânii nici măcar nu cred în Cristos, nu-i aşa?

Malcolm se îndreptă exasperat către sora lui. Ea se înroşi toată şi îşi scutură firimiturile din poală, iar apoi răspunse calm:

— Şi noi credem în naşterea lui Cristos, Gabriela. Însă sărbătoarea Crăciunului are atât de multe origini păgâne – bradul de Crăciun, de exemplu. Şi în afară de asta, nu ştim clar care ar fi fost data exactă a naşterii lui Cristos, nu-i aşa?

Se opri, nemaigăsindu-şi locul pe scaun, stânjenită sub privirile insistente ale lui Gabi.

— În ziua de azi, Crăciunul a devenit un eveniment comercial, interveni mătuşa Lucy. Cristosul Crăciunului aproape că a fost uitat.

— Să înţeleg că nici dumneavoastră nu sărbătoriţi Crăciunul, mătuşă? întrebă Gabi, întorcându-şi privirea către bătrâna care stătea pe scaunul ei, cu spatele drept şi cu buzele strânse.

Mătuşa Lucy încercă să-şi mascheze iritarea cu un zâmbet uşor forţat.

— Ba da, sărbătoresc citind istorioara despre naşterea Domnului şi ascultând colinde, dar nu fac niciun cadou şi nici nu mă aştept să primesc vreunul.

Cele două surori schimbară câteva priviri.

— În România, eu, una, n-am auzit de niciun creştin care să nu sărbătorească Crăciunul, spuse Gabi cu îndrăzneală. Şi nici aici, în America, n-am auzit până acum de nimeni care să nu creadă în Crăciun.

— Aici, în America, sunt multe familii care au ajuns să gândească la fel ca noi, spuse Marion pe un ton defensiv.

Apoi observă expresia de pe chipul Esterei şi-şi mai înmuie glasul:

— Ştiu că toate lucrurile astea ţi se par ciudate şi poate chiar şocante, continuă ea. Însă noi avem un alt fel de-a ne aduce aminte de întruparea Domnului. Cântăm şi noi colinde împreună, dar nu numai de 25 decembrie. Le cântăm tot anul, aşa că nu ducem deloc dorul Crăciunului.

— Nu duceţi dorul Crăciunului? repetă Gabi uluită. Ce pot să spun, în America fiecare e liber să creadă ce vrea.

— Şi este o idee foarte bună să ne amintim de naşterea Domnului douăsprezece luni din an, şi nu numai una singură, adăugă Estera.

Malcolm se întoarse către ea şi, pentru prima oară de când intrase pe uşă, zâmbi.

— Deci tu ne înţelegi, măcar aşa, un pic, domnişoară Estera? Mă bucur. Şi o să vii duminică la noi la biserică?

Estera nu apucă să dea vreun răspuns.

— Bineînţeles că vor veni, Malcolm, îl asigură mătuşa Lucy, ştergându-şi buzele cu şervetul alb, apretat. Biserica voastră este cea mai bună din zona asta. Adică e cea mai biblică, vreau să spun.

— Şi veţi veni şi dumneavoastră? Desigur, pot veni eu cu maşina să vă iau.

Miss Lucy se încruntă. Chiar dacă aceasta era într-adevăr biserica pe care dumneaei o considera cea mai biblică de prin părţile locului, totuşi, era încă departe de ceea ce considera dumneaei că ar fi trebuit să fie o biserică bună. Nu se simţea în largul ei când mergea la biserica lor, şi, în orice caz, ar fi fost un efort mult prea mare să iasă din casă cu problemele ei reumatice, mai ales pe o vreme atât de friguroasă.

— Anul acesta nu cred că o să pot ajunge, Malcolm, dar nepoatele mele se vor bucura să meargă, nu-i aşa, fetelor?

Estera dădu din cap aprobator, dar Gabi rămase tăcută câteva momente. Nu era obişnuită să ia altcineva hotărâri în dreptul ei. De luni de zile nu mai trecuse pragul vreunei biserici şi, chiar dacă îşi spusese că ar fi bine să meargă măcar de Crăciun, şi-ar fi dorit să fie o biserică cu brad, luminiţe şi tot tacâmul.

— Eu nu sunt sigură că am să merg, mătuşă. Mă mai gândesc dacă am să merg sau nu, spuse ea în cele din urmă, indicând destul de clar că nu dorea să continue conversaţia pe acest subiect.

Cu o oră mai târziu, după ce oaspeţii plecară, iar ea se retrase repede în camera de sus, Gabi încă se mai gândea dacă să meargă sau nu. Când Estera intră în cameră, după o jumătate de oră, o găsi pe sora ei întinsă pe pat, cu faţa în jos. Câteva minute nu spuse nimic, ci se duse şi se aşeză lângă ea şi începu să-i mângâie părul des, uşor ondulat.

Gabi îi dădu mâna la o parte şi se ridică brusc.

— N-are niciun rost. Eu nu mă potrivesc deloc aici. Am supărat pe toată lumea şi ştiu clar că n-o să reuşesc deloc să rezist o săptămână întreagă cu mătuşa Lucy.

Estera încercă să spună un cuvânt de mângâiere, însă cuvintele nu voiau să iasă.

— Dacă aş fi avut maşina aici, continuă Gabi, în clipa asta aş fi plecat acasă, Estera. Dar nu o am. O să trebuiască să suport. Of, nu mai încerca să mă consolezi, te rog. Tu nu

mă-nţelegi pe mine. Tu întotdeauna te înţelegi bine cu toată lumea.

— Nu chiar cu toată lumea, o contrazise Estera. La liceu, cine dintre noi avea cei mai mulţi prieteni? Mai ţii minte?

— Eu, aşa e, se văzu Gabi nevoită să recunoască. Dar asta era din cauză că eu nu lăsam să se înţeleagă că eram credincioasă, aşa cum făceai tu.

Estera dădu din cap în semn de aprobare.

— Da, îmi aduc aminte că lucrul ăsta mă cam întrista.

Gabi lăsă să-i scape un mic zâmbet, în ciuda faptului că era supărată.

— Trebuie să recunoşti că eu nu sunt pioasă şi sfântă ca tine şi niciodată n-am fost. Eu dintotdeauna m-am înţeles bine cu genul de oameni pe care tu nu-i considerai creştini adevăraţi.

Se opri, privi fix în ochii negri ai Esterei şi-i spuse răspicat:

— Iar acum, mai mult ca niciodată.

— Dar de ce? încercă să se dumirească Estera.

Nu era însă sigură că voia să ştie care era răspunsul la întrebarea pe care tocmai o pusese.

— Pentru că eu, de fapt, niciodată n-am fost creştină cu-adevărat. Doar ţi-am mai spus asta şi la început, când tocmai sosisem în America, nu? Ei bine, acelaşi lucru e valabil şi acum, numai că lucrurile s-au înrăutăţit. Adică… aici am aflat atâtea lucruri care mă pun pe gânduri. Am o grămadă de îndoieli despre tot felul de lucruri.

— Îndoieli?

— Da. Şi nu te mai uita aşa la mine! Tu n-ai avut niciodată nicio îndoială?

Gabi se ridicase în capul oaselor şi se aplecase către sora ei, în timp ce-i vorbea.

— Păi, spuse Estera gânditoare, încercând să răspundă sincer, depinde la ce te referi.

— Ei, adică despre Biblie, şi despre viaţa de dincolo, şi chiar despre – şi aici îşi coborî glasul – despre Dumnezeu

însuşi. Pare să fie atât de departe încât, uneori, când văd câtă mizerie este în lumea asta, îmi pun întrebarea dacă chiar există cu-adevărat. Dacă chiar există acolo, undeva, atunci de ce îngăduie toată suferinţa din lume să continue, fără să intervină cu nimic?

— Cum poţi să vorbeşti aşa? Tonul Esterei era deja ceva mai ascuţit.

— În orice caz, mai bine să spun ce am pe suflet, decât să ţin în mine, nu? întrebă Gabi, încercând să se justifice.

— Da, aşa e. Dar mă surprinde foarte mult. Adică, acasă, noi am fost crescute…

— Hai, măi Estera, iar începi? Gabi aproape că striga. Nu mă mai tot lua cu de-astea. Felul în care am fost noi crescute acasă te-a făcut pe tine o sfântă iar pe mine o… aici se opri brusc.

— O ce anume? întrebă Estera pe un ton autoritar.

Era hotărâtă să afle ce se petrecea în sufletul surorii ei.

— Nu ştiu cum să spun, dar în niciun caz nu m-a făcut să fiu creştină, asta e clar!

Estera se ridică, merse şi se aşeză lângă Gabi şi îi luă amândouă mâinile în mâinile ei.

— Acultă, trebuie să-ţi alungi toate gândurile astea. Cred că e numai din cauza cursurilor de la facultate.

Îi dădu drumul şi se îndreptă spre fereastră.

— Şi ce dacă? spuse Gabi pe un ton sfidător. Am învăţat că există mai multe puncte de vedere decât cel pe care l-am învăţat de la mama şi de la tata şi în care credeau ei. Ştiu că ei au fost nişte oameni minunaţi, dar eu sunt altă persoană, Gabi Popescu. Eu trăiesc în altă generaţie şi nu depind de nimeni. Aşa că lasă-mi, te rog, libertatea să aleg singură în dreptul meu. Am o grămadă de lucruri pe care trebuie să mi le lămuresc.

— Ba, ai face mai bine să-ţi alungi din minte toate aceste întrebări, o avertiză Estera. E periculos să Îl pui pe Dumnezeu la îndoială aşa cum faci tu.

— Dacă aveai impresia că eu o să cred aşa, orbeşte, mai gândeşte-te.

Gabi era pe punctul de-a ieşi din cameră, dar, ajunsă la uşă, se răzgândi. Se întoarse cu faţa către Estera, cu mâna încă pe clanţă.

— Dacă ai putea să te uiţi în sufletul meu, Estera, şi să vezi tot ce simt... Tot aştept şi sper să-mi spună Dumnezeu ceva, în vreun fel. Tot trag nădejde că o să mă convingă, cumva, că El chiar este într-adevăr numai Dragoste, dar El nu-mi spune nimic. Nu mă-ntrerupe, îi spuse ea surorii ei. Trebuie să mă descarc cuiva. Spune, ce fel de Dumnezeu este El, dacă l-a lăsat pe tata să-şi nenorocească sănătatea în închisoare, unde a ajuns din cauză că era credincios? Dacă e chiar atât de puternic cum scrie în Biblie, atunci de ce n-a făcut ceva? Şi de ce ne-a lăsat Dumnezeul ăsta al tău orfane, şi ni l-a luat pe tata când eram atât de mici şi de neajutorate?

Gabi se opri o clipă ca să-şi tragă răsuflarea.

— Ca să nu mai zic de mama! continuă ea. Şi ea Îl iubea pe Dumnezeu la fel de mult ca şi tata, nu? Atunci de ce a îngăduit Dumnezeu să moară de o moarte atât de oribilă?

Gabi îşi ascunse faţa în palme. N-avea să uite niciodată acea îngrozitoare dimineaţă de sâmbătă, ziua de după cutremurul care lovise Bucureştiul. Dacă în acel sfârşit de săptămână, ea şi Estera n-ar fi fost la Ploieşti, în vizită la mătuşa lor Ana, ar fi avut şi ele aceeaşi soartă ca şi frumoasa lor mamă: trei cadavre îngropate de molozul blocului prăbuşit.

Gabi îşi ridică încet capul, iar ochii ei mari, gri-verzui, îi întâlniră pe cei negri ai surorii ei. Timp de o clipă, fiecare părea să citească în sufletul celeilalte ca într-o carte deschisă. Apoi Gabi rupse tăcerea.

— Cu ce-am greşit noi, oare, să merităm să rămânem orfane, când amândoi părinţii noştri Îl iubeau pe Dumnezeu mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut noi vreodată? Şi – continuă ea pe un ton puţin diferit – toată povestea asta cu

Ron. De ce-a îngăduit Dumnezeu ca el să se îndrăgostească de tine, ca apoi să te treacă printr-o boală atât de cruntă, că aproape ai murit, ca să-ţi dea de înţeles că trebuie să rupeţi logodna, şi asta numai pe motiv că nu era genul tău de creştin. Şi, dacă stau bine să mă gândesc, Ron cred că este cel mai cumsecade om pe care l-am întâlnit de când am venit în America, şi te adora.

— E cam târziu acum să vii să-mi spui toate astea, nu crezi? explodă Estera.

Acum era enervată de-a binelea.

— Cine se plângea că m-am schimbat complet şi cine i-a atras atenţia lui Ron că nu era *creştin ca românii* şi că, dacă avea să se căsătorească cu mine, avea să mă tragă în jos?

Gabi lăsă capul în jos. Mânia i se risipise, iar acum lacrimile îi curgeau şuvoi pe obrajii îmbujoraţi.

— N-o să mi-o iert niciodată că am avut şi eu o contribuţie în toată povestea asta. Nu trebuia să-mi bag eu nasul în treburile voastre. Tu şi Ron eraţi făcuţi unul pentru celălalt.

Estera se ridică de pe pat şi merse către fereastră.

— Ba nu eram – spuse ea, încercând să nu-şi lase glasul să-i tremure. Tu ai fost printre cei care m-au salvat de la a lua o hotărâre greşită. Aş fi făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele. N-am fi fost fericiţi împreună. Făceam parte din lumi complet diferite.

— Dar nu te-am mai văzut niciodată atât de frumoasă şi de fericită ca atunci, spuse Gabi pe un ton tânguitor. Da, ştiu – se grăbi ea să adăuge, văzând expresia de pe chipul surorii ei – te acuzam că te-ai închis în lumea ta şi spuneam că nu mă mai iubeşti. Eram un monstru de egoism, ăsta e de fapt adevărul, mă gândeam numai la fericirea mea! Ţi-am încurcat viaţa. Acum eşti tristă mai tot timpul.

— Eu, tristă?

— Gânditoare, na!, dacă crezi că sună mai bine. Eşti atât de tăcută, de parcă ai ţine doliu, ca şi cum ai fi pierdut ceva foarte scump.

Estera se uită țintă la ea. Oare asta era impresia pe care o lăsa celor din jurul ei?

— Păi, spuse ea, apologetic, de când am fost bolnavă, am descoperit că viața trebuie privită cu seriozitate. Și mi se rupe inima, Gabi, când văd că tu Îl pui pe Dumnezeu la-ndoială și că nici măcar nu mai ești sigură dacă ești creștină.

— Pentru Numele lui Dumnezeu, Estera, izbucni Gabi, mai înveselește-te și tu puțin. Vorbești de parcă ai fi un predicator. Eu, una, chiar nu mai suport!

Observă expresia de pe fața surorii ei și adăugă în grabă:

— Știu că nu o faci intenționat. Tu chiar îmi vrei binele și încerci să mă ajuți cum știi tu mai bine, dar unele lucruri trebuie să mi le lămuresc singură. Și n-ai cum să mă oprești. Am mai mult de optsprezece ani, da?

Și cu asta își luă pijamalele și dispăru la baie.

Estera se îmbrăcă în pijama și îngenunche, ca de obicei, lângă pat, dar nu mai avea cuvinte. Era epuizată, tristă și îi era frig. Ridică colțul păturii și se strecură în așternut.

La scurt timp după aceea auzi, lipăind pe podeaua de lemn, pașii surorii ei, care tocmai intrase desculță în cameră. Estera se întoarse cu fața la perete.

— Ah, Doamne – își spuse în sinea ei, pe sub pături – oare asta este tot cortina de catifea? Și dacă da, atunci ce mă fac?

capitolul 4

Gabi pleacă acasă

— Gustă un pic, Estera. E cremă de mere, eu am făcut-o.

Estera luă nițel cu lingurița, din borcan.

— Ce multe lucruri știi tu să faci, Marion, spuse ea zâmbind. Știi să croiești, știi să gătești și cine știe câte și mai câte altele!

Slujba, care durase aproape trei ceasuri, se terminase în sfârșit, iar acum se serveau niște gustări înainte de plecare.

— Cum ți s-a părut la noi, la biserică? întrebă Marion, curioasă.

— Mi-a adus aminte de biserica mea de-acasă, din România, se pomeni Estera spunând.

Se bucură că Marion formulase întrebarea așa, și nu în alt fel. De cum intrase prima dată în sală, aproape că i se păruse că era înapoi în România – bărbații așezați pe o parte, femeile pe cealaltă; toate femeile aveau capul acoperit, iar cântările sunau foarte frumos, așa cum și le amintea de la biserica lor de-acasă, numai că fără acompaniament. Apoi avuseseră nu numai un predicator, ci mai mulți; și în această privință, scenariul era asemănător cu cel de-acasă. O cam luase somnul în timpul predicilor, probabil din pricină că se obișnuise cu predicile mai scurte, își spusese ea.

Marion observă că Estera căzuse pe gânduri și că mintea ei îi era, probabil, foarte departe.

— Mă bucur că, în cele din urmă, a acceptat să vină şi sora ta, îndrăzni ea să spună după câteva momente de tăcere.

— Da, şi eu mă bucur!

Privi către celălalt capăt al sălii şi zâmbi. Gabi era înconjurată de un grup de copii, şi după cum se putea observa destul de clar, le spunea vreo poveste de-a ei.

— Gabi nu seamănă deloc cu tine, îşi dădu cu părerea Marion. Adică, parcă nici nu-mi vine să cred că sunteţi surori, atât de diferite sunteţi una de celaltă.

Estera încuviinţă.

— E-adevărat că suntem foarte diferite, dar – şi deodată faţa i se întunecă – de curând, între noi a intervenit o prăpastie care nu a existat niciodată înainte. Gabi s-a schimbat mult, Marion. Roagă-te pentru ea, te rog. Mersul la facultate nu i-a făcut deloc bine.

— Păi, în general, mersul la facultate nu prea face bine, spuse Marion foarte sigură pe ea. Da, e periculos să capeţi prea multă învăţătură, să ştii, mai ales pentru o femeie.

Estera o privi foarte mirată, dar nu spuse nimic.

— Da, continuă Marion, în Biblie se spune clar că rostul unei femei este să se ocupe de casă. Aşa că noi, după ce ne terminăm liceul, ne concentrăm asupra treburilor casei, de fapt – adăugă ea râzând – chiar cu mult înainte de-a termina liceul. Eu încă de mică am fost învăţată să gătesc, să cos, să lucrez în grădină, ca să mă pregătesc să fiu o soţie şi o mamă bună, sau să fiu misionară.

Estera observă că, la cuvântul soţie, Marion se înroşise toată. Se tot întrebase din ce pricină o fată atât de frumoasă, probabil cea mai frumoasă dintre toate fetele din biserică, rămăsese încă necăsătorită până la vârsta de douăzeci şi opt de ani.

Marion păru să-i citească gândurile. Se aplecă mai aproape de ea şi-i spuse puţin mai încet:

— Nu ştiu cum se face, dar am sentimentul că parcă te-aş şti de o viaţă-ntreagă. Aşa că o să-ţi împărtăşesc ceva.

Făcu o mică pauză, iar apoi, cu vădită tristeţe, începu să-i spună încetişor:

— Te întrebi, probabil, cum de nu m-am căsătorit până acum, nu-i aşa? După cum cred că ai observat deja, fetele de la noi din biserică se căsătoresc în general destul de devreme. Şi eu am fost logodită când aveam douăzeci şi trei de ani. Îl cunoşteam de când eram mică pe băiatul cu care mă logodisem, dar am vrut s-aştept până când aş fi fost destul de matură ca să fiu sigură că am făcut alegerea potrivită. Numai că, spuse ea, şi glasul începu să-i tremure puţin, după ce am stabilit în sfârşit data nunţii, el a rupt logodna, cu numai patru săptămâni înainte de a ne căsători, iar apoi, la vreo şase luni după aceea, s-a căsătorit cu prietena mea cea mai bună. E o rană care încă nu s-a vindecat.

Estera o cuprinse pe după umeri pe prietena ei.

— Îmi pare tare rău, spuse ea, ştiu ce înseamnă să treci prin aşa ceva. E cumplit de greu să rupi o logodnă.

Marion se uită la ea, mirată.

— Dar tu eşti mult prea tânără ca să fi trecut prin aşa ceva.

— Cam asta a fost, de fapt, problema. Luasem hotărârea mult prea repede. De fapt, logodnicul meu nu era creştin cu-adevărat şi am hotărât amândoi să ne despărţim.

Acum venise rândul lui Marion s-o compătimească. Părea să aibă atâtea lucruri în comun cu această fată din România! Era o fată atât de frumoasă, mai frumoasă decât oricare altă fată pe care o întâlnise vreodată, însă părea să fie tristă şi apăsată de griji.

— Dar acum mi-a trecut, continuă Estera, şi, după câte mi-ai povestit tu, se pare că la mine n-a fost nici pe jumătate atât de greu ca la tine.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa. În orice caz, spuse ea înviorându-se, să nu-ţi pară rău pentru mine. Sunt foarte fericită.

Estera o cercetă cu privirea. De cum o întâlnise prima dată, fusese fascinată să vadă o ființă atât de plină de pace. Ochii ei, zâmbetul ei, glasul ei atât de dulce și de catifelat, toate radiau seninătate.

— Da, continuă Marion, după ce am suferit o cădere nervoasă și a trebuit să mă zbat cu multe lucruri, am ajuns în cele din urmă să capăt pace și în minte, și în inimă.

— Cum ai reușit?

— Am încetat să mă mai lupt împotriva voii lui Dumnezeu pentru viața mea și am înțeles că, pentru mine, voia Lui era să nu mă căsătoresc, așa că I-am făgăduit să nu mă căsătoresc niciodată.

— Niciodată? repetă Estera. Dar nu cred că Dumnezeu ți-ar cere să promiți așa ceva, nu?

— Știu că pare foarte ciudat, dar eu chiar cred că asta este voia Lui, spuse Marion vorbind încet, dar hotărât. Și niciodată n-am regretat făgăduința pe care I-am făcut-o.

— Dar ești încă tânără, se împotrivi Estera. Ce-o să te faci dacă într-o bună zi o să întâlnești pe cineva care te iubește cu adevărat și care te merită și pe care și tu să-l iubești?

— Domnul va purta de grijă, spuse Marion, calmă. Dacă El mi-a cerut să fac acest legământ, cred că tot El mă va ajuta și să-l țin până la capăt. Eu sper că n-o să îngăduie să trec printr-o situație căreia să nu-i pot face față.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup, se auzi vocea lui Malcolm, dar acum trebuie să plecăm, Marion.

— Hai cu noi acasă, o îmbie Marion în timp ce strângea resturile de pe masă.

— Eu, una, nu cred că pot să vin, interveni Gabi, care era acum în spatele lor. I-am promis mătușii Lucy că am să-i citesc după ce vin de la biserică.

Estera o privi uimită, apoi îi observă privirea cu subînțeles.

— Însă pot să merg singură acasă cu mașina, dacă se oferă cineva s-o aducă pe Estera mai târziu, se oferi Gabi, zglobie.

— O aduc eu, cu mare plăcere, se grăbi Malcolm să menționeze, și până să mai poată spune Estera ceva, Gabi deja îi dăduse un pupic pe obraz, scotocind-o prin buzunar după cheia mașinii, și plecă în grabă, împiedicându-se puțin în timp ce cobora treptele.

Estera puse și ultima farfurie de carton în cutia pe care o ținea Malcolm și oftă adânc.

— Vă rog s-o scuzați pe Gabi, spuse ea aranjându-și sub batic o șuviță rebelă de păr, în zilele astea n-o mai recunosc.

Zece minute mai târziu, opriră în fața unei locuințe mobile care fusese așezată în mijlocul unei pajiști întinse. Cele două nepoțele ale lui Marion alergară în întâmpinarea tatălui lor, care le ridică pe amândouă în brațe și le duse înăuntru.

— Le iubește ca pe lumina ochilor lui, spuse Marion privindu-l cu drag. Până acum un an, când m-am mutat cu ei aici, el singur a trebuit să le fie și mamă, și tată. I-a fost tare greu.

Estera urcă treptele în urma lui Malcolm. Locuința avea foarte puțină mobilă, de fapt aproape deloc. Din câte observă ea, nu era nici urmă de radio sau televizor. Când se așezară să se odihnească la o cană de ceai de mentă, Estera află că Malcolm fusese interesat ani de zile de soarta României, iar acum, când aflase că țara ei era în sfârșit liberă, hotărâse să meargă acolo ca misionar. Iar Marion se gândea să meargă și ea împreună cu el, ca să le poarte de grijă fetițelor ca o mamă și să-i fie de ajutor fratelui ei cu tot ce putea.

— Așa că, după cum vezi, pentru noi ești un oaspete deosebit, îi spuse Marion prietenei ei, îndreptându-se spre ușă. Noi urmăream întotdeauna orice știre despre România, cât de mică.

Estera zâmbi.

— Şi eu vreau să mă întorc acolo după ce termin colegiul, îi spuse ea prietenei ei. Nu prea îmi văd rostul aici, în America.

Marion dădu aprobator din cap.

— Nu mă surprinde. Deci, poate că o să ne reîntâlnim pe acolo într-o bună zi.

— Poate că da, răspunse Estera, cine ştie?

— Sunt gata să te duc acasă când vrei, îl auzi pe Malcom spunând, dar nu vreau să te grăbesc.

— Probabil c-ar fi bine să mă-ntorc acum, răspunse Estera.

Se îndreptă să plece, dar apoi se întoarse şi spuse:

— Marion, crezi c-am putea să ne mai vedem înainte să plec la Tiny Gap? Cred că tu eşti mai matură în credinţă decât mine. Şi cred că am multe de învăţat de la tine.

Marion dădu din cap în semn că nu.

— Nu cred că sunt atât de matură pe cât crezi. Dar ce-ar fi să vii marţi seara la noi la masă împreună cu sora ta?

— Eu m-aş bucura tare mult să vin, însă nu pot garanta pentru Gabi. Ea are alte păreri decât mine, mai ales de ceva vreme încoace.

Ajunsă acasă, Estera văzu că Gabi tocmai se întorsese dintr-o plimbare şi îşi punea haina în cuier. Când auzi invitaţia, se încruntă.

— Nu mai vreau să mă întâlnesc din nou cu oamenii ăia, spuse ea, hotărâtă.

— Nu vrei să faci nimic din ce propun eu, începu Estera, dar apoi îşi muşcă limba.

Trebuia să aibă răbdare cu ea. Marion niciodată n-ar fi vorbit aşa.

— Nu e chiar aşa, să ştii. Numai că Marion e mult prea sfântă şi pioasă. Mă face să mă simt de parcă aş fi cea mai mare păcătoasă.

Estera o străfulgeră cu privirea:

— Este una dintre cele mai minunate persoane pe care le-am întâlnit vreodată. Şi, imaginează-ţi! Ea şi fratele ei vor să se mute în România.

— Ce să caute ei acolo?

— Să fie misionari!

Gabi strâmbă din nas.

— Mda, nu mă mir. În curând tot felul de misionari ca ei o să dea năvală la noi în ţară, ca să-i convertească pe păgânii din România.

Estera îşi pierdu răbdarea.

— Gabi, încetează, te rog! Eşti atât de sarcastică şi de răutăcioasă. Facultatea te-a stricat cu totul.

— Aşa e, interveni mătuşa Lucy.

Le auzise pe fete vorbind şi-şi dăduse seama că discutau din nou în contradictoriu.

Estera îşi întoarse, mirată, privirea.

— Da, da, continuă bătrâna, sora ta nu preţuieşte deloc lucrurile duhovniceşti. În după-amiaza asta a refuzat să-mi citească din „Cartea martirilor” de Foxe. De fapt, eu, una, chiar mă îndoiesc că este creştină.

— Aşa e, nu sunt, adăugă Gabi, iar sângele îi urcă în obraji.

— Nu eşti creştină? întrebă Lucy şi, prăbuşindu-se într-un scaun de lângă fereastră, începu să-şi facă vânt cu capătul şalului.

— Nu, mătuşă. Vă respect credinţa, dar nu pot s-o împărtăşesc. Cred că pentru unii oameni creştinismul este foarte bun, dar nu cred că este singura cale spre Dumnezeu.

Două perechi de ochi o priveau, mute de uimire, iar Gabi se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Ajunsă în camera ei, se aruncă pe pat. Cum avea să reziste până pe 28? Întinse mâna după cartea pe care o împrumutase de la bibliotecă. Era absolut fascinată de povestirea

fetei care fusese deziluzionată de creştinism, călătorise în India, iar în cele din urmă se convertise la hinduism.

În acea seară, când mătuşa Lucy o chemă la masă, văzu că Gabi părea să fie într-o lume a ei. Gabi începuse să se întrebe cum ar fi fost dacă s-ar fi convertit la hinduism, sau la budism, sau la orice altceva în afară de felul de creştinism pe care se aştepta sora ei să-l îmbrăţişeze.

Spre marea lor surprindere, după ce terminară de mâncat, bătrâna acceptă să joace cu ele un joc de Scrabble. Juca foarte bine, însă îi lua foarte mult să-şi gândească mutările. Gabi trase o fugă până în camera lor ca să-şi aducă o carte. Aşa făcea ea de obicei, dacă jocul devenea prea lent.

Mult timp, mătuşa nici măcar nu băgă de seamă că nepoata ei cea mică nu se concentra pe deplin asupra tablei de joc. Într-un târziu, însă, observă cartea pe care Gabi o ţinea în mână, ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Spre sfârşitul jocului, în timp ce Estera se gândea ceva mai mult decât de obicei ce piese să pună pe tablă, Lucy deveni tare curioasă să afle ce carte anume citea Gabi.

— Trebuie să fie o carte foarte bună, comentă mătuşa. Eşti foarte captivată.

Gabi ridică ochii din carte şi zâmbi:

— Aşa e, mătuşă Lucy. E o carte absolut fascinantă, zise ea fără să se gândească prea mult, dar se opri când observă expresia de pe faţa surorii ei.

Lăsă imediat cartea jos şi îşi concentră toată atenţia asupra tablei de joc.

Bătrâna se aplecă, întinse mâna şi luă cartea.

— Hmmm, comentă ea, potrivindu-şi ochelarii ca să vadă mai bine. Ia să vedem! Pare să fie despre India. Şi bunicii mei au fost misionari în India.

Estera oftă în lăuntrul ei. Răsfoise şi ea cartea cu o zi înainte şi rămăsese destul de mirată de subiectul povestirii, însă nu-i pomenise nimic despre asta lui Gabi. Avuseseră destule

discuţii contradictorii în ultimul timp, aşa că nu voia să mai adauge încă una pe listă.

Amândouă fetele priveau cu răsuflarea întretăiată cum mătuşa examina pagina de cuprins.

— Asta nu prea pare să fie o carte misionară, Gabriela dragă, comentă Lucy, după ce răsfoi cartea câteva minute. Ba chiar dimpotrivă, dacă vrei să ştii părerea mea.

Închise cartea cu dezgust.

— Nu-nţeleg nici în ruptul capului ce-ai găsit tu atât de fascinant la o carte despre o fată care-şi găseşte împlinirea într-o religie păgână! spuse dânsa, dojenitor.

Gabi se înroşi toată.

— Orice căutare după adevăr este fascinantă, mătuşă Lucy, răspunse ea pe un ton hotărât, chiar dacă nu este aceeaşi căutare cu a mea sau cu a dumneavoastră.

— Te-o fi fascinând pe tine, Gabriela, însă să ştii că eu nu permit să am în casa mea o carte păgână ca asta.

Nepoata ei o privi cu ochii mari. Nici măcar tatăl ei nu ar fi fost atât de sever.

— Dar e o carte de la bibliotecă, mătuşă, încercă ea să se explice.

— Bine, atunci va trebui să-mi promiţi că n-ai să mai citeşti din ea câtă vreme vei sta la mine.

— Asta n-aş putea să vă promit, mătuşă. Suntem totuşi în America, nu? spuse ea şmechereşte.

Mătuşa Lucy privi spre Estera, care se concentra la literele de pe tabla de joc.

— Adică, tocmai asta e frumos în ţara asta, nu-i aşa? continuă Gabi. Libertate de exprimare, libertate de conştiinţă. Primul paragraf al constituţiei şi aşa mai departe.

Estera încercă s-o avertizeze din priviri, dar sora ei n-o luă în seamă şi continuă.

— Chiar aş vrea să ştiu, mătuşă, cu ce vă incomodează pe dumneavoastră dacă eu citesc această carte?

— Mă incomodează destul de mult, nu-i nevoie să ştii tu mai mult, domnişoară, îi replică Lucy. O să te îndepărteze de la credinţa părinţilor tăi. Şi, câtă vreme eşti sub acoperişul meu, nu vreau să am nimic de-a face cu aşa ceva şi n-o să permit niciun fel de răzvrătire de genul ăsta. Ori îmi promiţi că n-ai să mai citeşti din cartea asta cât stai aici, ori îţi faci bagajul şi pleci mâine dimineaţă la prima oră.

Estera dădu la o parte tabla de Scrabble.

— Te rog frumos, Gabi, încercă ea s-o convingă. Ce mare lucru e să nu citeşti din cartea asta o săptămână sau două?

Ochii ei negri se umplură de lacrimi.

Gabi îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi bombăni:

— Bine, cedez, dar să ştiţi că mi se pare foarte nedrept.

Şi, cu asta, se ridică de pe scaun şi părăsi camera.

Ajunsă în camera ei, Gabi începu să se gândească şi să întoarcă problema pe toate părţile. Îi făcuse pe plac mătuşii ei, însă era clar că nu va rezista să mai rămână în casa ei. Avea să aibă tot timpul discuţii cu ea. Aşa că hotărî să plece a doua zi, dacă putea găsi vreo modalitate de-a ajunge acasă.

Câteva minute mai târziu, îi spunea mătuşii ei ce hotărâse.

— Uitaţi ce m-am gândit, eu nu fac decât să stric atmosfera pentru toată lumea, îi spuse Gabi, ţinând privirea în jos. Nu mă potrivesc aici. Dumneavoastră sunteţi o persoană foarte evlavioasă şi vă aşteptaţi ca şi eu să mă comport la fel. Ei bine, în momentul de faţă nu pot. Şi cred că, în momentul de faţă, cea mai bună soluţie pentru toată lumea este ca eu să mă-ntorc acasă cât mai curând posibil.

Şi, spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă din cameră. Estera se ridică şi vru să meargă după ea.

— Nu, las-o în pace, o mustră mătuşa Lucy. Rămâi aici şi haide să ne rugăm împreună pentru sora ta.

Apoi îşi înmuie puţin glasul.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat întorsătura asta, dar mă simt răspunzătoare pentru ea câtă vreme stă la mine. Trebuia să-i stau împotrivă. Citeşte lucruri periculoase.

Estera se aşeză din nou pe scaun şi îşi întoarse faţa ca mătuşa ei să nu observe lacrimile mari ce i se rostogoleau pe obraji şi îi picurau în poală. De ce trebuia ca lucrurile să meargă atât de prost, şi asta tocmai acum, de Crăciun?

— Bănuiesc că ştiţi din ce cauză n-a vrut sora mea să vă citească din „Cartea martirilor" de Foxe, mătuşă, nu-i aşa? întrebă ea după o tăcere de câteva minute.

Mătuşa Lucy roşi un pic, dar nu răspunse nimic.

— Îi aduce aminte de tata, pentru că şi el a fost un adevărat martir, continuă Estera, cu ochii ei negri aţintiţi pe chipul mătuşii ei. Gabi niciodată nu a înţeles de ce a trebuit să moară tata aşa, iar asta a făcut-o să se poticnească mereu.

Bătrâna tuşi, stânjenită. Într-adevăr, poate că fusese mult prea severă. Ba nu, era clar că fata se îndrepta spre o cale greşită, iar ea n-ar fi putut să se uite la ea stând cu mâinile în sân, fără să spună nimic.

— Ea singură a ales să plece, n-am rugat-o eu, spuse ea către nepoata ei. Şi are dreptate. Dacă mai rămâne aici, o să avem numai discuţii.

Estera simţi un suflu de aer rece care intrase printr-o crăpătură de la fereastră şi începu să tremure. N-avea de ales. Trebuia s-o sune pe mătuşa Mary şi s-o roage să vină să le ia.

— Unde te duci? întrebă Lucy cu un glas autoritar, când o văzu pe nepoata ei îndreptându-se spre bucătărie.

— Mă duc să-i dau telefon mătuşii Mary să vină să ne ia, spuse ea calm.

— Doar n-ai de gând să pleci şi tu? întrebă mătuşa, mirată. Adică, tu n-ai niciun amestec în toată povestea asta.

Estera încercă să zâmbească.

— Nu, n-am niciun amestec. Numai că dacă Gabi pleacă, mă gândesc că ar fi mai bine să plec şi eu. Este Crăciun şi...

Observând dezamăgirea din ochii mătuşii ei, se opri.

Lucy se prinse de braţul Esterei cu mâna ei slăbită de bătrâneţe.

— Mă simt tare singură, spuse ea cu glas duios. Şi abia aşteptasem să petrec o săptămână cu rudele mele de curând găsite. Dar, asta e, dacă chiar trebuie să pleci, atunci n-am ce face.

Estera se gândi câteva clipe.

— O să mă mai gândesc, spuse ea măsurându-şi bine cuvintele şi dispăru la bucătărie.

Curând, era cu receptorul în mână şi forma numărul mătuşii Mary. Nu avu nevoie să dea prea multe detalii, mătuşa înţelese destul de repede cam care era starea lucrurilor.

— Iar tu, vrei să vii şi tu împreună cu ea tot acum? o întrebă ea.

Estera şovăi.

— Nu ştiu sigur ce să fac, mătuşă Mary. Mai am nevoie de puţin timp ca să mă gândesc şi să mă rog.

— Bine. Gândeşte-te, totuşi, şi la mătuşa mamei tale, Estera. Ştiu că ţi se pare că are un stil dictatorial, dar sunt sigură că are şi dânsa o parte sensibilă. Şi, în afară de asta, probabil că se simte groaznic de singură.

— Aşa este, răspunse Estera scurt. Exact cum aţi spus.

În seara aceea, cele două fete nu-şi spuseră prea multe, şi fiecare ascultă cum cealaltă se foia şi se învârtea în aşternuturi, până când trecu bine de miezul nopţii.

A doua zi de dimineaţă, spre deosebire de alte dăţi, Gabi fu prima care se trezi. Îşi făcu bagajul, ca să fie gata de plecare imediat după ce avea să-şi termine micul dejun. Închise valiza şi, îndreptându-se spre uşă, simţi un miros de costiţă şi ouă prăjite venind din bucătărie. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Aşteptase cu atâta nerăbdare această vacanţă, iar acum totul se ruinase.

— Eu nu vin cu tine acum, îi spuse Estera surorii ei, când erau gata să iasă din cameră ca să meargă la bucătărie. I-am

promis lui Marion că o să merg la ei, în vizită, şi, în afară de asta, mătuşa Lucy a rămas cam dezamăgită la gândul că s-ar putea să sărbătorească Crăciunul de una singură.

Gabi nu spuse nimic, aşa că Estera continuă:

— Având în vedere vârsta dumneaei, s-ar putea să fie ultima ocazie, pe când noi două o să petrecem multe alte Crăciunuri împreună, să sperăm.

— Nu-i nevoie să-mi dai explicaţii, i-o tăie scurt sora ei. Problema a fost între mine şi mătuşa Lucy. Tu eşti preferata ei, oricum. Tu n-ai putea s-o dezamăgeşti.

Gabi se aplecă, îşi luă valiza şi şi-o puse la uşă.

Încă nu terminaseră bine de mâncat micul dejun, când, spre mirarea lor, apăru în prag Aaron Gardner.

— Mary era puţin răcită, explică el voios, aşa că m-am oferit să vin eu în locul ei. Sper că nu vă deranjează.

— Ba dimpotrivă, spuse Estera, grijulie. Şi, apropo, eu nu vin cu voi. Să-i spui mătuşii Mary că m-am hotărât să rămân, o să-nţeleagă dânsa.

Gabi se uită la sora ei, dar nu spuse nimic. Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar, la starea pe care o avea ea în momentul respectiv, nimic nu-i era pe plac. Rita coborî să le anunţe că mătuşa Lucy era bolnavă, ceea ce o făcu pe Gabi să se simtă şi mai prost. Bătrâna nu închisese un ochi toată noaptea şi era epuizată, aşa că se scuzase că nu putea să vină să-şi ia rămas bun de la nepoata ei.

— Dar m-a rugat pe mine să-ţi spun la revedere din partea dânsei, spuse Rita zglobie şi-i dădu un pupic pe obraz.

— Sunteţi foarte amabilă, bombăni Gabi, sarcastic, şi, după ce o sărută pe Estera de rămas bun, se îndreptă spre uşă.

Rita se încruntă, iar chipul ei durduliu se posomorî de tot. „Cum puteau să fie două surori atât de diferite una de cealaltă?” se întrebă ea, mirată.

— S-aveţi grijă la condus! le strigă din urmă Estera, după ce urcară în maşină.

— O să fiu atent, o asigură Aaron. S-aveți un Crăciun binecuvântat!

— Crăciun binecuvântat, repetă Gabi, aranjându-și centura de siguranță.

— Da, bineînțeles.

— Pentru mine nu mai e deloc binecuvântat de-acuma, bombăni ea.

Aaron o privi cu compasiune.

— Se pare că tu și mătușa Lucy nu prea faceți casă bună una cu cealaltă, nu-i așa?

Gabi încuviință.

— Da, și încă nu ți-am spus tot. Eu și Estera ne-am certat de mai multe ori în săptămâna asta decât în toți anii trecuți puși la un loc.

— Estera nu pare genul de persoană care să se certe cu cineva prea mult.

— Așa e, de-obicei nu se ceartă. Dar de data asta chiar am supărat-o.

Aaron îi aruncă din nou o privire plină de compasiune și viră spre șoseaua principală.

— Nu-i nevoie să-mi povestești alte amănunte dacă nu vrei.

Gabi râse scurt.

— Dacă-mi promiți că n-o să faci un șoc, îți povestesc.

— Nu cred să mă șocheze ce ai să-mi spui, stai liniștită.

— Aha, deci nu crezi?

— Uite, pune-mă la-ncercare!

Gabi își drese glasul.

— Ei bine, i-am spus soră-mi că eu nu cred că mai sunt creștină și că am o grămadă de îndoieli despre tot felul de lucruri, inclusiv despre existența lui Dumnezeu.

— Și?

Gabi se uită la el fără să-i vină să creadă. Nu părea deloc șocat. Apoi continuă, vorbind mai rar.

— Ei bine, la faza asta, Estera s-a speriat foarte tare și s-a mâniat. Nu-i venea să creadă că pot să vorbesc așa, având în vedere felul în care am fost noi crescute.

Aaron își ațintise privirea la șosea și nu spunea nimic.

— Însă mătușa Lucy nu știe decât o parte din toate astea, continuă Gabi. Adică dânsei nu i-am spus că nu cred că există Dumnezeu și toate astea. Însă i-am spus că nu mai sunt creștină.

— Asta i-a fost destul ca să se alarmeze.

— Poți să fii sigur, dar n-a fost numai asta. Am refuzat să-i citesc din „Cartea martirilor" de Foxe, deși i-am citit, totuși, timp de vreo două ore, din predicile lui Wesley. Apoi i-am mai spus și că eu cred că nu numai creștinismul este singura cale spre Dumnezeu și că nu pot să concep că alți oameni necreștini, cum ar fi hindușii, budiștii și alții ca ei o să meargă în iad.

Gabi se opri să-și tragă răsuflarea.

— Iar punctul culminant a fost când a observat că citeam o carte despre o fată care a mers în India și a trecut la hinduism. M-a obligat să-i promit că n-o să mai citesc din cartea aceea cât timp stau la dânsa în casă. În cele din urmă am cedat, mai mult de dragul Esterei, dar n-avea niciun rost. După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că n-o să rezist încă o săptămână în aceeași casă cu mătușa. De fapt – și aici, fără să vrea, o pufni râsul – mătușa nu știa, dar eu mai aveam în bagaj cel puțin încă trei cărți despre care ar fi avut aceeași părere. Nu puteam să fac pe ipocrita, așa că m-am hotărât să plec.

Gabi se lăsă pe spate în scaun și răsuflă ușurată. Stătuse drept cât timp își enumerase infracțiunile.

— Asta a fost tot? întrebă Aaron calm.

— Va să zică nu ești șocat?

— Nu, nu foarte tare. Adică, îmi închipuisem că trebuie să fi fost vorba despre ceva de genul acesta.

Gabi zâmbi fără să vrea. Deja se simțea mult mai în largul ei, și nu porniseră la drum decât de vreo cincisprezece minute.

— Însă dacă sora mea ar fi început să spună lucruri din astea, ai fi fost destul de şocat, nu?

— Probabil că da.

— Numai că eu nu sunt Estera.

— Asta este destul de clar.

Gabi se încruntă şi se întrebă ce vrusese să spună cu asta. Apoi se lăsă din nou tăcerea, până când Aaron începu să spună, într-un târziu, pe un ton domol:

— Ştii din ce cauză nu mă surprinde ce mi-ai spus? Pentru că şi eu am avut aceleaşi idei pe care le ai şi tu.

— Poftim?

Aaron începu să râdă.

— Acuma cine dintre noi doi e şocat? Da, am trecut şi eu prin tot setul complet – m-am întrebat dacă există Dumnezeu, mi-am pus problema dacă e corect să existe iadul, am trăit cu sentimentul că trebuie să mai fie şi alte căi de-a ajunge la Dumnezeu în afară de creştinism şi aşa mai departe.

— Şi?

— Ei bine, e foarte greu să dai cu piciorul la tot ce-ai fost învăţat de mic copil.

— Mie nu mi se pare deloc greu, îl contrazise Gabi.

— Iar apoi mai era vorba şi de prietenii mei, continuă el să spună, fără să ia în seamă ultimul ei comentariu.

— Prietenii tăi?

Aaron viră brusc şi reuşi să evite impactul cu o maşină parcată.

— Da, spuse el zâmbind vag. Am avut nişte prieteni foarte apropiaţi care au intrat destul de tare în mine şi mi-au dovedit atât prin cuvinte cât şi prin exemplul lor personal că eram, de fapt, foarte naiv şi imatur.

Gabi se abţinu să facă vreun comentariu. Aaron continuă ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi.

— Nu pot să spun că facultatea nu m-a schimbat cu nimic. M-a schimbat mult. Mai am încă o grămadă de lucruri

pe care trebuie să mi le lămuresc şi multe salturi de credinţă de făcut. Şi, din când în când, unele dintre ideile mele încă îl mai alarmează şi chiar îl îngrijorează pe bunicul meu. Dar vreau să spun că am ieşit cu bine la liman din toată frământarea asta prin care am trecut şi că acum am convingerea mea proprie că Dumnezeu există, că Isus a murit pentru noi ca să-L putem cunoaşte personal şi că e plin de dragoste şi de har pentru noi, păcătoşii.

Pentru câteva momente, Gabi închise ochii. Şi-l putea imagina pe tatăl ei, îşi amintea de chipul lui, de vocea lui, aproape că simţea cum o cuprinde în braţe. Încercă să-şi înăbuşe un suspin adânc şi, după o tăcere, care lui Aaron i se păru că durase un veac, spuse cu glasul tremurând:

— Da, dar tu nu ştii ce-nseamnă să-ţi moară tatăl din pricina credinţei lui şi să-ţi fie ucisă mama când erai mic, nu?

— Nu, nu ştiu, a fost tot ce-a putut să-i răspundă Aaron.

Ar fi vrut să-i spună că nici viaţa lui nu fusese numai roz, că şi el se luptase adesea cu episoade destul de puternice de depresie şi că trăise cu adânci resentimente pentru faptul că fusese despărţit de părinţii lui, care erau misionari, timp de opt ani de zile. Ar mai fi putut să-i spună şi că el şi cu bunicul lui avuseseră nişte discuţii foarte puternice, în urma cărora el nu mai dăduse pe-acasă timp de ani de zile. Dar când îşi deschise buzele să vorbească, nu reuşi să-i spună nimic din toate acestea.

Gabi îşi împături fularul cel gros şi pufos şi şi-l puse sub cap drept pernă. Curând avea ochii închişi, iar Aaron îşi închipui că adormise. La jumătatea drumului, opriră să cumpere ceva de băut şi un hamburger, însă, când încă mai aveau destulă cale până să ajungă acasă, starea vremii se înrăutăţi considerabil, iar Aaron trebui să-şi concentreze toată atenţia la condus.

Răsuflă uşurat când, în sfârşit, îşi parcă maşina în faţa casei albe, din panouri prefabricate, a lui Mary Popescu şi când îşi văzu pasagera ajunsă cu bine în braţele mătuşii ei.

Gabi, după ce-i spuse la revedere tânărului şofer, bău o cană de ciocolată caldă şi se duse numaidecât sus să facă un duş fierbinte. Spre marea ei uşurare, mătuşa Mary nu o întrebă nimic. Dacă ziua de Crăciun fără Estera nu fu la fel ca altădată, totuşi, prezenţa lui Mary îi făcu foarte bine. Şi, bineînţeles, Rachel era mereu lângă ea să-i împărtăşească bucuriile şi necazurile ei. Iar apoi, pentru câteva zile, propriile ei necazuri personale au fost puse în umbră de veştile despre procesul şi executarea soţilor Ceauşescu.

capitolul 5

Revelionul cu unchiul John

— Estera, ce bine îmi pare să te revăd! spuse John Popescu bucuros, strângând-o pe nepoata sa în braţe, cu o îmbrăţişare ca de urs.

Estera venise cu Marion şi cu fratele ei, care erau în drum spre Indianapolis. Ei mergeau să petreacă o săptămână la părinţii lor şi se oferiseră s-o ducă acasă la unchiul ei.

Timp de câteva clipe, Estera îşi imagină că e aceeaşi copilă inocentă de nouăsprezece ani, cu fustă spălăcită şi pantofi grei, negri, care păşea pentru prima oară pe aleea din faţa casei unchiului, şi şi-o aminti pe Ramona aşteptând-o cu braţele deschise, în prag, să-i ureze bun venit în noua casă şi în noua viaţă.

John o urmări cu privirea cum intră în hol şi se descalţă şi zâmbi.

— Tot româncă ai rămas, nu-i aşa?

Ce mult îi amintea vocea lui gravă, de bas, de cea a tatălui ei.

— Doar în anumite privinţe.

Estera zâmbi şi îşi scoase scurta albă, de blăniţă, pe care unchiul i-o făcuse cadou cu câţiva ani în urmă.

Nepoata lui era la fel de frumoasă ca întotdeauna, îşi spuse John în timp ce intrară împreună în sufragerie, însă nu mai era deloc diva aceea care devenise celebră peste noapte. Cu

părul strâns cu o fundiță la spate, îmbrăcată într-o fustă lungă, gri, și într-o bluză albastră, era aproape aceeași fată modestă care îi cucerise inima de cum o văzuse întâia oară. Și totuși, ceva se schimbase. Pierduse ceva, își spuse el, ceva greu de definit, dar totuși foarte real.

Estera înconjură cu privirea sufrageria spațioasă a unchiului ei. Noua lui soție nu făcuse multe schimbări, remarcă ea. I se părea ciudat să fie din nou la Velours. Nu-l mai văzuse pe unchiul ei de un an, de când trecuse el pe la ea, Crăciunul trecut, în drum spre munte, însă atunci nu petrecuseră decât câteva ore împreună. Anul acesta acceptase invitația lui de-a petrece revelionul la el acasă, numai pentru că știa că Ron avea să fie plecat la tatăl lui, de sărbători.

— Ei, draga mea Estera, începu John voios, când amândoi se așezară comod, ia spune-mi, ce mai faci tu și cu ce te-ai mai ocupat lunile trecute?

— Ce mai fac? Păi merg la colegiu, o ajut pe mătușa Mary la treburile casei și, de câte ori am timp, gătesc sarmale și ciorbă, bineînțeles, adăugă ea și râse. Ca să nu mai vorbim că trebuie să am grijă și de cele două fete cucuiete când mai vin ele pe-acasă.

— Și sunt cuminți?

— De fapt, eu nu petrec prea mult timp cu ele, recunoscu Estera. Ca să spun drept, o văd mai mult pe Rachel decât pe Gabi.

— Cum așa?

— Pentru că Rachel vine mai des pe-acasă.

— Mi se pare mie, sau Gabi îi cam dă bătăi de cap suratei ei mai mari? întrebă John.

El glumise, dar, de data aceasta, Estera nu zâmbea deloc.

— Deocamdată nu, unchiule, dar mă cam îngrijorez în privința ei.

— Ei, lasă, că e un copil bun. N-o ține prea din scurt, c-o să-ți pară rău. Ăsta-i sfatul meu, dacă vrei să știi părerea mea.

Estera își încruntă puțin sprâncenele.

— Dar problema e că, de când au murit părinții noștri, eu mereu m-am simțit responsabilă pentru soarta ei. Și cred că n-o să-mi fie prea ușor să-mi ies din obicei. Dar spune-mi și despre tine, unchiule, că destul ți-am povestit numai despre noi. Tu ce mai faci?

— Nu s-au schimbat prea multe, viața merge înainte, ca de obicei. Diane ține la mine și îmi poartă de grijă, afacerea merge bine, însă, din când în când, trebuie să recunosc că mi-e tare dor de voi, fetelor.

— Dar Ramona e aici, la Terre Haute.

John se întunecă la față.

— Din partea mea, ori că ar fi aici, ori c-ar fi la sute de kilometri depărtare, tot una îmi e. N-o mai văd prea des. E numai din pricina lui Claude, ăla. S-au logodit. Bănuiesc c-ai aflat, nu?

— Da, răspunse Estera scurt.

Observând expresia de pe chipul unchiului ei, își spuse că, probabil, ar fi fost cel mai bine să nu comenteze prea mult acest subiect, însă John nu terminase ce avea de spus.

— De mult mă tot gândeam să mă sfătuiesc cu tine pe tema asta.

— Cu mine? Dar eu nu m-am văzut cu Ramona de nu mai știu când.

— Știu, dar o cunoști destul de bine. Tu ce crezi că a determinat-o să facă pasul ăsta?

Estera făcu ochii mari, mirată.

— Presupun că dragostea, răspunse aproape fără să se gândească.

— Acuma, spune drept, tu chiar crezi că ea îl iubește pe Claude Iliescu?

Estera se foi pe scaun, stânjenită.

— Păi, eu nu i-am văzut încă împreună prea mult, unchiule, așa că nu pot să...

John se aplecă spre ea.

— Nu mai încerca să mă iei pe ocolite. Știi și tu, la fel de bine ca mine, că el nu e exact pe gustul Ramonei. Atunci ce-a făcut-o pe ea, oare, să ia hotărârea asta?

Estera lăsă privirea în jos.

— Gusturile se mai schimbă, unchiule John, știi prea bine, spuse ea încetișor.

— Pare să fie fascinată de Claude, dar eu, unul, n-aș putea să spun că e dragoste adevărată. Claude are o influență fantastică asupra ei, insistă el.

Pentru câteva momente, nici unul, nici celălalt nu spuseră nimic, apoi el începu din nou:

— Uite ce te rog, or să vină amândoi la masa de revelion. Poate-ar fi mai bine să te mai întreb încă o dată după ce-o să ai ocazia să-i observi mai îndeaproape. Nu că aș vrea s-o spionez, dar mă îngrijorează soarta ei. Să nu uităm că este, totuși, fiica mea, zâna mea cu ochi albaștri.

Privea în gol pe fereastră în timp ce vorbea.

— Problema e c-am răsfățat-o. N-am putut să pun piciorul în prag când ar fi trebuit. Iar acum s-ar putea să fie prea târziu să încerc să mă impun. Numai că mie mi-e teamă că n-o să fie deloc fericită cu Claude. Deloc.

Estera oftă din toată ființa ei.

— Uite c-am reușit să te întristez, spuse John, mustrându-se, și cred că numai de probleme din astea n-aveai tu nevoie acum.

— Nu-ți face griji, unchiule, nu-i nimic, spuse Estera, punându-și blând mâna pe mâna lui. Și eu vă sunt foarte recunoscătoare vouă. N-am să uit niciodată cum ați primit-o, cu ușa și cu inima larg deschisă, pe româncuța aceea ciudățică, sărmană și pricăjită. Sper să vă răsplătesc bunătatea și să vă pot fi și eu de folos cândva.

John avea ochii plini de lacrimi.

— Deja m-ai răsplătit destul, spuse el ca pentru sine.

Apoi își schimbă tonul și spuse:

— Uite că te țin de vorbă de-o jumătate de oră și nu te-am servit cu nimic. Diane e plecată la coafor, așa că o să fac eu pe gazda.

Se retrase și veni cu ceai fierbinte și fursecuri de casă.

O oră mai târziu, apăru și Diane, cu două cutii mari de pizza. Veni până la locul unde era așezată Estera și îi dădu un pupic.

— Mă bucur tare mult c-ai putut să vii la noi, îi șopti ea, iar zâmbetul ei îi arăta că într-adevăr se bucura, ceea ce o făcu pe Estera să se simtă ca acasă. Ai rămas la fel de frumoasă cum te știam, numai că ești cam palidă și ostenită. Hai să mănânci ceva. Ai venit cale lungă cu mașina și probabil că ești lihnită de foame.

Estera își urmă gazda în bucătărie. Se bucura că mama lui Ron reușise să lase la o parte trecutul. Același lucru trebuia să-l facă și ea. Abia începuseră să mănânce, când sosiră Rachel și Gabi, care tocmai se întorceau de la Tiny Gap. Estera observă că Rachel încă nu se simțea în largul ei în preajma mamei ei vitrege. Numai Gabi părea să se simtă ca la ea acasă.

În acea seară, când se duse la culcare, cuibărindu-se în pătuțul ei de lângă fereastră, Estera vărsă câteva lacrimi și multe ore la rând nu putu să adoarmă. Fiecare colțișor îi aducea aminte de acele memorabile zece luni pe care le petrecuse la Velours, când trecuse prin atâtea schimbări într-un timp atât de scurt. Privi către sora ei care dormea liniștită în patul celălalt. Deși stătuse numai puțin timp cu sora ei în acea seară, observase deja că timpul petrecut cu mătușa Mary îi făcuse foarte bine.

A doua zi de dimineață, însă, fu dezamăgită să constate că nici Rachel, nici Gabi nu dădeau deloc semne că ar vrea să meargă la biserică. Așa că Estera merse singură, cu mașina, la biserica evanghelică Pine Grove și fu întâmpinată de pastorul de tineret.

— Ce mult mă bucur să te revăd, o salută Len călduros. Ne faci onoarea să ne cânți ceva în dimineața asta?

Estera se îmbujoră.

— De când am fost bolnavă, nu mai cânt, răspunse ea stânjenită.

— Nu? Ce trist. Atunci, când o să te hotărăşti să începi din nou să cânţi, să-mi spui, îi zise el, privind-o cu zâmbetul lui cuceritor.

Estera se simţi bine la biserică şi se bucură de predică. Se bucură să-l asculte din nou pe pastorul Cripps cum vorbea, ca întotdeauna, din toată inima, se bucură să asculte corul şi s-o audă pe Margaret cântând solo, să simtă calda strângere de mână a multor cunoscuţi, care tineri, care mai în vârstă, încântaţi cu toţii s-o revadă. Şi, cum era de aşteptat, Betty Cripps veni la ea îmbujorată şi o invită la masă, ca în zilele bune de-odinioară. Fusese invitat şi Len, care părea să fie oarecum mai rezervat decât de obicei, îşi spuse Estera, dar, fără îndoială, era acelaşi Len.

— E puţin mai retras de când s-a îmbolnăvit mama lui, îi explică Margaret mai târziu. Nu mai e atât de volubil.

— Mama lui e bolnavă?

— Da, are leucemie. Doctorii spun că nu mai are mult de trăit. Tatăl lui păstoreşte acum o biserică din Cincinnati, aşa că, în ultimul timp, Len îi vizitează mult mai des decât înainte. Şi s-ar putea să fi avut vreun efect şi ce i-a spus mama acum câteva zile.

— Chiar?

Estera părea foarte curioasă.

— Da, continuă Margaret zâmbind ironic. Cred că nici n-o să-ţi vină să crezi: duminica trecută, mama l-a pus pe tata într-o situaţie destul de penibilă. I-a spus lui Len că de-o bucată de vreme este cam îngrijorată cu privire la atitudinea lui faţă de fetele din biserică. I-a zis că a tot aşteptat, sperând că avea să se maturizeze, şi că n-ar fi observat nicio schimbare. I-a atras atenţia şi asupra faptului că, în ultimele câteva luni, grupul de tineri s-a micşorat considerabil, şi i-a dat de-nţeles că acest lucru

s-ar putea să fie din cauza comportamentului lui. Bineînţeles că asta l-a afectat foarte tare.

Estera nu spuse nimic câteva momente. Îşi amintea cum Len o convertise, în stilul lui propriu, pe verişoara ei, Ramona, şi cum totul se terminase destul de rapid. Nu putea să nu fie de acord că într-adevăr Len îşi merita cu vârf şi îndesat mustrarea.

— Mă bucur că mama ta a intrat un pic în el, îi spuse ea lui Margaret. Trebuia să-i spună cineva.

Prietena ei dădu din cap, aprobator.

— Aşa e, trebuia. Având în vedere cât de plutitor e el de obicei, mă întrebam cam cât din ce i-a spus mama a luat la inimă. Dar, după cum se comportă azi, cred că i-a dat de gândit, totuşi.

— Sper să nu se mai joace cu sentimentele fetelor cum se joacă copiii cu clapele de la pian.

— Şi eu sper, fu de acord Margaret, deşi nu cred că mi-aş dori să se schimbe de tot.

— Mi-e greu să mi-l închipui total schimbat, spuse Estera zâmbind. E mai tăcut, dar tot crai este. Însă, cine ştie, probabil că e în curs de schimbare.

— Probabil. Numai că trebuie să se schimbe mai multe lucruri la Len Atwood. Dar nu toate schimbările sunt bune.

— Ce vrei să spui? întrebă Estera, ridicând din sprâncene.

— Vreau să spun că nu-mi place cum te-ai schimbat tu. Abia scoţi două vorbe, eşti slabă de parcă te ia vântul şi, când văd tristeţea asta din ochii tăi, mi se rupe inima. Nu, nu râde. Vorbesc serios. Trebuie să recunosc, totuşi, că stilul ăsta te prinde bine. Ai un aer oarecum mistic – de parcă ai fi mai mult spirit. Cu siguranţă arăţi mai angelic ca oricând, dar, totuşi, nu vrem să fii răpită la ceruri atât de repede.

Margaret observă că ochii negri ai Esterei se umpluseră de lacrimi, aşa că încercă să schimbe subiectul.

— Am o rugăminte la tine, spuse ea cu un aer misterios.

Veni mai aproape de ea şi îi şopti la ureche:

— Vreau să-mi fii domnişoară de onoare.

Margaret începu să râdă văzând cât de uimită şi speriată părea Estera.

— Te rog, de dragul meu, o imploră ea. M-am gândit bine când te-am invitat şi-mi dau seama c-o să străluceşti şi-o să iei ochii tuturor, dar nu-mi pasă dacă o să fiu pusă un pic în umbră.

Estera se înroşi toată.

— Of, Margaret, nu mai vorbi prostii. Bineînţeles că tu vei fi în centrul atenţiei.

— Mireasa frumoasă ca un boboc de floare şi-aşa mai departe? În orice caz, logodnicul meu îmi tot spune că de-abia aşteaptă să mă vadă în rochie lungă şi albă, aşa că, dacă ştiu că Robert al meu n-are ochi decât pentru mine, puţin îmi pasă unde se uită toţi ceilalţi.

Ochii îi străluceau de bucurie în timp ce vorbea. Apoi se opri, căci tristeţea din ochii Esterei îi străpunse inima.

— Va veni şi rândul tău. Şi-atunci o să mă chemi şi tu pe mine ca prietenă de onoare.

Estera îşi întoarse capul.

— Încă nu pot să vorbesc despre căsătorie, Margaret. De fapt, în ultimul timp m-am gândit că, pentru mine, voia lui Dumnezeu s-ar putea să fie să nu mă căsătoresc niciodată.

Margaret îşi puse mîinile pe umerii Esterei şi insistă să o privească în ochi.

— Ascultă la mine, Estera. Poate că nu ţi-ai dat încă seama, dar tu chiar nu eşti făcută pentru călugărie. Tu eşti genul de femeie care are nevoie de un bărbat care s-o ocrotească de lumea asta şi de alţi bărbaţi, spuse ea, coborându-şi glasul. Eşti mult prea frumoasă ca să rezişti de una singură în viaţă, crede-mă!

Faţa Esterei ardea. Toată lumea îi aducea aminte că era frumoasă. Pe unde mergea, toţi ochii se îndreptau spre ea. Chiar şi când îşi dădea silinţa să fie cât mai modestă şi cât mai retrasă,

nu putea să-şi ascundă frumuseţea. Şi, de fapt, nici nu ţinea neapărat s-o ascundă.

— Te-am pus pe gânduri? o întrerupse Margaret. În orice caz, gândeşte-te la ce te-am rugat şi spune-mi ce-ai hotărât, până la sfârşitul lunii.

Când Estera plecă acasă, Margaret o urmări cu privirea, îi făcu cu mâna şi oftă. Fustele astea atât de lungi şi chipul cel posomorât nu-i puteau ascunde frumuseţea, dar nici nu i se potriveau prea bine. Îşi dori să apară un nou Ron Atwood. Bineînţeles, unul care să fie creştin cu-adevărat şi care să scoată la lumină adevărata faţă a Esterei. Aflase de la Len că vărul lui îşi investea tot timpul în facultate, sau cel puţin aşa se părea, şi că, din câte ştia el, nu mai dădea pe la biserică sub nicio formă. De ce era viaţa atât de tristă pentru unii oameni, când viaţa ei era atât de binecuvântată?

Masa de revelion la unchiul John avu un mare succes. Diane era o bucătăreasă desăvârşită şi o gazdă excelentă. Estera privi la capătul celălalt al mesei, către Ramona şi Claude. Verişoara ei părea să fie aşa cum şi-o amintea, dar observă că, din când în când, trăgea cu ochiul către logodnicul ei şi părea un pic exagerat de grijulie să-i fie pe plac. Cât despre Claude, vorbi destul de puţin, mâncă destul de mult şi se uită la iubita lui aproape tot timpul. Nu avea ochi pentru nimeni altcineva. Estera nu putu să nu observe că, la prima vedere, nu prea se potriveau unul cu celălalt. Spera din toată inima că verişoara sa nu va face greşeala vieţii ei dar, după cum avea să-i spună unchiului ei în aceaşi seară, încă tot nu găsise un răspuns clar pentru întrebarea lui.

— Singurul lucru care-mi trece prin minte, spuse ea în cele din urmă, gânditoare, este că Ramona vrea un bărbat care s-o venereze. Şi probabil că, spuse ea înroşindu-se, are nevoie disperată de dragostea pe care i-o arată el şi e în stare să plătească orice preţ ca să n-o piardă.

Unchiul ei o cercetă lung cu privirea pe sub sprâncenele lui negre și stufoase, însă nu spuse nimic.

Până marți, Estera era deja nerăbdătoare să se întoarcă în munți. John era puțin îngrijorat că avea să conducă tot drumul spre Tiny Gap de una singură, dar ea îl liniști, spunându-i că avea de-acum destulă experiență și că avea să se descurce foarte bine. Rachel și Gabi hotărâseră să mai rămână o săptămână și să se întoarcă la facultate cu colega lor, Andreea, care locuia la Indianapolis și care promisese să le aducă înapoi, cu mașina, la Knoxville.

În dimineața de după plecarea Esterei, pe când Gabi și Rachel își luau micul dejun mai târziu decât de obicei, apăru Ron.

— Bună dimineața, fetelor, spuse el voios, în timp ce-și trăgea un scaun să se așeze lângă Gabi. Nu v-am mai văzut de secole, deși, dacă bine mi-aduc aminte, pe tine, Rachel, te-am văzut anul trecut la Crăciun. Însă pe tine, Gabi, nu-mi aduc aminte când te-am văzut ultima dată.

Rachel, așezată de cealaltă parte a mesei, îl studia pe Ron, care vorbea și glumea cu ele. Era același tânăr chipeș și fin, care se îndrăgostise până peste urechi de verișoara ei, acum câțiva ani, numai că părea mai tras la față și mai maturizat, își spuse ea, iar în ochii lui se citea un aer de melancolie.

Tocmai atunci sună telefonul. Când Rachael ieși pe hol să răspundă la telefon, Ron se aplecă spre Gabi și o întrebă încet:

— A fost și sora ta aici cu voi, de revelion?

— Da, a plecat ieri dimineață.

— Ce mai face?

Gabi își cântări bine vorbele, apoi spuse:

— E tot frumoasă, ca întotdeauna, bineînțeles.

— Bineînțeles, repetă Ron.

— Dar... spuse Gabi, șovăind.

— Aha, deci există și un „dar"?

Gabi îl privi în ochi. Privirea lui intensă aproape că o sperie. Nu știa de unde să înceapă.

— Uite, întreab-o pe Rachel. Mai bine să-ți spună ea, se fâstâci Gabi, că se pricepe mai bine la cuvinte decât mine.

— Cine, eu? Nici vorbă, Gabi! Rachel începu să râdă, dar apoi observă că era vorba de o conversație foarte serioasă, așa că veselia îi dispăru imediat.

— Ron vrea să știe ce mai face Estera.

Rachel înghiți în sec.

— Din câte mi se pare mie, Ron, spuse ea pe un ton serios, Estera încearcă să se întoarcă în timp cu câțiva ani și să uite ce s-a petrecut de-atunci încoace.

— Cunosc sentimentul, spuse Ron posac.

Rachel nu-i luă în seamă replica și continuă:

— Și dacă ai vedea-o, la prima impresie ai putea să crezi că a și reușit, numai că...

Nu putu să spună mai mult. Ochii lui Ron o făcură să amuțească. În privirea lui se citea tot ceea ce nu putea spune în cuvinte.

— Înțeleg, Rachel. Ai spus destul. Îmi dau seama la ce te referi.

Se ridică brusc și ieși din bucătărie.

Cele două fete se priviră una pe cealaltă și dădură triste din cap. Apoi Rachel își aminti că nu-i spusese lui Gabi cine dăduse telefon.

— Andreea era, îi relată ea. Tocmai îi venise o idee genială, știi tu cum spune ea.

Gabi zâmbi. Era un scenariu bine cunoscut.

— Și?

— Păi, ne propune ca, în loc să vină să ne ia cu mașina lunea viitoare ca să mergem direct la colegiu după cum stabilisem, să mergem împreună în excursie la schi la sfârșit de săptămână și să pornim înapoi joi. Merge cu o gașcă mai mare de prieteni.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Gabi entuziasmată.

— Nu i-am dat niciun răspuns clar, i-am spus că trebuie să mă mai gândesc şi să discut cu tine ca să hotărăsc.

— Bine-ai făcut.

Gabi îşi trecu degetele prin păr şi se ridică de pe scaun.

— Dar cum ţi se pare ideea ei?

— Păi, pe mine, una, să nu contaţi. Doar ştii bine că nu le am cu schiatul. N-ar fi deloc pe gustul meu.

Gabi aşeză farfuriile în chiuvetă şi le clăti, iar apoi spuse tărăgănat:

— Eu n-aş putea zice la fel. Mie-mi place tare mult să schiez. Tata ne ducea, pe mine şi pe Estera, când eram mici. Şi am mers şi cu şcoala de câteva ori. Dar nu sunt sigură că aş vrea să merg fără tine.

Pe chipul ei se citea o oarecare tristeţe în timp ce spunea toate astea.

Rachel nu răspunse. Bănuise că Gabi şi-ar fi dorit să meargă cu ea, dar, la ce să fi mers? Ar fi fost prost dispusă tot timpul excursiei şi n-ar fi făcut decât să le strice celorlalţi toată bucuria. Şi, oricum, verişoara ei era deja destul de mare ca să-şi poarte singură de grijă. Apoi îşi mai aminti ceva.

— A, era să uit: Andreea zice că azi o să meargă cu Larry la Terre Haute, spuse ea către verişoara ei, şi se întreba dacă ar putea să treacă pe la noi şi să ne scoată în oraş, la masă. Le-am spus că-l avem şi pe Ron, şi au spus să-l luăm şi pe el.

Gabi se învioră.

— Ce idee bună! Ron şi Larry: o combinaţie excelentă! O să ne distrăm de minune cu ei şi o să avem ce discuta: conversaţii la nivel înalt.

— Vrei să spui contradicţii, spuse Rachel zâmbind cu subînţeles. Larry nu e în stare să discute prea mult cu cineva fără să ajungă la contradicţii de vreun fel sau altul.

Curând, fetele terminară de strâns şi celelalte vase. Nici una, nici cealaltă nu mai dădură de Ron până când nu sosiră

prietenii lor. Făcură prezentările, iar Ron fu invitat la masă. El ezită pe moment, apoi privi la Gabi şi, văzând expresia de pe faţa ei, zise:

— Bine, hai, vin şi eu. Drăguţ din partea voastră că m-aţi invitat.

— Cu multă plăcere! Oricine e prieten cu Gabi şi cu Rachel e şi prietenul nostru, îl asigură Andreea cu un zâmbet cuceritor.

Ron nu spuse prea multe în timpul mesei. Iar unde erau Gabi şi Andreea, nu trebuia să se teamă cineva că vor fi momente de tăcere stânjenitoare. Nu trecu mult şi atinseră şi subiectul excursiei de schi din weekend-ul următor. Rachel o ţinea morţiş că ea nu avea să meargă.

— Dar o să vii măcar tu, Gabi, nu? insistă Andreea. N-o să fie aceeaşi distracţie fără tine. Hai, te rog, fii bună şi vino! O să-ţi facă bine. Hai, ca să mai scuturi praful şi păianjenii care s-au strâns în timpul vacanţei, glumi Andreea.

— Nu prea cred că Gabi lasă vreodată să se pună praful, interveni Ron, zâmbind.

— Nu? Poate că nu-i cunoşti familia, continuă Andreea. Nu mă refer la Rachel, bineînţeles. Mă refer la sora şi la mătuşa ei.

— De fapt, se întâmplă să le cunosc destul de bine, spuse Ron pe un ton rece şi cu o sclipire ameninţătoare în ochi, pe care Rachel n-o mai observase înainte.

Încercă să-i trimită o privire de avertizare prietenei ei, dar nu reuşi.

— Aha, deci atunci ştii bine la ce mă refer, continuă Andreea, guralivă. Îşi iau mult prea în serios religia. Mătuşa mamei ei e şi mai şi, din câte-am înţeles, aşa că biata Gabi probabil că are nevoie de un strop de veselie după ce a trebuit să-şi petreacă zilele pe la biserică şi citind Evanghelia în fiecare dimineaţă. Vacanţa asta a cam îmbătrânit-o. Era mult mai distractivă acum două săptămâni.

Larry râse scurt.

— Gabi nu pare deloc genul care să-şi petreacă timpul pe la biserică, remarcă el, cu un aer de superioritate. Dar probabil că trebuie să le facă pe plac alor ei câtă vreme e cu ei, ca să nu aibă conflicte.

Râse din nou, apoi îşi şterse mustăcioara.

Gabi privi pe furiş către Ron. Acesta îşi abandonase cuţitul şi furculiţa pe masă şi se lăsase pe spate în scaun.

— Gabi, spune-mi şi mie: le-a cunoscut vreunul dintre prietenii tăi pe sora sau pe mătuşa ta?

Gabi se înroşi până peste urechi.

— Nu, Ron. Încă nu le-au întâlnit.

— Aha, mi-am închipuit…

— Ştiu destule de la Gabi, adăugă Andreea râzând.

— Mi-am dat seama că nu le-aţi întâlnit niciodată, spuse Ron pe un ton usturător, uitându-se la ea cu o privire rece. Dacă vrei să ştii, sora lui Gabi este cea mai extraordinară fată pe care am întâlnit-o vreodată. Este frumoasă, de fapt superbă aş putea spune, şi are o voce de înger. Şi este deosebit de inteligentă. Şi acelaşi lucru aş putea să-l spun şi despre mătuşa ei. Aşa că nu cred că ar avea cum să se pună prea mult praf cât timp Gabi e prin preajma lor, chiar dacă, aşa cum ai spus, sunt nişte persoane profund religioase.

Larry ridică din sprâncene:

— Cea mai extraordinară fată pe care ai întâlnit-o vreodată? Asta spune multe.

Obrajii lui Ron erau îmbujoraţi şi păreau chiar să ardă.

— Dar, întorcându-ne la subiectul nostru, nu vrei să vii şi tu cu noi în excursie? continuă Larry, fără să-i dea timp să comenteze prima afirmaţie.

Ron se gândi câteva clipe.

— Adevărul e că îmi place foarte mult să schiez, numai că i-am promis mătuşii mele că o să petrec weekend-ul ăsta la

dânsa. Este grav bolnavă şi s-ar putea să fie ultima mea ocazie de-a o mai vedea în viaţă.

Larry nu păru prea dezamăgit de acest răspuns.

— Dar tu, Gabi, vii cu noi, nu? o întrebă el, fixând-o cu privirea.

Gabi se cam înroşi şi privi către Ron.

— Hai, totuşi, că vin şi eu, spuse ea într-un final. Poate că aveţi dreptate, o să mă mai înveselească un pic.

— Cu siguranţă! interveni Andreea. Suntem o gaşcă de două'ş'pe persoane, cei mai mulţi sunt fete şi băieţi pe care-i ştim de la colegiu. Cred că pe majoritatea îi cunoşti.

Aşadar totul fusese stabilit, sau cel puţin asta era impresia lui Rachel, în seara de după întâlnire. Tocmai punea vasele la locul lor în bucătărie, când se pomeni cu Ron, care apăruse în spatele ei pe neaşteptate şi o întrebă direct, fără alte ocolişuri:

— Deci, zici că tu nu mergi cu ei weekend-ul ăsta, Rachel?

Ea se întoarse deodată, surprinsă, spre el, cu prosopul de vase încă în mână.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea repede.

Apoi râse scurt.

— Tu chiar credeai că mie mi-ar plăcea un weekend la schi?

— Nu, ce-i drept, recunoscu Ron şi se aşeză pe un scaun înalt, de bar. Mă gândeam că totuşi ai să mergi de dragul lui Gabi.

Rachel îi întâlni privirea, iar ochii ei scăpărau scântei.

— De dragul lui Gabi? Adică te-aşteptai să merg ca să-i fiu damă de companie, sau cum? Atunci de ce nu te duci tu cu ea, dacă tot crezi că verişoară-mea are atât de mare nevoie să fie ocrotită?

Ron îşi drese glasul şi începu să regrete că deschisese subiectul. Ar fi trebuit să se aştepte la o astfel de reacţie.

Dar câteva minute mai târziu, după ce privi către patul de lângă fereastră şi auzi răsuflarea tihnită a verişoarei ei care dormea, hotărârea fu deja luată. Şi n-avea să meargă nici de dragul Esterei, nici de dragul lui Ron. Avea să meargă pentru că se ataşase tare, tare mult de această verişoară, cu râsul contagios şi cu ochi în care îi puteai citi sufletul, şi pentru că îşi dorea ca ea să rămână tot aşa, cât se putea de mult.

Ron şi Rachel

— Spune-mi sincer, Rachel, cum ţi s-a părut weekend-ul la schi?

Făcuseră comanda şi aşteptau să sosească mâncarea. De cum se întorsese din excursie, Rachel găsise un mesaj lăsat pe robot, în care Ron îi sugera să se întâlnească la restaurantul *La Shoney*, undeva în apropiere de Universitate. Avea să fie în Knoxville în ziua următoare, spusese el, şi-ar fi vrut s-o vadă. Dacă nu reuşea să vină, nu era nimic, avea să înţeleagă.

Dar iată că reuşise să vină, iar acum stăteau faţă-n faţă, la aceeaşi masă, de parcă ar fi fost ceva firesc şi la ordinea zilei să ia masa împreună. În drum spre *La Shoney*, pe buzele ei apăruse din nou vechiul ei zâmbet plin de amărăciune. Un băiat atât de simpatic ca Ron nu o chemase pe ea la întâlnire numai de dragul de-a fi în compania ei, de asta era sigură. Aşa că, atunci când auzi întrebarea lui despre excursie, zâmbi amar ca pentru sine. Avusese dreptate. N-o chemase decât ca să capete anumite informaţii de la ea, nimic mai mult. Şi, fără îndoială, totul era de dragul Esterei.

— Weekend-ul ăsta mi-a deschis ochii, îi spuse ea direct.

— La ce te referi?

Rachel ezită. Genul ăsta de interogatoriu ar fi deranjat-o foarte mult dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva decât a lui Ron Atwood.

Ochii ei negri priviră într-ai lui.

— Mă refer la faptul că, începu ea vorbind rar, mi-am dat seama că, timp de două semestre, eu am trăit într-o lume numai a mea, iar weekend-ul acesta m-a readus destul de brutal la realitate. Și a fost un mare șoc.

Ron nu spuse nimic. Aștepta ca ea să continue. Rachel se juca cu furculița, stânjenită.

— Nu că ne-ar fi obligat cineva pe vreuna dintre noi să facem vreun lucru împotriva voinței noastre!

Ezită. Nu-i era ușor să spună ce avea de spus, dar poate că avea să-i facă bine să se descarce și să spună ce avea pe suflet.

— Numai că nimeni nu părea să fie șocat de nimic, indiferent ce-ar fi făcut ceilalți. Puteai să te culci cu alt băiat în fiecare seară, iar asta era privit ca un lucru destul de normal. Vreau să zic că unele fete vorbeau foarte deschis despre așa ceva. Asta e partea care m-a speriat cel mai tare. Normal, știam că la astfel de ocazii se întâmplă chestii de-astea, dar îmi închipuiam că măcar unii dintre cei de-acolo ar ridica din sprâncene sau s-ar uita mai lung sau ar avea vreo reacție oarecare. Dar vreau să zic că nimeni n-avea nicio reacție, în afară de mine, bineînțeles. Cred că pe fața mea se citea destul de clar ce gândeam.

— Dar pe Gabi n-au șocat-o lucrurile astea?

Rachel își încruntă sprâncenele și spuse:

— Sunt sigură că au șocat-o, dar nu s-a arătat. Asta e ceea ce m-a deranjat. Dar, de fapt, continuă ea, gânditoare, ea n-a avut de-a face cu prea mulți dintre ei, în afară de Andreea și fratele ei, iar ei n-au făcut nimic scandalos. Erau mereu cu noi și au fost o companie foarte plăcută. Chiar am avut discuții faine împreună. Mai ales Larry părea tare curios să afle cât mai multe de la verișoara mea: despre familia ei, despre trecutul ei, despre ce credință are sau nu are, adăugă Rachel cu un râs scurt. Și tu o știi pe Gabi. N-are prea multe taine și e ca o carte

deschisă, așa că n-a păstrat prea multe secrete. Apoi, în ultima seară, la televizor au fost niște interviuri cu câțiva români care vorbeau deschis despre viața sub dictatura lui Ceaușescu. Când s-a terminat emisiunea, Gabi a fugit în camera ei și n-a mai ieșit multă vreme. Când, în sfârșit, s-a întors, se vedea destul de clar că plânsese. Andreea a început s-o descoasă și nu i-a luat mult să scoată de la ea că retrăise toată tragedia morții mamei ei și a detenției și bolii tatălui ei, și toată trauma care a urmat. Timp de vreo oră și-a deschis inima și a tot povestit – cum de-atunci ea și-a pierdut credința și a fost supărată pe Dumnezeu că a îngăduit să i se întâmple toate astea.

Rachel se opri, și ochii i se umplură de lacrimi. Ron o asculta cu atenția încordată.

— Am încercat fiecare să-i spunem câte ceva care s-o mângâie. Larry a-nceput să-i spună că trebuia să se elibereze de sentimentele de vinovăție pe care le purta. Aici conversația s-a-ntrerupt și nu știu dacă au mai revenit la subiectul ăsta mai târziu sau nu. Dar ceva m-a deranjat în atitudinea lui Larry. Numai că mi se pare mie că Gabi era mai receptivă la ceea ce-i spunea el, decât la ceea ce-i spuneam eu.

Rachel se îmbujoră.

— Îmi pare rău că am turuit numai eu, numai că de o săptămână tot țineam în mine toate lucrurile astea, iar acum ți-am spus tot.

— Mă bucur că mi-ai spus toate astea, îi spuse Ron încet. Dădu la o parte farfuria și o privi mai atent pe fata din fața lui. Niciodată înainte nu observase că inteligența ei i se citea atât de bine pe chip, iar ochii îi păreau atât de dornici să înțeleagă întreg universul.

— Și, bineînțeles, au schiat, continuă ea. Gabi e fantastică, să știi.

Ron încuviință.

— Vreau să zic, spuse Rachel zâmbind, că era printre cei mai buni la schi. Așa că toți s-au împrietenit cu ea. După cum

probabil ai ghicit deja, eu nu știu deloc să schiez, așa că eram mai tot timpul lăsată pe margine.

— N-a încercat să te învețe Larry?

— Să mă-nvețe? Rachel râse scurt. Normal că nu, și-ar fi pierdut vremea degeaba.

— Păcat că n-am fost eu acolo. Te-aș fi învățat eu, încercă s-o consoleze Ron. Poate că n-aș fi știut chiar cum s-o fac, dar am răbdarea lui Iov, crede-mă!

— Se vede clar că nu știi cât de nepricepută sunt la capitolul sport, îi replică ea. Întreab-o pe Gabi și vei vedea ce-ți va spune.

— Va trebui să-mi demonstrezi tu însăți chestia asta – adică despre cât de nepricepută ești la sporturi, spuse Ron, glumeț. Iar eu va trebui să-ți demonstrez ce profesor minunat sunt. Rămâne stabilit, da?

Rachel se îmbujoră puțin, iar apoi pufni în râs. Era chiar foarte drăguță când se mai însenina, își spuse Ron.

— Cred că asta e gluma anului, îi spuse ea bine dispusă, dar poate că într-o bună zi o să-ți aduc aminte ce mi-ai promis. Acum, serios vorbind, continuă ea, m-am simțit cam în plus, mereu în calea lor, ținându-mă și eu în urma lor ca un pui de pripas. Odată, Larry m-a luat deoparte și m-a întrebat dacă am venit numai de gura ta.

Ron zâmbi cu un zâmbet trist.

— Și tu ce i-ai zis?

— Ce puteam să-i zic, i-am zis adevărul.

Ron zâmbi din nou.

— Nu ești genul de om care încurcă vorbele, nu?

— Mi s-a mai spus asta, răspunse ea, râzând din nou. I-am explicat lui Larry, continuă ea, că tu ești un prieten vechi de familie și că mi-ai sugerat c-ar fi bine să vin și eu. Atât i-am spus. Nu era nevoie să-i spun mai mult.

— Îmi pare rău dacă ți-am făcut probleme, se scuză Ron.

Rachel îl privi într-un fel care îi aminti mult de Estera.

— Așa e, m-ai cam împins de la spate, dar mă bucur că ai ales să procedezi așa.

— Te bucuri?

— Da. Toată experiența asta m-a ajutat să văd în ce direcție mă îndreptam și eu, și Gabi.

Rachel goli paharul, apoi își puse coatele pe masă și își sprijini capul în mâini.

— Când eram pe drum spre munte, continuă ea, Larry și Andreea au făcut o mică escală cu noi, pe la ei pe-acasă. Tatăl lor e doctor – mare crai. Părea s-o fi îndrăgit tare mult pe Gabi. Trăiește de vreo cinci ani și ceva cu o femeie. Ea e mult mai tânără decât domnul Porter și e cât se poate de fermecătoare, ca și el dealtfel, și foarte primitoare. Gabi a rămas surprinsă că oameni atât de drăguți și inteligenți fac lucruri despre care ei i s-a spus dintotdeauna că nu sunt cuviincioase, și ei nu au niciun fel de remușcare. Andreea a întrebat-o ce rău făceau. Familia lor nu are nicio problemă, nimeni nu pare să fie afectat, așa că de ce ar fi greșit? Larry a observat reacția lui Gabi și a spus sarcastic că știa că astfel de lucruri sunt condamnate în Biblie, dar că niciun om inteligent nu mai lua în seamă astfel de păreri.

— Și zici că Andreea o să stea cu voi în cameră următoarele două semestre?

— Da.

Timp de câteva clipe, Rachel îl fixă pe Ron cu privirea.

— Gabi s-a atașat foarte mult de ea. Eu, una, încă nu știu ce să cred despre Andreea. Adică mi-e oarecum simpatică. Bănuiesc că felul ei de a gândi se datorează familiei în care a fost crescută. Dar fratele ei nu prea seamănă cu ea la caracter.

Rachel se încruntă.

— E oarecum rece și distant, dar înspăimântător de inteligent și știe cum să-și susțină punctul de vedere și să te lămurească. Cel puțin, eu, una, mă bucur că nu e la noi la universitate, atâta pot să zic.

— Estera știe despre prietenii lui Gabi?

Ron vorbea privind în jos, spre farfurie.

— Nu cred. Nu i-a întâlnit niciodată.

— Poate ar trebui să-i spună cineva.

— Poate c-ar trebui, dar nu ştiu dacă ar fi neapărat o idee bună. În ultimul timp, Estera o ceartă pe Gabi din te miri ce, aşa că s-ar putea să se lase iar cu vreo ceartă. E din cauză că Estera îşi face griji pentru Gabi, şi e şi normal.

Rachel se foi, neliniştită, pe scaun, se gândi puţin, apoi spuse meditativ:

— Se pare că America are acest efect: să polarizeze familiile.

— Să le polarizeze?

— Da, în special familiile de imigranţi. Aşa s-a întâmplat şi în familia lui Claude Iliescu; i-am urmărit. Ron, poate e mai bine să-ţi spun, ca să ştii adevărul: Estera şi Gabi merg fiecare pe drumul ei, în direcţii total opuse. Gabi mai are un pic şi devine agnostică şi e curioasă de toate religiile pământului, pe când Estera încă încearcă să scape de cortina de catifea, cum îi zice ea.

Observă expresia lui Ron şi îşi dădu seama că făcuse o gafă.

— Vreau să spun că, adăugă ea în grabă, şi începu să spună primul lucru care îi veni în minte, nu mai cântă deloc, nici de pian aproape că nu se mai atinge, fuge de bărbaţi de parcă ar avea râie şi zice că vrea să se facă misionară. Şi-a făcut de curând nişte prieteni, o fată şi fratele ei care...

Ron o întrerupse imediat.

— Parc-ai zis că fuge de bărbaţi.

— Aşa e, cel puţin asta a făcut până acum. Prietena ei are un frate văduv care are doi copii. Dar ea e prietenă doar cu sora lui. A întâlnit-o numai acum câteva săptămâni, de Crăciun, când au fost la mătuşa Lucy.

Ron tăie cu aşa o furie din friptură, încât o bucată sări din farfurie şi ateriză pe jos.

— Scuză-mă, bombăni el.

Rachel nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ron, eu nu prea cred că Estera are de gând să devină mamă vitregă, dacă de asta te temi tu. N-aş crede că are astfel de planuri, în momentul de faţă.

Ron reuşi să se adune şi se uită fix către fata din faţa lui.

— Hai să nu ne păcălim singuri, Rachel. Estera are să-şi găsească în cele din urmă un tip minunat, care să fie credincios. N-are cum să fie altfel. Aşa că încerc să mă pregătesc sufleteşte, dar până acum nu mi-a prea reuşit.

Ochii negri ai lui Rachel se umplură de lacrimi.

— Ron, dar ai înainte un viitor atât de frumos. Va trebui s-o uiţi pe Estera, dacă poţi.

— Să o uit? Dacă-ai şti ce înseamnă să te îndrăgosteşti cu adevărat n-ai vorbi aşa, spuse el supărat.

Rachel se înroşi ca racul, dar nu spuse nimic. Ron observă că o făcuse să se simtă prost şi că, în afară de asta, o jignise profund. Urmă o tăcere lungă şi stânjenitoare, apoi el îşi întinse mâna şi o puse blând peste a ei.

— Îmi cer iertare pentru ce am spus. A fost foarte urât din partea mea să mă exprim aşa. Numai că dacă încep să vorbesc despre subiectul Estera, nu prea reuşesc să mă controlez.

Rachel nu spuse nimic şi îşi ţinu privirea pironită în farfurie.

— Şi chiar am încercat s-o uit, continuă Ron să spună. Chiar am încercat să mă-ntâlnesc cu o altă fată acum o lună şi ceva, dar n-avea niciun rost să mai încerc. Problema e că am început imediat s-o compar pe fata respectivă cu ea, iar ăsta a fost începutul sfârşitului.

Rachel îşi ridică în sfârşit privirile.

— Ştiu că nu poţi s-o uiţi. N-ar fi trebuit nici măcar să pomenesc lucrul ăsta.

Ron o privi plin de uimire. Se părea că n-o cunoscuse niciodată pe adevărata Rachel Popescu. Se părea că această

fată chiar îl înţelegea cu adevărat, cel puţin mai bine decât îl înţelegeau cei mai mulţi dintre prietenii lui.

Se lăsă din nou tăcerea pentru o vreme. Rachel nu avea ce să spună mai mult. N-ar fi putut să-i spună că avea să se roage pentru el. Nu ştia cum ar fi trebuit să se roage. Aşa că nu putea decât să se uite la el şi să i se rupă inima de milă, văzându-l cum încearcă să se adune şi să-şi revină.

Restul timpului n-au mai spus prea multe. Când se făcu timpul de plecare, Ron îi întinse mâna prieteneşte.

— Mulţumesc că m-ai suportat, spuse el şi îi zâmbi cu zâmbetul lui cuceritor. De o vreme încoace, nu mai sunt o companie atât de plăcută.

Rachel îi zâmbi şi ea.

— Nici eu nu sunt o companie prea plăcută. Nici n-am fost vreodată. Aşa că şi eu îţi mulţumesc că m-ai suportat.

— Mi-a făcut bine. Niciodată nu pot să mă descarc cu tot ce am pe suflet, iar tu... ezită. Se pare că tu mă înţelegi. Mulţumesc.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Fata îl urmări cu privirea.

— Ce ciudată e viaţa asta, îşi spuse în sinea ei, în timp ce se îndrepta spre casă. Acum câţiva ani aş fi zis că el nu e destul de bun s-o merite pe Estera. Acum aş spune că ea nu e destul de bună să-l merite pe el.

capitolul 7

Întâlnirea dintre clanuri

— Estera, ce-ar fi să-mi cânţi ceva la pian în seara asta? De mult nu te-am mai auzit cântând. Cântă-ne ceva românesc. Tare-mi plac acordurile minore!

Mătuşa Mary trase scaunul de pian şi o îmbie pe Estera să ia loc.

Estera dădu din cap în semn că nu.

— Nu, mătuşă, am hotărât să nu mai cânt.

— Aşa am observat şi eu, spuse Mary, trist, dar cum aşa, de ce?

— Păi, ghici de ce?

— Habar n-am. Parcă-ţi făcea tare bine să cânţi. Ţi-aduci aminte când veneai la noi la apartament şi ne cântai la pian şi cu vocea ore în şir?

— S-au dus zilele acelea, mătuşă.

— Ce pot să spun? Eu, una, nu înţeleg de ce ai ascunde în tine un talent atât de minunat. Până la urmă, o să vezi că nu-ţi face bine. Ştii ce i s-a spus omului care a îngropat talantul în pământ?

Estera se întristă.

— Eu am încercat să folosesc talantul, mătuşă, şi n-ai văzut unde-am ajuns?

Mary se apropie de locul de lângă fereastră unde stătea nepoata ei şi-i puse o mână pe umăr.

— Am văzut ce s-a întâmplat atunci când te-ai lăsat condusă de alţii şi i-ai lăsat să te transforme după un tipar care nu ţi se potrivea. Dar asta nu înseamnă să nu mai cânţi. Poţi să-ţi foloseşti vocea într-un fel care ţi se potriveşte. Dar n-ai cum să descoperi lucrul ăsta dacă nu vrei să mai încerci măcar o dată.

— Ştiu că-mi vrei binele, mătuşă, dar nu prea mai am curaj, mai ales aici, în America, spuse Estera tristă. *Cortina de catifea* e mult prea greu de înfruntat. După ce am trecut prin ce-am trecut, nu mai vreau nici măcar să mă ating de ea.

— Dar tu nu-ţi dai seama că asta e ceva de care te atingi tot timpul?

Mary se aşeză lângă nepoata ei şi continuă pe un ton blând:

— Cortina asta, cum îi spui tu, e ceva care ne înfăşoară la tot pasul. Singura cale de a scăpa cu totul de ea ar fi, bănuiesc, să ne retragem fiecare într-o chilie şi să fim pustnici. Şi atunci, cum am putea să lucrăm pentru Dumnezeu, aşa izolaţi? Şi, în orice caz, cei mai mulţi oameni n-ar putea să trăiască o astfel de viaţă.

— Poate că dumneata, mătuşă, eşti mai puternică şi ştii cum să ţii piept ispitelor din cultura asta, dar eu nu ştiu. Am dovedit asta cu vârf şi îndesat.

Ochii mari ai Esterei se umplură de lacrimi.

— Nu intenţionez să trăiesc chiar ca un sihastru, dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă să mă ţin la distanţă de lucrurile care m-ar putea ispiti şi, în cele din urmă, m-ar putea ruina.

— Dar te retragi în lumea ta tocmai acum, când sora ta are cea mai mare nevoie de tine. Gândeşte-te la ea, măcar.

Estera privi pe fereastră câteva clipe, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, dându-şi capul pe spate, şi oftă.

— În momentul de faţă, Gabi nu prea mă mai vrea. Ea a pornit pe un alt drum decât mine, mătuşă Mary. Ştii bine.

— Da. Ştiu bine, aşa cum spui, spuse Mary cu tristeţe.

Gabi şi Rachel tocmai fuseseră în vizită, în vacanţa de mijloc de semestru, şi Mary observase că cele două surori nu prea mai aveau multe să-şi spună una alteia, iar când îşi spuneau câte ceva, se lăsa de obicei cu discuţii în contradictoriu.

— Poate nu ştii ce păreri are Gabi acum, mătuşă, spuse Estera pe un ton defensiv. Nu mai merge la biserică deloc, nu mai citeşte din Biblie deloc, nu se mai roagă, citeşte despre tot felul de religii, se uită la filme interzise minorilor şi cine ştie câte şi mai câte nu face ea când nu sunt eu acolo. Am s-o rog eu pe Rachel să-mi spună ce se petrece acolo, la Knoxville.

— Nu, mai bine să n-o implici pe Rachel să fie agentul tău secret, spuse Mary cu un glas cam tăios. Las-o pe ea în pace. Orbecăie pe întuneric şi ea cum poate. Iar dacă Gabi a luat-o pe o cale greşită, atunci părerea mea e că are nevoie de tine mai mult decât oricând. Nu ştiu cum poţi să fii atât de egoistă?!

Estera se înroşi toată şi începu să se foiască, stânjenită, în scaun. Mătuşa ei nu-i mai vorbise niciodată pe tonul ăsta. Şi, în orice caz, Mary era mai în vârstă şi ar fi trebuit să-şi asume şi ea răspunderea pentru soarta nepoatei ei mai tinere, care începuse s-o ia pe căi greşite. Îşi luase atâtea alte responsabilităţi: cânta la orgă în biserică, lucra peste program la şcoală, dădea meditaţii copiilor care nu se descurcau, îi ţinea locul lui Marjorie la casa creştină de oaspeţi din apropiere. Estera deschise gura să spună: „Şi de dumneata are nevoie, mătuşă, numai că eşti prea ocupată" – însă nu reuşi să spună nimic. Mary se purtase cu ea cu atâta bunătate, n-ar fi putut pentru nimic în lume s-o supere.

— Iartă-mă că am fost puţin cam dură, se scuză Mary, înainte ca nepoata ei să se poată gândi să spună ceva.

— Nu-i nimic, mătuşă, îi răspunse Estera. Probabil că e adevărat că sunt egoistă uneori, fără să-mi dau seama. Dar dacă încerc să mă păstrez neîntinată de lume, asta se cheamă egoism? În fond şi la urma urmei, dacă aş merge şi eu pe aceeaşi cale pe care merg Rachel şi Gabi, n-aş mai putea să le aduc pe ele pe calea cea bună, nu?

— Te-am rugat eu să mergi pe calea lor?

— Nu, nu chiar aşa, dar...

— Estera, de când ai petrecut Crăciunul la mătuşa Lucy în Silver Springs, te-ai schimbat mult. Ce s-a petrecut acolo?

— Ţi-am mai povestit sau, dacă nu, sigur ţi-a povestit Gabi.

— Nu mă refer la discuţiile pe care le-ai avut tu cu Gabi. Mă refer la tine. De când te-ai întors de-acolo parcă eşti alt om.

— Păi, în primul şi în primul rând, mi-am dat seama că am eşuat total cu Gabi de când a venit la mine în America. La început, eram mult prea preocupată de mine şi de fericirea mea şi nu m-am ocupat destul de ea, ca s-o ajut să se adapteze la cultura occidentală. Dar, după cum m-a avertizat şi mătuşa Lucy, nu o s-o pot ajuta niciodată dacă cedez şi eu şi cochetez cu păcatul. Va trebui să-i arăt o altă cale, prin felul meu de-a fi.

— Înţeleg.

— Da, deci normal că acest lucru m-a făcut să mă schimb. Şi-apoi, am mai întâlnit o fată, cea mai minunată fată pe care am întâlnit-o de când sunt aici.

Esterei îi străluceau ochii când vorbea.

— Este absolut superbă şi are o pace şi o seninătate de care şi eu am nevoie, ca de aer.

— Şi ţi-a spus şi ţie care îi e secretul?

— Nu chiar. Dar se vede din felul în care trăieşte.

Mătuşa Mary ridică din sprâncene.

— Cum adică?

— Păi, este cea mai bună şi sufletistă fată pe care am întâlnit-o vreodată, spuse Estera entuziasmată. Nu se mânie niciodată şi e mereu atât de blândă şi de bună cu copiii fratelui ei! A trecut printr-o adevărată tragedie în viaţă, dar a reuşit s-o depăşească cu bine. Mi-a spus c-a făcut o făgăduinţă Domnului: să nu se căsătorească niciodată. Şi nu are decât douăzeci şi opt de ani.

Ochii albaştri ai lui Mary se deschiseră mari.

— Deci, ăsta e secretul ei?

— Nu cred că ea ar zice că ăsta ar fi secretul, dar s-ar prea putea să fie. Estera privi visătoare la lemnele care ardeau vesel în şemineu. Mătuşa ei o studia din priviri cu mare atenţie.

— Aşadar, tu ai impresia că celibatul e calea către liniştea sufletească?

— N-am spus asta.

Estera vorbea pe un ton care suna a reproş.

— Iar Marion nu m-a sfătuit niciodată să-i urmez exemplul. Atât mi-a spus, că ea a descoperit că asta era voia Domnului pentru viaţa ei, şi că şi eu va trebui să aflu care e voia Lui pentru viaţa mea. Dar să ştii, mătuşă Mary, că eu chiar cred că a descoperit o metodă foarte bună de a scăpa de cortina de catifea. Cel puţin, mie, una, aşa mi se pare.

— Da?

Mătuşa încerca din răsputeri să nu pară prea sceptică.

— Trebuie neapărat s-o cunosc şi eu pe fata asta atât de minunată. Invit-o să vină pe la noi într-un weekend.

— Nu cred că ar veni, mătuşă. Trebuie să aibă grijă de copiii fratelui ei şi, în afară de asta, cred că nu călătoreşte prea des.

— Atunci am putea să mergem noi în vizită pe la ei s-o vedem, şi la întoarcere putem să trecem pe la mătuşa Lucy. Ce zici, mergem sâmbăta viitoare? Dă un telefon la mătuşa ta şi vezi dacă putem să trecem pe la dânsa. Nu e nevoie să rămânem peste noapte, şi dacă pornim devreme, putem să fim înapoi înainte de miezul nopţii, asta cel târziu.

Estera nu spuse nimic. Entuziasmul îi pierise precum roua care se evaporă într-o zi călduroasă de vară.

— Nu pari prea încântată de idee, o iscodi Mary, privind-o printre gene.

— Ei, bineînţeles că vreau s-o revăd pe Marion şi pe mătuşa Lucy, numai că...

— Ţi-e teamă că ele n-or să fie foarte încântate de mine, nu-i aşa?

Estera se făcu roşie ca racul. Nu s-ar fi exprimat chiar aşa, dar mătuşa ei, ca de obicei, pusese punctul pe i. Exact aşa făcea şi Rachel.

— Estera, continuă Mary, schimbând subiectul, ai vorbit şi cu domnul Hugh despre toate astea? I-ai spus despre îndoielile lui Gabi, despre Marion şi despre hotărârea ta de a nu mai cânta?

Estera dădu din cap în semn că nu.

— N-am mai fost pe la dânsul de la Crăciun. În ultimul timp, nu pare să fie în apele lui şi n-a mai trecut de mult pe-aici.

— Asta cam aşa e, spuse mătuşa ei, gânditoare.

Estera se ridică. Avusese parte de destulă conversaţie pentru o seară.

— Îmi pare rău, dar eu trebuie să mă duc la culcare. E deja ora zece.

Îşi luă puloverul şi ieşi discret din cameră.

După ce Estera închise uşa în urma ei, mătuşa oftă. Simţea că nu ştie cum să se poarte cu niciuna dintre nepoatele ei şi, de fapt, nici cu fiica ei. În momentul respectiv, dintre cele trei fete, pentru Rachel se îngrijora cel mai puţin. Ea doar că încă nu găsise calea către Dumnezeu, dar şi asta era, în sine, o mare problemă.

În seara aceea, Mary stătu pe genunchi mai mult decât de obicei. O tulburase foarte mult conversaţia pe care o avusese cu Estera. Poate că fusese mult prea ocupată ca să înţeleagă prin ce trecuse Estera în ultimul timp. Sau Gabi. Apoi îşi aminti cât de puţin ştia de fapt despre ce era în sufletul fiicei ei, Rachel. Cât despre Ramona, o văzuse atât de rar în ultimii ani. Mai precis, de când hotărâse să se despartă de tatăl lor, cu trei ani şi jumătate în urmă, în acea memorabilă după-amiază de sâmbătă. Mary simţea că nu avea nicio putere. Tot ce putea să facă era să le aducă pe fiecare în parte, una câte una, înaintea Domnului. Odată ce-şi încheie rugăciunea, se strecură în aşternut, sfârşită de oboseală, dar cu siguranţa că, totuşi, rugăciunile îi fuseseră auzite.

Dormi un somn bun, iar a doua zi se trezi cu inima mai uşoară decât o avusese de multe zile încoace.

Era sâmbătă dimineaţa. Mary îşi aminti că Gabi avea să vină la prânz cu Andreea şi cu fratele ei. Avea să fie şi Rachel cu ei. Andreea avusese chef de-o excursie la munte şi hotărâse să includă şi o mică escapadă pe la Tiny Gap.

Mary tocmai terminase de făcut ordine prin casă, când auzi telefonul sunând. Era prietena Esterei, Marion, care întreba dacă n-ar putea să le facă o scurtă vizită. Erau în drum spre rudele lor din Virginia şi tocmai ajunseseră la cotitura care ducea la Tiny Gap. Dacă nu era prea mare deranjul, aveau să sosească într-o oră. Ospitalieră ca întotdeauna, Mary îi invită la masă pentru prânz. Zâmbi în sinea ei: de săptămâni întregi nu mai avusese musafiri, iar acum se îndreptau spre casa ei două maşini pline! Şi ce combinaţie!

— Mâncarea de pui pe care tocmai am pus-o la cuptor n-o să ne ajungă nici pe-o măsea, spuse Estera grijulie, după ce mătuşa ei puse receptorul în furcă. Mă duc repede în oraş să iau nişte pui fript de la Kentucky Fried Chicken.

Marion, fratele ei şi copiii lui tocmai se prezentaseră şi se aşezaseră comod în sufragerie, când Estera se întoarse din oraş, cu două cutii mari în braţe, pline cu pui fript. Chipul sobru al lui Marion se lumină.

Mary o cerceta cu privirea pe tânăra nou-venită. Estera avusese dreptate: era, într-adevăr, o fată tare frumoasă, al cărei chip angelic părea să fie mereu senin. Privi apoi către nepoata ei – la fel de frumoasă, poate chiar şi mai frumoasă, însă într-un alt fel, mai pământean.

— Ce fetiţe cuminţi aveţi, domnule Morgan, remarcă Mary către Malcolm, văzând că Marion şi Estera vorbeau una cu cealaltă.

Malcom privi cu drag la cele două fiice ale lui. Cea mică îi stătea pe genunchi, iar cealaltă era aşezată frumos alături.

— Marion se ocupă mult de ele, comentă el, în felul său, rar şi bine măsurat. Acesta e secretul.

Se uită cu drag la sora lui şi continuă:

— Ea le este ca o mamă, să ştiţi. Soţia mea a murit când fetiţa cea mică avea numai şase luni.

Mary nu avu timp să răspundă. Auzise afară portiera unei maşini închizându-se şi se îndreptă în grabă spre bucătărie, să-i întâmpine pe noii-veniţi.

— Am sosit, mătuşă Mary, strigă Gabi în gura mare, urcând scările în goană şi aruncându-se în braţele mătuşii sale pentru a o îmbrăţişa.

Apoi se opri brusc.

— Mai ai şi alţi musafiri!

— Da, Gabi. Prietenii Esterei, Marion Morgan şi fratele ei, sunt în trecere pe la noi.

— Ca să vezi ce coincidenţă! spuse ea, mirată, şi se întoarse să-i prezinte pe Andreea şi pe fratele ei.

— Vă rog să vă simţiţi ca acasă şi să vă aşezaţi comod până ce aranjez eu masa în camera cealaltă, spuse Mary în timp ce îi conduse spre sufragerie. Nu, de fapt suntem prea multe persoane, mai bine vă dau fiecăruia câte o farfurie şi vă serviţi singuri.

— Ce idee bună, încuviinţă Gabi. Uite, hai că te ajut eu, mătuşă Mary.

— Nu, tu stai aici, te rog, şi vorbeşte cu musafirii, şi tu la fel, Estera. Rachel şi cu mine o să pregătim repede tot ce trebuie.

Mary tocmai anunţase pe toată lumea că masa era gata, când se auzi soneria. Era Aaron.

— Ce spuneam: întâlnirea dintre clanuri, spuse Gabi râzând, după ce i-l prezentă pe Aaron lui Larry şi Andreei. Iar ei sunt prietenii Esterei, adăugă ea, arătând spre Marion şi fratele ei din camera alăturată.

— Rămâi cu noi la masă, îl invită Mary. Încă o persoană în plus sau în minus, acum, nu mai contează.

Aaron se aşeză lângă Larry.

— Deci, înţeleg că şi tu eşti doctorand, spuse Larry cu un zâmbet oarecum forţat, făcându-i loc pe canapea.

— Într-adevăr, aşa e.

— Dar nu ţi-aş da mai mult de optsprezece ani la prima vedere.

— Aparenţele înşeală.

— Uneori aşa e. Ce domeniu studiezi?

— Istoria bisericii, secolele şaisprezece şi şaptesprezece. Dar tu?

— Psihologia.

— Chiar aşa? Pe mine nu m-a pasionat niciodată, dar mă gândesc că, pentru cei ce au înclinaţii în domeniul acesta, probabil e un subiect fascinant.

Larry îşi mângâie barba tunsă stil cioc.

— Da, este într-adevăr fascinant. Fiecare om cu gustul lui.

— Exact! Eu credeam c-o să rămân la literatură, spuse Aaron cu un zâmbet, dar mă bucur că m-am răzgândit. Mi-a folosit enorm să cercetez despre trecutul meu.

Larry strânse din sprâncene, mirat. Gabi se aplecă mai aproape ca să audă ce avea să spună Aaron. Erau probabil cei mai inteligenţi băieţi pe care îi întâlnise ea vreodată.

— Te referi la trecutul Americii? întrebă Larry.

— Mă refer la trecutul meu în calitate de creştin, răspunse Aaron, calm.

— Aha, deci te consideri şi tu creştin, fireşte!

Aaron se opri să cugete înainte de a răspunde.

— Nu e deloc ceva firesc, spuse el. Cred că, în zilele noastre, pentru cineva care ajunge să-şi termine studiile postuniversitare, e aproape un miracol să mai aibă încă o credinţă neclintită în Cristos.

— Nu numai studiile postuniversitare, interveni Gabi.

Andreea o privi nedumerită.

— Dar, Gabi, spuse ea mirată, tu nu te considerai creştină când ai început colegiul, nu-i aşa? Cel puţin, din câte mi-ai spus tu, eu aşa ştiu.

Gabi se înroşi. În sufragerie se lăsase tăcerea şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Păi, nu eram creştină în felul în care au fost părinţii mei sau în felul în care a fost Estera, spuse ea, tărăgănat.

— A fost? repetă Andreea nedumerită.

Gabi roşi din nou.

— Adică, vreau să spun că... se bâlbâi ea.

— Sunt sigur că nu sunt prea multe persoane în zilele noastre care sunt creştini în felul în care au fost părinţii tăi, Gabi, spuse Aaron, simţindu-se dator s-o salveze din situaţia neplăcută în care era. Eu, unul, ştiu cu siguranţă că nu sunt.

— Haideţi, veniţi să serviţi ceva, îi întrerupse Mary. Puiul fript e bun cât e cald. Dacă nu mâncăm acum, n-o să mai fie bun.

Aşteptându-şi rândul, Aaron se pomeni lângă Malcolm şi sora lui. Îi cercetă cu privirea timp de câteva clipe. Crezuse că Estera Popescu avea un aer angelic, însă această tânără părea să fi coborât direct din rai.

Tocmai atunci, Malcolm se întoarse către el. Aaron se înroşi şi se prezentă. Observă că nici el, nici sora lui nu erau foarte vorbăreţi, dar reuşi să afle de la ei că intenţionau să meargă în România ca misionari.

— Amândoi? întrebă Aaron.

— Da. Pentru început. Măcar până mă căsătoresc. Marion vrea să meargă în Africa în cele din urmă. Acolo simte că e chemarea ei în lucrarea Domnului.

— Deci, plănuiţi să vă căsătoriţi în curând?

— Încă nu ştiu foarte clar, îi spuse Malcolm înroşindu-se. Dar sunt sigur că Dumnezeu Se va îngriji de lucrul acesta la vremea potrivită.

Apoi îşi închise strâns gura, de parcă ar fi vrut să spună „mai mult nu-ţi mai spun".

Aaron ajunsese în sfârşit la masa cu bucate şi îşi umplu farfuria. Se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe canapea. De data aceasta, se pomeni alături de sora lui Larry.

— Deci, se pare că eşti chiar pe bune dintre ăia cu Isus, aşa-i? Andreea n-avea de gând să scape subiectul.

— Ai putea să-i spui şi-aşa, dacă vrei, spuse Aaron, încruntându-se puţin şi punând farfuria pe măsuţa de-alături.

— Mi se pare un pic ciudat că eşti atât de inteligent şi totuşi crezi în toate chestiile astea.

— Ciudat? Mie nu mi se pare deloc ciudat. Oameni mult mai pregătiţi şi mai inteligenţi decât o să fiu eu vreodată au fost „dintre ăia cu Isus", după cum le zici tu.

— Dar, parcă ai spus că a fost un miracol că ţi-ai păstrat credinţa. Ce te-a ţinut pe calea cea dreaptă şi îngustă? insistă Andreea.

— Cred că, printre altele, a fost din pricină că n-am putut să uit niciodată ce-am fost învăţat când eram mic.

— N-ai putut sau n-ai îndrăznit? Interveni Larry aşezându-se lângă Aaron, de cealaltă parte.

— Şi una, şi cealaltă, răspunse Aaron prompt.

Larry ridică din sprâncene.

— Cred că orice credinţă bazată pe frică nu va trece testul vieţii, spuse el, pe un ton care trăda un oarecare iz de sarcasm. Trebuie să ne eliberăm de frică să putem deveni cu-adevărat noi înşine.

— Asta e-adevărat, încuviinţă Aaron gânditor. Dar cine poate spune că e liber pe deplin în această lume?

— Deci tu crezi că mai există şi o altă viaţă care va să vină?

— Da, cred. În ciuda îndoielilor noastre, se pare că există ceva veşnic, în fiecare dintre noi, care ne îndeamnă să credem cel puţin că moartea nu e sfârşitul tuturor lucrurilor.

— Eu cred că e destul de naiv să speculăm despre o viaţă viitoare şi să neglijăm viaţa pe care o trăim aici şi acum.

— Şi ce înţelegi tu prin această neglijenţă? spuse Aaron şi ridică din sprâncene.

— Să nu te dezvolţi la adevăratul potenţial.

— Dar câţi dintre noi se dezvoltă, de fapt, la adevăratul lor potenţial? Aaron părea cam sceptic. Şi, în orice caz, Larry, nu cred că e vorba despre o alegere ori-ori. Adică, se poate foarte bine să te dezvolţi la adevăratul potenţial ca pregătire pentru viaţa viitoare. Ce altă pregătire ar fi mai bună?

Larry tocmai se pregătea să dea un răspuns, când, de la celălalt capăt al camerei, o voce gravă şi sonoră le întrerupse conversaţia.

— Să-I mulţumim Domnului pentru mâncare!

Era Malcolm. Se ridicase, cu pălăria în mână, şi deja îşi închisese ochii pentru rugăciune. Andreea se uită cu ochii mari, mirată, iar fratele ei îşi rezemă spatele pe canapea şi închise ochii, mai mult a frustrare decât a reverenţă, după cum gândea Gabi.

Curând, vocea lui Malcolm răsuna în toată încăperea. Mary nu reuşea să-şi explice cum o persoană atât de tăcută se transformase dintr-o dată într-un orator cu glas atât de sonor. Îl rugă pe Dumnezeu să aibă milă de fiecare dintre ei, să-i îndrume spre adevăr pe cei care rătăceau, pe cei necredincioşi spre credinţă, pe cei păcătoşi spre sfinţenie, şi pe cei tulburaţi spre pace şi odihnă. Apoi, cum era şi normal, Îi mulţumi lui Dumnezeu şi pentru mâncare, spuse „Amin" şi se aşeză. Pentru câteva minute se aşternu tăcerea. Fiecare părea să se concentreze la mâncarea din farfurie. În cele din urmă, Malcolm lăsă farfuria jos şi se ridică de pe scaun.

— Acum, noi trebuie să plecăm, spuse el, vorbind rar şi calculat, ca de obicei.

— Atât de repede? întrebă Mary.

— Mi-e teamă că da. Deja am întârziat mai mult decât era planificat. Vă mulţumim pentru masă, doamnă Popescu. Şi Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi.

Şi, după ce îşi plecă fruntea în semn de salut către ceilalţi oaspeţi, se îndreptă spre uşă. Estera le conduse pe Marion şi pe fetiţe până la maşină.

— Astea da fete frumoase! spuse ca pentru sine Larry, încântat. Blonda 'ceea ar fi o adevărată divă dacă nu s-ar ascunde cu totul în spatele hainelor ălora lungi. Iar în ce-o priveşte pe sora ta, Gabi, e într-adevăr superbă.

Gabi zâmbi satisfăcută.

— Stai numai să-ţi arăt o poză pe care şi-a făcut-o acum câţiva ani, spuse ea în şoaptă şi îşi puse farfuria jos. Să văd dacă dau de ea în camera de sus. Cred că a dosit-o Estera pe undeva.

Estera era încă afară, luându-şi rămas bun de la prieteni, când sora ei se întoarse cu o fotografie mare, de studio, înfăţişând o tânără zveltă şi bronzată, îmbrăcată într-o rochie aurie, lungă şi destul de decoltată, şi al cărei chip frumos radia tot a zâmbet.

Larry studie fotografia cu mare atenţie.

— Măi-măi-măi, zise el şi şuieră surprins. Asta zic şi eu regină a frumuseţii. E absolut superbă. Atunci trebuia s-o fi întâlnit!

— Uite, vine Estera, spuse Gabi grăbită. Ascunde-o repede, te rog.

— Dar de ce s-ar jena de-o fotografie ca asta? Arată ca un fotomodel.

— Păi, tocmai asta e problema, spuse Gabi printre dinţi.

— Dragii mei, eu trebuie să plec, îi întrerupse Aaron. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc. La revedere, Gabi. La revedere, Mary. Săru' mâna pentru masă.

— Ciudat băiat, bombăni Larry, după ce Aaron ieşi pe uşă.

— Are o oarecare sclipire de geniu, remarcă Gabi, înroşindu-se, iar oamenii geniali sunt ciudaţi. Tu probabil că ştii foarte bine, Larry!

— Şi tu, şi el aveţi mai mult creier decât ar trebui, şi nu vă face bine, interveni Andreea, ridicându-se de pe scaun şi uitându-se la ceas. Gabi, spuneai că e o cascadă fantastică pe-aici, prin împrejurimi. Ai putea să ne duci s-o vedem?

— Ce idee grozavă! încuviinţă Gabi.

Apoi se întoarse către sora ei, care tocmai intrase pe uşă şi o întrebă:

— Estera, nu vii şi tu cu noi?

Estera tocmai se pregătea să spună nu, dar observă privirea mătuşii ei.

— Aş veni, dacă mătuşa Mary n-are nevoie de mine la bucătărie, răspunse ea.

— Rămân eu s-o ajut pe mama, îi asigură Rachel.

Mai târziu, Estera se bucură că acceptase să meargă cu ei la cascadă. Cât timp făcură traseul de câţiva kilometri până la cascadă şi înapoi, avu destule ocazii să-i observe mai bine pe prietenii lui Gabi. Andreea vorbea fără întrerupere despre petreceri şi vacanţe la plajă, despre diverse filme pe care le văzuse recent şi, bineînţeles, despre băieţi, schimbând subiectul cu aşa o repeziciune, încât ceilalţi nu aveau niciun pic de răgaz să cugete şi să dea vreun răspuns inteligent.

La început, Estera se minună că sora ei o alesese pe fata asta ca fiind cea mai bună prietenă, dar, până ajunseră înapoi la maşină, trebui să admită că Andreea era de fapt tare simpatică şi că avea un oarecare aer de naivitate, care o făcea să fie foarte atrăgătoare.

Larry, însă, era cu totul altceva. Aerul de superioritate cu care îi privea pe ceilalţi o tăia la inimă. Nu spusese mai nimic, aproape tot drumul, şi se uitase lung când la ea, când la Gabi, de parcă ar fi fost un negustor care evaluează vitele la târg. Asta ar fi fost destul de neplăcut oricum, numai că, ceea ce o deranjă şi mai mult fu că privirile lui iscoditoare păreau să studieze mai mult decât chipul şi formele ei. Părea să încerce să-i cântărească

sufletul, de parcă ar fi vrut să dezgroape taine pe care ea voia să le ţină numai între ea şi Dumnezeu.

— Soră-ta tre' să se mai dezţelenească un pic, spuse Larry către Gabi în timp ce se întorceau la Knoxville mai târziu, în aceeaşi seară. Prea e demodată.

— Da, în ultimul timp a început să fie din ce în ce mai mult aşa, îi spuse Gabi.

Îşi întoarse capul să privească pe fereastră. N-avea chef să vorbească despre Estera în momentul acela.

— Dar, în rest, le are pe toate: forme, ochi, buze, păr! Mi-e teamă că n-am putut să-mi iau ochii de la ea.

— Asta ne-a fost destul de clar, comentă sora lui, sec.

— Serios? întrebă Larry, roşind.

— Serios!

— Păi, na!, pentru ce sunt fetele frumoase, nu ca să te uiţi la ele?

Gabi pufni în râs.

— Nu eşti primul care spune aşa, Larry.

— Ce, eşti geloasă? o iscodi Andreea.

Gabi roşi.

— Păi, spune tu, n-am de ce?

— N-ai niciun motiv să fii geloasă, o asigură prietena ei, bătând-o afectuos pe umăr. Vioiciunea ta compensează toate celelalte lipsuri. Dacă aş rămâne singură cu sora ta, în cinci minute m-aş plictisi de moarte, pe când tu eşti super distractivă. Spune tu, Larry, n-am dreptate? Lasă c-am văzut eu că nu numai la Estera te uitai.

Larry îi aruncă lui Gabi unul dintre zâmbetele sale irezistibile, însă nu răspunse nimic.

— Iar Marion Morgan arată ca un înger, continuă Andreea, întorcându-se către Gabi, care se juca cu cureaua de la ceas şi nu părea deloc în largul ei. Dar frate-su m-a dat gata. Abia m-am putut abţine să nu pufnesc în râs în mijlocul rugăciunii lui.

— Mie mi-a adus aminte de clovni, comentă Larry râzând, numai că el își face numărul la biserică, nu la circ.

Andreea chicoti.

— Bine spus, Larry, comentă ea.

Gabi se încruntă puțin. Nu-i plăcea felul în care făceau glume pe seama prietenilor Esterei. Nu că ea i-ar fi avut la inimă mai tare, dar nu era nevoie să se spună asfel de lucruri, indiferent despre cine ar fi fost vorba.

Pentru restul călătoriei, Gabi rămase neobişnuit de tăcută.

— Mereu e aşa după ce se întoarce de-acasă, îi spuse Andreea lui Larry, când rămaseră singuri.

— Ce-ar fi s-o inviți la noi la vară, sugeră Larry. O să-i prindă enorm de bine să mai schimbe mediul. Parcă-și căuta ceva de lucru, nu? Ar putea să lucreze la magazinul de grădinărit al lui Sally, sau poate chiar cu unchiul Simon.

— Ce idee genială, spuse Andreea. Ai observat ce mult a îndrăgit-o tata când am trecut pe la ei acum câteva zile?

— Cum să nu. Dar, la drept vorbind, cine n-o îndrăgeşte pe ea?

— Ai grijă, Larry. Pe Gabi n-o interesează băieții, în special dacă sunt americani.

— Aşa ți-a spus ea?

— Mi-a spus ea, cu gura ei, şi nu numai o dată.

Larry zâmbi cu un zâmbet larg.

— S-ar putea să se răzgândească până se termină vara viitoare. Eu cred că trebuie să se emancipeze. Şi cred că asta-şi doreşte şi ea, de fapt. Cred că îi ard călcâiele de nerăbdare.

— Nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta, dar presupun că ai dreptate.

— Eu întotdeauna am dreptate, răspunse fratele ei cu un zâmbet larg. Cel puțin când e vorba de analizat fetele.

— Mă bucur că vă înțelegeți bine unul cu celălalt, tu și Gabi, mă refer. De obicei tu le cam intimidezi pe fete, dar cred că nu ai acelaşi efect în cazul lui Gabi.

— Nu, nu cred că o intimidez, încuviinţă Larry. Însă nici n-ai putea să spui că e în largul ei când e în preajma mea.

— Mai dă-i ceva timp, Larry.

— Cum să nu, cu mare plăcere, spuse Larry râzând. O vară întreagă.

capitolul 8

Pentru Împărăția cerurilor?

— Keith, trebuie neapărat să luăm măsuri în ceea ce-l priveşte pe pastorul nostru de tineret.

Keith Cripps o privi pe soția lui cu ochi mari, câteva clipe, gânditor, dar nu spuse nimic.

— Ai auzit ce-am spus? Trebuie să luăm măsuri, repetă Betty.

— Dar tu ai discutat deja cu el, nu?

— Prea puțin. I-am dat de înțeles că s-ar putea să fie o legătură între faptul că grupul de tineri se micşorează pe zi ce trece şi felul în care se poartă el cu fetele. Până săptămâna trecută, n-am avut nimic concret cu care să-l confrunt, dar între timp am primit nişte observații la adresa lui, care-mi confirmă că am avut dreptate de la început.

— Totuşi, a fost mai serios de când i-ai spus ceea ce i-ai spus, nu?

— Se poate să fi fost ceva mai serios, fie că l-o fi atins ce i-am spus eu, fie din pricină că mama lui e bolnavă, fie amândouă la un loc, nu ştiu, recunoscu Betty, rezervată. Însă efectele rămân, răul a fost deja făcut. Uite, s-o luăm de exemplu pe Connie Frith. Ieri s-a deschis față de mine şi mi-a spus tot ce-avea pe suflet. A fost atât de rănită de toate lucrurile astea, nici nu mă mir că n-a mai trecut de-un veac pe la biserică.

Soțul ei îi întâlni privirea şi se uită lung în ochii ei.

— Şi la ce concluzie vrei de fapt să ajungi, Betty?

Betty îşi drese glasul şi apoi răspunse:

— Vreau să spun că lucrurile nu pot să continue tot aşa, nu?

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe de la un capăt al camerei, la celălalt, neliniştită.

— Dar, stai un pic, o întrerupse Keith. Cu ce-a rănit-o de fapt Len pe fata asta? Ce i-a făcut? Nu-mi pot închipui să fie vorba despre ceva din cale-afară de necuviincios, altfel lucrul ar fi ajuns până acum la urechile mele.

Se uita spre soția lui în timp ce vorbea, căutându-i privirea.

— Nu s-a culcat cu ea şi nici cu vreo altă fată din biserică, dacă asta numeşti tu „ceva necuviincios", începu Betty, ignorând expresia de şoc de pe chipul soțului ei. Nu, nu e vorba despre aşa ceva. E ceva mult mai subtil.

— Len, subtil?

Betty oftă.

— Ştiu foarte bine că ții cât se poate de mult la pastorul nostru de tineret, atât de talentat; şi eu țin mult la el, dar trebuie să privim la fapte şi să spunem lucrurilor pe nume. Tu eşti atât de ocupat cu pregătirea predicilor, cu vizitele la bolnavi, cu nunțile şi înmormântările, încât aproape că n-ai habar ce se petrece, de fapt, la grupul de tineri.

— Şi ce se petrece, de fapt? Keith îşi pierdea deja răbdarea.

— Colegul tău, tovarăşul tău în lucrarea Domnului, se joacă cu sentimentele fetelor pe care ar trebui, zice-se, să le câştige pentru Hristos. Privirea lui Betty scăpăra scântei şi continuă pe un ton aprins: Mi se pare că el are impresia că scopul scuză mijloacele. Ce-i drept, părea să aibă un număr destul de mare de convertiți la un moment dat. Interesant e că aproape toate erau numai fete, şi toate numai fete drăguțe, şi toate sub douăzeci de ani.

Betty nu-şi putea ascunde sarcasmul.

— Mi s-au plâns mai multe fete, nu numai Connie. Se pare că de fiecare dată este vorba despre aceeaşi poveste. Începe prin a le da atenţie în mod curtenitor, adică le invită în oraş sau în parc, apoi le citeşte din Biblie şi le arată calea mântuirii sau cum să umble cu Domnul. Iar apoi se roagă cu ele şi, din câte am auzit, rugăciunile lui sunt foarte mişcătoare.

Tonul lui Betty era acum sarcastic de-a binelea.

— Aşa că, bineînţeles, a câştigat multe fete pentru Domnul, dar îţi închipui cu ce urmări.

Se opri puţin să-şi tragă răsuflarea. Soţul ei nu spuse nimic, dar îi făcu semn să continue.

— Poate că Len nu-şi dă seama prea bine de efectul pe care îl are cu şarmul lui personal, continuă Betty cu un zâmbet trist, dar Connie mi-a spus că o privea în ochi şi îi spunea că e o fată deosebită în ochii lui Dumnezeu şi în ochii lui, aşa că ea chiar credea că lui îi place de ea. Iar mesajul lui venea adesea cu un braţ pus pe după umăr sau cu o strângere uşoară de mână, aşa că-ţi dai seama cam ce semnale emitea. Connie mi-a spus că a şi sărutat-o de noapte bună, o dată sau de două ori, şi aşa s-a purtat şi cu alte fete.

Keith făcu ochii mari.

— Vorbeşti serios? Le-a sărutat? Adică, vrei să spui că a avut prietenă după prietenă?

Betty dădu din cap în semn că nu.

— Nu, de fapt, în parte, tocmai asta este problema. Fetele ştiu foarte bine ce implică genul ăsta de comportament. Numai că, în ce-l priveşte pe el, niciuna dintre ele nu era de fapt prietena lui, în sensul obişnuit al cuvântului. Pentru el, toate erau persoane care au nevoie de mântuire, pe care el trebuia să le câştige pentru Domnul şi apoi să le crească în credinţă. Când vedea că sunt pe picioarele lor din punct de vedere spiritual, trecea la următoarea persoană care avea nevoie de mântuire. Lucrul ăsta a stârnit gelozie între fete şi i-a deranjat şi pe câţiva băieţi.

— Ce urât! exclamă Keith, acum de-a dreptul enervat. Să-şi permită să le sărute! Asta e...

— Nu era decât un pupic pe frunte, aşa, părinteşte, interveni Betty, sau cel puţin aşa ar fi zis Len. Dar ştii bine cum sunt adolescentele. Orice atingere, cât de mică, din partea unui crai precum Len, dacă mai pune şi-un compliment şi le aruncă şi-o privire lungă cu ochii lui negri – s-au dus.

Keith Cripps se încruntă.

— Lucrurile sunt mult mai grave decât îmi închipuiam eu. Şi presupun că Len se amăgeşte cu ideea că totul e numai pentru slava Domnului. Pentru o vreme, părea să aibă mare succes. Grupa de tineret din biserica noastră era aproape cea mai mare din tot oraşul.

— Ei bine, te asigur că acum nu mai este, îi spuse Betty. Şi ceea ce este şi mai rău este că... gândeşte-te ce fel de mărturie am oferit! Mama lui Connie, de exemplu, e total dezgustată de biserica noastră. După cum ţi-am mai spus, Keith, trebuie neapărat să facem ceva în privinţa asta!

Soţul ei se lăsă pe spătarul scaunului şi, timp de câteva momente, privi în sus, la tavan.

— Toate astea pică într-un moment tare nepotrivit, spuse el, vorbind rar. Len e destul de tulburat din cauza bolii mamei lui, care pare să-l preocupe cel mai mult. În ultimul timp, e mult mai rezervat. Nu pot să-mi imaginez că observaţiile astea se referă la lucruri pe care le-a făcut recent.

— Nu! Aşa e, încuviinţă Betty. Însă răul a fost deja făcut. Şi, în afară de asta, nu sunt sigură că schimbarea lui Len e de durată. Eu nu cred că-şi dă seama încă ce mult rău a făcut. Părerea mea e că el nu e făcut să fie pastor. Numai că va trebui să păşim cu grijă.

Ochii lui Betty se umeziră şi continuă:

— Nu vrem să-i dăm o lovitură tocmai acum, când e deja destul de trist, numai că lucrurile nu mai pot continua aşa.

în momentul de faţă, eu cred că i-ar prinde cel mai bine să ia o mare pauză de la orice înseamnă lucrarea Domnului.

Keith încuviinţă.

— Nu-mi vine deloc uşor să-i spun, dar cred că ai foarte mare dreptate. Hai să vorbim cu el la telefon mai pe seară, iar între timp, am face bine să ne rugăm mai mult pentru el.

În zilele care urmară, amândoi căzură de acord că Len trebuia tras la răspundere pentru ceea ce făcuse. Aşa că, într-o după-amiază de vineri, Betty Cripps, mai emoţionată decât de obicei, îl conduse pe Len în biroul soţului ei, îi aduse un pahar cu limonadă de casă, din care ştia că-i place lui cel mai mult, şi ieşi, închizând uşor uşa în urma ei. Refuzase să ia parte la întrevedere. Ea vorbise deja o dată cu el, şi asta era destul.

Keith îşi drese glasul şi începu:

— Probabil că ştii motivul pentru care vreau să discut cu tine, spuse el sumbru către colegul său mai tânăr, când rămaseră singuri.

Len ţinea privirea în pământ şi nu spunea nimic.

— Betty a mai abordat cu altă ocazie subiectul ăsta cu tine, continuă Keith stânjenit, aşa că probabil că n-o să te surprindă dacă o să-ţi spun c-am primit câteva plângeri în ceea ce priveşte comportamentul tău.

Din nou tăcere. Len nu ajuta cu nimic la dezamorsarea situaţiei.

— Va trebui să-ţi spun despre fiecare dintre aceste plângeri, spuse colegul mai în vârstă, vorbind rar. Nu-mi vine deloc uşor, dar trebuie.

Len ridică ochii săi negri şi privi în ochii lui Keith.

— Îmi pare rău, spuse el.

Pastorul Cripps se jucă timp de câteva clipe cu pixul, apoi, vorbind rar şi cu durere în glas, repetă ceea ce auzise de la soţia lui, punct cu punct.

— Ce spui despre toate astea? îl întrebă el pe Len, sperând ca, printr-o minune, colegul lui mai tânăr să se ridice şi să spună că toate aceste acuzaţii erau numai minciuni.

— Sunt vinovat la fiecare capitol, spuse Len scurt, când Keith termină.

Pastorului i se strânse inima.

— Singura mea scuză ar fi că eu credeam că făceam toate lucrurile astea numai pentru Împărăţia cerurilor, adăugă Len, pe jumătate scuzându-se.

Keith oftă.

— Mă gândeam eu că aşa o să spui, zise el trist.

— Dar vreau să clarific un lucru. Len vorbea acum pe un ton defensiv. Întotdeauna am avut grijă să nu trec dincolo de ceea ce eu consider că este limita morală. Vreau să spun...

— Limita morală! răbufni Keith. Adică te joci cu sentimentele fetelor, una după alta, şi asta nu înseamnă că ai trecut limita morală?

Len privi la prietenul său, fără să-i vină să creadă. Cuvintele lui Keith îl zguduiseră din temelii.

— Mă joc cu sentimentele fetelor, îşi repetă el, ca pentru sine.

Deci, asta făcuse el, nu? Dacă aşa se punea problema, nu părea să fie un lucru uşor. De fapt, suna de-a dreptul dezgustător.

Len îşi îngropă faţa în mâini şi se ghemui în scaun. Keith veni până la locul unde era Len şi-i puse mâna pe umăr. Mânia îi dispăruse şi fusese înlocuită numai de milă.

— Lasă, Len. Hai, nu te necăji prea tare, îi spuse el blând.

Len îi dădu mâna la o parte şi se ridică brusc în picioare.

— Adică, mă pălmuiţi cu acuzaţii, începu el, mânios, şi apoi îmi spuneţi să n-o iau chiar aşa în serios? Mi-am compromis toată cariera. Cu o astfel de reputaţie, n-o să mai primesc niciodată vreo slujbă bună. Nu, nu mă compătimiţi! Daţi-mi numai ceva răgaz să mă gândesc mai bine la toate astea. Scuzaţi-mă, dar acum nu mai pot primi mai mult.

Len ajunse din câţiva paşi mari la uşă, o deschise şi ieşi, trântind uşa în urma lui. Keith rămase privind în urma lui. Nu îi venea să creadă. Nu-l mai văzuse niciodată pe Len făcând aşa ceva. De obicei era atât de amabil, atât de fin, atât de calculat.

Keith mâncă foarte puţin la masa de seară. Betty tocmai terminase de strâns vasele, când auziră soneria. Era Len Atwood; venise să le ceară iertare. Îi era ruşine pentru comportamentul lui, foarte ruşine, le spuse el lui Keith şi Betty, stând înaintea lor în hol. Faţa îi era brăzdată de lacrimi, iar glasul îi tremura.

— Îmi depun cererea de demisie, spuse el, bâlbâindu-se, ignorând invitaţia lor de a intra şi a lua loc. Poate că sunteţi mult prea amabili pentru a mă da afară, dar cred că vă daţi seama, la fel de bine ca şi mine, că singura soluţie este ca eu să mă retrag.

Cei doi soţi se priviră unul pe celălalt, dar nu spuseră nimic.

— Ce orb am putut să fiu, spuse Len, vorbind atât de grăbit, încât Keith trebui să se plece mai aproape de el ca să înţeleagă ce spunea. Credeam că făceam toate lucrurile astea numai pentru Împărăţia cerurilor, când, de fapt, le făceam numai pentru mine, pastorul de tineret cel minunat, care avea mai mulţi tineri în grupa lui decât orice altă biserică din împrejurimi. Mama lui Connie are tot dreptul să fie mânioasă pe mine. Răul pe care i l-am făcut fiicei ei s-ar putea s-o marcheze pentru tot restul vieţii. Iar Ramona Popescu, verişoara Esterei, a văzut clar ca bună-ziua cum stăteau de fapt lucrurile, atunci când a avut curajul să-mi spună în faţă că amestecam flirtul cu religia şi că era periculos şi că n-avea să meargă prea bine. Cât despre Estera, spuse el, înăbuşindu-şi un suspin, am văzut cu ochii mei cum am făcut din ea o cântăreaţă de renume, dintr-o fată simplă din România, numai ca să-mi mulţumească mai târziu mie, că am ajutat-o să se lanseze şi să ajungă celebră. Cât de mândru şi de neghiob am putut să fiu! spuse Len plin de remuşcări. Vă rog frumos să-i spuneţi lui Connie că-mi cer iertare, o imploră el pe Betty

printre suspine. Mai mult de-atât nu pot să fac, decât să plec din biserică. Dacă eu plec, ea o să vină din nou la biserică.

— Sigur că da, Len, o să-i spun, îl consolă Betty, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Len se îndreptă spre uşă.

— Hai să ne rugăm, îl auzi pe pastor spunând în spatele lui, şi i se păru că glasul venea de foarte departe.

Se lăsă condus în sufragerie, unde îngenunche lângă cel alături de care lucrase timp de cinci ani. Ascultă cum prietenul său se ruga cu pasiune, deschizându-şi inima înaintea Domnului, însă aproape că nu reuşi să distingă cuvintele pe care le auzea.

— Eu încă nu pot să mă rog, spuse el încet, când pastorul Cripps termină rugăciunea.

— Nu? Păi e de-nţeles. Eşti încă în stare de şoc.

— Da, aşa e, numai că nu doar de la Connie trebuie să-mi cer eu iertare, spuse Len încet şi ruşinat. Trebuie să-mi cer iertare şi de la dumneavoastră, şi de la Estera, şi de la Ron, şi de la Ramona, şi de la toate celelalte fete din grupa de tineri, şi, mai mult decât de la oricine altcineva, de la Dumnezeu. Mi-am bătut joc de meseria mea.

— Dar te poţi schimba, Len. Pocăinţa aduce transformare, să ştii. Glasul pastorului era cald şi mângâietor. Sună telefonul: Numai puţin, te rog!

Ridică receptorul.

— Cum aţi spus? Ah, îmi pare tare rău. Îi spun să vină imediat. Unde? Bine, am reţinut. O să-i transmit mesajul.

Len privi la el, cu faţa palidă ca ceara.

— Era despre mama, nu-i aşa?

— Aşa e. Chipul lui Keith era plin de milă. Of, Len, dragul de tine, toate te-au năpădit deodată.

— Era bolnavă de-atâta vreme, încât mă aşteptam la asta. E inconştinentă de câteva săptămâni. N-am prea vrut să plec de lângă ea, dar tata mi-a spus că am nevoie de odihnă. Au dus-o la spital?

— Da.

Keith îi înmână tânărului bucata de hârtie pe care notase numărul camerei, cu scrisul lui clar şi apăsat.

— Te vom purta în rugăciune, îi spuse el blând.

Oare ce încerca Dumnezeu să-l învețe prin toate aceste lucruri? se întrebă Len, în timp ce conducea cu viteză pe autostrada ce ducea spre Cincinnati. Îşi încleştă mâinile strâns pe volanul maşinii.

— Doamne, am nevoie de Tine mai mult ca oricând. Iartă-mă! Ştiu că am fost un slujitor nevrednic; iar acum mama e pe moarte. Oh, Doamne, am nevoie de Tine. Mare nevoie!

Len nu văzu niciun înger de lumină, nu auzi niciun glas care să-i răspundă şi nici nu simți vreo mână pusă blând pe umăr. Însă, în timp ce privea țintă înainte la drumul de dinaintea lui, totul păru să fie mai real: până şi asfaltul, şi stâlpii de lumină, şi semnele rutiere. Şi chiar şi lacrimile lui erau, de data asta, lacrimi adevărate, iar fiecare lacrimă care se scurgea îl secătuia de vlagă, de parcă ar fi plâns cu lacrimi de sânge.

capitolul 9

Len în stare de şoc

— Deci, s-a dus – a fost tot ce-a putut Len să spună, stând şi privind la trupul neînsuflețit al mamei lui. Ajunsese cu o jumătate de oră prea târziu.

— Da, s-a dus, repetă tatăl lui, cu glasul înecat de lacrimi. A întrebat de tine până în ultima ei clipă.

Len se apropie de patul mamei lui şi îngenunche. Îi luă mâna şi îşi îngropă fața în aşternuturi. Tatăl lui plecă să dea câteva telefoane şi, când se întoarse, îl găsi pe fiul lui în aceeaşi poziție în care îl lăsase. Îl lăsă să rămână acolo mai bine de o oră, după care veni şi-l bătu uşor pe umăr.

— Trebuie să plecăm acum, îi spuse el cu blândețe. Vor veni cei de la serviciile funerare s-o ia. O s-o mai putem vedea mâine şi o să putem sta cu ea cât vrem.

— Dar mâine va fi artificială – machiată şi transformată în alta decât e ea de fapt, spuse Len printre suspine. Eu aşa vreau să mi-o amintesc – slăbită, măcinată de boală, dar totuşi, mama.

Steve Atwood îşi luă mâna de pe umărul lui şi ieşi din cameră, păşind uşor. Trecuse deja de miezul nopții când Len se ridică în cele din urmă de pe genunchi, ostenit şi cu fața brăzdată de lacrimi, şi se duse lângă tatăl lui în sala de aşteptare.

Avea să-şi amintească mereu de acea seară. Era prima lui întâlnire cu realitatea morții, şi se cutremură. Ajunsese la spital terminat de oboseală, dar hotărât să-şi asume răspunderea

pentru faptele din trecut și să repare lucrurile, acolo unde se mai putea. Nu realizase, însă, ce efect avea să aibă asupra lui întâlnirea cu trupul neînsuflețit al mamei. Iar acum, rătăcind prin casa atât de spațioasă, care pentru el fusese *acasă* la mama lui, simțea că parcă era în căutarea unui lucru – vreun indiciu al veșniciei – ceva care să dăinuiască dincolo de moarte și de mormânt. Desigur, știa prea bine doctrina creștină despre nemurire, așa cum o știuse și mama lui. Dar acum, când moartea le răvășise casa și le jefuise viețile, ce nădejde îi mai rămăsese?

Ridică Biblia mamei lui de pe masă și o deschise. Știa că mama lui citise cu regularitate din Biblie și din revistele pentru femei și alte cataloage, care erau împrăștiate prin casă. Își aminti cum luptase cu atâta înverșunare, în timpul acestor ultime luni, să arate cât mai bine – îmbrăcându-se cu haine colorate, făcându-și manichiura, coafându-se așa cum îi plăcea ei – ascunzând, cu orice putea, cancerul ucigător care o secătuia de vlagă și îi scurta zilele.

Era adevărat că el îi citise din Biblie de câte ori venise acasă, și că asta îi aducea o oarecare mângâiere. Și știa că mama lui avea siguranța că se va întâlni cu Domnul și Făcătorul ei și că va trăi cu El în veșnicie. Dar era o nădejde care păruse să aibă prea puțină relevanță pentru viața ei de zi cu zi.

Len oftă. Așa avea să sfârșească și el, într-o bună zi? Oare așa avea să umble și fiul lui, dacă va avea vreodată copii, hoinărind prin casa care fusese casa lui, în căutarea unui semn care să-i dea siguranța că tatăl său trăise într-adevăr pentru lucrurile veșnice, și nu doar predicase despre ele.

Se prăbuși într-un scaun și-și acoperi fața cu mâinile. Probabil că ațipise puțin, pentru că, atunci când își deschise ochii, în fața lui era Steve Atwood, cu un plic în mână.

— Len, șopti el pe un ton răgușit, cu chipul tras și palid, mama ta m-a rugat să-ți dau acest plic dacă ai să sosești după ce ea avea să...

Nu reuși să-și termine propoziția. Len luă plicul și-i rupse marginea.

— Dacă nu te deranjează, eu o să mă retrag și-o să te las să citești singur, îi spuse tatăl. Așa a vrut ea.

Len începu să citească scrisoarea lungă de două pagini, scrisă de tatăl său, cu scrisul său clar și apăsat. Pe semne că mama lui îi dictase soțului ei. De câteva săptămâni nu mai avusese vlagă să mai scrie.

„Dragă Len, începu el să citească, plin de speranță. Poate că, în scrisoare, mama lui îi lăsase vreun îndemn, vreun sfat, ceva care să pătrundă dincolo de lucrurile care se văd.

Ceea ce urmează să-ți spun trebuia să-ți fi spus cu mulți ani în urmă. Len tresări și încercă să-și concentreze privirea înapoi la scrisoare. *Numai că, din anumite considerente, am găsit că era mai bine ca tu să nu știi. Steve a stăruit de mine de ani de zile să-ți spun adevărul. Iar eu am tot amânat până acum. Dar nu puteam să mă înfățișez înaintea lui Dumnezeu fără să-ți mărturisesc că am trăit, în toți acești ani, o minciună.*"

Mâinile lui Len tremurau acum și citi mai departe: *„Trebuie să-ți spun, dragă Len, că omul căruia i-ai spus «tată» în toți acești ani nu este de fapt tatăl tău adevărat.* Len privi cu stupoare la cuvintele pe care tocmai le citise. Era absolut imposibil. Și, totuși, l-ar minți oare o mamă aflată pe patul de moarte pe singurul ei fiu? Nu, trebuia să fie adevărat. Încercă din nou să se concentreze. *Tatăl tău adevărat,* continua scrisoarea, *a fost un bun prieten al lui Steve; de fapt, era chiar liderul de muzică de la prima biserică pe care a păstorit-o el. N-am nicio scuză pentru păcatul meu, în afară de faptul că am fost, sau așa am crezut în acel moment că eram, victima împrejurărilor. Eram tânără, talentată și frumoasă, cel puțin așa spunea toată lumea din jurul meu, și m-am trezit, la scurt timp după căsătorie, că aveam prea puține în comun cu soțul meu, care nu era visător, ci era un om cu picioarele pe pământ, care rar îmi făcea vreun compliment și prea rar părea să observe ce mă pasiona pe mine*

sau ce aspirații aveam eu și nu părea să vrea să mă ajute să-mi realizez visele. Nu eram decât soția pastorului Atwood – tânără și frumoasă, dar cam capricioasă și plină de idei visătoare pe care nu le lua în seamă nimeni.

Apoi, Steve era mereu atât de ocupat, încât eu mă simțeam neglijată, așa că am devenit din ce în ce mai deschisă la avansurile pe care mi le făcea acest alt domn. Era inteligent, plin de viață și izbitor de frumos. Mi-a spus că aveam talent, mi-a ascultat ideile și mi-a spus că Dumnezeu mi-a turnat în poală toate aceste daruri și că eu trebuia să le folosesc pentru slava Lui. Pe vremea aceea, eram pianistă la biserică, așa că împrejurările ne aduceau adeseori împreună. Am început să ne facem confidențe unul altuia și, nu după mult timp, mi-a spus că nici soția lui nu-l înțelegea, așa cum nici Steve nu mă înțelegea pe mine.

În cele din urmă, amândoi ajunseserăm convinși că eram îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Pentru un timp, am încercat să-mi înăbuș sentimentele, chiar l-am implorat pe Steve să lase biserica aceea și să mergem în altă parte. Pentru că nu știa adevăratul motiv pentru care îi ceream acest lucru, a considerat că era un nou moft al meu și mi-a spus că-i era absolut imposibil.

Apoi, într-o toamnă, în septembrie, când eram la munte împreună cu corul, nici unul, nici celălalt nu ne-am mai putut stăvili dorința unul pentru celălalt. N-a trecut mult până când anumite lucruri au ajuns la urechile lui Steve, și el a început să suspecteze ceva. Mi-a fost groaznic de rușine de ceea ce făcusem și am renunțat la postul de pianistă, încercând să devin o soție perfectă. Însă era prea târziu. La scurt timp după aceea, am descoperit că eram însărcinată și, într-un moment de panică, i-am mărturisit lui Steve absolut tot ce se întâmplase. La început, el a fost cumplit de mânios și spunea că avea să divorțeze de mine, dar când a înțeles că-mi părea într-adevăr foarte rău pentru ceea ce făcusem și că nu voiam să mai am nimic de-a face cu

liderul de muzică, m-a iertat. Atunci am descoperit că într-adevăr mă iubea foarte mult.

Înainte să nasc, Steve a cerut să fie transferat la altă biserică. Pentru că tu îmi semănai mie, se părea că nimeni nu avea să bănuiască despre secretul nostru. Am încercat să ne autojustificăm pentru această prefăcătorie, spunându-ne că, dacă biserica avea să afle adevărul, Numele lui Dumnezeu avea să fie discreditat. Și, la urma urmei, nu mă pocăisem? Nu fusesem iertată?

Poate că Dumnezeu mă iertase, însă eu nu puteam să mă iert. Am vrut să-mi uit păcatul și rușinea încercând să fiu întotdeauna cochetă, îmbrăcată elegant, în pas cu moda, eram mereu zâmbitoare și zglobie. Aproape toată lumea mă considera exemplul ideal de soție de pastor. Însă cumnatul meu, tatăl lui Ron, cred că a bănuit care era adevărul. Mi-am dat seama după felul în care m-a privit atunci când mi-a spus că nu semeni deloc cu neamul Atwood. S-ar putea să mă înșel, însă eu cred că acesta a fost motivul pentru care el nu mă lua prea mult în seamă când stăruiam de el să meargă la biserică sau să devină creștin. Cred că a presimțit că toată stăruința mea de a-l converti nu era decât o încercare de a ascunde cine eram eu de fapt – o tentativă de a răscumpăra trecutul meu.

Steve și cu mine n-am putut avea niciodată copii. De aceea te-am idolatrizat și te-am răsfățat atât de mult. Pe măsură ce creșteai, vedeam că semeni din ce în ce mai mult cu tatăl tău. Tu și Steve n-ați avut niciodată prea multe lucruri în comun. Niciodată nu v-ați înțeles unul pe celălalt.

Vreau să îți spun toate acestea cu prima ocazie când ai să vii din nou acasă, dar, dacă n-am să apuc să te mai văd, l-am rugat pe Steve să-ți dea această scrisoare. Ce pot să spun, dragul meu Len, decât că îmi pare nespus de rău că ți-am ascuns toate aceste lucruri, toți anii aceștia. Aveai dreptul să știi toate acestea cu mult înainte. Te rog din toată inima să mă ierți.

Dacă vei vrea vreodată să îl găsești pe tatăl tău adevărat, Steve poate să-ți dea numele lui. Eu încă n-am curajul să ți-l spun și nu-mi doresc să-l întâlnești. Cred că momentan e pe undeva prin Australia.

Sunt prea slăbită acum să-ți mai pot spune și altceva. Noapte bună, Len. Ne vedem dimineață, Mama."

Len citi scrisoarea de cel puțin trei ori, până s-o pună înapoi în plicul alb, parfumat. Era cu totul uluit. Primise într-o singură zi trei lovituri atât de puternice, încât numai una dintre ele era destul să-l deprime pentru o lună: fusese forțat de împrejurări să demisioneze din funcția de pastor; singura persoană din lume pe care o iubea cu adevărat fusese luată de lângă el, tocmai când avea nevoie mai mare de ea, iar acum, înainte de a fi apucat măcar să-și îngroape mama, descoperise că era fiul ei nelegitim; și, ca lucrurile să fie și mai rele, că îl mințise în toți acești ani.

Len rămase privind în gol timp de ore în șir, simțind că lumea se năruie în jurul lui. Starea de șoc se trasformă treptat într-o furie profundă, care amenința să înghită orice urmă de dragoste și de speranță pe care le avusese vreodată. Apoi, până la ivirea zorilor, furia se transformase în valuri copleșitoare de autocompătimire. Cu ce greșise el ca să merite așa o soartă? Deci, până la urmă, faptul că încurcase lucrurile atât de mult la Biserica Evanghelică Pine Grove nu fusese vina lui! Fusese vina tatălui lui – a tatălui lui adevărat. Și a mamei lui.

În dimineața următoare, Len se încuie în camera lui, timp de câteva ore. Fiind sentimental din fire, părea acum să se lase copleșit și învăluit pe rând de toate sentimentele posibile, dar numai de cele negative, bineînțeles. Bucuria și speranța păreau la fel de greu de atins ca Polul Nord. Apoi, la prânz, îl auzi pe Steve bătând la ușa camerei lui.

— Len, te rog, avem nevoie de tine ca să facem planurile pentru înmormântare, îl rugă el.

Len stătea neclintit în mijlocul camerei.

— N-ai decât să te descurci singur, bolborosi el.

Steve bătu din nou.

— Len, îl imploră el, vino, te rog eu frumos. Am... – și, cu glasul înecat de lacrimi, reuși să spună printre suspine – am nevoie de tine.

Len privi uluit către ușa încuiată. Auzise bine? Steve Atwood, omul competent și sigur pe el, avea nevoie de *el* – un predicator ratat, un fiu nelegitim? Len răsuci cheia și deschise ușa larg. În clipa următoare, cei doi erau unul în brațele altuia.

— Trebuie să ne sprijinim unul pe altul, șopti Steve. De-acum am rămas numai noi doi.

— Da, dar... eu nu sunt... Len nu reuși să-și termine propoziția.

— Te rugăm să ne ierți, Len, că ți-am ascuns acest lucru. Nu a fost cinstit față de tine. Însă, pentru azi, și pentru mâine, și pentru următoarele câteva zile, ai putea, te rog, să treci cu vederea acest lucru? Mama ta a murit. Trebuie să sunăm rudele, trebuie să pregătim slujba de înmormântare, iar eu pur și simplu nu pot să fac față la toate astea de unul singur. Steve îi întâlni privirea lui Len. Am iubit-o foarte mult, Len, spuse el printre lacrimi, și acum nu mai e.

Dintr-o dată, Len înțelese cine era de fapt Steve Atwood. Îi fusese credincios unei femei care îl înșelase; fusese tată pentru copilul altcuiva și, chiar dacă nu-l înțelesese niciodată pe Len și nu îi arătase vădit afecțiunea, îl sprijinise tot timpul facultății, venise la ceremonia lui de absolvire, nu-i vorbise niciodată aspru și nu îi făcuse niciodată vreun rău. Și, mai mult decât toate la un loc, o iubise pe soția lui cu-adevărat, îi suportase toanele, îi dăduse tot ce-și dorise și o îngrijise cu o blândețe ca de mamă, în timpul suferinței ei îndelungate.

Len îi strânse mâna lui Steve într-a lui.

— Tată, începu el, cu glas tremurând, pot să-ți mai spun tată? Tu ești singurul tată pe care îl cunosc și, după cum ai spus și tu, acum avem mare nevoie unul de celălalt.

Steve îl strânse tare de mână şi îi şopti:

— Iar tu eşti singurul fiu pe care l-am avut şi-l voi avea, Len, spuse el printre suspine, şi eşti tot ce mi-a mai rămas de la *ea*.

Nunta Ramonei

— Nu m-aş fi gândit niciodată că Estera şi Rachel seamănă atât de mult una cu alta, şopti Gabi.

— Eu, de cum am văzut-o prima dată pe sora ta, mi-am dat seama că aveau ceva în comun, spuse Mary către nepoata ei.

Îşi duse mâna la frunte, ca să vadă mai bine alaiul nuntaşilor.

— Cine le vede îmbrăcate pe amândouă la fel, ca domnişoare de onoare, poate să creadă pe bună dreptate că sunt surori.

Gabi râse.

— *Eu* n-aş putea să semăn cu Estera vreodată, oricât m-aş strădui.

Lui Mary i se păru că glasul nepoatei ei trăda o urmă de amărăciune şi încercă să schimbe subiectul.

— Mi s-a spus că tu semeni de fapt foarte mult cu tatăl tău.

— Poate că numai la înfăţişare, la altceva nu, spuse Gabi, potrivindu-şi mai bine ochelarii de soare. Câteodată am impresia că sunt ciudata familiei, nu semăn cu nimeni.

Mătuşa ei dădu din cap dezaprobator.

— Tu eşti Gabi Popescu, atâta tot. Eşti o persoană deosebită şi aşa o să fii întotdeauna. Iar eu te iubesc aşa cum eşti.

— Sigur? întrebă Gabi cu melancolie în glas.

— Absolut sigur! spuse Mary, cuprinzând-o pe după umeri.

— Numai că ți-ai dori să fiu mai religioasă, nu?

— Nu m-aș exprima cu cuvintele astea, Gabi, îi spuse Mary încet. Însă mă îngrijorează faptul că ai impresia că poți să te descurci în viață fără Domnul. Eu...

— Uite că vine unchiul John către noi. Mă duc eu să vorbesc cu el, ca să nu trebuiască să-i spui prea multe.

Mary privi în spate.

— Deja i-am spus „bună", și deocamdată numai atâta pot să-i spun.

Chipul ei expresiv se mohorî pentru câteva clipe.

— Mă duc să vorbesc puțin cu Ron, că stă de unul singur, spuse ea.

— Gabi, arăți superb astăzi! îi spuse John nepoatei lui, îmbrățișând-o. Îți stă foarte bine în verde. Numai că pari un pic cam sobră pentru o zi de nuntă, sper că nu te simți neglijată. Eu am insistat să fii și tu domnișoară de onoare, să știi.

Gabi îi zâmbi cu unul dintre zâmbetele ei cuceritoare și-l luă de braț.

— Eu, să mă simt neglijată, întrebă ea râzând scurt, cum așa? În fond și la urma urmei, Ramona nici nu mă cunoaște prea bine. Iar Marcy și Kelly sunt prietenele ei cele mai bune. Mă bucur că totuși a invitat-o și pe Estera. Nu-i așa că arată splendid astăzi?

— Dar când nu arată ea splendid? întrebă John, zâmbind. Ramona a trebuit să ducă multă muncă de lămurire cu ea ca să-i fie domnișoară de onoare, continuă el, dar, în cele din urmă, a acceptat.

— Poate i se părea că e prea mult pentru ea, două nunți în aceeași lună. Pentru că, nu cu mult timp în urmă, a fost domnișoară de onoare la nunta prietenei ei Margaret.

— Da, am auzit și eu, răspunse John visător.

O privea pe Mary și o admira în costumul deux-pieces de culoarea cerului albastru. Nimeni nu i-ar fi dat cei aproape

cincizeci de ani pe care îi avea. Se întrebă din nou de ce a fost nevoie să se întâmple lucrurile așa. Nu! Trebuia să-și alunge astfel de gânduri. Acum, soția lui era Diane, iar el era cât de cât fericit. Se potriveau foarte bine unul cu celălalt, își spunea el. Își purtau de grijă unul celuilalt și aveau destul de multe lucruri în comun. Ce și-ar fi putut dori mai mult un bărbat ajuns la vârsta de cincizeci de ani?

John își întoarse privirea către alaiul nuntașilor și își desfătă ochii cu frumusețea fiicei sale. Buclele ei aurii săltau zglobiu sub voal, iar ochii ei albaștri parcă dansau. Era, ce-i drept, o mireasă ca o floare, numai că tatăl ei, care o iubea atât de mult, nu putea să nu se întrebe dacă, în adâncul sufletului ei, era tot atât de fericită pe cât părea.

John făcuse orice sacrificiu posibil pentru nuntă, chiar dacă, în sufletul lui, își dorea ca mirele să fie altul decât Claude Iliescu. Însă era prieten vechi cu părinții lui Claude; ei îl asiguraseră că, deși fiul lor nu părea să fie faimos pentru tactul și bunele sale maniere, erau siguri că avea să fie un soț foarte loial și credincios. Băiatul părea destul de straniu uneori, îi spuseseră ei lui John, dar avea inimă bună și o adora pe Ramona de ani de zile. Din câte știau ei, el nu mai avusese ochi pentru nicio altă fată.

John întorsese problema pe toate părțile și, în cele din urmă, cedase. Poate că-și dăduse seama că nu avea niciun rost să se împotrivească. Claude și Ramona s-ar fi căsătorit oricum, și de ce i-ar fi împins el de la spate să facă un lucru pe ascuns? Nu, cu siguranță așa fusese cel mai bine, își spuse el, în timp ce-o auzea pe Ramona spunându-și jurământul. Îl podidiră lacrimile. Își dorea să fi fost un tată mai bun. Își dorea ca el și Mary să fi reușit să se înțeleagă. Își dorea... Puse brusc capăt șirului de remușcări. Ce rost avea să-și facă procese de conștiință chiar în ziua nunții fiicei lui?

Apoi, privirea i se întoarse către Estera. Știa că, pentru ea, fusese un mare sacrificiu să ia parte la această nuntă și că-i

fusese foarte greu. Știa că Ron avea să fie prezent și că va trebui să îl întâlnească, pentru prima oară de când fusese bolnavă. Chiar de la distanța la care era, John observă că, deodată, Estera se înroși la față foarte tare. Privi în jur. Ron era în apropiere, la numai câțiva pași, cu ochii ațintiți la frumoasa cu părul negru. Mama lui îl observă și se încruntă.

— Chiar nu poți să uiți de ea? îi șopti ea la ureche.

— Nu, mi-e imposibil, răspunse Ron, fără să-și ia ochii de la Estera.

— Trebuie să recunosc, astăzi Estera e frumoasă ca o zână. E chiar cea mai frumoasă dintre toate.

— Chiar mai frumoasă decât mireasa, spuse Ron, cu un zâmbet ștrengăresc.

— Depinde dacă preferi blondele sau brunetele cu părul ca pana corbului. Mi-e destul de clar că ție îți plac brunetele. Îi puse mâna ei cu mănușă de dantelă pe umăr și îl întrebă cu glas blând: Ron, dacă Estera și-ar pierde frumusețea, ai mai iubi-o?

— Bineînțeles, răspunse Ron fără ezitare.

— Dar, dacă frumusețea ei orbitoare s-ar nărui, i-ar mai rămâne ceva pentru care să fii îndrăgostit de ea?

Ron tocmai se pregătea să-i dea mamei lui o replică usturătoare, însă își mușcă limba și tăcu. Știa că ea nu voia decât să-l ajute. Se îngrijora că avea să rămână burlac până la adânci bătrâneți și că avea să fie îndrăgostit toată viața lui de o amintire.

Ron nu reuși să vorbească cu Estera până ce nu se termină masa. Mesele fuseseră puse în grădină, unde John montase un cort mare, iar acum erau date la o parte pentru dans. Observă că Estera se retrăgea și se strecură după ea.

— Estera!

Ea se întoarse și se făcu roșie ca un bujor.

— Ron! și-i întinse mâna. El o prinse de mână pentru câteva clipe, iar apoi îi dădu drumul, încercând să-și ascundă suspinul.

— Arăți superb! Glasul lui i se părea schimbat chiar și lui însuși.

— Mulțumesc, spuse ea, lăsând privirea în jos.

— John spunea că încă nu te-ai refăcut complet când v-ați întâlnit de Anul Nou, însă astăzi ești... Se opri. Nu pot să spun în cuvinte cum cred că ești.

Inima Esterei bătea cu putere în timp ce îl lăsă s-o conducă spre casă.

— Hai să ne așezăm un pic pe verandă, propuse Ron, și se așezară amândoi.

— Așa. Spune-mi te rog despre tine, ce mai faci?

— Ah, n-am prea multe noutăți. Fac naveta la colegiu. Mai am un an, și-apoi sper să plec misionară în România.

— Serios? Ron aflase vestea deja, însă nu-i picase deloc bine s-o audă din gura ei.

— Dar tu, ce mai faci?

— Și eu mai am doar un an și apoi voi fi avocat în toată regula, presupun – spuse el, total lipsit de entuziasm.

Vorbiră un timp despre diverse nimicuri. Apoi, Ron se întoarse către fata de lângă el și îi spuse în șoaptă:

— Am văzut că ai prins buchetul azi.

Estera se îmbujoră toată.

— A venit drept spre mine, se fâstâci ea. M-am gândit să-l las să cadă, dar...

— Ei, lasă, nu-i nevoie să te scuzi, spuse Ron cu un zâmbet forțat. Toată lumea știe că ești cea mai apreciată și cea mai râvnită fată de pe-aici. Trebuie să fi observat cum se uită toți băieții la tine. Numai că... – se ridică de pe scaun – îmi pare rău, Estera: când o să te căsătorești, va trebui să fiu la distanță de câteva oceane.

— Nu intenționez să mă căsătoresc vreodată, Ron.

El o privi lung, timp de câteva clipe.

— Vreau să spun că, spuse ea, încercând să-i evite privirile, eu cred că Dumnezeu probabil vrea ca eu să rămân necăsătorită toată viața.

Ron râse, dar cu un râs sec și crispat.

— Asta e cea mai bună glumă pe care am auzit-o, spuse el pe un ton care îi păru straniu Esterei.

Nu putea îndura ideea că Ron Atwood avea să devină un burlac rigid și cinic. Încercă din greu să se abțină, însă o podidiră lacrimile.

Ron privi îngrijorat la ea și văzu cum lacrimile îi curgeau pe obraji. Își scoase batista și i-o dădu.

— Iartă-mă Estera, îmi pare tare rău. Dar, uneori, aproape că-L urăsc pe Dumnezeu pentru ce ne-a făcut. Da, știu că n-ar trebui să vorbesc așa, dar trebuie să fiu sincer. Și n-aș spune niciodată ceva ca să te rănesc, niciodată.

— Știu, îi spuse ea, privind la el cu ochii aceia pe care nu-i putea uita, acei ochi care îl dezarmau total.

Înainte să-și dea bine seama ce se întâmplă, el deja se aplecase și îi dădu un sărut lung și pasional.

Estera se smulse.

— Nu, Ron, te rog, începu ea, și-și luă poșeta.

Trebuia să plece. Era prea mult, nu mai rezista.

— Iartă-mă, din nou. Nu rezist când te văd, Estera, spuse el stânjenit, ajutând-o să se ridice de pe scaun.

— Cred că e timpul să mă duc acasă, spuse ea încet. Stau la Terre Haute cu părinții lui Margaret și vreau să mă întorc până nu se face prea târziu.

— Te conduc până la mașină.

„E un domn, ca-ntotdeauna", își spuse Estera, în timp ce el îi deschidea portiera.

— Îți doresc tot binele, îi spuse el, privind-o, pe când ea întorcea cheia în contact. Și nu uita, încă te mai iubesc.

Estera își plecă privirea.

— Știu că între noi totul s-a terminat – tu misionară, iar eu un avocat avar, continuă el.

Din nou, tonul lui plin de amărăciune îi străpunse inima.

Ron observă că rochia ei roz închis era stropită de lacrimi. Strânse din dinți. Trebuia, totuși, să-i mai spună un lucru.

— Tu vei rămâne mereu îngerul meu, Estera, îi șopti el, prinzându-i mâna și strângându-i-o ușor. Și sper din toată inima că se va întâmpla o minune și că am să te întâlnesc printre ceilalți îngeri cândva.

Îi închise portiera și se întoarse să plece. Estera apăsă pe accelerație, iar apoi frână. Coborî geamul mașinii și îl strigă:

— Ron?

El se opri imediat și se întoarse.

— Aș vrea să te mai rog ceva. Despre Gabi.

Ron își înăbuși dezamăgirea. N-avea chef să vorbească despre Gabi în momentul acela. Încercase să-i poarte de grijă cât de bine putuse, mai mult decât știa Estera, dar, în momentul respectiv, voia să fie lăsat în pace. Acel sărut îl dăduse cu totul peste cap. Timp de doi ani de zile încercase s-o uite, iar acum părea să retrăiască durerea și chinul sfâșietor al acelei veri bătute de soartă.

Estera simți că-l enervase.

— Iartă-mă. Numai că-mi fac griji pentru Gabi, în seara asta.

— Griji? spuse el cu glas blând.

— Da, mătușa Mary deja a plecat, iar ea se pare că a băut cam multe pahare de vin, așa că mă întrebam dacă n-ai putea tu să ai grijă de ea pentru restul serii?

Ron privi către cortul din grădină. Muzica era din ce în ce mai tare. Spera ca vecinii să fie toleranți, măcar pentru o seară.

Apoi privi la chipul îngrijorat al Esterei.

— O să fac tot ce-mi stă-n putință, spuse el încet. Nu că-mi stă în putință să fac mare lucru, mai ales în ultimul timp.

De îndată ce-i ieşiseră cuvintele din gură, îşi dădu seama că mai bine n-ar fi adăugat ultimul comentariu.

— Mulţumesc mult, Ron, îi spuse Estera încetişor, întristată.

Porni motorul. Ron privi cum cotea pe alee. Îşi încleştă pumnii şi se întoarse pentru a doua oară să plece. Era pur şi simplu nedrept ca viaţa lui să fie în continuare tot un chin, o succesiune nesfârşită de somn şi trezire, de timp de lucru şi de timp de masă, de vorbit şi de râs, de strădanii neîntrerupte de a-şi sugruma această dragoste indestructibilă a lui faţă de o fată pe care n-avea s-o mai ţină în braţe niciodată. Fusese ghinionul lui că rivalul la dragostea ei era chiar Dumnezeu. Ce rost mai avea să spere? N-avea să câştige niciodată, în veac.

— Atmosfera devine destul de incendiară, Ron, te avertizez, ca să ştii la ce să te aştepţi!

El tresări şi încercă să zărească prin umbrele de seară de unde venise glasul. O văzu pe Rachel, care venea pe aleea dinspre casă, la braţ cu Gabi. Abia le zări în întunericul serii.

— Noi ne ducem la culcare, îi spuse Rachel. Ne-a ajuns.

— Vorbeşte în dreptul tău, spuse Gabi, împleticindu-se.

— Sunteţi fete deştepte, le spuse Ron, ignorând remarca lui Gabi.

Avusese dreptate Estera, se părea că sora ei chiar avea nevoie de cineva care să-i poarte puţin de grijă, dar se părea că verişoara ei se descurca destul de bine şi fără ajutorul lui. Se întoarse pe călcâie.

— Cred că şi eu mă retrag pentru seara asta. Nu prea îmi arde de petreceri în ultimul timp. Noapte bună.

— Noapte bună, Ron, se auzi glasul lui Rachel în întuneric.

Ron le urmări cu privirea. Rachel părea într-adevăr foarte responsabilă şi o luase sub aripa ei ocrotitoare pe verişoara rebelă. Iar asta îl scutea pe el de promisiunea pe care i-o făcuse Esterei.

Deschise uşa de la verandă şi strânse din dinţi. Va trebui să-şi facă un scop în viaţă din a o uita pe această fată. Spera numai să fie la celălalt capăt al pământului când avea să se mărite, căci el era sigur că avea să se mărite, indiferent cât l-ar fi contrazis ea. Se prăbuşi în cel mai apropiat scaun. Din bucătărie, le putea auzi pe cele două fete vorbind. Rachel probabil îi făcea verişoarei ei o cană de cafea tare.

— Ron, te deranjează dacă iau un loc lângă tine?

Se uită mirat să vadă de unde venea glasul. John intrase în încăpere şi era lângă rafturile cu cărţi.

N-avea chef să vadă pe absolut nimeni în momentul respectiv, dar ajunsese să-l respecte foarte mult pe bărbatul cu care se căsătorise mama lui, şi se părea că el are ceva important pe suflet.

John puse paharul cu vin pe masă şi se aşeză.

— Am vrut de mult să vorbesc cu tine, dar niciodată n-am avut curajul. Îmi spuneam că nu te cunosc încă destul de bine. Dar, după ce te-am văzut astăzi la nuntă şi după ce am observat cum o priveai pe nepoata mea, mi-am spus că ar fi bine să-ţi spun.

Ron nu răspunse nimic, se lăsă pe spate şi se aşeză picior peste picior, aşteptând ca John să-şi înceapă discursul.

— Mi-e destul de greu să îţi împărtăşesc ceea ce urmează să-ţi spun, Ron, dar s-ar putea să-ţi prindă bine cândva, pe viitor, chiar dacă poate că azi încă nu poţi primi sfatul meu.

Se opri, iar Ron aşteptă tăcut să continue.

— Nu ştiu dacă Estera ţi-a spus, dar, în tinereţe, eu am fost îndrăgostit de mama ei.

Ron încuviinţă. Auzise istoria, cel puţin în parte.

— Ea l-a ales, însă, pe fratele meu, pentru că el era creştin. N-am putut s-o învinovăţesc prea mult, dar alegerea ei mi-a frânt inima. A trebuit să părăsesc ţara. Aşa că am venit aici, m-am căsătorit ca să-mi înec amarul, şi mai departe ştii şi tu ce s-a întâmplat. Însă ceea ce poate încă nu ai ştiut este că, până nu

demult, inima îmi era încă lipită de Lidia Popescu şi o comparam pe orice femeie cu ea, inclusiv pe soţia mea. Aşa mi-am distrus prima căsnicie. Mi-am dat seama că tot asta avea să se întâmple şi în cea de-a doua, aşa că am hotărât să scot fotografia ei din camera mea şi sper că şi din inima mea. Cel puţin acum nu mă mai gândesc la ea în fiecare zi, n-o mai visez noaptea, deşi, ce-i drept, a rămas prima şi... se opri.

Avusese de gând să spună „şi singura iubire adevărată". Însă nu putea să spună aşa ceva, nici chiar dacă ar fi fost adevărat, faţă de fiul soţiei sale, Diane.

Ron ţinea privirea în jos. Avea mai multe în comun cu acest om decât crezuse.

— Şi ce legătură au toate astea cu tine, o să mă întrebi? John se opri, aşteptând un răspuns.

Ron râse scurt.

— Nu-i nevoie să întreb, e clar ca bună ziua, nu?

— Da, e destul de clar, nu-i aşa? Deci, ai grijă să nu faci şi tu aceleaşi greşeli pe care le-am făcut eu. Încearcă să ţi-o scoţi pe Estera din inimă pentru totdeauna. Iar, spuse el, şi apoi se opri şi îl privi pe tânăr câteva clipe în ochi, dacă n-ai să poţi s-o uiţi, atunci nu te căsători cu altcineva. Pentru că n-o să fie corect faţă de femeia pe care o s-o recomanzi drept soţia ta.

Ron se ridică de pe scaun. Nu putea să vorbească despre lucrurile astea.

— Mulţumesc, o să iau aminte la ce mi-ai spus, spuse el şi ieşi imediat din cameră.

Peste două zile, Ron încă se gândea la cuvintele lui John, în timp ce mergea spre Cincinnati împreună cu mama lui. Mătuşa lui murise chiar înainte de nuntă. Nu-l mai văzuse pe Len de când îi vizitase la Cincinnati în ianuarie. Nici pe tatăl lui, care era unchiul lui Len, nu-l mai văzuse de la Crăciun. Avea să vină la înmormântare, era aproape sigur.

Ron avusese dreptate. De cum intră cu mama lui în biserică, îl observă pe tatăl lui aşezat într-o bancă pe ultimul

rând. Era clar că se retrăsese şi alesese să nu se aşeze în faţă, cu rudele apropiate ale răposatei, chiar dacă era înmormântarea cumnatei lui. Era slab, trist şi tras la faţă, şi era destul de clar că încă se mai lupta cu vechiul lui duşman – alcoolul. Poate că îl observase şi mama lui Ron, însă ea nu lăsă să se vadă pe chipul ei nicio expresie. Lui Ron i se rupea inima pentru fiecare dintre ei şi îşi jură că avea să rămâna mai bine burlac, decât să se căsătorească cu persoana nepotrivită.

Din banca în care stăteau, observă că tatăl lui Len, de obicei foarte stăpân pe el, fusese copleşit de durere tot timpul slujbei. Iar mai târziu, lângă mormânt, era destul de clar că Len şi tatăl lui păreau mai apropiaţi decât fuseseră vreodată. Dar, îşi spuse Ron, moartea aducea de multe ori schimbări în familie. Poate că aşa se întâmplase şi în cazul lor.

După ce serviră o gustare la demisolul clădirii mamut a bisericii la care Steve Atwood era pastor senior, Len îl luă la o parte pe vărul lui şi îi propuse să meargă la o cafea, undeva unde puteau vorbi în linişte.

— Vreau să-ţi spun ceva între patru ochi, Ron, îi şopti el, în timp ce deschise uşile imense şi îl conduse afară.

Ron era foarte surprins. De când se ştia el, Len nu fusese vreodată atât de dornic să vorbească cu el. Niciodată nu fuseseră ei prieteni prea apropiaţi, aşa că n-avea nici cea mai mică idee despre ce putea fi vorba.

— Poate că te întrebi ce mi-o fi venit să te invit să vorbim, spuse Len cu un zâmbet stângaci, când se aşezară amândoi la masa rotundă, de lemn, a cafenelei de lângă biserică, fiecare cu câte o ceaşcă de cafea în faţă.

— Aşa e. Noi nu vorbim prea des.

— Nu. Şi asta numai din vina mea.

— A ta?

— Da.

Len îşi drese glasul.

— Probabil, cel mai bine ar fi să trec direct la subiect. N-are rost să-ți vorbesc cu ocolișuri. Vreau să-mi cer iertare, Ron, pentru felul în care te-am tratat de-a lungul anilor. Mereu îți făceam morală, de parcă tu erai cel mai mare păcătos.

— Păi, poate că eram, cel puțin după părerea ta, sugeră Ron zâmbind.

— E clar că nu te consideram chiar sfânt, ce pot să spun?... – zise Len, râzând stânjenit, și goli ceașca de cafea. Însă, în ultimul timp, am trecut prin multe și m-am gândit bine la viața mea.

Ron dădu din cap aprobator.

— Și nu mă refer numai la moartea mamei, continuă Len. Mai sunt și alte lucruri. Sunt nevoit să plec de la biserica Pine Grove.

Len își aminti de scrisoarea de la mama lui, dar deocamdată n-avea curaj să vorbească cu nimeni despre lucrurile pe care le aflase; poate mai încolo.

Ron privea uimit la vărul lui, cu gura căscată. Chipul lui Len era palid și slăbit.

— Ești nevoit să pleci de la Pine Grove? întrebă el.

— Da. M-am făcut de râs și, ceea ce e și mai rău, am făcut rău și altor persoane, mai ales fetelor, prin purtarea mea. Am fost orbit de mândrie, adăugă el, privind la ceașca din fața lui.

Ron nu spunea nimic. Era uluit că Len, tocmai Len, recunoștea aceste lucruri.

— Și, continuă Len, ochii lui negri umplându-se de lacrimi, vreau să-mi cer iertare pentru ceea ce v-am făcut ție și Esterei.

Ron se crispă. Își dorea ca Len să n-o amestece pe Estera în conversație, însă vărul lui părea hotărât să spună până la capăt tot ce avea de spus.

— Ron, nu vreau să răscolesc amintiri dureroase, însă trebuie să-ți mărturisesc că numai din aroganța și îngâmfarea

mea am împins-o pe Estera să se lanseze pe piața muzicii și am încurajat-o să devină ca alte celebrități, ca, mai târziu, eu să mă mândresc și să culeg laurii faptului că fusesem cel care îi descoperisem talentul. Am stricat mult prin tot ce-am făcut, știu.

Ron rămase fără grai. Len era total schimbat, de nerecunoscut. Nu știa ce să creadă.

— Și mai am ceva de spus, continuă vărul lui. Eram invidios pe dragostea ta față de ea. Eram obișnuit ca eu să atrag atenția oricărei fete pe care o întâlneam, iar faptul că Estera te preferase pe tine mă deranja, așa că, la un moment dat, i-am dat de înțeles ceva despre trecutul tău.

— Mi-a spus, spuse Ron pe un ton sobru.

Nu era sigur dacă putea să-l ierte pe Len pentru asta.

— Ei bine, îmi pare foarte, foarte rău. Știu că m-am purtat urât față de tine, și nu o dată. Te rog să mă ierți, Ron!

Pentru câteva clipe, Ron păstră tăcerea. Totul se petrecuse mult prea repede. Len era recunoscut pentru talentul său de-a juca teatru. De unde putea să știe el că și de data asta nu juca decât un rol? Apoi se gândi că probabil îi trebuise mult curaj să-l abordeze atât de direct. Își întinse încet mâna peste masă.

— Te iert, spuse el, când Len îi strânse mâna. Cât despre Estera, între noi lucrurile ar fi fost la fel chiar dacă nu ai fi fost tu. Am fost și suntem încă din două lumi diferite. Eu n-o să pot niciodată să pătrund în lumea în care e ea. Eu...

Nu reuși să-și termine gândul.

— Eu n-aș fi atât de sigur, Ron. Voi doi sunteți foarte potriviți unul cu celălalt, din multe alte puncte de vedere. Poate că totuși o să fie bine până la urmă, adăugă Len, optimist.

Ron dădu trist din cap în semn că nu, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să mă întorc la biserică, spuse Len, ridicându-se de pe scaun. Poate că putem păstra legătura.

— Da. Așa e. Hai să păstrăm legătura, încuviință Ron. În fond, suntem veri, așa că am face bine să ne purtăm ca niște veri, spuse Ron.

„De fapt, nu suntem deloc veri", vru să spună Len, dar îşi muşcă limba. Trecuseră numai câteva zile de când citise scrisoarea aceea. Poate că, într-o zi, avea să îi spună vărului lui adevărul, după ce se va fi obişnuit el însuşi cu acest adevăr.

Mai târziu în acea seară, când Ron îi spuse pe scurt mamei sale despre convorbirea care avusese loc între ei, ea dădu din cap, minunându-se.

— Să ştii c-o fi ceva în religia asta, până la urmă, spuse uimită, cu o urmă de zâmbet pe chip. Trebuie să existe o putere pe undeva, dacă cineva din familia Atwood a venit să-şi ceară iertare în felul ăsta. Pentru prima oară în viaţă, aş putea să spun că-l admir pe vărul tău, şi dacă spun eu asta, nu-i puţin lucru.

Ron îi zâmbi mamei sale.

— Ai dreptate, mamă, nu-i puţin lucru!

— Ştie Dumnezeu de câte şi mai câte lucruri ar trebui să ne cerem iertare, fiecare dintre noi, dacă am fi cinstiţi cu noi înşine.

— Asta aşa e. Dar nu e întotdeauna uşor să fii cinstit cu tine însuţi.

Ron se opri. Vorbea de unul singur, căci mama lui ieşise din cameră.

capitolul 11

Vacanţa de vară

— Nu vă supăraţi, domnişoară, aţi putea să-mi recomandaţi nişte flori pentru bordura din jurul peluzei?

Gabi era aplecată şi uda nişte plante cu o stropitoare. Tresări când auzi vocea domnului de lângă ea. Îşi îndreptă spatele ostenit şi se întoarse către persoana care i se adresase.

— Să vezi şi să nu crezi! Aaron Gardner! strigă ea surprinsă.

Aaron observă că părea destul de încântată să-l întâlnească.

— Ce vânt te-aduce prin Indianapolis în perioada asta?

— Tot cel care te-a adus şi pe tine. Încerc să-mi adun ceva bani ca să am cu ce supravieţui semestrul următor, îi răspunse Aaron cu un zâmbet larg.

— Şi cine ţi-a spus că lucrez aici?

— I-am pomenit mătuşii tale că aveam să petrec vara la Indianapolis, iar ea a părut surprinsă de coincidenţă şi mi-a spus că tu eşti tot în Indianapolis vara asta. N-avea adresa ta la îndemână chiar atunci, dar mi-a spus că lucrezi la centrul ăsta de grădinărit. După-amiaza asta aveam ceva timp liber, aşa că am venit să te văd.

Aaron omise faptul că Mary îi mai spusese şi alte lucruri. Consideră că n-ar fi fost înţelept să-i spună tot.

— Unde lucrezi? îl întrebă Gabi, lăsând stropitoarea din mână. Sper că nu tot la un centru de grădinărit.

— Nu m-ar angaja nimeni la aşa ceva. Pur şi simplu nu mă pricep. Mi-e teamă că multe lucruri nu prea ştiu să fac: mă pricep numai la dat meditaţii şi eventual la scris articole. De fapt, momentan dau meditaţii nepotului unui profesor de-al meu. N-a mai fost la şcoală de mult timp. Şi, spuse el coborând glasul, are leucemie. Dar e foarte inteligent. Îi dau lecţii de latină şi franceză, şi mai strecor şi câte un pic de istorie pe ici şi colo.

Chipul lui Gabi se înduioşă. Îi plăceau foarte mult copiii.

— Măcar faci cuiva un bine, nu ca mine. N-am crezut în viaţa mea că plantele pot să fie atât de capricioase şi nemernice.

Aaron râse cu poftă, aşa cum râdea el de obicei. Gabi se molipsi. Nu mai râsese cu aşa o poftă de-o săptămână întreagă, îşi spuse ea.

— Şi unde sunt prietenii tăi? Lucrezi pentru tatăl Andreei, nu?

— Mai bine zis pentru so... adică doamna care e prietena lui.

Gabi roşi în timp ce vorbea.

— Dar au plecat în Alaska a doua zi după ce-am sosit eu şi or să fie plecţi încă o săptămână.

— Şi tu locuieşti aici singură?

— Nu, am o colegă de cameră care lucrează tot aici. Stăm acolo, spuse ea, arătând cu mâna dincolo de gard, către o caravană spaţioasă din apropierea magazinului de grădinărie.

— Cred că, uneori, trebuie să-ţi fie tare urât singură pe-aici.

Gabi dădu trist din cap în semn aprobator.

— Aşa e, ai dreptate. Colega mea de cameră e groaznic de tăcută şi, de cele mai multe ori, e plecată. Dar probabil c-o să am destulă distracţie când se vor întoarce ceilalţi. Şi – spuse ea cu o sclipire în ochi – unul dintre motivele pentru care am venit să lucrez aici şi nu mi-am căutat de lucru acasă sau în campus

este că fratele domnului Porter este pictor, şi sper că din când în când o să îmi dea câteva lecţii, sau cel puţin o să mă lase să meşteresc şi eu ceva pe la el prin atelier.

— Ce fel de om e domnul ăsta, de fapt?

— Haide, nu începe şi tu ca Estera şi ca mătuşa Mary, protestă Gabi. Să nu uităm că am împlinit totuşi douăzeci de ani şi pot să-mi port singură de grijă. Orice rudă de-a Andreei şi de-a lui Larry nu poate să fie decât o persoană cel puţin semi-respectabilă.

— Aşa crezi tu?

Aaron nu-şi putea masca scepticismul. Observând însă expresia ei, schimbă rapid subiectul conversaţiei.

— Apropo, când termini lucrul azi?

Ea se uită la ceas.

— Peste o jumătate de oră.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva împreună după ce termini? Că şi mie mi-e cam urât singur prin părţile astea. Nu cunosc pe mai nimeni în oraş. Ai fost pe la Grădina botanică?

— N-am ieşit nicăieri de când am venit. Plimbatul de una singură n-are niciun haz. N-am prea văzut pe nimeni toată săptămâna.

— Putem să mergem la Grădina botanică după ce mâncăm, asta numai dacă mai suporţi să vezi plante în jurul tău până la ora aia.

— Aş merge aproape oriunde, numai să scap puţin de locul ăsta.

— Mă întorc la cinci. Mă duc puţin până la bibliotecă. Am observat că este o bibliotecă puţin mai înainte, la şosea.

Gabi dădu din cap aprobator şi se întoarse la florile ei. Numai că, deja fredona o melodie. Era mai fericită decât fusese de multă vreme încoace.

În seara aceea, Gabi trecu cu vederea faptul că, în general, îl privea pe Aaron Gardner cu oarecare rezerve şi cu suspiciune. Descoperi curând că era o companie foarte plăcută. Vorbiră mult,

râseră mult, se plimbară mult și mâncară mult. Era ora zece când ajunse înapoi și descuie ușa caravanei. Colega ei de cameră, care se uita la un film, ridică privirea și o urmări când intră în cameră.

— La întâlnire, ei? întrebă ea iscoditoare.

— Nu, nu tocmai la întâlnire. Am ieșit cu un vechi prieten din zona în care locuiesc. Și eu, și el ne simțim cam singuri prin părțile astea, așa că am fost să luăm masa împreună.

— Ei, prieten, ne-prieten, cert e că te-ai distrat bine.

— Cu vârf și-ndesat. Aaron e tare de gașcă, dacă ajungi să-l cunoști mai bine.

Sue nu răspunse nimic. Rareori vorbea. Mai mult forțată de împrejurări. Lucra de trei ani la centrul de grădinărit, de cum terminase liceul, și nu intenționa să dea la facultate, după cum îi spusese. A avut un bebeluș, dar îl dăduse spre adopție. Cam atât reușise să afle de la ea, nimic mai mult.

În dimineața următoare, Gabi tocmai se întorcea pe partea cealaltă, ca să mai tragă un pui de somn dulce, când se auzi soneria. Sări din pat, își puse în grabă halatul pe ea și fugi la ușă. Dr. Porter o avertizase să nu deschidă ușa dacă nu cunoștea persoana. Se uită pe vizor și – pe cine să vadă? În fața ușii stătea Aaron Gardner, mare cât China. Nu-i veni să-și creadă ochilor. Ce căuta el la ușa ei la ora asta inumană? Trase zăvorul de sus, întoarse cheia în ușă și crăpă ușa cât putu de puțin.

— Scuze că te deranjez, Gabi, numai că e duminică, poate c-ai uitat, și-am venit să te iau la biserică. Slujba începe la unsprezece, așa că, până trebuie să plecăm, mai e încă o oră. Deci...

— Și cine, mă rog, ți-a băgat ție în cap c-aș vrea eu să merg la biserică în dimineața asta, că eu sigur nu!

Aaron n-o văzuse niciodată pe Gabi atât de enervată. Nu că n-ar fi avut motiv, își spuse el, după ce că dăduse buzna peste ea, așa.

— Păi, am citit în ziar că în dimineața asta o să vină dr. Săndulescu din București la Biserica Baptistă număru' unu din oraș. O să vorbească despre...

— Nu mă interesează despre ce-o să vorbească și nu-mi place deloc să vii pe nepusă masă, așa, hodoronc-tronc, și să mă iei cu frumosul aseară, numai ca să mă tragi a doua zi înapoi la biserică. Pa!

Aaron deja pusese piciorul în ușă, spre exasperarea lui Gabi, așa că ușa nu se închidea.

— Nu intenționez să te trag înapoi nicăieri, așa că liniștește-te, te rog, spuse el, încercând din răsputeri să nu pară prea enervat. M-am gândit totuși că te-ar interesa să asculți pe cineva din România, atâta tot.

— Ei, uite că de data asta te-ai înșelat, spuse fata morocănoasă, aruncându-i săgeți din priviri. Și când ai aflat, mă rog, de chestia asta?

— Aseară, după ce ne-am despărțit. Domnul la care lucrez mi-a arătat anunțul în ziar.

— Atunci de ce nu m-ai sunat, ca să mă fi întrebat dacă vreau să merg?

Aaron zâmbi.

— Păi, știam c-o să mă refuzi la telefon.

— Uite că oricum am să te refuz!

— Foarte bine. Dacă așa vrei tu!... Eu am vrut numai să-ți dau ocazia să mergi să-l asculți. Uite cum facem, eu o să mă întorc la zece și o să te aștept în mașină. Nici măcar n-o să vin până la ușă, dar o să vin la zece să te iau, în caz că te-ai răzgândit.

Se întoarse și plecă. Gabi răsuflă ușurată.

— A, și, apropo, îi spuse Aaron, întorcând capul, domnul Săndulescu despre care-ți spuneam e cineva care-l știa pe tatăl tău.

Ea deschise larg ușa și strigă după prietenul ei, aflat deja la distanță:

— De unde ştii tu că-l ştia pe tata?

Însă Aaron se pare că nu auzi ce-l întrebase.

Gabi se hotărî să facă un duş. N-avea niciun sens să se mai pună din nou în pat. Aaron o trezise de-a binelea. Îşi înşfăcă blugii, dar ezită. Era, totuşi, duminică. Hai să-şi ia totuşi o fustă şi o bluză, măcar azi. Le adusese cu ea pentru orice eventualitate, în caz că trebuia să se îmbrace mai frumos pentru vreo ocazie sau alta.

Tocmai îşi făcea o ceaşcă de cafea şi nişte pâine prăjită, când în bucătărie apăru Sue, somnoroasă.

— Cu ce ocazie te-ai îmbrăcat atât de frumos? Pe semne că te duci la biserică cu tipul ăla care ne-a sculat de dimineaţă.

Gabi roşi puţin.

— Îmi pare tare rău, Sue. Habar n-aveam c-o să vină, aseară n-a zis nimic despre asta.

— Şi? Te-ai hotărât să te duci?

— Nu, cred că nu mă duc.

— Atunci la ce te-ai îmbrăcat în bluză şi fustă?

Gabi nu răspunse. În timp ce amesteca cu linguriţa în ceaşca de cafea, în minte îi tot răsunau cuvintele „Îl ştia pe tatăl tău".

— Lasă, nu-i nevoie să-mi explici, oricum, nu mă priveşte pe mine. Numai vezi că şoferul tău e în stradă deja.

Şi, cu aceste cuvinte, Sue se duse la baie.

Gabi se uită pe fereastră. Aşa cum era de aşteptat, Fordul Escort crem al lui Aaron era tras pe dreapta. Ceasul de pe perete arăta ora zece fără cinci minute. Înfulecă pâinea prăjită şi îşi bău rapid cafeaua, apoi se întoarse în camera ei să-şi mai potrivească gulerul bluzei în oglindă şi să-şi mai treacă o dată cu pieptănul prin părul des şi ondulat. Apoi îşi luă poşeta cea neagră, lucioasă, şi se duse la fereastră. Era deja zece şi cinci minute. „Lasă-l să mai aştepte puţin", îşi spuse. „Să nu creadă că m-am dat bătută atât de uşor."

Gabi se aşeză şi răsfoi o revistă care rămăsese azvârlită pe servantă. Peste cinci minute, auzi motorul maşinii pornind.

Fugi spre uşă şi o deschise. Aaron nu observă, maşina o luase deja din loc.

„Îl ştia pe tatăl tău", îi răsunară pentru a nu ştiu câta oară cuvintele lui Aaron în mintea ei răvăşită. O zbughi afară.

— Stai puţin că vin şi eu, strigă ea.

Se părea că Aaron nici nu o văzu, nici n-o auzi. Gabi se întoarse şi, cu paşi rari, se îndreptă spre casă şi intră înăuntru.

Se schimbă de haine şi îşi luă, din nou, blugii. Se simţea foarte prost. Şi, deşi n-ar fi recunoscut, era dezamăgită. Şi-ar fi dorit să întâlnească pe cineva din ţara ei – mai ales pe cineva care chiar îl cunoscuse pe tatăl ei mult iubit. Mândria o oprise să meargă spre maşină la ora zece, aşa cum o rugase Aaron. În fond, o aşteptase până la zece şi zece. Ce aşteptase ea, să vină din nou la uşă şi s-o implore să meargă cu el? Poate că da, îşi spuse, pornind televizorul.

După-amiază, pe la ora două, auzi telefonul sunând.

— Scuză-mă că te deranjez din nou, numai că domnul Săndulescu ar vrea foarte mult să te-ntâlnească, îl auzi Gabi pe Aaron, la celălalt capăt al firului.

Vorbea pe un ton apologetic.

— Ţinea foarte mult la tatăl tău, continuă el, şi spunea că probabil că te-a întâlnit şi pe tine sau pe sora ta, când eraţi încă foarte mici.

Gabi strânse receptorul mai tare. În lăuntrul ei se luptau o mulţime de sentimente, fiecare căutând s-o copleşească. Nu ştia cum să-i răspundă acestui băiat insistent, care se ţinea scai de ea şi nu-i dădea pace.

— Mai eşti acolo? îl auzi pe Aaron întrebând.

— Da, mai sunt.

— Şi, mai e ceva. Traducătorul domnului Săndulescu a fost o catastrofă totală în dimineaţa asta. Dacă aş fi ştiut eu mai bine româneşte, m-aş fi oferit să traduc chiar eu, dar m-am gândit că mai bine să nu risc. M-am gândit că...

— Ştii româneşte? îl întrerupse Gabi.

— Da, am învățat de la bunicul, m-a ajutat el, și citesc din Biblia românească în fiecare dimineață. Uite ce vreau să-ți propun, domnul Săndulescu se întreba dacă n-ai vrea să traduci pentru el în seara asta.

— Cine, eu? întrebă Gabi aproape strigat. Cred că n-am auzit bine!

— Ba da, așa cum ai auzit: tu!

— Nu pot să accept, Aaron. Chiar nu pot. Tu știi bine ce părere am eu despre religie.

— I-am spus asta. M-am gândit că ar fi bine să-l avertizez că o fată care se îndoiește de existența lui Dumnezeu s-ar putea să nu fie translatorul cel mai potrivit pentru el.

Gabi rămase cu gura căscată.

— Și?

— El a zâmbit și a zis că dacă în Biblie scrie că Dumnezeu S-a folosit chiar și de o măgăriță ca să-și transmită mesajul, atunci cu siguranță Dumnezeu Se poate folosi și de-o persoană ca tine. De fapt, nu chiar astea au fost cuvintele lui, ci a spus: „atunci cu siguranță Dumnezeu poate lucra și printr-o biată tânără, care crede că știe mai multe decât bunul său tată".

Gabi nu știa dacă să râdă sau să fie ofensată.

— Te rog, Gabi.

— Bine, fie. Numai de data asta!

— Să știi c-o să conteze mult pentru domnul Săndulescu, foarte mult!

Câteva ore mai târziu, când Aaron sosi să o ia pe Gabi, cea care deschise ușa fu Sue.

— Ce-ai tulit-o așa azi-dimineață? îl întrebă ea cu un zâmbet șmecheresc. Gabi a alergat după tine să te prindă. N-ai văzut-o?

Aaron rămase mască.

— Nu, n-am observat. Cred că eram mult prea enervat pe ea când am pornit mașina ca să mă mai uit dacă vine.

Observă că Gabi îl privea și-și mușca buza. Venise în spatele lui Sue și era gata îmbrăcată de plecare.

— Hai să mergem! spuse el.

Gabi avea emoții și tot drumul în mașină vorbi monosilabic. Aaron n-o mai văzuse niciodată așa. Poate că greșise să se bage în treburile ei și să insiste, își spunea el. Însă, atunci când văzu cum ochii ei se umplură de lacrimi când domnul Săndulescu îi spuse: „Gabriela, dragă, ce mult semeni cu Andrei!", toate îndoielile lui se spulberară. Sigur, totul avea să fie numai spre bine, își spuse el.

— N-avem multă vreme să povestim acum, dar poate că, după slujbă, Aaron o să ne ducă undeva să vorbim. Haide să-ți arăt pasajul din Scriptură pe care l-am ales. Mare parte din ce am să spun va fi mărturia mea de credință.

Apoi, acest om blajin se rugă în românește din toată inima. Gabi vărsă șiroaie de lacrimi. I se părea că putea să simtă în acea cămăruță unde se rugau prezența tatălui ei.

Când începu slujba, Gabi fu foarte emoționată. De obicei, nu era deloc emotivă, dar acum era cu totul altceva. Faptul că stătea la amvon lângă noul ei prieten și că avea în față câteva sute de oameni mai era cum mai era. Dar convingerea crescândă că era de fapt o ipocrită o deranja cel mai tare. Ea, care nu mai era sigură nici măcar de existența lui Dumnezeu, avea să le dea acestor oameni impresia că împărtășea aceeași credință cu domnul pe care îl traducea. Dar Aaron îi spusese deja despre ce credea ea. Cel puțin pe prietenul tatălui ei nu-l mințea. Se mângâie cu gândul acesta.

La început, șovăi puțin. Îi prindea bine acum că făcuse progrese la engleză, în ultimul an și jumătate. Estera îi spusese că avea acum un vocabular chiar mai bogat decât al ei, deși accentul ei era încă mai pronunțat decât cel al surorii ei. Iar traducerea unei mărturii de viață era mai puțin dificilă decât traducerea unei predici. Limbajul îi era familiar – aducerea de Biblii în secret din alte țări, organizarea de întâlniri creștine

pentru tineret, fără autorizație, scrierea de propagandă religioasă, după cum o numeau comuniștii, și pentru fiecare dintre aceste acuzații, diverse pedepse cu închisoarea. Gabi auzise despre toate acestea în nenumărate rânduri. Dar apoi, domnul Săndulescu spuse ceva care ei i se păru straniu:

— Biserica din România va intra acum, probabil, în perioada cea mai periculoasă din istoria ei. Am căpătat, în sfârșit, libertatea mult dorită. Toată lumea se bucură. Predicatorii din Occident pot veni la noi. Noi, la rândul nostru, putem călători în Occident. Acum au loc multe schimburi de idei. Primim din belșug aparatura necesară. În toată țara au început să se construiască biserici. Containere imense așteaptă în port să fie descărcate, pline cu ajutoare care vor fi distribuite. Însă vor fi oare creștinii din România în stare să treacă peste acest nou examen? Numai timpul o va dovedi. Frați și surori, încă avem nevoie de rugăciunile voastre. De fapt, acum avem nevoie de rugăciune mai mult decât oricând.

Și, spunând acestea, predicatorul se așeză.

— Bravo, Gabi, îi șopti domnul Săndulescu în timpul ultimei cântări. S-a simțit că ai făcut treabă bună.

— Nici nu se compară cu traducătorul de dimineață, remarcă Aaron, atunci când îl așteptau pe prietenul lor în foaier. Însă pari terminată de oboseală.

— Da, sunt. Și nu e numai de la efortul mental, mărturisi Gabi, m-am consumat și sufletește foarte mult. N-aș rezista să traduc așa ceva în fiecare zi.

— N-o să fie nevoie, numai că probabil că mai are de ținut câteva predici în zona asta, înainte să plece mai departe. S-ar putea să te roage să mai traduci pentru el cândva, săptămânile următoare.

Gabi nu răspunse nimic, însă, peste jumătate de oră, atunci când domnul Săndulescu îi adresă aceeași rugăminte în timp ce stăteau la masă într-un mic restaurant de lângă biserică,

nu putu decât să accepte. În fond, primea bani frumoși pentru ceea ce făcea.

O bucată de vreme vorbiră tot felul de lucruri plăcute, pe când sorbeau, fiecare, câte un milk-shake; apoi, Aaron se scuză:

— O să vă las singuri să vorbiți, le spuse. Mă-ntorc peste o jumătate de oră.

Știa că Gabi avea ceva pe suflet și că nu era în apele ei, așa că-și spusese că dacă avea s-o lase să vorbească în particular cu vechiul prieten al tatălui ei, poate că i s-ar fi destăinuit lui.

— Vorbește românește de parcă ar fi crescut în România, remarcă domnul Săndulescu, privind cum Aaron ieșea din restaurant. Ce băiat simțit și sensibil!

— Eu habar n-aveam că vorbește atât de bine. Poate că sora mea știa. Pe ea o cunoaște mai bine decât pe mine.

— Estera?

— Da. O cunoașteți?

— Mi-o amintesc foarte bine. Într-o seară, tatăl tău a venit cu una dintre fetițele lui pe la noi. Ea era mult mai brunetă decât tine și semăna foarte bine cu mama ei.

— Ați cunoscut-o și pe mama?

— Da. Puțin. Era o femeie frumoasă și înțeleaptă. Dar tu semeni foarte bine cu tatăl tău. Ce părinți minunați ați avut!

Ea își plecă și mai mult capul peste paharul cu milk-shake. Tovarășul ei observă că lacrimile îi picurau în pahar. Se aplecă și o întrebă:

— Trebuie să-ți fie tare dor de ei, nu-i așa?

Gabi dădu aprobator din cap. Apoi își ridică privirea și se uită la domnul Săndulescu cu ochii ei mari, gri-verzui, spunând încet și rar:

— Nu înțeleg de ce Dumnezeu, dacă există, a putut să facă așa ceva – adică să-i ia de lângă noi.

Vorbele ei erau puţin nedesluşite, dar el înţelese care era problema. Apoi îl privi din nou în ochi, cu aceeaşi privire sfidătoare.

— După ce a murit tata, pentru mine totul s-a schimbat. La început, am simţit că nu mai pot să am încredere să mă las pe mâna unui Dumnezeu care-mi făcuse ce-mi făcuse. Totul părea atât de nedrept. Iar apoi, treptat, m-am gândit că ar fi mai frumos din partea mea faţă de Dumnezeu să mă îndoiesc de existenţa Lui, decât să-L tot acuz că e un Dumnezeu atotputernic, dar crud şi fără inimă. Mie mi se pare că e mai logic să cred că nu există.

Nu realizase că repetase cu exactitate cuvintele pe care i le spusese Larry în urmă cu câteva luni, atunci când îşi deschisese inima faţă de el şi de Andreea, când erau în excursie la schi.

— Nu cred că Dumnezeu are nevoie să-L cruţi şi „să te porţi frumos faţă de El", după cum spui tu, Gabriela.

Glasul domnului Săndulescu era cam sever.

— Şi, în orice caz, cred că îl cunoşti destul de bine pe tatăl tău ca să-ţi dai seama că el nu ar fi renunţat la tot pentru o poveste de adormit copii. Credinţa lui se întemeia pe ceva solid şi adevărat.

Gabi se mai îmbună un pic.

— Da, nu mă îndoiesc că el era sincer. Dar foarte mulţi oameni sunt foarte sinceri, deşi greşesc.

Chipul blând al predicatorului părea tare tulburat.

— Şi, în afară de asta, continuă ea, tata nu s-ar fi aşteptat ca eu să-mi clădesc viaţa pe credinţa lui, ci ar fi vrut să am credinţa mea proprie.

— Dar ar fi mai bine să-ţi clădeşti viaţa pe credinţa lui, decât să renunţi cu totul la credinţă.

— Serios?

— Bineînţeles.

Domnul Săndulescu observă că tânăra nu părea deloc convinsă, dar simţi că spusese destul pentru moment.

După ce o conduseră pe Gabi înapoi la caravană şi se despărţiră de ea, stabilind să se întâlnească din nou în seara zilei de miercuri, predicatorul se întoarse către Aaron şi-l întrebă:

— Eşti prieten apropiat cu Gabriela? Ea mi-a spus c-o cunoşti mai bine pe sora ei decât pe ea.

Aaron încuviinţă.

— Aşa e, pe ea abia am început s-o cunosc mai bine. S-a schimbat mult de când a venit aici, după cum spune Estera. Şi probabil că, în mare parte, e din cauza anturajului ei de prieteni de la facultate. Numai că n-aş putea s-o judec prea aspru. Şi eu am trecut printr-o perioadă foarte dificilă prima dată când am plecat de acasă.

— Ei, atunci desigur că poţi s-o ajuţi.

— Numai ea să vrea să mă lase. E cam încăpăţânată şi e deja foarte influenţată de filosofia de viaţă a prietenilor ei.

Domnul Săndulescu îl cercetă pe tânăr cu privirea, câteva momente.

— Cât îţi stă în putinţă, n-o lăsa singură, îl sfătui el. Sunt sigur că rugăciunile părinţilor ei vor fi ascultate în cele din urmă. Însă n-o să fie uşor. America nu-i face bine deloc.

— Bunicul i-ar spune *Cortina de catifea.*

Prietenul lui căzu puţin pe gânduri.

— În loc de Cortina de fier?

— Da.

— Foarte bună comparaţie.

Apoi, Aaron îi spuse tot ce ştia despre lucrurile prin care trecuse Estera după ce se confruntase cu această cortină perfidă.

— Uite, de asta n-aş vrea să mă stabilesc aici, spuse predicatorul.

— Vi s-a oferit ocazia?

— Da. Tocmai am primit un post de profesor la un seminar baptist de undeva din Texas.

— Şi credeţi că aţi fi vulnerabil faţă de ispitele din cultura noastră? spuse Aaron mirat. Adică, vreau să spun că aţi trecut prin atâtea lucruri mult mai grele.

— Da, tocmai de aceea şi sunt atât de vulnerabil. Cum nu mi-ar plăcea şi mie să-mi aranjez bine bătrâneţile, să am şi eu confort, un serviciu lejer, haine frumoase, o maşină bună!... Cui nu i-ar plăcea? Iar faptul că am fost lipsit de toate astea până acum mă face să mi le doresc cu atât mai mult.

Aaron părea puţin gânditor, dar nu spuse nimic. Tovarăşul lui schimbă subiectul.

— Cred că şi tu ai ceva sânge românesc în vine, nu-i aşa? îl întrebă, zâmbindu-i.

— Da. Bunica era româncă get-beget şi avem rude în România.

— Dacă ai să vii vreodată la noi în ţară, să treci pe la mine.

Aaron zâmbi.

— Sigur că da, am să trec.

Miercuri, Gabi se simţi mult mai sigură pe ea când trebui să traducă. Iar când trebui să traducă pentru a treia oară, în ultima duminică dimineaţa, înainte ca domnul Săndulescu să plece din oraş, era deja în elementul ei şi îi plăcea foarte mult rolul de translator. În afară de asta, îl îndrăgise tare mult pe predicator. Următoarea seară, dânsul avea să plece spre New York. Le veni greu să-şi ia rămas bun unul de la celălalt.

— Bănuiesc că duminica viitoare n-o să mai am niciun pretext să te invit la biserică, nu? întrebă Aaron, încercând să tatoneze terenul, când o conducea spre casă.

— Poate că nu e nevoie de pretext, se trezi Gabi spunând.

Apoi îşi muşcă limba. Trebuia să aibă grijă la ce se angaja.

— Na!... nu ştiu ce să zic, zise ea cam pierdută. Mă mai gândesc.

— Te mai sun peste câteva zile.

— Bine, numai că weekend-ul ăsta se întorc prietenii mei din Alaska.

— Ei, şi?

Gabi îşi luă poşeta şi deschise portiera maşinii. Apoi întoarse capul şi îl privi drept în ochi. Ochii ei expresivi erau atât de pătrunzători, încât pe Aaron aproape că-l trecură fiorii. Se vedea clar că aceşti ochi, care îi căutau privirea, exprimau un zbucium sufletesc. Gabi deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat la loc.

— La revedere, spuse ea, întinzându-i mâna. Mulţumesc că mi-ai ţinut companie şi m-ai înveselit săptămânile astea şi că mi-ai făcut cunoştinţă cu vechiul prieten al tatei.

Şi, cu asta, dispăru. Parcă fusese un discurs de adio, îşi spuse Aaron, în timp ce întorcea maşina. Privi în oglinda retrovizoare. Fata era încă în prag, urmărindu-l cu privirea cum pleca. Îi făcu semn cu mâna în timp ce se angaja pe direcţia de mers, apoi demară pe drumul neasfaltat. Gabi ridică şi ea o mână, iar apoi dispăru în caravană.

— Vezi că Andreea ţi-a lăsat un bileţel, strigă Sue după ea, când se îndrepta spre camera ei să se schimbe de haine. A venit pe-aici azi dimineaţă şi părea puţin dezamăgită că eşti plecată la biserică.

Gabi despături bucata de hârtie pe care i-o înmânase Sue. Dacă Andreea fusese dezamăgită, lucrul acesta nu reieşea deloc din ceea ce scria în bileţel. Era o invitaţie să ia masa cu ei în seara aceea.

— Ţi-a fost urât fără noi? o întrebă dr. Porter când se aşezară cu toţii în jurul mesei încărcate cu bunătăţi din salonul lor imens.

— La început, da. A trebuit să mă obişnuiesc cu noul loc, dr. Porter.

— Spune-mi Ken, te rog, îi spuse doctorul, şi-i făcu cu ochiul. Ne cunoaştem deja destul de bine, sau, cel puţin, în curând ne vom cunoaşte. Dar să ştii că ţi-am dus grija după ce

am plecat cu toții și te-am lăsat așa, de una singură. Pentru Sue nu ne facem griji, ea se descurcă, dar tu ești alt gen. Cum ți-ai petrecut timpul?

Gabi îi aruncă o privire Andreei, care era foarte concentrată să-și taie friptura. Înghiți în sec și începu să spună, vorbind rar, despre cele ce se petrecuseră, pentru că nu-i stătea în fire să vorbească cu ocolișuri sau ascunzișuri:

— Cam la o săptămână după ce-ați plecat, a apărut Aaron Gardner, un prieten de familie care locuiește lângă noi, în Tiny Gap. Și-a găsit o slujbă de vară aici în oraș. Am fost împreună la Grădina botanică și ne-am plimbat prin împrejurimi, iar apoi, am aflat că un vechi prieten de-al tatei din România era în vizită în oraș, așa că am fost de câteva ori și am tradus pentru el la câteva biserici. Am făcut-o mai mult de dragul tatei.

— Normal, răspunse Ken.

Tonul lui nu exprima niciun fel de reacție la ceea ce spusese ea.

— Mă bucur că n-ai fost chiar de una singură. Dar de-acum o să avem grijă să nu duci lipsă de companie. Am vorbit deja cu fratele meu să mergem mâine după-amiază pe la el, ca să faceți cunoștință și să-i vezi atelierul. De fapt, mi-a spus că s-ar putea să-ți ofere o slujbă pentru restul verii. Are și un magazin pe lângă atelier și se pare că are nevoie de cineva care să lucreze temporar. Fata care lucra pentru el e însărcinată și va trebui să-și ia concediu de maternitate o perioadă.

— Dar cine o să lucreze la centrul de grădinărit?

— Îți plăcea mai mult acolo?

Gabi dădu cu hotărâre din cap în semn că nu.

— A, nu. Dar... și aruncă o privire către Sally.

Sally îi zâmbi.

— Nu-ți face griji. O să ne descurcăm.

— Și poți să vii să dormi aici, la noi, la demisol, continuă dr. Porter. Avem destul spațiu și ai avea condiții mult mai bune decât la caravană.

— E foarte amabil din partea voastră, dar n-aș vrea s-o las pe Sue singură, răspunse Gabi. Tocmai ne-am obișnuit una cu cealaltă. Pare o fată atât de tristă și de singură.

Ken Porter se lăsă pe spate în scaun, cu brațele încrucișate peste șervetul de masă pus frumos la gât. Era clar că se gândea la ceva, însă privind la expresia de pe chipul lui, era greu de dibuit la ce anume.

— Foarte bine, dacă așa preferi tu, spuse el încet. Dar vei veni la noi la masă în fiecare seară și, nu uita, poți să vii aici ca la tine acasă, oricând vrei.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Gabi sfioasă, iar în acea seară, când deschise ușa și intră în locuința ei umilă, se întrebă de ce oare refuzase invitația doctorului de-a se muta la ei.

— Ce mai cauți aici, Gabi? o întrebă Sue, când veni și ea acasă, la câteva minute mai târziu.

— Cum ce mai caut? o întrebă Gabi, râzând. Aici e casa mea vara asta, nu? Ce, te-ai hotărât să mă dai afară?

— Normal că nu, dar m-am gândit că familia Porter o să te invite de-acum să rămâi la ei.

— M-au invitat.

— Și i-ai refuzat?

— Da.

Pe obrajii lui Sue se rostogoliră două lacrimi imense. Apoi se ridică și se îndreptă spre ușa dormitorului ei, șoptind atât de încet, încât Gabi trebui să ciulească bine urechea ca să distingă ce spusese: „Deci, uite că totuși mai există și oameni cu suflet pe lumea asta!"

capitolul 12

Vara la Silver Springs

Când primise invitaţia mătuşii Lucy de a-şi petrece vara cu dânsa la Silver Springs, Estera ezitase. Era adevărat că se ataşase tare mult de mătuşa mamei ei, însă până şi Estera se îndoia că avea să reziste trei luni în care urma să citească în fiecare seară din „Cartea martirilor" de Foxe, să asculte multe prelegeri despre starea jalnică în care ajunsese biserica şi despre faptul că frumuseţea era o capcană, iar hainele drăguţe erau curată mândrie şi deşertăciune. Dar, când Marion îi spuse că în biserica lor venise o nouă familie, care îşi deschisese de curând o prăvălie de ţară, şi că aveau nevoie de cineva care să lucreze pentru ei pe perioada verii, Estera îşi spuse că nu era totuşi o idee rea să mai iasă câteva luni din Tiny Gap.

Salariul pe care avea să-l primească de la familia Mercer nu avea să fie cine ştie ce, o avertizase prietena ei, plăteau numai minimum pe economie, dar ar fi avut alte avantaje: cazarea şi masa gratuite, la mătuşa ei, aflată la o aruncătură de băţ de Marion, şi putea să vadă cu ochii ei cum ar fi să duci „un trai simplu", la ţară. Puneau însă o singură condiţie – familia Mercer avea rugămintea ca, pe perioada cât va lucra pentru ei, să se îmbrace la fel ca ei. Deja avea părul lung. Aceasta era, se pare, condiţia principală, şi trebuia să fie întotdeauna prins la spate, fără nici o excepţie. Asta, însă, n-o deranja pe Estera. În ultimul timp, aproape niciodată nu-şi mai lăsa părul pe spate,

oricum. Cât despre rochia lungă de bumbac, şorţul alb, ciorapii şi pantofii negri, n-avea nimic împotrivă să le poarte, măcar pentru cele câteva luni.

— Măi, măi, măi! Îţi stă bine cu orice te-ai îmbrăca, spuse mătuşa Lucy, când nepoata coborî la micul dejun, îmbrăcată în noua ei ţinută.

Complimentele mătuşii aveau să-i fie confirmate mai târziu şi de privirile măgulitoare ale clienţilor, pe care, din când în când le observa. Când se admirase în oglinda înaltă din dormitorul ei, în acea primă dimineaţă de lucru, Esterei i se păru că deja avea chipul mai senin, mai ca al lui Marion. Zâmbi satisfăcută. Poate că vara aceasta avea să descopere secretul trăirii unei vieţi cu adevărat evlavioase. Poate că avea să biruiască odată pentru totdeauna *cortina de catifea*.

Pe măsură ce treceau săptămânile, mătuşa Lucy se ataşa de nepoata ei din ce în ce mai mult. Petreceau serile lungi de vară stând amândouă pe verandă, iar Estera îi citea câte o oră cu glasul ei clar şi cristalin ca un clopoţel; era o mare mângâiere pentru bătrână şi, nu de puţine ori, aţipea mulţumită. La început, Rita păru destul de ofensată că o fată, care nu avea nici pe jumătate anii ei, îi uzurpase poziţia şi rolul. Treptat însă, începu să aprecieze orele libere pe care nu le avusese până atunci niciodată şi, până la sfârşitul verii, o îndrăgise aproape tot la fel de mult pe fata din România ca şi mătuşa Lucy.

Esterei, totuşi, îi era mereu dor de Mary şi de Rachel şi, bineînţeles, de sora ei. Era mereu îngrijorată cu privire la Gabi, dar când Aaron îi spuse că avea să petreacă vara la Indianapolis şi că avea să ia legătura cu Gabi, răsuflase uşurată. Fusese atât de amabil, încât o sunase să-i povestească chiar şi despre domnul Săndulescu.

Într-o zi toridă, spre sfârşitul lunii iunie, gândurile îi erau din nou la sora ei şi, timp de câteva clipe, îşi dori să fie în orice alt loc, numai în prăvălia de ţară a familiei Mercer nu. Încă nu

realizase până atunci că se obişnuise atât de mult cu aerul condiționat, încât aproape că nu rezista fără.

Își șterse sudoarea de pe frunte și ajustă poziția ventilatorului din spatele tejghelei. Fata cea mare a familiei Mercer urma să fie plecată toată ziua şi o lăsase pe Estera cu toată prăvălia pe mână.

— De-acum cred că ai învățat să te descurci foarte bine la toate, îi spusese ea înainte să plece, în acea dimineață. Iar dacă vezi că ți-e prea greu de una singură, sună la familia Morgan. S-au oferit să vină să-ți dea o mână de ajutor, dacă o să ai mulți clienți.

Estera se uită la ceas. Era ora două, şi până în acel moment se descurcase bine. Își netezi șorțul apretat și își aranjă sub bonetă câteva șuvițe de păr rebele.

— Ești nou-venită, nu ești de prin părțile noastre, aşa-i?

Estera ridică privirea de la casa de marcat. Doamna cu pantaloni extrem de scurți, care petrecuse mai bine de patruzeci de minute în magazin, terminase în sfârşit de făcut cumpărăturile. Fiica ei adolescentă punea produsele din coş pe tejgheaua tocită, de lemn.

— Da, aşa este, răspunse Estera. Sunt aici doar pe perioada verii.

— Studentă?

— Da. Iar mătuşa mamei mele locuieşte aici, în apropiere, aşa că stau la dumneaei.

— M-am gândit eu că nu eşti de pe-aici. Nu prea semeni cu familia Mercer şi ai lor.

— Ba seamănă, mamă, spuse băiețelul ei de vreo opt anişori, privind-o pe Estera cu ochii lui mari, căprui. Seamănă foarte bine cu ei.

Estera se îmbujoră şi-i dădu femeii restul. Adolescenta o privea lung, cu o privire tare curioasă, în timp ce mama ei luă câte o sacoşă plină cu cumpărături în fiecare mână şi se îndreptă spre uşă.

— Cred că te-am mai văzut undeva înainte, spuse ea mirată, mai zăbovind câteva clipe lângă tejghea. Cred că la televizor.

— Hai, nu mai vorbi prostii, Sadie, strigă mama ei peste umăr.

— Nu vorbesc prostii, mamă. Mi-am adus aminte unde am văzut-o!

Se întoarse către Estera, cu ochii strălucind de bucurie.

— Ai cântat la concertul creştin de la Indianapolis acum vreo doi ani. Eşti fata din România, nu-i aşa?

Estera privi cu uimire către fata din fața ei.

— Da, aşa e, spuse ea, zâmbind. Ce memorie bună ai!

— Deci am avut dreptate?

— Da.

Fata o zbughi către mama ei şi o trase, încântată, de mână.

— Chiar ea e, mamă. E Estera Popescu. Am la mine în dormitor poza ei, în rochia aurie. Este absolut superbă.

Mama ei lăsă plasele jos şi se întoarse la tejghea.

— Care va să zică tu eşti cântăreața care i-a sucit mințile fiică-mi şi a făcut-o să se viseze pe scenă? M-am gândit eu că ai ceva aer de vedetă, în ciuda straielor lungi şi a pantofilor negri.

Înainte să apuce Estera să spună ceva, uşa se deschise larg, şi un domn înalt, îmbrăcat într-o salopetă foarte uzată, trecu pragul magazinului.

— Aveați idee că fata pe care ați angajat-o să lucreze la prăvălia dumneavoastră este de fapt o cântăreață faimoasă? spuse repede adolescenta, care, fiind la uşă, aproape că dăduse nas în nas cu Malcolm Morgan.

Esterei îi veni să intre în pământ.

— Judecând după cât de mirat este domnul, e clar că ai ținut secret cariera ta muzicală, spuse femeia cu o oarecare urmă de sarcasm.

— Aşteaptă-mă, mamă! Vreau să îi cer autograful, insistă fata. Şi vreau s-o întreb de ce nu răspunde la corespondența de

la admiratori şi de ce nu mai cântă. I-am scris cel puţin două scrisori şi nu mi-a răspuns.

Estera nu auzi ce răspunse femeia, căci era destul de clar că nu voia să mai lungească conversaţia şi deja punea cumpărăturile în portbagajul Mercedesului ei clasic. Fata zăbovi o vreme la uşă, apoi veni în fugă înapoi spre tejghea.

— Te rog, scrie-mi, spuse ea. Uite, asta e adresa mea. Cred că eşti o tipă super, să ştii. Când o să fiu mare, vreau să fiu şi eu ca tine.

Îi strecură Esterei în mână o bucată de hârtie şifonată, o mai privi o ultimă dată cu admiraţie şi plecă în grabă.

Malcolm deja intrase după tejghea şi se aşezase comod pe sofaua ponosită din colţul magazinului. Îşi puse picioarele sale lungi unul peste celălalt, îşi încrucişă braţele şi începu, pe tonul său tărăgănat şi monoton:

— Ia spune, domnişoară Estera, despre ce tot vorbea fata aceea?

Estera se întoarse cu faţa spre el. Era prima dată când venise la prăvălie, şi o luase prin surprindere. Obrajii îi ardeau cumplit, deşi nu ştia clar de ce.

— Să înţeleg că n-aţi ştiut până acum că am cântat de câteva ori la concerte de muzică creştină, reuşi ea să îngaime, emoţionată. Asta se întâmpla acum vreo doi ani, înainte să mă îmbolnăvesc.

— Înţeleg, spuse Malcolm, oarecum uşurat. Dar nu ne-ai pomenit niciodată despre cariera ta muzicală.

— Nu, spuse Estera, pe un ton aproape defensiv. Nu mi s-a părut că era ceva care merita menţionat. N-a durat foarte mult, numai câteva luni, iar acum totul s-a terminat.

— Pentru totdeauna?

— Da. Pentru totdeauna.

Malcolm se ridică de pe sofa.

— Am venit să preiau eu prăvălia, ca să poţi pleca acasă mai devreme.

— Dar mai aveam de stat până la cinci. E abia două şi jumătate.

— Ştiu, dar azi e o căldură înăbuşitoare, iar tu probabil că te-ai obişnuit cu aer condiţionat. Am câteva ore libere, aşa că m-am gândit că poate azi ţi-ar prinde bine să ajungi acasă mai devreme.

Estera îşi şterse fruntea cu batista.

— Mulţumesc, Malcolm, îi spuse ea plină de recunoştinţă. Am avut mulţi clienţi azi.

Îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă.

— Ia-o uşor, odihneşte-te, îi spuse el, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Nicio grijă, aşa voi face, îi răspunse ea.

„Pe o aşa căldură, nici nu trebuie să-ţi spună cineva s-o iei mai uşor", bombăni ea ca pentru sine, în timp ce conducea maşina spre casă, la mătuşa Lucy. Nu se simţea tocmai în elementul ei ca vânzătoare la magazin şi se minuna să vadă ce mulţi clienţi veneau la prăvălia de ţară a familiei Mercer, în ciuda faptului că magazinul se afla la cinsprezece mile de autostrada interstatală, pe un drum care nu părea să ducă nicăieri altundeva.

Cinci minute mai târziu, Estera frână în faţa frumoasei case cu etaj a mătuşii Lucy. Era foarte bucuroasă că mătuşa hotărâse să instaleze aparate de aer condiţionat vara trecută. Miss Lucy o întâmpină la uşă.

— Ce devreme ai sosit azi!

— Da. A venit Malcolm să mă înlocuiască.

— Ia auzi, ce drăguţ din partea lui, să se gândească la tine.

Mătuşa Lucy o privi cu subînţeles. Nepoata se încruntă.

— Mi-a ajuns la urechi, de la câteva vecine, că băieţii lor au devenit dintr-o dată foarte dornici să meargă la cumpărături la prăvălia familiei Mercer, continuă bătrâna.

Estera se făcu roşie ca racul, dar mătuşa nu terminase tot ce avea de spus.

— Iar azi am primit cel puţin trei telefoane de la tineri care se pregătesc să fie predicatori şi care mă roagă dacă n-ar putea veni să împrumute o carte de la mine din bibliotecă.

Estera se strecură pe lângă mătuşa ei în hol, unde era mai răcoare. Lucy veni după ea până la bucătărie.

— Foarte curios; de când mă ştiu aici, în Silver Springs, în viaţa mea n-am mai avut atât de mulţi tineri interesaţi de cărţile din biblioteca mea. Cum îţi explici?

Estera era obosită şi fiartă de căldură şi nu avea chef să fie tachinată de mătuşa Lucy, mai ales că remarcile ei erau mereu cu dus-întors. Îşi umplu un pahar cu apă şi se prăbuşi pe un scaun lângă fereastră.

— Uitaţi care e problema, mătuşă Lucy, începu ea înfierbântată. Ştiu unde încercaţi să bateţi. Dar eu cu ce sunt de vină pentru toate astea? Nu e ceva la care aş putea să mă schimb, nu? Şi, dacă vă deranjează atât de mult, atunci de ce m-aţi chemat să stau aici peste vară?

Mătuşa Lucy îşi potrivi ochelarii şi se aşeză pe un scaun vizavi de Estera.

— Am spus eu că mă deranjează? Şi eu sunt tot om, şi mă mândresc să am aşa o frumuseţe de nepoată. Însă am şi înţelepciunea să văd care sunt pericolele.

Estera se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

— Mă scuzaţi, mătuşă, dar trebuie să mă duc să mă întind un pic. Îmi pare rău, dar, dacă aşa a ales Dumnezeu să mă facă, aţi face bine să vă adresaţi reproşurile şi îngrijorările Celui de Sus, nu mie.

— Estera! auzi ea glasul plin de reproş al mătuşii, în timp ce urca treptele înguste spre dormitorul ei de la mansardă.

Se aruncă pe pat şi se uită în gol la tavanul alb. Era destul de plăcut, trebuia să recunoască, să fie admirată de aproape orice bărbat cu care făcea cunoştinţă. După câteva minute de visare, se ridică de pe pat şi se duse la oglindă. Deseori făcea acest lucru, numai ca să vadă, îşi spunea ea, ce tot găsesc de

admirat cei din jur. Apoi, de obicei, îngenunchea şi-şi cerea iertare pentru orgoliul ei atât de greu de dezrădăcinat. Dar ce-ar fi putut să facă mai mult de-atât? Deja renunţase la machiaj, la podoabe, la pantaloni, la rochiile care îi arătau formele; refuzase de nenumărate rânduri invitaţiile de a mai cânta, refuzase oferte de contract, rupsese plicurile cu scrisori de la admiratori şi hotărâse categoric să distrugă fotografia de logodnă de îndată ce avea să ajungă acasă. Numai că, în loc să-i taie din mândrie, într-un anume sens, toate astea nu făceau decât să pună paie pe foc. Lumea o considera acum nu numai frumoasă, dar şi foarte evlavioasă. Admiratorii se ţineau lanţ, ca şi înainte, chiar dacă erau de alt gen decât cei pe care îi avea la Velours. Observase că nu puţine fete de la biserica lui Marion erau măcinate de invidie când vedeau că toate privirile se îndreptau către Estera, atunci când intra, pe cât de discret putea ea, şi se aşeza la locul ei obişnuit de lângă Marion, pe al patrulea rând din faţă.

De câteva ori, atunci când vedea clar că nu avea niciun rost să mai încerce să schimbe ceva, aproape că-i venea să ia un pix şi o foaie de hârtie şi să-i scrie o scrisoare lui Ron Atwood. În fond, ce câştigase refuzându-l? Ce-i drept, el o răsfăţase şi o scosese în lume, dar uite că acuma, îşi spuse ea, în timp ce ajusta poziţia ventilatorului din colţ, i-ar fi prins bine un pic de răsfăţ. Apoi îşi aduse aminte de boala prin care trecuse şi cum fusese la un pas de moarte şi cât de departe de Dumnezeu se simţise. Se cutremură. Nu, problema ei era de fapt că încă nu ajunsese destul de aproape de Domnul, îşi spuse. Pentru cineva ca ea, poate că numai o hotărâre foarte drastică avea s-o ţină la adăpost de cursele *cortinei de catifea*.

Toate aceste gânduri şi multe, multe altele se perindară rând pe rând prin mintea ei, în timp ce sta şi se uita în oglindă. Îşi aduse aminte de întâlnirea cu acea adolescentă, în magazin. Îşi aduse aminte ce bani frumoşi ar fi putut câştiga la un singur concert şi oftă adânc. Trebuia să spună cuiva despre toate aceste frământări, să se descarce. Aşa că, după masa de seară, când

farfuriile fuseseră strânse, îi spuse mătuşii că are să se ducă până la Marion să stea de vorbă cu ea şi se va întoarce înainte de ora zece. Mătuşa Lucy se încruntă, dar apoi îşi aduse aminte că nepoata ei avea totuşi nevoie şi de timp liber.

La apus, când soarele se cuibărea pe după culmile munţilor din zare, Estera îi destăinuia lui Marion temerile şi nemulţumirile ei, în timp ce sorbeau o limonadă de casă. Stăteau pe veranda din spate, privind la fetiţele care se jucau mai încolo, în curte.

— Deci, după cum îţi spuneam, Marion, încheie Estera cu un lung oftat, netezindu-şi şorţul alb, am renunţat la orice ambiţie. Mi-am încheiat categoric cariera de cântăreaţă. Şi am...

— Da, o întrerupse prietena ei, Malcolm mi-a povestit despre incidentul care a avut loc la magazin după-amiaza asta.

— Da? Să ştii că nu am încercat să ascund trecutul meu faţă de voi. Numai că am vrut s-o rup total cu ceea ce am fost înainte şi s-o iau de la capăt. Iar asta nu e tot: l-am refuzat pe băiatul cel mai extraordinar pe care l-am întâlnit vreodată. Dar, cu toate astea, şi acum mai am de luptat cu dorinţele şi ambiţiile mele, şi, mai mult decât asta, cu mândria. Tu cum de-ai reuşit, Marion, să găseşti o aşa pace deplină pentru minte şi pentru suflet?

— Tot secretul este să primeşti voia lui Dumnezeu pentru viaţa ta, răspunse Marion pe un ton blând.

— Bine, dar care e voia Domnului pentru mine?

— La întrebarea asta *tu* va trebui să afli răspunsul, spuse Marion, vorbind rar şi răspicat. Şi, în primul şi în primul rând, trebuie să începi prin a avea grijă să asculţi de voia Domnului pe care o poţi afla clar din Scriptură. Apoi, pe parcurs, Domnul îţi va arăta cum să o pui în practică, în viaţa ta. În Biblie scrie că „prin lumina Lui vedem lumina".

— Dă-mi, te rog, un exemplu.

— Uite, de exemplu, Domnul ne cere să ieşim din lume.

Estera privi în jos către ciorapii ei negri.

— Tocmai asta încerc şi eu să fac.

Marion simţi o uşoară urmă de indignare în glasul prietenei ei.

— Da, ştiu, spuse ea cu blândeţe. Numai că nu poţi face lucrurile numai pe jumătate, Estera.

— Cum adică?

— Adică trebuie să fie ori totul, ori nimic. Cel puţin, în cazul meu, aşa a fost.

— Adică, te referi la făgăduinţa pe care I-ai făcut-o Domnului.

Marion zâmbi.

— Da. Dar, în cazul tău, s-ar putea să fie nevoie să faci un alt fel de făgăduinţă.

— Adică?

Marion îşi netezea şorţul în timp ce vorbea.

— Adică să te căsătoreşti.

Zâmbi observând expresia de pe chipul Esterei, care părea foarte dezorientată.

— Vreau să spun, continuă ea, că trebuie să fii gata să primeşti din partea Domnului pe cel pe care l-a rânduit El pentru tine ca să te căsătoreşti cu el şi să-i fii supusă soţului tău, nu să umbli toată viaţa numai după lucrurile de care ai tu chef sau plăcere.

Ochii negri ai Esterei priviră în sus şi îi întâlniră pe cei limpezi şi albaştri ai lui Marion.

— Probabil că aş fi gata să primesc lucrul ăsta, Marion, dar, crede-mă, în momentul ăsta, prefer să nu mă mai căsătoresc niciodată.

— Tocmai asta am şi vrut să spun. Dacă Îl urmezi pe Domnul, va trebui să porţi o cruce într-un fel sau altul.

— Vrei să spui că, în cazul meu, căsnicia trebuie să fie o cruce?

Marion se încruntă puţin.

— N-am vrut să spun chiar asta. Chiar nu ştiu ce să spun. Sunt sigură că Dumnezeu ar vrea să-l iubeşti pe omul cu care ai să te căsătoreşti sau, cel puţin, cred că, pe parcurs, El are să-ţi dea dragoste pentru acel bărbat, după ce-l vei cunoaşte mai bine. Însă, la început, s-ar putea să trebuiască să faci un pas prin credinţă. Să te căsătoreşti mai întâi şi să te îndrăgosteşti după aceea. Sunt multe cupluri care au făcut la fel.

— Ştiu, dar mie nu-mi place deloc ideea. În cazul părinţilor mei nu a fost deloc aşa, îţi garantez.

— Da, numai că Domnul lucrează diferit în viaţa fiecăruia, spuse Marion, mutându-se, stânjenită, de pe un colţ al scaunului pe celălalt.

Lui Marion nu-i plăcea să ia rolul de consilier sau predicator. Îşi drese glasul şi continuă:

— Tu eşti învăţată să faci exact ceea ce vrei tu în multe privinţe, nu? Ei bine, căsătoria are să te schimbe în privinţa asta, să ştii. Şi, în afară de asta, tu chiar trebuie să te căsătoreşti.

Ceva din tonul cu care Marion făcuse ultima afirmaţie o făcu pe Estera s-o privească ţintă.

— Am observat cum te privesc bărbaţii, Estera, continuă prietena ei. Ai nevoie de ocrotirea unui soţ, asta e clar ca buna ziua. Dar, uite că vine Malcolm. Hai să mergem să mâncăm.

După acea discuţie, Marion şi Estera deveniră mai apropiate ca niciodată una de cealaltă. Într-o seară, în timp ce stăteau amândouă în lumina amurgului, ascultând cântecul greierilor şi strigătele bufniţelor, Marion se întoarse către prietena ei şi o întrebă:

— Estera, tu când vrei să te întorci în România?

— Când termin facultatea. Asta va fi anul viitor, în mai. O să plec cât de curând posibil după aceea.

— Şi ai vreun plan despre ce ai vrea să faci, în afară de a-ţi vizita familia?

— Mi-ar plăcea să predau. Voi avea diploma de licenţă pentru limbile engleză şi franceză şi un certificat de pedagogie.

Aş putea să fiu şi translator. Am auzit că e mare nevoie de translatori în biserici, dat fiind faptul că au început să vină atâţia vizitatori din Vest. Deşi, spuse ea cu un zâmbet uşor ironic, sunt sigură că, pentru genul ăsta de interpret, sunt preferaţi bărbaţii.

— Şi noi mergem în România, ştiai, nu? adăugă Marion, trecând cu vederea ultimul ei comentariu.

— Parcă am auzit ceva despre asta, răspunse Estera. Când plecaţi?

— Depinde cât de repede se vor rezolva lucrurile. Biserica noastră are legături cu o organizaţie misionară care are de gând să construiască un orfelinat, o fermă şi o şcoală, probabil că în Nordul României, Moldova cred că îi spune.

Estera se întoarse deodată, încântată, către prietena ei.

— Serios? Ce extraordinar! Iar tu şi Malcolm mergeţi doar în vizită sau plănuiţi să rămâneţi acolo?

Marion privi visătoare pe fereastră.

— El e hotărât să rămână acolo, iar eu o să stau cu el cât o să aibă nevoie de mine, dar eu, nu ştiu dacă ţi-am spus, simt că chemarea mea este să merg în Africa.

— În Africa?

— Aşa că i-am spus că o să rămân cu el până are să se căsătorească.

Estera o privi uimită pe prietena ei.

— Aşadar are de gând să se căsătorească?

Marion încuviinţă.

— Bineînţeles. Adică, bineînţeles că are nevoie de cineva care să fie mamă devotată pentru fetiţe. Eu n-o să pot sta tot timpul cu ele, nu?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar asta e o veste extraordinară, mă bucur mult pentru el, spuse Estera încântată.

Nu ştia clar de ce, dar simţea că i se luase o piatră de pe inimă.

— E un om care merită să aibă o soție minunată, sunt sigură, numai că, așa mamă bună cum le-ai fost tu fetițelor, Marion, rar se mai găsește.

— Nu mă îngrijorez în privința asta.

— Deci, o cunoști bine pe viitoarea lui soție?

Marion o privi, toată numai zâmbet.

— Da. Sigur că o cunosc, însă n-am voie încă să-ți spun cine e. O să-l las pe Malcolm să-ți spună la vremea potrivită.

Esterei i se păru un pic ciudat răspunsul. Malcolm nu prea vorbea cu ea, deci, de ce ar fi vrut să-i spună el personal despre lucrul ăsta?

— Dar, să ne întoarcem la planurile mai apropiate, spuse Marion cu glasul ei suav, întrerupându-i reveria. O să mergem în România de Crăciun, în recunoaștere. Fetițele or să stea la părinții noștri.

— Ce fain, spuse Estera, luând un aer melancolic. Mi-ar plăcea să pot veni și eu cu voi.

— Păi, ai putea să vii.

Estera rămase cu gura căscată.

— Ce vrei să spui, Marion? Normal că nu pot. N-am bani de bilet și, oricum, n-aș face decât să vă incomodez, ținându-mă codiță după voi.

— Ba, nu ne-ai incomoda deloc. Am vorbit deja în detaliu despre lucrul ăsta și ne-am gândit că poate ai vrea să vezi unde o să locuim, și poate chiar o să te gândești dacă n-ai vrea să predai la școala care se va construi acolo.

Ochii Esteri străluceau ca două stele.

— Ce idee minunată! spuse ea, dar apoi chipul i se întristă. N-am bani. Dacă aș merge de Crăciun, mi-aș folosi economiile pe care le-am strâns pentru biletul de întors în țară, după terminarea facultății.

— Îți plătim noi biletul.

— Nu se poate!

— Ba se poate! Am vorbit deja. Dacă ne dai câteva lecții de română cât mai stai pe-aici și dacă o să ne fii translator cât suntem în România, suntem chit. Va trebui probabil să cumpărăm o bucată de teren acolo, va trebui să negociem un preț, așa că vom avea mare nevoie de un translator de încredere.

Estera încuviință.

— Așa e. Aveți nevoie de translator. Dar, totuși, prețul biletului dus-întors e foarte mare. Asta ar însemna să mă plătiți mai mult decât face.

— Pentru trei săptămâni de lucru nu e deloc mult, având în vedere nivelul salariilor din ziua de azi. În orice caz, roagă-te și dă-ne un răspuns până în septembrie.

Bineînțeles că Estera se rugă pentru această călătorie, deși era de la început convinsă că știa care era voia Domnului. Va vorbi, totuși, cu mătușa ei, când o va vizita la Tiny Gap, pe 4 iulie. Până atunci mai era doar o săptămână.

Săptămâna trecu iute ca gândul, și iată că Estera era din nou în vechea casă albă cu etaj, placată cu scândură și umbrită de pomi. Află că Rachel plecase deja la Velours, să petreacă sărbătoarea cu tatăl ei. În seara zilei de 4 iulie, Aaron veni și se oferi să le ia pe cele două la Gallanton, cel mai apropiat oraș, unde aveau loc focuri de artificii. De data aceasta, acceptase să vină și bunicul lui. Estera observă că dumnealui era mult mai tăcut decât atunci când îl cunoscuse ea, cu câțiva ani în urmă, și că arăta cam trist și slăbit. Însă se bucura mult să-l vadă din nou. Dânsul jucase un rol atât de important în viața ei.

— Ce mai face Gabi, îl întrebă Mary pe Aaron, în drum spre casă.

— N-am mai văzut-o de vreo câteva săptămâni, să-ți spun drept.

— Nu?!

— Nu, răspunse Aaron sec. De când s-au întors prietenii ei, de câte ori o caut, ori nu e acasă, ori are alte planuri. Așa că

am încetat s-o mai abordez. În fond şi la urma urmei, nu vreau să mă bag în sufletul ei cu forţa.

— Azi o să fie la unchiul John, nu? întrebă Estera.

— Aşa cred. Cel puţin aşa fusese vorba.

„Ah, Doamne", spuse Hugh în rugăciune în acea seară, „Tu ştii prea bine că în ultimul timp simt că sunt o epavă – cu ceva vreme în urmă am ajutat-o pe Estera să iasă dintr-o ispită, însă acum se pare că nu-mi mai stă în putinţă să o ajut să scape de un alt fel de ispită. Iar apoi, mai e şi Gabi, care nici măcar nu mai e sigură dacă mai crede în Tine. Mă simt atât de neputincios, atât de bătrân, atât de lipsit de putere şi înţelepciune... însă pot să le aduc înaintea Ta şi să le pun pe aceste două fete scumpe în Mâna Ta de Tată iubitor. Ah, şi la fel mă rog pentru Rachel şi mama ei, şi pentru nepotul meu drag." Hugh suspină adânc, iar apoi se linişti. Pacea lui Dumnezeu umpluse încăperea. Da, într-adevăr, era tare slăbit, însă puterea lui Dumnezeu în slăbiciune avea să fie făcută desăvârşită numai dacă avea să îl lase pe Domnul să lucreze. Îşi zâmbi în întuneric, se întoarse pe dreapta, aşa cum făcea de fiecare dată când voia să adoarmă, şi, la scurt timp după aceea, Aaron îl auzi sforăind straşnic.

„Bunicul doarme ca un prunc, îşi spuse el, strecurându-se în aşternut, deşi nu chiar ca un prunc. Pruncii nu sforăie chiar aşa."

Câteva zile mai târziu, Rachel se întoarse din Velours.

— Ai o scrisoare, îi spuse ea verişoarei ei, după ce îşi lăsă bagajele sus şi se schimbă de haine.

— Bine. Dar, mai întâi, spune-mi: ce mai fac ceilalţi?

— Tata e bine, la fel şi Diane, şi Ramona. Am stat la ea vreo două seri, spuse Rachel, încruntându-şi sprâncenele. Încă n-am reuşit să-l îndrăgesc prea mult pe Claude. Şi-a găsit un serviciu bun, ca mecanic, iar Ramona mai are un an de facultate. Dar asta ştiai deja.

Rachel îşi turnă o băutură rece, de la frigider, cu gheaţă, şi continuă:

— Lucrul pe care probabil că încă nu l-ai aflat este că, după ce termină ea facultatea, plănuiesc să meargă în România şi să se stabilească acolo.

Esterei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ramona în România?

— A cui a fost ideea, Rachel? întrebă ea curioasă.

Rachel se încruntă din nou.

— Habar n-am. Probabil a lui Claude.

— Şi tatăl vostru ce părere are despre lucrul ăsta?

— Zice că e nebunie curată – şi că Ramona n-o să reziste mai mult de-o lună. În cele din urmă, i-a pus să-i promită că or să se ducă mai întâi în vizită, înainte să se stabilească acolo de tot.

— Ăsta e un plan înţelept, remarcă Estera. Şi Gabi, ce mai face?

Rachel arătă cu degetul către scrisoare.

— Probabil că o să citeşti aici tot ce vrei să afli, îi spuse ea verişoarei ei sec.

Estera deschise plicul şi începu să citească:

„Dragă Estera şi dragă mătuşă Mary,

Eu sunt bine. Aici e cald şi, în general, prefer zona de munte. Dar ocazia de a lucra la un atelier de artă nu e ceva cu care să mă întâlnesc la orice pas, aşa că sunt tare bucuroasă. Simon, unchiul Andreei, e foarte amabil şi îmi dă din când în când lecţii de pictură, ca parte din plată pentru orele de lucru, şi, în afară de asta, mă plăteşte destul de generos. Îmi place foarte mult tot ceea ce fac şi mă bucur de fiecare clipă. Ce bine îmi pare că n-a trebuit să lucrez la centrul de grădinărit toată vacanţa!

Locuiesc tot împreună cu Sue, în caravană. M-am ataşat mult de ea, şi se pare că şi ea a mai ieşit din cochilie. Aş vrea

s-o invit pe la noi pe-acasă cândva. Cred că are nevoie de cineva care să o iubească şi să-i poarte de grijă, ca o mamă, şi la asta, dumneata, mătuşă, cred că te pricepi foarte bine.

Mănânc masa de seară la familia Porter, iar apoi ieşim împreună undeva sau petrec seara citind. Dr. Porter mi-a dat pe mână toată biblioteca dumnealui. Uneori, mă întorc la atelier şi mai iau o lecţie de pictură. Simon mi-a spus că am făcut multe progrese.

O să mă întorc acasă câteva zile înainte să înceapă facultatea. Nu vă faceţi griji în privinţa mea. Sunt bine şi sunt cuminte, numai că mi-e tare dor de voi toate.

Cu dragoste, Gabi."

— Se pare că ea şi Andreea se înţeleg de minune, comentă Rachel, privind cum verişoara ei împăturea scrisoarea şi o punea la loc în plic.

— Dar tatăl Andreei? Nu e căsătorit cu femeia cu care trăieşte, nu?

Rachel dădu din cap în semn că nu.

— Nu, nu sunt căsătoriţi, dar totuşi, par să fie foarte fericiţi împreună.

— Mi-e teamă că asta nu e cea mai bună conjunctură pentru Gabi acum, spuse Mary cu tristeţe.

— Lucrul care mă deranjează, interveni Rachel, este că, în ultimul timp, se pare că nu prea mai vrea să stea pe-acasă. Apropo, am fost invitaţi cu toţii la familia Porter pe 4 iulie, aşa că i-am vizitat. Ne-au primit foarte frumos, n-am nimic de zis. Au venit şi Ramona şi Claude. Gabi pare să aibă multe în comun cu fratele Andreei. De câte ori îi vezi, tot timpul par să dezbată şi să aprofundeze tot felul de subiecte interesante.

Rachel se ridică de pe scaun.

— E o seară superbă. Mă duc puţin să stau pe veranda din spate şi să citesc, spuse ea către verişoara ei.

Estera strecură scrisoarea în buzunar. Aşadar, Gabi n-avea să vină acasă nici vacanţa asta, în afară de o zi, două, la sfârşitul verii.

Privi pe fereastră visătoare. Încă un an de facultate şi avea să fie licenţiată, cu diplomă pe limbile engleză şi franceză. Iar de Crăciun, avea să meargă în România! Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Încă nu spusese nimănui despre lucrul ăsta, fiindcă nu le dăduse încă un răspuns clar. Poate că avea să-i ceară sfatul mătuşii ei, dar de ce trebuia neapărat să o consulte? Era, totuşi, majoră, şi nimeni şi nimic n-avea s-o oprească să meargă spre ţara ei cea mult iubită. Avea s-o vadă din nou pe mătuşa Ana şi avea să petreacă Crăciunul la biserică, împreună cu vechii ei prieteni. Avea să fie departe de cortina aceasta blestemată, măcar pentru câteva săptămâni. Şi, poate că, tot în timpul acestei călătorii, avea să-şi asigure şi viitoarea slujbă. I-ar fi plăcut să nu fie nevoie să vină şi Malcom. Ea şi Marion nu puteau vorbi la fel de relaxat când era şi el prin preajmă. Însă călătoria nu se prea putea face fără el, îşi spuse. În fond, el era cel care avea să se stabilească misionar în România, nu Marion. Ea avea să plece, într-o bună zi, în Africa. Se opri.

„Oare cu cine are de gând să se căsătorească?" se întrebă Estera. „Ciudat lucru că nu mi-au spus încă, deşi, până la urmă, e treaba lui, nu mă priveşte. Sper că e o femeie cu o răbdare de fier", îşi spuse Estera şi mustăci, amintindu-şi de lecţiile de limba română pe care li le preda, lui şi lui Marion. Sora lui le prindea de trei ori mai repede decât el.

— Cred că o să ajungă acolo şi nici „bună ziua" n-o să fie în stare să spună, zise ea către Rachel a doua zi. Prinde foarte greu.

— Le dai lecţii de română?

— Da.

— La ce le trebuie?

— Malcolm vrea să fie misionar în România.

— A, da? Ca să vezi, ce coincidenţă!

Estera se încruntă la verişoara ei.

— Cred că ştiu la ce te gândeşti, dar să ştii că te înşeli. Marion mi-a spus că el avea în plan să meargă în România cu mult înainte să mă întâlnească pe mine. Şi, oricum, deja s-a hotărât cu cine să se însoare.

Rachel păru să răsufle uşurată.

— Şi cine e fericita?

— Nu mi-a spus încă Marion.

Rachel o studie pe verişoara ei cu privirea.

— Estera, se pare că ceva te face foarte fericită, ai vreo veste?

Estera se apropie şi îi şopti ceva lui Rachel la ureche.

— Vezi să nu spui la nimeni. Încă nu mi-am dat cuvântul.

Rachel se dădu un pas înapoi şi o cercetă pe verişoara ei atent cu privirea.

— Sună super! Şi zici că-ţi plătesc ei drumul? Eşti sigură că n-o să te simţi obligată faţă de ei?

— Nu, deloc. Tot ce vor de la mine e să-i învăţ româneşte pe amândoi şi să le fiu translator cât stau ei în România. Astea sunt singurele condiţii.

— Sper din toată inima să fie aşa cum spui.

— Crede-mă că în momentul ăsta aş face aproape orice numai să mă pot întoarce în România.

— Cred că te-ai săturat foarte tare de noi, dacă ai ajuns să spui una ca asta.

Estera lăsă privirea în jos.

— Vă iubesc foarte mult pe toţi, iar Tiny Gap e un loc minunat, însă eu nu mă potrivesc deloc în cultura asta americană. Iar atunci când am încercat să mă integrez, ştii bine ce s-a întâmplat. Nu, m-am săturat până peste cap de cortinele de catifea. Rostul meu este în România.

— Meriţi tot ce este mai bun pe lume, Estera, cel mai bun, îi şopti Rachel şi o îmbrăţişă. Sper numai ca preţul pe care o să-l ai de plătit pentru călătoria în România să nu fie mai mult

decât poţi să-ţi permiţi, şi aici nu mă refer la bani. Şi, spuse ea şi se opri o clipă când îi întâlni privirea, sper să nu dai şi acolo tot peste cortina de catifea.

— Rachel, nu vorbi prostii. De parcă în România ar putea fi vorba de aşa ceva! E clar că nu înţelegi cum stau lucrurile în România. Şi nici n-ai idee cât de mult îmi iubesc ţara. Vreau să spun că sunt aproape beată de fericire numai la gândul că o să merg în curând înapoi în ţara mea.

Estera o luă de mâini pe verişoara ei şi începu să facă piruete cu ea în timp ce vorbea. Apoi ţopăi într-un picior spre uşă, fredonând bucuroasă: „Merg în România! Crăciunul la Ploieşti! Nici nu-mi vine să cred!"

După ce ieşi din bucătărie, Rachel privi lung în urma ei. De multă vreme n-o mai văzuse pe Estera atât de fericită. Dar să spună ea că în România nu există cortina de catifea? Fata dădu din cap nedumerită. „Unde e vorba de libertate, acolo o să fie vorba şi de cortină", îşi spuse ea, în timp ce scotea farfuriile curate din maşina de spălat vase, „mie mi se pare destul de logic, dar, mai ştii? Poate că mă înşel, deşi nu prea cred."

Prinsă la mijloc

— Gabi, ce e cu tine? De când ne-am întors din Alaska parcă nu mai ești aceeași.

Andreea veni și se așeză lângă prietena ei. Era o seară toridă de iulie; Ken și Sally tocmai pregăteau grătarul pe verandă.

— Cred că mă simt prinsă la mijloc, spuse Gabi sincer, privind în ochii plini de întrebări ai prietenei ei.

— Cum adică la mijloc?

— Adică mă simt ca într-o capcană.

Își sprijini capul de spătarul scaunului și privi la cerul senin și albastru de deasupra lor.

— Capcană? întrebă Andreea cu totul bulversată.

— Vrea să spună că se simte prinsă între viața ei din trecut și viața pe care vrea să o trăiască de fapt.

Gabi tresări și, coborându-și privirea, pe cine să vadă, decât pe Larry, care era lângă ea, în tricou alb și pantaloni scurți. Tocmai fusese să joace tenis cu niște prieteni.

— Se pare că ai darul citirii gândurilor, spuse ea, luându-l în glumă.

— Pe ale tale le citesc destul de greu câteodată.

— Numai câteodată?

— Da. Alteori ești foarte transparentă, ca acum, de exemplu.

— Serios? întrebă Gabi, lăsând privirea în jos.

— Serios. Nu mi-e deloc greu să-mi dau seama de ce ai cam fost abătută de când a apărut predicatorul ăla din România.

— E un om bun, Larry, spuse Gabi pe un ton defensiv.

— Se poate, dar uneori oamenii buni pot să-ți dea multă bătaie de cap, să știi.

— Chiar crezi? Oricum, va trebui să mă hotărăsc într-un fel sau altul. Sunt prinsă între două lumi, iar în acest moment simt că nu fac parte din niciuna dintre ele și e un sentiment groaznic.

Andreea o prinse pe prietena ei de braț.

— În acest moment, ești în lumea noastră, slavă Cerului. Facem un grătar și apoi mergem la film. Și mâine e ziua mea, ai uitat? Tata a promis că ne face o surpriză. O să ne distrăm super. N-o să ai timp să te tot gândești la trecut și la viitor și la chestii din astea.

În seara aceea, veniră pe la ei și Simon, împreună cu prietenul lui, Gilbert, și alți câțiva prieteni de familie. Andreea comentă asupra faptului că Sally făcuse grătare cât pentru tot cartierul. După ce toți mâncară pe săturate, doctorul propuse un joc de crochet. Se pricepea foarte bine la acest joc și o învățase deja și pe Gabi. Ea prinsese foarte repede și era de-acum aproape expertă. Gabi termină partida și se duse lângă Simon, să discute despre un nou tablou pe care el tocmai îl terminase, când li se alătură și Gilbert.

— Gabi, ți-l prezint pe partenerul meu, Gilbert, spuse Simon pe un ton foarte normal. Locuim împreună de șase ani și suntem nedespărțiți. Gilbert, ea e copilul genial despre care-ți tot spuneam, fata despre care ți-am tot pomenit în ultima vreme.

Pentru câteva momente, Gabi uitase de bunele maniere și se uita la prietenul lui Simon cu niște ochi atât de mari, de parcă ar fi văzut o fantomă. După câteva clipe, își dădu seama și încercă să se controleze și să își ascundă reacția, însă Gilbert deja observase expresia ei de șoc. Lăsă în jos mâna pe care

i-o întinsese ca s-o salute, se întoarse şi plecă. Fata roşi ca para focului şi deschise gura să spună ceva ca să dezamorseze situaţia. Însă ce-ar fi putut să spună?

— Iar ţi s-au înecat corăbiile, auzi glasul zglobiu al Andreei în spatele ei. Ce s-a mai întâmplat? Arăţi de parcă vii de la înmormântare.

— Îmi pare groaznic de rău, Andreea, se scuză ea, întorcându-se spre prietena ei. L-am supărat pe unchiul tău şi probabil şi pe Gilbert, dar n-am făcut-o intenţionat.

Andreea privi spre locul în care stătea unchiul ei. Se vedea clar că era într-adevăr foarte supărat.

— Andreea, te rog să nu te superi pe mine. Mă duc să le cer scuze, promit, se jelui Gabi. Numai că mi l-a prezentat pe prietenul lui drept partener. Adică, eu habar n-aveam...

Andreea o luă pe prietena ei de braţ şi o conduse spre o bancă din grădina cu trandafiri.

— Ar fi trebuit să te avertizez, numai că, de obicei, nu e nevoie să-i avertizez pe prietenii mei despre astfel de lucruri.

— Dar aşa ceva e normal? întrebă Gabi, simţind că totuşi nu fusese numai vina ei pentru ceea ce se întâmplase.

Andreea făcu ochii mari de uimire:

— Bineînţeles că e normal! strigă ea categoric. Tu pe ce lume ai trăit până acum?

Gabi simţi sarcasmul din tonul prietenei sale. Ochii ei se umplură de lacrimi. Andreea nu-i mai vorbise niciodată pe tonul ăsta.

— O să-mi cer iertare că am fost atât de nepoliticoasă, chiar dacă n-am spus absolut nimic, să ştii.

— Pun pariu că nici n-a fost nevoie să spui ceva. Probabil se citea foarte clar pe faţa ta, spuse Andreea şi zâmbi, fără să vrea. Lasă că merg eu la unchiul şi-i explic în locul tău. Iar când o să-l vezi data viitoare, să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu mai era timp de conversaţie. Sally o chemase pe Andreea să vină s-o ajute să strângă vasele.

— Eu mă duc acasă, spuse Gabi în şoaptă, în timp ce se îndreptau spre poarta grădiniţei cu trandafiri. Nu mai pot să dau ochii cu nimeni în seara asta.

Ajunsă în singurătatea dormitorului ei micuţ, avu mai mult timp să cugete la cele petrecute. Era stânjenită, rănită, dezorientată şi puţin mânioasă. De ce trebuia să fie ea cea care să-şi ceară scuze? Ştia că aşa s-ar fi cuvenit, pentru că ea fusese cea nepoliticoasă. Dar familia Porter chiar nu ştia că nu toată lumea vede viaţa aşa cum o văd ei?

Tocmai terminase de făcut un duş şi-şi pusese hainele pe ea, când auzi soneria. Îşi netezi repede bluza, îşi dădu cu pieptănul prin păr şi se îndreptă spre uşă. Era Andreea, împreună cu fratele ei. Sue era plecată, aşa că îi invită înăuntru şi îi pofti să ia loc.

Andreea fu prima care deschise discuţia.

— Ştiam că ai să fii necăjită şi n-am vrut să te lăsăm să-ţi petreci toată seara de una singură.

Gabi zâmbi cu un zâmbet cam mohorât către prietena ei şi dădu din cap, în semn de mulţumire.

— În primul rând, continuă Andreea, să ştii că am vorbit cu unchiul Simon şi a înţeles situaţia. A zis să nu te mai gândeşti la asta, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mulţumesc, spuse Gabi prompt.

În adâncul sufletului ei, încă era de părere că şi el ar fi trebuit să-şi ceară scuze.

— Ştiu că îţi vine greu să te confrunţi cu astfel de lucruri, Gabriela, spuse Larry, de această dată pe un ton neobişnuit de blând. Este un lucru care se împotriveşte normelor în care ai fost tu crescută.

— Păi, chiar aşa şi e, spuse Gabi răspicat. Dar ştiu că e greşit să excluzi pe cineva numai din pricină că este diferit de

tine, şi nu am de gând să mă port aşa, numai că de aici şi până la a considera stilul lor de viaţă ca pe ceva normal e totuşi...

— Împotriva Bibliei?

— Ei bine, da.

— Şi tu încă mai crezi în Biblie?

Gabi privi în jos spre covor şi nu spuse nimic.

— Totul depinde de perspectiva din care priveşti lucrurile, continuă Larry.

Vorbea acum pe un glas domol şi mângâietor.

— Dacă unchiul meu şi partenerul lui ţi-ar face vreun rău ţie sau familiei lor sau oricui altcuiva, atunci ar fi de condamnat. Dar dacă ei sunt perfect fericiţi unul cu celălalt şi trăiesc liniştiţi, fără să deranjeze pe nimeni, ajutându-i pe ceilalţi ori de câte ori le stă în putinţă, atunci *orice om care gândeşte inteligent poate să-şi dea seama*, şi Gabi observă că accentuase ultimele cuvinte, că n-ar trebui condamnaţi ca pentru ceva rău sau priviţi ca nişte leproşi sau ocoliţi ca nişte perverşi.

Îi spusese indirect că ea ori nu gândea, ori gândea, dar nu inteligent, iar asta o străpunse pe Gabi ca un cuţit.

— Şi, continuă Larry, mie mi se pare că e mai mare păcat să-l condamnăm şi să-l judecăm pe aproapele nostru. Aşa ceva nu se poate numi dragoste, nu? Iar Isus a spus chiar El Însuşi ucenicilor Lui să-şi iubească aproapele ca pe ei înşişi.

— Îmi pare rău, izbucni Gabi, dar am nevoie de timp ca să mă gândesc la toate lucrurile astea.

— Normal că ai nevoie de timp, încercă să o consoleze Andreea, venind lângă ea şi punându-i braţul pe după umăr. Dar acum cred că ai nevoie să te relaxezi puţin. Ai uitat că filmul începe la opt, şi acum e aproape opt?

— Chiar aşa, spuse Larry, uitându-se la ceas. Haide, Gabi, un film bun, palpitant e tot ce-ţi trebuie ca să mai spulbere praful şi păianjenii care au început să se aştearnă din nou prin ungherele minţii tale întortocheate. Îmbracă-te cu ceva mişto şi hai să ne destrăbălăm un pic.

Gabi se uită la el fără să-i vină să creadă. Auzise bine? Apoi faţa i se lumină toată de zâmbet.

— Dă-mi numai cinci minute, spuse ea, şi dispăru în camera ei.

După vreo zece minute, o Gabrielă total transformată intră şi îi anunţă:

— Sunt gata!

Făcu câteva piruete prin cameră şi se opri în faţa lor. Făcu o plecăciune, mai mult în glumă.

— Cum vi se pare?

Se îmbrăcase cu o toaletă pe care Andreea o convinsese s-o cumpere cu o săptămână în urmă – un tricou destul de decoltat, de un roz ţipător, şi o fustă mini albă, revoluţionar de scurtă.

— Ce n-aş da să am şi eu un corp ca al tău, mai ales picioare ca ale tale. Ai nişte picioare super! Şi uite ce frumos te-ai bronzat! spuse Andreea plină de admiraţie către prietena ei. Arată de-a dreptul superb, spune şi tu, nu-i aşa? îl întrebă ea pe fratele ei.

— Cum să nu! Asta voiam să spun şi eu, răspunse Larry, desfătându-şi ochii privind la trupul zvelt şi mlădios al lui Gabi.

Gabi se făcu roşie ca focul. Sufletul îi era plin de sentimente contradictorii. Larry se ridică şi îi oferi braţul.

Fără nici cea mai mică obiecţie, Gabi îl luă de braţ şi se îndreptară spre uşă. Apoi îi aruncă partenerului ei un zâmbet foarte cuceritor şi spuse:

— Sunt gata de plecare!

O spusese pe un ton curajos şi sigur, numai că Larry simţise o uşoară urmă de îndoială în glasul ei.

— Încă nu e chiar atât de gata pe cât crede ea, spuse el către sora lui după ce o aduseră pe Gabi înapoi în acea seară, târziu, dar, într-o bună zi, o să fie; dar şi când o să fie, eu unul nu vreau să scap ocazia să-i fiu prin preajmă. O să fie o tipă super distractivă.

Gabi tocmai se pregătea să se bage în pat, când o auzi pe Sue strigând-o din camera alăturată.

— Apropo, în seara asta te-a sunat Aaron Gardner din nou. A mai încercat să dea de tine de multe ori, doar ştii, şi ai fost mereu plecată.

— Ştiu, spuse Gabi enervată.

— I-am spus că o să-l suni înapoi când te întorci.

— Ei, acuma e prea târziu. E trecut de miezul nopţii.

— Atunci să faci bine să-l suni mâine.

— Dar ce, l-am rugat eu vreodată să mă sune? spuse Gabi nervoasă. E mult prea insistent, şi ştiu de ce: e numai din cauză că Estera şi mătuşa Mary l-au rugat să-mi poarte de grijă.

— Eu n-aş fi atât de sigură. Cred că te place mult.

— Ei, şi dacă mă place, eu ce să-i fac? Poate că mie nu-mi place atât de mult de el.

Gabi îşi spuse că Sue îşi cam băga nasul unde nu-i fierbea oala.

Dar Sue ieşise deja din aşternuturi şi era acum în uşă.

— Gabi, ştiu că n-ar trebui să mă bag în viaţa ta personală, dar poate că ar trebui să-ţi mai spun un singur lucru.

Gabi îşi mai trecu o ultimă dată peria prin păr, trăgând cu furie.

— Hai, spune. Deşi e cam târziu pentru discursuri.

— Dacă o să îi dai papucii lui Aaron acum, să ştii că s-ar putea să faci o mare greşeală. Şi, la drept vorbind, el e mult mai în genul tău decât...

— Decât Larry Porter? o întrerupse Gabi, cu ochii scăpărând scântei de mânie. Vezi-ţi tu de treburile tale, bine? O să hotărăsc eu singură cine e genul meu, n-am nevoie să-mi spui tu.

Se enervase deja foarte tare.

— Şi, în orice caz, eu sunt prietenă cu Andreea, nu cu fratele ei.

— Haide, mă, nu te mai enerva aşa, te rog. Te aprinzi aşa de repede. Uite ce e, tu ai fost drăguţă cu mine şi mi-ai făcut

bine. Îmi place mult de tine şi o să-mi lipseşti când o să te întorci acasă. Dar, şi aici Sue făcu o mică pauză, ...eşti atât de uşor de fraierit.

— Cine, eu? Uşor de fraierit?

— Da, foarte. Tu încă nu ştii cum merg lucrurile în lumea asta, aşa cum am învăţat eu. Eu nu sunt inteligentă şi frumoasă ca tine, deşi am fost destul de drăguţă la viaţa mea. Uită-te aici.

O luă pe Gabi de mână şi o duse la ea în dormitor. Pe dulăpiorul de lângă pat era o ramă cu o poză color, mică.

— Uite cum arătam acum doi ani.

Gabi se uită la poză îndeaproape timp de câteva clipe, iar apoi privi la fata de lângă ea. Chipul lui Sue era acum mult mai tras, şi expresia ei era una de resemnare totală. Părul ei des, castaniu şi lucios avea acum câteva şuviţe blonde şi atârna trist şi fără viaţă. Numai gura ei ca un boboc de trandafir rămăsese aceeaşi şi ochii ei negri, migdalaţi, deşi acum erau lipsiţi de voioşie.

— Erai superbă! îi spuse Gabi.

— Da. Am câştigat câteva concursuri de frumuseţe, spuse Sue cu mândrie, iar apoi se întunecă la chip. Dar, la optsprezece ani, am rămas însărcinată şi am născut. Tatăl bebeluşului m-a părăsit. Pe mama mea n-a durut-o nici în cot de mine, iar tata s-a căsătorit cu altă femeie şi rar se mai interesa de mine.

Gabi o luă pe Sue de după umeri.

— Hai la Tiny Gap cu mine câteva zile. Sora şi mătuşa mea s-ar bucura mult să te cunoască. Şi cred că ţi-ar prinde bine să le cunoşti. Eu nu sunt atât de religioasă ca ele, dar cred că ele s-ar ruga pentru tine.

— Am să vin să te vizitez cândva, dacă o să mă pot desprinde de-aici vreun pic, numai că eu voiam să te rogi tu pentru mine, nu rudele tale. Eu pe tine te cunosc, nu pe ele.

— Da, numai că eu nu mă mai rog.

— Şi totuşi, îmi spui mie că aş avea nevoie de rugăciune.

— Da, probabil, recunoscu Gabi, codindu-se.

— Iar tu n-ai nevoie de rugăciune, nu-i aşa?

— Haide, Sue, nu mă mai lua şi tu la bani mărunţi acum. Sunt obosită şi bulversată. Viaţa asta e tare complicată. Cum am impresia că am găsit în sfârşit soluţia, cum se complică lucrurile din nou. Mă duc să mă culc. Noapte bună.

Gabi se îndreptă spre uşă.

— Gabi? strigă Sue după ea.

— Ce?

— Eu tot nu înţeleg cum de tu crezi că poţi să te descurci fără Dumnezeu, dar totuşi crezi că eu aş avea nevoie de El. Mie mi se pare că tu cam încerci să fugi de El. Să ştii că şi eu am încercat să fug de Dumnezeu, şi nu mi-a mers, nici n-avea cum.

„Să fug de Dumnezeu?" îşi repetă Gabi, în timp ce se schimba de haine, câteva minute mai târziu. „Gum să fug de un Dumnezeu care probabil că nici nu există?"

„Da, spuse o şoaptă lăuntrică, dar dacă totuşi există Dumnezeu, aşa cum credeau tata şi mama, şi cum crede Estera şi mătuşa Mary şi domnul Hugh..." Gabi se vârî în aşternut şi-şi trase păturile peste urechi, dar tot degeaba. Glasul lăuntric nu-i dădea pace „...şi Aaron şi mătuşa Ana şi domnul Săndulescu şi bunicuţa Săndulescu şi..."

Gabi nu mai rezistă. Se ridică în capul oaselor. „Dar dacă Dumnezeu nu există, aşa cum cred Andreea şi Larry şi dr. Porter", îşi spuse ea, „şi Sally şi Simon Porter şi..."

„Şi tu?" sugeră glasul interior.

„Nu, eu n-am spus asta."

Gabi dădu cu pumnul în aşternuturi.

„Eu n-am spus niciodată că Dumnezeu nu există, am spus numai că s-ar putea să nu existe."

Suspină şi îşi vârî colţul pernei în gură. Nu voia ca Sue s-o audă plângând.

„Degeaba, nu-i chip să dorm. În noaptea asta mă dau bătută" îşi spuse tristă. „Ah, Doamne", începu, fără să-şi dea seama.

„Rugăciunea e cârja celor slabi." Îşi aminti expresia de dezgust cu care spusese Larry aceste cuvinte.

„Rugăciunea este puternică", îl auzi pe tatăl ei spunând. „Rugăciunea lucrează, dă roade."

„Dar rugăciunea e numai autosugestie", spunea Larry.

„Eu am trăit realmente prin rugăciune", insistă glasul tatălui ei.

„Nu poţi să laşi felul în care ai fost crescută să îţi dicteze cum să te porţi", îi reamintea Andreea.

„Felul în care am fost crescut m-a susţinut atunci când am trecut prin îndoieli", interveni glasul lui Aaron.

Gabi se dădu uşurel jos din pat, merse pe vârfuri până în sufragerie şi dădu drumul televizorului. Curând, singurele voci pe care le mai auzea erau cele ale personajelor filmului de noapte. Împuşcăturile şi scenele de amor nu-i lăsară prea mult răgaz pentru dezbateri interioare despre religie. Poate că filmul nu fusese un leac prea potrivit pentru sufletul ei, îşi spuse când se strecură din nou în pat după vreo două ore, dar nu era mai bine să ia leacul ăsta, decât să ajungă la spitalul de nebuni?

capitolul 14

Dincolo de cortina de catifea

— Ce-aveți în bagaj? întrebă autoritar ofițerul vamal, arătând cu degetul spre una dintre valizele bine îndesate ale lui Marion. Ea ciuli bine urechea și se strădui să deslușească engleza lui stângace.

— În mare parte îmbrăcăminte și încălțăminte de dat pentru oameni nevoiași, interveni Estera repede în românește.

— Ce bine vorbești românește, domnișoară, spuse ofițerul vamal, părând să se lumineze puțin la față.

— Firește. Sunt româncă, spuse Estera, ridicându-și capul cu oarecare mândrie.

— Așa, deci? Spune-i atunci prietenei tale că dacă vrea să aducă în țară ajutoare umanitare, atunci are nevoie de o scrisoare de donație.

— Poftim? întrebă Estera șocată.

„Nu se terminase odată cu toată birocrația asta de când cu revoluția?" îi veni să întrebe, dar se abținu.

— Ați auzit bine: scrisoare de donație, repetă bărbatul pe un ton hotărât.

— Bine, dar n-am adus un container întreg de ajutoare, numai câteva bagaje, protestă Estera.

— N-are importanță, spuse ofițerul, al cărui chip devenise din nou sever. Legea e lege. Dacă nu-mi arătați o scrisoare

de donație, va trebui să confisc valizele care conțin ajutoare umanitare.

Estera se uită uluită la prietenii ei și le explică ce spusese vameșul.

— Dacă trebuie să plătim niște taxe, plătesc eu, nicio problemă, se oferi Malcolm, scoțându-și portofelul.

Estera încercă să-i facă semn să-l pună imediat la loc, dar era prea târziu. Ofițerul vamal deja observase.

— Ați declarat valuta? întrebă el suspicios.

— Nu. Nu e o sumă prea mare, spuse Estera în grabă.

— Cât aveți?

Cei trei călători obosiți se gândiră împreună și socotiră și ajunseră la concluzia că aveau în total suma de cinci mii de dolari. Malcolm adusese bani de ajuns pentru a cumpăra un teren, sau cel puțin pentru a da o primă rată.

— Și spuneai că nu e o sumă prea mare? spuse vameșul zeflemitor, citând-o pe Estera. Tre' să fiți mari bogătani, dacă cinci mii de dolari vi se par o nimica toată.

— Nu știam cât aveau ceilalți, știam doar că eu, una, nu am mulți bani la mine, îngăimă Estera.

Situația era cu mult mai gravă decât se așteptase.

— Păi, nu puteți aduce în țară mai mult de o mie de dolari de persoană.

Bărbatul se rezemă de peretele cabinei sale, își încrucișă brațele și se uită lung la Estera cu o privire destul de obraznică. Estera înălță repede o rugăciune. Cei doi tovarăși de drum o priveau neajutorați, așteptând ca ea să îi scoată cumva din această încurcătură în care intraseră atât de inocent.

Estera se concentră și se gândi bine. Încercă să-și aducă aminte: cum ar fi procedat înainte, pe vremea lui Ceaușescu? I-ar fi dat ofițerului niște bani, normal. Cum de nu-i venise ideea mai devreme? Estera făcu un pas către el. Era aproape convinsă că vameșul interpreta noile legi după cum îl avantaja cel mai bine pe el.

— Cât vreți să vă dau? întrebă ea discret.

— Cât vreau? întrebă bărbatul, părând mirat, iar apoi adăugă în șoaptă: între noi fie vorba, n-aș face așa ceva pentru nimeni, dar pentru așa o fată drăguță ca tine, uite, fac o excepție. Dă cincizeci de dolari și vă las să treceți. Dar, spuse el, ducând două degete la buze și prefăcându-se că trage fermoarul, asta să rămână între noi doi, bine?

Estera îl privi distant, fără să zâmbească.

— Cincizeci? E mult prea mult. În fond, noi n-aveam de unde să știm despre noile legi, nu? Data viitoare o să știm.

— Patruzeci? spuse el zâmbind.

— Treizeci, replică Estera.

— Trezeci și cinci, spuse el ferm. Mai puțin de atât nu accept.

Estera se întoarse către tovarășii ei de drum.

— Zice că ne lasă să trecem dacă îi dăm treizeci și cinci de dolari.

— Asta e mită, bombăni Malcolm. Estera, știi prea bine că noi nu putem să dăm mită. Noi suntem creștini, iar în Biblie mita este interzisă.

— Atunci spune-i cadou, na! răspunse Estera, tot în șoaptă.

— Nu, este mită! Estera, mă uimești.

Estera se enervă atât de tare, încât îi veni să dea din picior. Nu aveau timp să despartă firul Scripturii în patru, stând acolo, în frig, în cabina vameșului. Începuse deja să dârdâie, așa că își strânse mai bine pe lângă ea haina pufoasă, roșie. Strecurându-și mâna în buzunar, scoase portofelul. Nu luase decât două sute de dolari cu ea, având în vedere că toate cheltuielile de drum aveau să-i fie plătite de către ceilalți, și ar fi vrut tare mult să îi dea pe toți, dacă avea să reușească, drept cadou mătușii Ana. Dar, dacă Malcolm era atât de încăpățânat, atunci n-avea ce face, decât să-l plătească ea însăși pe vameș, sau să-l mituiască, după cum ar fi spus el. Puse bancnotele pe

tejghea. Vameșul înșfăcă banii imediat. Ducându-și degetul la buze și privind pe furiș în jur, le făcu semn să treacă.

Estera observă că Malcolm se încruntă și îi ocoli intenționat privirea. Observase, de asemenea, că fața senină a lui Marion se tulburase, dar acum nu avea timp să se dezvinovățească față de ei.

— Păcatul meu să fie, spuse ea, înșfăcându-și valiza.

Privi în jur după un cărucior de bagaje, dar observă curând că trebuia să plătească cu bani românești pentru a folosi un căruț. Le spuse celorlalți să aștepte până avea să meargă să schimbe niște dolari.

În sfârșit, căruciorul era plin până sus cu bagaje și erau gata să pornească. Malcolm începu să împingă căruciorul spre semnul care indica „Exit". Ținându-și strâns poșetele, cele două fete deschiseră cu anevoie ușile grele de metal. Malcolm și Marion tresăriră de uimire când dădură cu ochii de sutele de oameni înghesuiți pe holul strâmt, îmbulzindu-se și făcându-și loc cu coatele ca să zărească pasagerii zborului 303 de la Chicago. Malcolm le spusese fetelor că urma să-i aștepte cineva de la Misiunea Vești Bune.

— Taxi? Taxi?

Șoferii de taxi se năpustiră asupra lor ca vulturii la pradă.

— No, spuse Marion dând din cap, căci șoferul i se adresase ei. Thank you, but we don't want a taxi, le spuse ea cu accentul ei molcom, din sud.

Bărbatul nu luă însă deloc în seamă refuzul ei amabil. Marion privi consternată. Șoferul preluase căruciorul de la Malcolm, pe care acest episod îl luase total prin surprindere, și dispărea în mulțime cu bagajele lor.

Estera observa ce se petrecea, însă nu reușise să ajungă și să-l oprească pe șofer la timp. Făcându-și loc pe lângă cei doi prieteni ai ei, înotă prin mulțime și-l ajunse în cele din urmă pe șoferul de taxi.

— V-am spus că nu avem nevoie de taxi! îi spuse ea pe românește, destul de mânioasă, înșfăcând căruciorul.

Bărbatul păru surprins că ea i se adresase pe limba lui atât de bine.

— N-am înțeles ce-a vrut să spună prietena ta, se bâlbâi el, cedând cu greu mânerul căruciorului.

Estera luă căruciorul și îl împinse până spre marginea mulțimii. Se uită uluită la marea de oameni care o împresura. Prietenii ei păreau să fi fost înghițiți cu totul de valurile ei. După câteva minute, care păruseră să dureze o veșnicie, desluși silueta înaltă a lui Malcolm, care își făcea loc prin mulțime. O ținea strâns pe sora lui de braț.

— Nu ne-ai avertizat că are să fie atât de greu, îi spuse Malcolm, gâfâind, când ajunse în sfârșit la locul unde era ea.

— N-aveam de unde să știu cum are să fie. N-am mai venit aici după revoluție.

Tocmai atunci, Marion zări pe cineva cu o placardă mare.

— Uite, dânsul este, spuse ea către fratele ei. Uite-l acolo.

Estera răsuflă ușurată. Curând se prezentau și dădeau mâna cu Glen Thompson, misionarul de la organizația Vești Bune, care îl invitase pe Malcolm să stea la ei câteva nopți, înainte să se îndrepte spre Nordul țării. Peste câteva minute, încercau cu toții să se înghesuie pe bancheta din spate a unui Aro 1970 bătut de vreme. Șoferul, pe care îl chema Radu, legă cu sfoară patru dintre valize deasupra mașinii, le înghesui pe celelalte două în spate și trânti strașnic portiera ca să se închidă.

— Va trebui să țineți în brațe bagajele de mână, le explică Glen.

Malcolm, care era înalt, ocupa destul de mult loc pe banchetă, așa că fetele trebuiră să se cam înghesuie, însă Estera era foarte fericită. Văzând peste tot în jur semnele rutiere românești, își zâmbi satisfăcută: era în sfârșit acasă!

Plătiră taxa pentru parcare și intrară cu grijă pe șoseaua principală, plină de mașini grăbite. Curând goneau și ei cu o

viteză amețitoare. Cele două fete se țineau strâns de mână. Se părea că șoferul considera că e de datoria lui să depășească absolut fiecare vehicul de pe șosea, iar depășirile și le calcula la secundă. La un moment dat, frână atât de brusc, încât Marion, care stătea la mijloc, fu aruncată între cele două scaune din față.

Estera o luă de braț pe prietena ei și o trase înapoi.

— Ești în România, de-acum să te ții bine, o avertiză ea.

Trebui să-și repete același lucru și pentru ea însăși, în timp ce goneau, zgâlțâindu-se, pe șoseaua care ducea de la aeroport spre București. Nu era nici pe departe o călătorie lină. Cum se apropiară de oraș, Radu făcu viraje bruște ca să ocolească gropile adânci din asfalt, care apăreau deodată în drum, înaintea lor.

— Îmi cer scuze, drumurile sunt foarte proaste, se scuză el pe românește. Acum nu sunt fonduri pentru reparații de drumuri. Ne tot promit, dar am învățat să nu mai credem tot ce ne spun politicienii.

Estera traduse pentru prietenii ei.

— Deci, de la revoluție încoace, lucrurile nu s-au schimbat în bine? întrebă Malcolm curios.

— N-aș putea să spun că nu s-au schimbat lucrurile în bine, răspunse Glen, zâmbind. Dacă ar fi fost Ceaușescu la putere, n-ai fi aici acum.

Radu zâmbi puțin. Știa destul de bine engleză, așa că înțelegea ce se spunea, însă n-avea curaj să vorbească. Apoi, întunecându-se de-odată la față, zise:

— Totuși, în unele privințe, am ajuns mai rău.

Estera îl privi consternată.

— Cum adică? întrebă ea nedumerită.

— Păi, înainte, cel puțin eram cu toții în aceeași oală, spuse el, rotind brusc volanul la stânga pentru a evita o groapă mare. Acum, o mulțime de foști comuniști au înșfăcat cele mai bune posturi și se îmbogățesc văzând cu ochii, iar săracii sunt pe zi ce trece mai săraci.

Glen zâmbi ironic.

— Asta aşa e, dar eu totuşi cred că unii dintre prietenii mei deja au uitat cât de greu era cu un an în urmă. Se aşteaptă ca ţara să devină peste noapte o utopie.

Tocmai opriseră la un semafor, într-o intersecţie. Doi prichindei zdrenţăroşi se năpustiră de-odată peste maşină cu o perie şi o cârpă. Radu coborî geamul maşinii şi le spuse că parbrizul era curat şi că nu era nevoie să fie spălat din nou. I-l spălaseră în drum spre aeroport.

— Lasă-i să-l mai spele o dată, îl rugă Glen.

În câteva secunde, băieţii deja terminaseră treaba. Misionarul strecură câteva monede în două mânuţe murdare, care se întinseseră prin geamul deschis al maşinii. Băieţii mulţumiră radiind de fericire, semaforul se făcu verde şi porniră din nou la drum.

Estera observă că Marion avea lacrimi în ochi. Prietena ei va avea nevoie de multe pachete de şerveţele în următoarele săptămâni, îşi spuse ea. Şi ochii ei erau umezi. În ultimul timp, nu se gândise la această latură a României. Uitase cât de mici erau maşinile, cât de dărăpănate arătau casele pe lângă care treceau în viteză şi cât de trişti păreau compatrioţii ei, în comparaţie cu americanii. Rar vedea printre mulţimile de oameni care traversau străzile sau umblau pe trotuarele aglomerate, de o parte şi de alta a drumului, pe câte cineva care părea relaxat sau fericit. Mergeau trişti, cu capul în jos, cu câte-o traistă în mână, probabil grăbindu-se spre casă sau spre magazine, ca să le mai prindă încă deschise. În această ţară, prioritatea numărul unu era în continuare lupta pentru supravieţuire. În timp ce coteau pe străzile oraşului, observă că, în aparenţă, nu părea să se fi schimbat nimic, în afara faptului că, după cum le reamintise prietenul lor, simplul fapt că puteau fi acolo fără probleme – cel puţin deocamdată, din partea miliţiei şi a securităţii – era în sine un miracol. Spera ca acum să nu mai fie camere ascunse în camerele de hotel sau securişti care să-i urmărească sau vecini

care să pândească de la ferestrele dormitoarelor. Cu siguranţă, după un an de libertate, nu mai putea fi vorba despre astfel de lucruri!

În cele din urmă, după o călătorie care păruse să dureze un veac, ajunseră acasă la prietenul lor misionar – un apartament cu două camere, la etajul opt, în partea de sud a oraşului.

— Unde o să dormim? o întrebă Marion în şoaptă pe Estera, când gazda lor îi conduse în sufrageria strâmtă, mobilată modest. Se pare că nu au decât un singur dormitor.

— Încă nu ştiu. Poate pe canapeaua asta, îi şopti Estera.

— Malcolm o să rămână aici, îi anunţă Glen, după ce le-o prezentă pe soţia lui, o doamnă firavă la vreo şaizeci de ani, al cărei zâmbet cald îi merse Esterei drept la inimă. Iar fetele or să doarmă acasă la Radu, spuse el, arătând spre şofer, care rămăsese în pragul uşii, descălţat şi cu şapca în mână. Ne pare rău că nu avem loc pentru toţi aici, se scuză el, şi, chiar dacă Radu nu prea ştie engleză, Estera poate să traducă pentru prietena ei.

— Dar haideţi să mâncăm ceva mai întâi, îi îmbie Tina Thompson.

— Roxana s-a pregătit pentru venirea fetelor, îi aminti soţul ei. S-a agitat toată ziua. Ar fi foarte dezamăgită dacă n-ar lua masa la ei.

Tina dădu din cap înţelegătoare.

— Ospitalitatea românească e fără pereche, o să vedeţi foarte curând la ce mă refer.

Radu locuia aproape, câteva străzi mai încolo. Apartamentul lor avea trei camere, le spuseseră gazdele mândre.

— Asta înseamnă că au două dormitoare, îi explică Estera prietenei ei, în timp ce îşi împingeau cu greu valizele în lift.

Radu apăsă pe buton. Nu se întâmplă nimic.

— Se pare că azi liftul nu merge, le spuse el în româneşte, în timp ce ieşi din nou pe holul blocului. Fetele îl urmară şi se consolară la gândul că gazda lor locuia la etajul trei,

nu la etajul nouă. Estera nu realizase cât de mult se dezobişnuise să mai facă efort. Se opri după primul etaj, absolut epuizată. Nu se mai refăcuse complet de când fusese bolnavă, cu doi ani şi jumătate în urmă. Doctorul îi spusese că făcuse febră reumatică, ceea ce probabil că îi afectase inima pe viaţă.

— Mă duc sus cu valiza prietenei tale, iar apoi vin să o iau şi pe a ta, spuse Radu.

Estera îl privi plină de recunoştinţă. Se simţea de-a dreptul terminată. Se uită la pereţii prăfuiţi, la scările murdare şi se ciupi să vadă dacă nu visa. Ea, Estera Popescu, era din nou în ţara ei natală. Visul ei se împlinise, în sfârşit. Închise ochii câteva clipe, dar apoi îi deschise repede. Doi bărbaţi beţi se împleticeau urcând scările.

— Hai că te-ajut eu cu bagajul, reuşi să îngaime cu greu cel mai în vârstă dintre ei şi se aplecă să-i ia valiza.

— Eşti foarte frumoasă, domnişoară, îngână cel mai tânăr, împleticindu-se spre Marion. Haide, dă-mi un pupic.

Marion întinse mâna ca să îl ţină la distanţă şi privi spre Estera implorator. Estera se plantă între bărbat şi Marion. Bărbatul o privi lung şi obraznic.

— Tu eşti şi mai frumoasă, reuşi el să spună, împleticindu-se.

Răsuflă uşurată când îl auzi pe Radu care striga de la etajul doi:

— Lasă fetele în pace, Claudiu. N-au nevoie de ajutorul tău.

Veni repede pe scări şi luă valiza. Câteva minute mai târziu, Estera se prăbuşi pe o canapea verde, uzată. Îndată, soţia lui Radu veni cu o ceaşcă de cafea tare.

— Ia şi bea de-aici, draga mea, să vezi ce bine o să-ţi facă, o îndemnă ea, cu glasul ei dulce şi melodios, pe fata ostenită.

Cafeaua era vârtoasă, tare şi foarte dulce. Estera nu mai băuse aşa ceva de trei ani de zile. În timp ce îşi sorbea

cafeaua, observă că Marion se uita mirată la faţa de masă de un alb imaculat şi la tacâmurile care străluceau frumos aranjate. Scoseseră până şi paharele de cristal şi farfurii pictate frumos de mână. Apoi, Marion îşi ridică ochii de la masă şi dădu cu privirea de vitrina frumoasă cu bibelouri, în sine un obiect de mobilă veche, scumpă. Observă apoi biblioteca de stejar, frumos lustruită şi covorul plăcut şi viu colorat de pe perete. Estera îi ghici gândurile prietenei ei. Cum de îşi puteau permite oamenii aceştia, atât de săraci, să aibă lucruri atât de scumpe în casă? Bănuia şi care era răspunsul la această întrebare. Erau cel mai probabil lucruri lăsate moştenire de la o generaţie la alta. Tacâmurile cele bune şi paharele de cristal fuseseră scoase din cutii pentru această ocazie deosebită. Cât despre mobilă, probabil că fusese cumpărată pe când astfel de lucruri erau ieftine.

— Au copii? o întrebă Marion în şoaptă, când se aşezară la masă.

— Cred că l-am auzit pe Radu spunând că au şase copii, îi răspunse Estera, tot în şoaptă. Probabil că mănâncă la bucătărie.

Avusese dreptate. Mezinul, un prunc dolofan de vreo doi anişori, se uită la ele pe furiş, în timp ce îşi terminau de mâncat ciorba, iar cea mare, o fetiţă subţirică la vreo treiprezece ani, le aduse încă un coş cu pâine şi le umplu paharele cu Coca-Cola.

— Nu mânca prea multă ciorbă, o avertiză Estera pe Marion. Mai avem de mâncat câteva feluri.

Ochii albaştri ai lui Marion se făcură mari de uimire. Se aşteptase să mănânce coji de pâine uscată şi poate un pic de salam şi de brânză din când în când. Acest ospăţ era mai mult decât îşi putuse imagina.

— E mult prea mult, protestă ea, în timp ce fetiţa cea mare îi punea înainte o farfurie cu un munte de piure de cartofi, o bucată mare de piept de pui fript şi alături un castronel cu salată, făcut special pentru ea.

— Mănâncă numai cât poți, îi spuse Radu.

— Nu-ți face griji, o liniști Estera pe furiș, n-o să se arunce nimic.

Marion rămăsese fără grai. Generozitatea gazdelor lor o copleșea. Avea să îi ia ceva vreme, își spuse Estera, să se obișnuiască cu felul de viață al românilor.

După ce terminară de mâncat și tarta cu mere și fursecurile, gazda le conduse spre canapea. Se desfăcuse într-un pat nu prea mare, iar gazda le pusese câte o pernă mare și albă ca neaua la fiecare capăt.

— Haideți așezați-vă comod și întindeți-vă puțin picioarele, cât mai povestim înainte de culcare, le spuse ea.

Radu plecase la casa familiei de misionari să discute despre planurile pentru ziua următoare, așa că Roxana se așeză pe un scaun în fața celor două fete și le privea dornică să le cunoască mai bine. Amândouă erau foarte frumoase, își spuse ea, și, pe deasupra, mai erau și smerite, îmbrăcate cuviincios. Nu se așteptase ca cineva venit din America să fie îmbrăcat atât de modest.

Roxanei nu-i luă prea mult timp să afle tot ce voia să știe despre ele și despre familiile lor. La început, Marion fu foarte uimită că gazda lor le punea întrebări atât de personale, dar observă că pe Estera nu o luau deloc prin surprindere și că răspundea foarte deschis. La un moment dat, însă, prietena ei se făcu roșie ca sfecla și nu-i mai traduse ce discutară.

— Ce ți-a spus, Estera? întrebă Marion curioasă.

Estera înghiți stânjenită și îi spuse:

— Ne-a întrebat care dintre noi este soția lui Malcolm. I-am spus că nici una dintre noi. Ce puteam să-i spun?

Marion tăcu. Așa e, ce altceva ar fi putut să spună Estera?

— Dar apoi i-am spus că tu ești sora lui, iar asta a explicat lucrurile, continuă Estera.

Nu traduse însă tot ce spusese gazda. Își spuse că nu era nevoie să-i spună chiar tot lui Marion. În fond, Roxana fusese

prea îndrăzneață permițându-și s-o întrebe dacă era logodită cu Malcolm. Estera oftă. Probabil că avea să se confrunte cu această întrebare de multe ori pe parcursul acestei călătorii. Poate ar fi fost totuși mai bine să nu fi venit cu ei. Probabil că avea să fie pusă în niște situații foarte stânjenitoare. Îi auzi pe copii vorbind în bucătărie. Oare și ei vorbeau tot despre musafirele lor, se întrebă ea?

Privi la Biblia mare a familiei, care stătea pe o măsuță, lângă fereastră, iar apoi la teancul frumos aranjat de manuale școlare de pe servantă. Rafturile din bibliotecă erau, clar, pline la capacitatea lor maximă. Observă mâinile muncite ale Roxanei, șosetele cârpite și papucii de casă peticiți. Toate aceste amănunte îi erau atât de bine cunoscute. Pentru câteva momente, i se păru greu de crezut că trăise vreodată în altă parte decât în România.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Estera îi întâlni privirea gazdei lor și zâmbi. Roxana tocmai le spusese că numai ce împlinise patruzeci de ani, dar ea credea că arată mult mai în vârstă. Observă că purta un tricou alb, pe care scria cu litere mari, roșii, *Statul Însorit.* Fusta Roxanei părea identică cu o fustă Alfred Dunner pe care o cumpărase mătușa Mary la reduceri cu câteva luni în urmă. Probabil că și-o pusese în cinstea lor.

Se lăsă comod pe pernă și răsuflă a mulțumire. România era încă o țară a enigmelor, dar era țara ei. Oamenii ăștia erau poporul ei. Aici era locul ei. În fond, după cum ar fi zis Gabi, românul tot român rămâne, își spuse Estera, iar apoi se întristă puțin, gândindu-se că Gabi nu mai ținea neapărat atât de mult la această părere a ei.

Ceasul din colț arăta ora unsprezece. Roxana le sărută pe amândouă și le spuse noapte bună. Curând, stinseră lumina și se culcară. Estera îi propusese lui Marion să doarmă una la un capăt și alta la celălalt, ca să aibă mai mult spațiu de respirat. Nu-și spuseseră rugăciunea de seară, dar se gândi că Domnul avea să le înțeleagă. Se simțea de-a dreptul extenuată.

Estera nu putu să adoarmă până la ora două. Îi era greu să-și găsească o poziție bună de dormit printre arcurile rupte ale canapelei vechi. Din nou își spuse că devenise o răsfățată. Ce tot spusese Rachel despre *cortina de catifea* care avea să fie și în România? Aproape că-i venea să râdă cu poftă la gândul ăsta. Își dorea ca verișoara ei să fie acolo cu ea și să vadă cu ochii ei care e viața în România. Încercă să ignore tic-tac-ul zgomotos al ceasului și lălăitul unui om beat care cânta în scara blocului, urcând spre etajul de deasupra lor. Mirosul de naftalină al așternuturilor bine apretate îi dădea mâncărimi de nas, iar picioarele lui Marion păreau mult prea aproape de fața ei.

În inimă i se furișă o ușoară urmă de dor, firav, dar totuși foarte real, de a fi acasă cu mătușa ei, în patul cu saltea ortopedică și păturica moale și roz. Se încruntă, dezgustată de ea însăși. Numai câteva ore în România și ajunsese să-i fie dor? Speră din toată inima că se va mai căli pe parcursul celor trei săptămâni. Dacă avea de gând să se restabilească aici, trebuia să fie tare, așa cum fusese înainte, pe vremea când *cortina de catifea* încă nu o influențase.

Din nou la Ploiești

— Estera, vreau să vorbesc ceva cu tine; se poate?

Fetele tocmai terminaseră de mâncat micul dejun și veniseră acasă la Glen și Tina Thompson, ca să se roage împreună. Ceilalți erau deja în sufragerie, iar Malcolm, spre mirarea Esterei, rămăsese în urmă pe hol și îi tăie calea în timp ce ea se descălța.

Îl privi mirată. Era foarte serios, iar tonul vocii părea să fie neobișnuit de sever.

— Având în vedere că săptămânile care urmează o să călătorim ceva timp împreună, începu el, vorbind rar, vreau să te avertizez că, de-acum încolo, n-am să-ți mai permit să dai mită. Nu se cădea să faci așa ceva.

Estera se înroși toată. Își puse papucii de casă, se îndreptă de spate și îl privi. Ochii lui gri-albăstrui îi întâlniră pe ai ei.

— Malcolm, a fost ceva cu totul neprevăzut, spuse ea, vrând să se apere. Ce altceva puteam să fac, având în vedere situația în care ne aflam? Dacă nu îi dădeam *mită*, așa cum îi spui tu, ar fi trebuit să lăsăm acolo nu numai o bună parte din banii pe care îi aveam la noi, ci și două sau mai multe valize.

— Sunt sigur că se putea găsi și o altă soluție. Dumnezeu pregătește întotdeauna o cale de scăpare, Estera, protestă Malcolm.

Estera se strâmbă puțin și spuse:

— Ei bine, poate că de data asta calea de scăpare trimisă de Dumnezeu am fost chiar eu.

— Estera, te rog să nu glumești cu astfel de lucruri, spuse Malcolm pe un ton mai sever ca oricând. Eu vorbesc foarte serios.

Estera se uită la el cu o privire rugătoare.

— Aici lucrurile astea sunt la tot pasul, Malcolm, asta e viața în România, îi spuse ea, cercetându-l cu ochii ei mari. Iar oamenii sunt atât de săraci, încât eu consider că le fac un bine și probabil că pun cuiva o pâine pe masă ori de câte ori sunt forțată de împrejurări să fac așa ceva.

Malcom își plecă privirea. Când ea îl privea așa, el își pierdea firul gândului.

— M-am rugat pentru lucrul ăsta și m-am sfătuit și cu Glen, spuse el, vorbind în barbă. Și el a fost de acord cu mine. Nu e bine să cedezi la presiuni și să faci astfel de lucruri. Te rog frumos să nu mai faci așa ceva niciodată, cât timp ești cu mine. Niciodată! Promiți?

— Cât timp sunt cu tine? Bine, promit, dar să știi că îți asumi răspunderea pentru consecințe.

— Bineînțeles. Este răspunderea mea.

— Dar când sunt de una singură, este problema mea. În fond, mă privește ce fac cu lucrurile mele, nu?

Malcolm își mângâie barba și căzu pe gânduri.

— Estera, îmi pare foarte rău pentru tine.

Fata se înroși și se uită în sus enervată. Nu prea avea nevoie de milă din partea lui.

— Tu nu ai pe nimeni care să te îndrume, continuă el pe același ton, iar fiecare femeie se cade să fie ocrotită de un bărbat. Tu n-ai niciun îndrumător, faci ceea ce consideri tu că e bine. Trebuie să te căsătorești.

Îi mai aruncă o dată o privire lungă, apoi intră în sufragerie și li se alătură celorlalți.

Estera se sprijini de peretele cu tapet decolorat și rămase uluită, fără să-i vină să creadă. Nu i se mai adresase niciodată în felul ăsta. Ce se petrecuse cu el? Nu avu prea mult timp să cugete la aceste lucruri, că Marion veni în căutarea ei.

— Ia-ți repede baticul, Estera, o îndemnă ea. O să ne rugăm.

Estera își scoase din poșetă eșarfa roz, delicată, și și-o puse pe cap. Apoi scotoci în poșetă și scoase o oglinjoară mică și își aranjă părul să pară puțin lejer și să iasă un pic de sub eșarfă. Apoi se uită să verifice dacă eșarfa îi stătea drept. Marion oftă a nerăbdare. Prietena ei era atât de pedantă câteodată, își spuse ea, și poate că era, totuși, un pic mândră.

Când intrară în sufragerie, Esterei i se păru că Marion se uita la ea cumva ciudat, dar după ce Glen și soția lui plecară la piață și îi lăsară să discute planurile pentru ziua aceea, înțelese de ce. Fetele așteptau ca Malcom să spună ceva. Privirea lui era ațintită la eșarfa ei roz. Își drese glasul și începu:

— Estera, având în vedere că săptămânile astea lucrezi, de fapt, pentru noi, cât timp ești cu noi, am vrea să te rugăm să te îmbraci în culori mai cuminți.

Estera se foi, stânjenită, pe scaun. Ce putea să facă, decât să se supună voinței lor.

— Bine, așa o să fac, dacă voi amândoi considerați că așa e cel mai bine.

— Da, amândoi suntem de părerea asta. Și voiam să îți spun și despre paltonașul tău roșu-aprins, pe care îl porți. Sora Tina are o haină bleumarin, cu glugă, care cred că e măsura ta. Cât timp călătorești cu noi, te rugăm frumos să o porți pe aceea. Roșul este o culoare obraznică, necuviincioasă și care atrage privirile asupra ta, iar... – se opri și roși puțin – iar tu atragi privirile destul, chiar și când porți îmbrăcăminte modestă.

Își ferise privirea de a ei în timp ce vorbise și tușise emoționat.

Estera se întoarse către Marion.

— Dar de ce nu mi-ați spus toate astea înainte să plecăm? Puteam să-mi aduc cu mine alte haine.

— Nu ne-am închipuit că trebuia să-ți amintim. Noi te-am văzut mereu îmbrăcată ca noi, Estera, și probabil că am uitat că tu nu te îmbraci tot așa și atunci când nu ești printre cei din comunitatea noastră.

— Ei bine, eu m-am gândit să mă îmbrac cu haine ca și cele pe care le purtam când eram aici, explică Estera, jignită profund. Poate că, într-adevăr, n-ar fi trebuit să-mi iau paltonașul roșu. Este o culoare puțin stridentă. Dar, îmi pare rău, spuse ea, uitându-se spre Malcolm, să știi că nu mi-am adus rochii lungi, cum poartă Marion, dacă așa ceva ai vrea să port, deși nici ale mele nu sunt deloc scurte.

— Tina are niște rochii călduroase, exact măsura ta, Estera. Au o fiică de vârsta ta.

Esterei îi stătu inima în loc, nu-și dădu seama sigur de ce. Era una să se îmbrace ca Marion cât lucra la magazinul familiei Mercer, dar aici, în biserica ei din Ploiești?

— Mulțumesc, bombăni ea. Însă nu pot să vă promit că o să mă îmbrac așa cât timp o să fiu de una singură.

— De una singură? Dar n-ai să fii de una singură prea mult timp, nu?

Estera se uită lung la el. Își aduse aminte că se învoise să le fie traducător și că va trebui să-și petreacă o mare parte din următoarele săptămâni lucrând pentru ei.

— Așa e, probabil că nu, bombăni ea. Dar poate că o să petrec totuși câteva zile la mătușa mea – poate un sfârșit de săptămână măcar?

— Vrem și noi s-o cunoaștem pe mătușa ta și să mergem la tine la biserică, așa că ne-am gândit să mergem la Ploiești împreună, îi spuse Malcolm.

Estera își ascunse dezamăgirea. Avusese dreptate Rachel, până la urmă. Aranjamentul ăsta îi crease mai multe obligații

decât își dăduse ea seama la început. Trebuia să-și fi închipuit și să nu fi fost atât de naivă.

Mai târziu, Marion îi spuse că Glen avusese impresia că ei trei făceau cu toții parte din aceeași biserică și se mirase tare mult să o vadă pe Estera îmbrăcată în paltonașul roșu și cu părul prins la spate cu o clamă, în loc să fie făcut coc, la fel ca al lui Marion.

— Ei nu te cunosc la fel de bine cum te cunoaștem noi, Estera, îi șopti prietena ei, luând-o pe după umeri.

— Dar Malcolm pare schimbat, Marion, e mai strict și mai sever. Crezi că l-a influențat cumva Glen?

Chipul lui Marion se întunecă, însă numai pentru câteva clipe.

— Mie nu mi se pare că e chiar atât de schimbat, Estera. Vrea să aibă grijă să nu fii pusă în situații jenante, așa că încearcă să fie mai atent decât de obicei. Ține la tine foarte mult.

Ultima propoziție îi scăpase fără să vrea. Marion își duse mâna la gură și tresări.

— N-am vrut să-ți spun, dar poate e mai bine să știi, că oricum ai să afli, mai curând sau mai târziu. Îi place de tine foarte mult, Estera.

Estera își întoarse capul. Două lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Luni de zile așteptase cu atâta drag și nerăbdare această călătorie, iar acum, iată câte complicații avea din pricina ei. Apoi reuși să se adune și, împingându-și bărbia înainte, se întoarse din nou către prietena ei. Nu voia să lase lucrurile astea să-i strice toată bucuria revenirii ei în România.

— Păi, să facă bine să mă placă, dacă tot avem de călătorit împreună trei săptămâni, spuse ea, în glumă. Dar acuma e timpul să mă duc să mă schimb.

Se duse la baie și se schimbă într-o rochie de serj bleumarin, cu un guler simplu, alb, și cu mâneci lungi. Apoi își legă strâns la spate părul ei des și creț și își făcu un coc.

La prânz observă privirile aprobatoare ale lui Malcolm. Estera își ținu privirea în farfurie majoritatea timpului. Marion privea cu admirație la prietena ei. „Și în sac și cenușă, tot ca o regină ar arăta", își spuse în sinea ei.

A doua zi, în timp ce bărbații erau încă ocupați cu planurile și dezbaterile și rugăciunea, Marion și Estera porniră la drum spre Ploiești. Mătușa Ana știa că nepoata ei ajunsese în România dar, neavând telefon, nu reușise să o contacteze. Era sâmbătă, așa că Estera era sigură că avea s-o găsească acasă.

Estera era în culmea bucuriei, strecurându-se cu greu prin mulțime, prin stațiile de metrou, urcându-se în autobuze și tramvaie hodorogite și urcând și coborând cu nenumărate scări rulante. Era din nou acasă. Observă că trenurile erau ceva mai murdare decât și le amintea. Cerșetorii erau aceeași: bătrâni cu picioarele amputate; femei cu copii purtați într-o basma legată pe după umăr; adolescente zdrențăroase, vinete de frig, și băieți care cântau colinde în compartimentele de tren, iar apoi întindeau mânuțele murdare să capete un bacșiș.

Marion dărui până când i se termină mărunțișul. Cu părul ei blond ca paiul, cu obrajii albi îmbujorați, cu ochii limpezi și albaștri și cu zâmbetul ei cuceritor, Marion era o țintă foarte ușoară. Era clar ca bună ziua că nu era româncă. Țigănușii roiau după ea, cu mânuțele întinse. Șoferii de taxi se îmbulzeau în jurul ei, strigând: „Taxi, madam?" Estera oftă în sinea ei. Își dori, pe moment, ca prietena ei să nu fi fost atât de dulce și ușor de înduplecat.

Dar iată-le, în sfârșit, în drum spre Ploiești. Vagonul era aglomerat – în compartimentul lor erau opt persoane, patru de fiecare parte, aranjați ca sardelele în conservă. Călătoria nu avea să dureze decât o oră, iar inima Esterei începu să bată mai tare când zări conturându-se pe cerul plumburiu de iarnă turnurile înalte și negre din care ieșeau flăcări. Orașul ei era printre cele mai poluate orașe din Europa, sau, cel puțin, așa se spunea.

Studenți din toată lumea veneau aici să învețe despre procesul de rafinare a petrolului.

În sfârșit, trenul intră pe una dintre liniile Gării de Sud.

— Hai, repede, Marion, trenul nu oprește decât trei minute aici, spuse Estera către prietena ei, în timp ce-și ridicau valizele.

Coridorul îngust era aglomerat. Până reușiră ele cu greu să se strecoare printre mulțime până la ușă, trenul deja oprise.

Sărind de pe treptele trenului pe platformă, Estera își dori ca rochiile lor să nu fi fost chiar atât de lungi. Câteva minute mai târziu erau în tramvaiul 101. Scaunele erau rupte, dușumeaua era murdară, iar prin ușile defecte sufla un vânt rece de iarnă. Însă era înapoi la Ploiești, iar inima ei cânta de bucurie ca o privighetoare.

Marion observă cum îi sclipeau ochii prietenei ei și cum zâmbea cu mult mai des decât o văzuse să zâmbească la prăvălia familiei Mercer sau în sufrageria elegantă a mătușii Lucy. Jumătate de oră mai târziu, când mătușa Ana o prinse strâns în brațe pe nepoata ei, părând s-o țină de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, Marion trebui să-și șteargă lacrimile care o năpădiră, în ciuda eforturilor ei de a le ține în frâu.

Mătușa îi dădu în cele din urmă drumul din prinsoare și se îndreptă s-o întâmpine și pe prietena ei. Nu trecu mult și stăteau la o cană de ceai fierbinte, de mentă, cu lămâie și zahăr. Estera se linse pe buze.

— Este delicios, mătușă Ana. Of, ce minune, să fiu din nou acasă! Nici nu-mi vine să cred! Ce mult mă bucur! Dar dumneata ești puțin mai palidă și mai slăbuță decât te știam. Cum te mai simți?

Mătușa Ana își puse mâna noduroasă pe umărul Esterei și se aplecă s-o mai sărute o dată.

— Lasă, nu te îngrijora de mine. Tu ești mai frumoasă ca niciodată, mult mai frumoasă, Estera dragă. Și te-ai mai maturizat. Și ești atât de frumos și modest îmbrăcată!

— Nu te-aşteptai, nu-i aşa? Ţi-am trimis poza în rochia aurie, în care am cântat la concert?

— Da, o ştiu. Gabi mi-a trimis-o – era într-un articol din ziar. Nu mi-am dat seama ce culoare avea rochia, dar am observat croiul. Nu prea ascundea nimic.

Mătuşa Ana făcu ochii mici în timp ce vorbea, însă zâmbi din nou şi adăugă repede:

— Dar acum nu mai semeni deloc cu poza aceea, nu?

— Cel puţin la exterior, nu, spuse Estera, cu chipul umbrit de tristeţe. Dar mai spune-mi despre dumneata. Ce s-a întâmplat cu serviciul, te-au dat afară până la urmă? Nu mai ştiu nimic de dumneata de atâta vreme.

Mătuşa Ana privi în jos la şorţul cârpit pe care îl purta.

— Mi-am pierdut serviciul după ce a plecat Gabi. Cred că îţi dai seama de ce. Dar acum lucrez la nişte misionari care s-au stabilit aici, în oraş. Fac curăţenie la ei şi le gătesc. Dar, la sfârşit de săptămână, am liber. Şi mă plătesc bine, Estera.

Faţa nepoatei ei radia de bucurie.

— Deci a ajuns, până la urmă, libertatea şi la noi. Începusem să mă îndoiesc în prima zi când am ajuns.

— Da, Estera, a venit libertatea, spuse mătuşa Ana, fără să pară prea entuziasmată. Numai că a adus cu ea o mulţime de probleme. O să vezi curând.

Estera traduse pentru Marion şi zâmbi puţin când văzu cum ochii albaştri ai prietenei ei se deschiseră larg, a mirare. Însă, de fapt, o înţelegea perfect. Chiar şi ei îi venise greu să creadă că libertatea îşi are părţile ei întunecoase aici, în patria ei dragă.

Cele două ore pe care le petrecură cu mătuşa Ana trecură ca zece minute.

— Mâine seară o să vin la biserică împreună cu Marion şi fratele ei, îi şopti, în timp ce o îmbrăţişa pe mătuşa ei de bun rămas. Aşa că o să ne revedem curând. Noi, fetele, putem dormi

aici la dumneata o noapte sau două, iar pentru fratele ei poate reuşeşti dumneata să găseşti o gazdă.

Mătuşa ei încuviinţă. În România nu era greu să găseşti oameni ospitalieri, aşa că, până se întoarseră ei în ziua următoare, totul era deja aranjat.

Duminică seara, în timp ce mergeau pe bine-cunoscuta alee, Estera îşi spuse că nu se schimbaseră prea multe lucruri de trei ani încoace. Era tot aşa cum îşi aducea aminte: sute de oameni adunaţi într-o casă cu trei sau patru camere, care fuseseră transformate într-o singură sală mare. Iar cântările erau la fel de înălţătoare ca întotdeauna, îşi spuse Estera, ca să nu mai vorbim de rugăciuni, şi de predică!

Corul de tineret îşi prezentase programul ca de obicei. Observase printre tineri multe feţe cunoscute ale fostelor ei colege de şcoală, dar văzuse şi chipuri noi, pe care nu le recunoscuse. Unii citiseră versete din Scriptură, alţii recitaseră câte o poezie între cântări. După ce terminară, Malcolm fu rugat să vorbească. Un tânăr student, pe care Estera îl cunoştea, fusese trimis să traducă, însă nu se descurcase din pricina accentului puternic de sud. Malcolm şoptise ceva la urechea prezbiterului bisericii şi apoi îi făcuse semn Esterei să vină în faţă.

Estera observă cum feţele celor din sală se luminară de zâmbet când începu să traducă. Bunicuţa Săndulescu stătea pe rândul din faţă cu un buchet de flori, gata să le dea vreunui oaspete care s-ar fi întâmplat să vină la biserică în acea seară. Bătrâna radia de bucurie, chipul ei mai brăzdat de riduri ca oricând, dar zâmbetul la fel de radios ca şi cu trei ani în urmă. Esterei îi fusese destul de uşor să traducă pentru Malcolm, care vorbea rar şi fără prea multă pasiune, aşa cum îi era felul, însă simţi că oamenii îl plăcură foarte mult.

Când terminase, fratele Luca, mai marele sfatului de fraţi din biserică, o rugă pe Estera să mai rămână puţin la amvon.

— Ne bucurăm s-o avem din nou printre noi pe sora noastră dragă, Estera Popescu, precum şi pe prietenii ei din

America, spusese el adunării. Probabil că v-aţi bucura s-o ascultaţi pe Estera cântând, aşa cum cânta când era cu noi. Sunt sigur că nu şi-a uitat cântecul.

Estera ar fi trebuit să se aştepte la asta, însă fu luată prin surprindere. Câteva momente, rămase fără grai. Se hotărâse să nu mai accepte nicio invitaţie de a cânta, dar acum era vorba de altceva. Nu mai era în spatele *cortinei de catifea*. Era în scumpa ei ţară, România. Aşa că încuviinţă şi se duse lângă microfon. Văzu că Marion rămăsese cu gura căscată de uimire. Cei doi prieteni ai ei din America n-o mai auziseră niciodată cântând.

Curând, încăperea plină de oameni răsuna de frumoasele fraze muzicale ale cântării *„Numai harul"*.

— N-a uitat româneşte, şopti bunicuţa Săndulescu către persoana de lângă ea.

— Cântă mai frumos ca niciodată, îi şopti lui Marion sora de lângă ea, dar ea bineînţeles că nu înţelese.

Estera încercă din greu să-şi alunge amintirile cu unchiul ei şi cu Ron pe care i le stârneau această cântare. Se temuse că vocea avea să-i fie atât de nelucrată, încât avea să-i cedeze în mijlocul cântării, însă, dimpotrivă, glasul părea să-i plutească pe aripi îngereşti. Chiar şi bărbaţii îşi ştergeau lacrimile. Ea nu se uită spre Malcolm, însă Marion observă că el era de-a dreptul fermecat.

Esterei îi fu greu să se desprindă de oameni în acea seară. Toţi voiau să vorbească cu ea. În acea seară, când se întinse în pat, era extenuată, dar foarte fericită. Canapeaua veche a mătuşii ei nu era mai comodă decât cea de la Roxana, însă visele îi fură mai frumoase. Se simţea mai curată la suflet decât se simţise de luni sau poate de ani de zile.

Mătuşa ei venise la miezul nopţii să o vadă pe nepoata ei dormind. „E ca un înger", îşi spuse ea în şoaptă, aplecându-se să o vadă mai bine. „America n-a pervertit-o absolut deloc. Însă Gabi, draga mea Gabi cea încăpăţânată!" Mătuşa Ana oftă. Estera îi povestise câte ceva din frământările lui Gabi şi

ale ei. Numai că ea nu înţelese prea bine cum stăteau lucrurile cu *cortina de catifea* şi cum de această cortină aproape că o sufocase pe Estera. Nu vedea decât că nepoata ei era la fel, sau cel puţin aproape la fel, cum o ştia dintotdeauna. Însă Gabi – cu îndoielile şi anturajul ei de prieteni dubioşi şi încăpăţânarea ei? Se întoarse de la canapeaua pe care fetele dormeau atât de liniştite şi se plecă pe genunchi lângă vechiul ei scaun verde.

Îşi puse mâinile slabe şi noduroase împreună şi, strângându-le puternic, îşi înălţă chipul palid spre cer. „Ah, Doamne Tată, şopti ea, Te rog să îmi aduci mieluşeaua rătăcită înapoi în turmă. Şi Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o înapoi pe Estera acasă. Mulţumesc, Doamne drag, ah, ce mult Îţi mulţumesc!

capitolul 16

Rachel înțelege mesajul

— Nu-i așa că le stă bine împreună, Sally? remarcă dr. Porter către tovarășa lui, în timp ce stăteau pe șezlonguri la plajă, într-o după-amiază caldă de decembrie.

Veniseră în Florida cu o săptămână în urmă și o aduseseră și pe Gabi cu ei. Sally privi în aceeași direcție și încuviință. Gabi era într-un șezlong și îi citea cu glas tare lui Larry, cu ochii sclipind de bucurie și gesticulând cu mult entuziasm, iar el stătea la picioarele ei, sorbind-o din ochi.

— Gabi e o fată deosebită, reflectă Sally. N-am mai întânit niciodată o fată mai de plină de viață ca ea. Tot ce face, face cu multă pasiune.

Ken Porter zâmbi.

— Ai dreptate, spuse el. E absolut remarcabilă. În vacanța asta și-a dat drumul mult.

— Sunt o pereche extraordinară, remarcă Sally, căzută pe gânduri.

— Da. Se pare că au foarte multe lucruri în comun, spuse dr. Porter cu un zâmbet de mulțumire de sine.

— Chiar crezi? întrebă Sally, cu o oarecare urmă de îngrijorare.

Ken o privi atent.

— Nu ți se pare că ăsta e un lucru bun? întrebă el curios.

— Sper că da, spuse Sally, evitând un răspuns direct, iar apoi oftă prelung.

Tovarășul ei ridică din sprâncene.

— Ce te face să oftezi?

— Mă gândeam că, în vremurile noastre, în care lumea e atât de secularizată, e plăcut să mai întâlnești pe câte cineva care e diferit. Problema e că avem tendința perversă de a încerca să-i schimbăm pe cei pe care îi admirăm cel mai mult, iar apoi, odată ce ne-am atins obiectivul, să-i lăsăm la o parte ca pe o jucărie care nu ne mai place.

— Ți-ai ratat cariera, comentă Ken Porter cu un zâmbet larg. Trebuia să fi studiat psihologia, ca fiul meu!

— Nu știu dacă îți mai aduci aminte, dar am terminat totuși facultatea de psihiatrie, Ken, îl apostrofă Sally. N-am lucrat toată viața cu plante, ai uitat?

Ken Porter se aplecă și o sărută.

— Cum aș putea să uit cum ne-am întâlnit întâia oară? îi spuse el tandru.

Sally se îmbujoră. Își amintea încă foarte clar acea zi când, în urmă cu cinci ani, stătea singură pe o bancă din fața spitalului unde își făcea practica, deprimată și epuizată. Terminase deja cei patru ani de studiu la medicină, iar visul ei de a deveni psihiatru părea să fi fost aproape de a se împlini. Apoi, dintr-o dată, viața ei fusese dată peste cap. Căsnicia distrusă, mama pe moarte, stresul examenelor – toate o năpădiseră, până când nu mai rezistase. Stând pe bancă în acea dimineață de septembrie simțea că atârnă la capătul unei sfori lungi, legănându-se deasupra unui hău adânc. Simțea că mâinile îi alunecă. Nu credea că va mai putea rezista mult timp.

Apoi, privind în sus, ochii ei îi întâlniseră pe cei ai doctorului Porter, ginecologul înalt și chipeș. Fusese dragoste la prima vedere, după cum aveau să își spună unul altuia mai târziu. Noul ei prieten nu numai că o ajutase să beneficieze de consiliere medicală pentru starea în care era, ci o luase cu totul sub aripa lui.

Se părea că orice fereastră de timp liber o petreceau împreună. Iar după câteva luni, când mama ei muri, doctorul cel chipeș, care avea de două ori vârsta ei, fu persoana la care găsise mângâiere.

Soția lui Ken îl părăsise cu doi ani în urmă, așa că, nu după mult timp, doctorul o convinsese pe Sally să se mute cu el. Ea renunțase temporar la studii, cu intenția de a le termina mai târziu. Dar, când magazinul de grădinărie de lângă casa lor fusese pus în vânzare, Ken îl cumpărase și i-l dăduse lui Sally în grijă. Avusese un atât de mare succes, încât la cinci ani de atunci, ea se ocupa în continuare de afacere.

Sally întotdeauna considerase că se întâlnise cu Ken Porter la momentul potrivit. Iar el făcuse foarte multe pentru ea. Avea să-i fie veșnic recunoscătoare. Și îl iubea sincer. Numai că, totuși, uneori își dorea s-o ceară în căsătorie și să fie soția lui. Își amintea mereu de învățăturile pe care i le dăduse mama ei despre sanctitatea căsătoriei, și nu reușea întotdeauna să-și înăbușe sentimentul de vinovăție care uneori o năpădea. Însă, când îi destăinuise odată aceste sentimente lui Ken, el o sărutase dulce și îi spusese că, în fața lui Dumnezeu, ei erau ca și căsătoriți. Apoi schimbase brusc subiectul, și de-atunci nu mai vorbiră despre asta.

Acum, stând la soare pe plaja din Florida, Sally își spunea că, deși, pentru ea, care părăsise de mult religia mamei ei, nu era așa o mare povară sufletească să fie amanta lui Ken, totuși, ar fi durut-o sufletul s-o vadă pe Gabriela, care era atât de tânără și naivă, urmându-i exemplul. Se foi, neliniștită, în șezlong.

— Ken, spuse ea în cele din urmă, codindu-se, tu chiar crezi că Larry o să încerce să o schimbe pe Gabi? Adică...

— Adică o s-o abandoneze oare ca pe o jucărie care nu-i mai trebuie, odată ce și-a atins scopul, după cum ai fi spus tu câteva minute mai devreme? o întrerupse Ken, și observând că ea se încruntase, se încruntă și el la ea și adăugă: Tu chiar crezi că Larry ar face așa ceva unei fete?

— Nu intenționat, însă... Sally se opri, neștiind dacă să dea glas temerilor ei sau nu.

Doctorul se încruntă și mai tare. Nu îi plăcea felul în care îl judeca Sally pe fiul lui. O observă din nou pe Gabi și chipul i se înseninä.

— După cum se vede clar, dacă are vreo influență în viața ei, se pare că nu e una negativă. Numai uită-te la ea! Pare să fie în sfârșit cu adevărat liberă.

Sally o privi pe Gabi atent câteva momente. Ken părea să aibă dreptate. Chipul i se destinse și zâmbi. Avea să fie bine în cele din urmă.

Chiar în aceeași dimineață, Gabi își spusese același lucru. Viața părea să fie ca un copac în floare, plin de promisiunea roadelor dulci, îmbiind-o să-i deslușească tainele și să îi guste plăcerile. Simțea că era într-o altă lume decât cea cu care fusese obișnuită până atunci – o lume fără griji, fără inhibiții, unde nu era păcat să te simți bine. Știa că Estera ar fi spus că acestea sunt efectele *cortinei de catifea* care te învăluie, dar ei chiar nu-i mai păsa de astfel de lucruri. Dacă așa se simțea cineva care era învăluit de *cortina de catifea*, atunci *cortinele de catifea* erau binevenite oricând în viața ei.

— Unde e Andreea? întrebă Ken deodată, uitându-se împrejur.

— Cu Mark, ca de obicei, răspunse Sally, mustăcind. În ultimul timp, sunt nedespărțiți.

Când Larry venise acasă în Ajunul Crăciunului, îl adusese cu el și pe un prieten de la facultate, Mark Gillford, pe care încă nu-l mai prezentase nimănui din familie. Era bronzat și chipeș și se pricepea la tot felul de sporturi și, pe deasupra, mai avea și un zâmbet care ar fi putut cuceri până și cea mai împietrită inimă, așa că, foarte curând, toți îl îndrăgiră.

— Credeam la început că o prefera pe Gabi, spuse Ken.

— Așa e, la început părea să fie mai mult prin preajma ei. Dar cred că și-a dat seama destul de repede că fermecătoarea Gabriela Popescu nu e ca toate celelalte fete.

— Adică?

— Adică l-a ținut la distanță mai mult decât i-a convenit. E clar că fata nu e obișnuită cu tipi de genul lui Mark, spuse Sally, zâmbind cu subînțeles. Și, în orice caz, ea pe fiul tău îl place.

— Asta așa e. Iar Andreea cred că poate să facă față cu bine oricărui băiat, adăugă Ken mulțumit de sine, ridicând-se și îndreptându-se spre locul unde stătea Gabi.

— Îți place aici? o întrebă el.

Ea tresări și își ridică ochii din carte.

— Ne-ai luat prin surprindere, de ce-ai venit pe furiș ca o fantomă, tată?

Larry se ridică în capul oaselor și se uită la tatăl lui cu o privire plină de reproș.

— Îmi cer scuze!

— Dar nu face nimic, spuse Gabi, liniștindu-l. Aproape că terminasem capitolul. Cu fiul dumneavoastră, n-am nicio clipă de răgaz, dr. Porter.

— Ți-am mai spus să îmi spui Ken, îi reaminti el, ciupind-o de bărbie. Sper ca Larry să nu te obosească prea mult.

— A, nu! Ne distrăm de minune, exclamă Gabi. Îmi umple mintea cu atâtea idei, încât uneori simt că-mi explodează capul.

— Ei bine, nu uitați totuși că e vacanță, spuse el cu blândețe.

— Bine, dar nu putem să înotăm tot timpul, îi răspunse Gabi, zâmbind. Și mie îmi place nespus de mult să discut cu cineva ca Larry.

— Suntem pe aceeași lungime de undă, tată, spuse Larry încet.

Gabi se înroși toată. Era cel mai frumos compliment pe care ar fi putut să i-l facă.

— E prima oară când spune lucrul ăsta despre vreuna dintre prietenele lui, comentă Ken, făcându-i fetei cu ochiul, cu subînțeles.

Gabi se făcu roșie ca para focului.

— Dar eu nu sunt... începu ea să spună, iar apoi tăcu brusc.

— Ea nu e o prietenă oarecare, spuse Larry, încheindu-i fraza neterminată. Este... – făcu o pauză, uitându-se la tovarășa lui cu o privire plină de înțeles, și apoi continuă – am descoperit săptămânile astea că este și sufletul meu pereche.

Gabi se ridică de pe locul în care stătea.

— Mă scuzați, dar eu trebuie să mă duc puțin până la vilă, se bâlbâi ea.

Cei doi bărbați o urmăriră cu privirea îndepărtându-se, mergând pe malul mării.

— Ai făcut-o să se simtă foarte stânjenită, îi spuse Ken fiului lui.

— Crezi? Larry nu părea să fie deloc îngrijorat. Ei bine, nu pot să spun că nu-i stă foarte bine când se simte stânjenită. Ce părere ai, nu-i așa că e o fată extraordinară?

— Sigur că da, Larry, din multe puncte de vedere. Dar, te rog frumos, ia-o ușor.

Larry se ridică de pe nisip și se întoarse cu fața către tatăl lui.

— Să o iau ușor? spuse el pe un ton deja tăios. Nu sunt sigur că de asta are Gabi nevoie acum sau că asta și-ar dori. Nu-ți face griji, o să am grijă să nu o iau mai repede decât îi face bine. Cred că o cunosc destul de bine de-acum.

— Așa se pare, spuse Ken, ridicând din umeri.

— Însă, înainte să se termine vacanța asta, am s-o cunosc și mai bine.

— Îți urez mult noroc, îi spuse tatăl lui, bătându-l pe spate. S-ar putea să ai nevoie de mult noroc ca să ajungi la ceea ce vrei tu.

Ultima săptămână a vacanței de Crăciun trecu iute ca gândul. Mai rămăseseră numai două zile și Gabi avea să își strângă bagajele și să se îndrepte din nou spre Nord. Rachel, care era în vizită la tatăl ei, și mai stătea câteva zile cu el și cu

soţia lui în Orlando, urma să vină a doua zi să stea o noapte cu ei, iar apoi s-o ia pe Gabi înapoi la Tiny Gap. Gabi voia să ajungă acasă înainte de a se întoarce Estera din România. Ceilalţi aveau să mai rămână puţin în Florida.

În acea seară, fiecare îşi făcuse program independent de ceilalţi, remarcă Gabi. Simon şi prietenul lui erau plecaţi la un club din apropiere; Ken şi Sally se duseseră în vizită la nişte prieteni din Tampa, la vreo treizeci de minute distanţă cu maşina, iar Mark şi Andreea ieşiseră împreună la un bar din oraş. Ea şi Larry tocmai terminaseră un dineu delicios la un restaurant din apropiere.

— Cum să ne petrecem noi seara asta, Gabi? întrebă Larry, după ce plătiseră nota şi se îndreptau spre uşă. Hai să facem ceva care să ne rămână amintire.

— Ca de exemplu?

— Propune tu ceva, de data asta.

Ochii lui Gabi străluceau. Ajunsese să se bucure de fiecare clipă petrecută în compania lui Larry. Se gândise adesea la cuvintele pe care le spusese el despre ea către tatăl lui, în acea după-amiază, pe plajă. Nu era sigură ce intenţionase să spună cu acele cuvinte, dar nu i se părea că era prea important. Între ei, nu se schimbase nimic, numai că petrecuseră din ce în ce mai mult timp singuri împreună, stând unul lângă altul pe o stâncă anume, care le plăcea lor, într-o parte mai pustie a plajei. Iar conversaţiile dintre ei deveniseră mai intime. Gabi se bucura tare mult să-şi poată deschide sufletul faţă de cineva care niciodată nu o dojenea pentru îndoielile, mânia şi frustrările ei şi care, mai mult decât atât, părea chiar să înţeleagă de ce simţea ceea ce simţea.

— Hai să ne plimbăm desculţi pe malul mării, sugeră Gabi, în timp ce goneau pe autostradă.

— Şi?

— Ei, şi să stăm pe piatra noastră preferată, aşa cum facem de obicei.

— Şi?

— Şi să vorbim, bineînţeles.

— Şi?

Gabi râse zglobiu.

— Nu ştiu, mai gândeşte-te şi tu la ceva. Mie mi s-au terminat ideile.

— Mie nu mi s-au terminat deloc, spuse Larry cu un zâmbet larg, bulversat de naivitatea ei.

— Probabil că nu sunt foarte creativă în seara asta, răspunse Gabi. Aşa că e rândul tău.

Larry fluieră vesel.

— Îţi dai seama ce spui, să-mi pasezi aşa o ocazie, un cec în alb?

Gabi se uită lung la el şi pricepu în cele din urmă la ce se gândea el.

— Nu sunt o fire romantică, Larry, se bâlbâi ea, înroşindu-se rac. Cred că mă cunoşti destul de bine de-acum.

Larry râse.

— Şi spui că nu eşti o fire romantică? Nu, nu cred că ştiam despre chestia asta.

— Ei, adică nu sunt romantică în sensul în care sunt alte fete pe care probabil că le cunoşti tu.

Larry ridică din sprâncene.

— Serios? Ei bine, poate până la sfârşitul acestei seri o să-ţi pot spune dacă sunt de acord cu tine sau nu, spuse el, zâmbind larg şi parcând maşina în faţa vilei de vacanţă unde stăteau. Şi, oricum, ce mai înseamnă în ziua de azi să fii romantic?

— Să faci sex! se trezi Gabi spunând, înainte să gândească.

Larry pufni în râs.

— Sex? repetă el. Sigur, ăsta este unul dintre lucrurile care nu pot să lipsească. Aşa a fost de la Adam şi Eva. Dar, lasă, Gabi, noi doi n-ar trebui să ne neliniştim în privinţa definiţiilor,

cel puţin nu în seara asta! *Que serra, serra,* vorba cântecului. [Ce va fi, va fi. n.t.]

Gabi se îmbujoră şi, aruncându-şi pantofii, simţi nisipul fin şi cald cum îi intră printre degetele de la picioare. Apoi se trezi că el o luă de mână o trase după el – alergau iute împreună, iar părul ei îi flutura în vânt.

— Ia-mă mai încet, Larry. Am zis că aş vrea să ne plimbăm pe malul mării, nu să fugim.

— Ai obosit? Mă mir, comentă el, în timp ce mergeau din nou la pas. De obicei, pe tine nimic nu te oboseşte, Gabriela. Dar, spune şi tu, nu-i aşa că e o seară perfectă?

Se uită spre mare. Peste o oră soarele urma să apună. Deja puteau zări luna deasupra lor, era crai nou.

Când ajunseră la stânca lor preferată, Gabi îi dădu drumul de mână lui Larry şi se aşeză. Se uită către mare şi spuse:

— Ştii, câteodată mă simt vinovată că nu petrec mai mult timp acasă. Ştiu că sora şi mătuşa mea suferă din cauza asta. Însă cu ele nu mă simt în largul meu, aşa cum mă simt cu tine. De câte ori sunt cu ele, mă simt vinovată.

Larry se încruntă.

— Ştiu. Mulţumeşte stelelor tale norocoase că ai reuşit să ajungi până unde ai ajuns în lupta de a-ţi câştiga libertatea de spirit spre care tinzi. Dar hai să nu mai vorbim despre familia ta. În seara asta mă simt de parcă am fi numai noi doi, singuri în tot universul.

Gabi încuviinţă.

— E o seară desăvârşită, spuse ea şoptit.

Pentru un timp, rămase nemişcată, privind spre ocean.

— Până şi natura e în sărbătoare, spuse Larry, apropiindu-se puţin mai mult de ea. Hai să ne bucurăm de această ultimă seară pe care o putem petrece singuri împreună. În ultimele câteva săptămâni, am ajuns să ne cunoaştem destul de bine, şi nu cred că au rămas multe lucruri pe care să nu ni le fi

împărtăşit unul celuilalt. Poate că a sosit momentul să facem ca relaţia noastră să fie completă.

O cuprinse cu braţele şi o trase mai aproape de el.

— Pune-ţi capul pe umărul meu. Aşa, acum e mult mai bine.

Gabi părea să nu aibă nicio putere de a se smulge din braţele lui, nici dacă ar fi vrut.

— Uită-te ce frumoase sunt stelele care au început să apară, şi luna, continuă el, şi inspiră mirosul mării.

Privi adânc în ochii ei verzi-gri şi îşi spuse că nu mai văzuse niciodată aşa ochi ca ai ei.

„Nu sunt pregătită pentru genul ăsta de relaţie romantică", ar fi vrut Gabi să spună, însă nu reuşi să-şi pună laolaltă cuvintele, poate şi din pricină că nu era sigură că chiar asta voia să spună, poate nu în acel moment.

— De acum înainte, Gabriela, şopti el, de câte ori suntem împreună, fiecare clipă va fi o surpriză deosebită.

Îi luă mâna într-a lui în timp ce îi vorbea.

— Să nu ne îngrijorăm de trecut sau de viitor. Prezentul este al nostru, ca să ne bucurăm de el din plin.

Simţi că se relaxează în braţele lui. Ochii ei erau visători, iar pe buze i se ivise o idee de zâmbet. Părea să fie într-un fel de transă. Era prima dată în viaţa ei când stătuse cu un băiat aşa. Privi în sus la cerul înstelat. Stelele erau într-adevăr, foarte frumoase. Îşi aminti de un pasaj din povestea „Călătorie pe mare cu Zori de zi" din „Cronicile Narniei" şi se întrebă dacă tatăl ei ar fi putut să fie una dintre acele stele pe care C.S. Lewis le personificase atât de bine, ca nişte martori care îi priveau din ceruri.

Amintirea tatălui ei o aduse cu picioarele pe pământ. Ce căuta ea aici, în braţele unui băiat, cu capul pe umărul lui, în timp ce el îi trecea mâna prin păr? Ei, asta nu era cine ştie ce; n-avea de ce să-i fie ruşine. Mama şi tatăl ei probabil că stătuseră îmbrăţişaţi aşa de multe ori. Dar ce făcea ea de fapt? Îşi imagină

că vede o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul tatălui ei. Apoi i se perindară în memorie cluburile din Tampa la care fusese în ultimele câteva săptămâni, serile în care băuse vin, filmele la care se uitase, şi iată că acum era în braţele unui băiat care o ţinea strâns la pieptul lui – un băiat care nu credea în Dumnezeul tatălui ei şi nici măcar nu îi era jenă să recunoască acest lucru.

Larry simţi cum fata din braţele lui începe să tremure.

— Ai început să tremuri, spuse el. S-a făcut prea frig să mai rămânem aici. Haide, spuse el, şi o ridică în picioare. Hai să ne întoarcem înapoi la vilă. E încă devreme şi n-o să fie nimeni acasă timp de câteva ore.

Gabi observă în ochii lui o sclipire pe care nu o mai văzuse înainte şi fu copleşită de un val de teamă. Văzu lumina ferestrelor de la vila din depărtare şi îşi trase mâna deoparte. Înainte ca Larry să o poată prinde din nou, o zbughi ca un iepure sălbatic la goană, fugind prin întuneric.

Larry ezită câteva clipe, apoi goni şi el după ea. Aproape că ajunsese în faţa vilei, când reuşi să o prindă din urmă.

— Ţi-e teamă, Gabi? o întrebă cu reproş, întorcându-o cu faţa spre el. Nu de mine ţi-e teamă! Eu nu ţi-aş face vreun rău pentru nimic în lume. De tine însăţi ţi-e teamă, nu-i aşa?

Ea încuviinţă şi lăsă o lacrimă mare să i se rostogolească pe obraz. Larry îi văzu lacrima strălucind în lumina lunii şi duse degetul să i-o şteargă.

— Ai încredere în sentimentele tale, Gabi, măcar de data asta, îi şopti el. Pentru astfel de momente ai fost creată. Nu este păcat să ne bucurăm unul de celălalt, nu?! Linişteşte-te, aşa, aşa te vreau.

Gabi simţi că toată tensiunea i se risipi. Se simţise atât de liberă în ultimele câteva săptămâni. Nu trebuia să se lase din nou încătuşată de teamă şi de reţineri. Tatăl ei nu ar fi vrut să o ştie nefericită. Privi către Larry şi zâmbi. Iar apoi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, erau din nou ferecaţi unul în braţele

celuilalt. Tocmai o sărutase a treia oară, când Gabi tresări şi se smulse din braţele lui.

— E cineva pe verandă, spuse ea şoptit.

Larry privi atent printre umbre.

— Eu sunt, se auzi glasul cristalin, feminin al lui Rachel.

Gabi şi Larry rămaseră nemişcaţi şi se priviră unul pe altul consternaţi. Larry o luă strâns de mână şi o conduse spre treptele verandei.

Rachel se ridică de pe scaunul pe care stătea.

— Îmi pare rău că am venit pe nepusă masă, spuse ea, pe un ton foarte normal. Am încercat să sun înainte să plec, dar n-a răspuns nimeni la telefon. Dr. Porter mă invitase iniţial pentru o săptămână, aşa că m-am gândit că dacă o să vin cu o seară mai devreme decât anunţasem, n-o să se supere nimeni.

Gabi se prăbuşi în cel mai apropiat şezlong şi-şi îngropă faţa în mâini. Apoi, fără să se poată abţine, izbucni în plâns. Din nou îi veni în minte imaginea tatălui ei, aşa cum îi venise şi atunci când stătuse pe stâncă. O auzi pe mama ei cântându-i cântece de leagăn şi citindu-i povestioare din Biblie. Şi-o reaminti pe Estera, delirând plină de febră şi implorându-l pe Ron să „ridice cortina".

— Haide, lasă, încercă Larry să o liniştească, vorbindu-i ca unui copilaş.

Se aplecă şi îi şopti ceva la ureche: „N-are rost să laşi ca venirea verişoarei tale să ne strice ultima seară împreună. N-avea niciun drept să vină peste noi, aşa. A fost foarte nepoliticos din partea ei, ca să nu spun altfel."

Gabi îşi lăsă câteva momente capul pe braţul lui. Poate că avea dreptate. Apoi observă privirea lui Rachel, aţintită asupra ei. Se ridică de pe şezlong şi se duse spre uşă.

— Uite care e problema, eu sunt foarte obosită. Cred că mă duc să mă culc mai devreme. Mulţumesc pentru seara asta minunată, Larry, spuse ea, evitându-i privirea.

— Dar e numai ora nouă. E încă devreme.

— Ştiu, dar mă doare capul. Aşa că am să vă rog să mă scuzaţi. Rachel poate să îţi ţină de urât.

Larry se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre maşină.

— Eu cred că mă duc să beau ceva, bombăni el şi dispăru în noapte.

După ce plecă, Gabi se întoarse către verişoara ei, cu ochii scăpărându-i scântei.

— Uite şi tu ce-ai făcut! L-ai enervat pe Larry. Şi nici nu mă mir că s-a enervat. Ne-ai stricat ultima seară pe care o aveam împreună.

Rachel nu spuse nimic. Nu se putea dezvinovăţi cu nimic. Nici măcar ea nu înţelegea prea bine ce-o făcuse să-şi schimbe planul şi să vină mai devreme.

— Iartă-mă, spuse Gabi deodată. Nu trebuia să fi spus ce ţi-am spus. Haide, vino să-ţi arăt camera noastră. În seara asta va trebui să dormi cu mine în pat.

Fetele urcară treptele tăcute. Gabi deschise uşa dormitorului ei şi apoi, deodată, se aruncă pe pat cu faţa în jos şi rămase aşa timp de mai bine de o jumătate de oră, fără să mişte niciun deget. Rachel se aşeză pe un scaun la fereastră. Îşi amintea foarte clar cum, în acea după-amiază, în timp ce stătea cu tatăl ei şi cu Diane în veranda lor, în Orlando, fusese cuprinsă dintr-o dată de sentimentul că trebuia să meargă numaidecât la verişoara ei în Tampa. De obicei nu acţiona din impuls, dar de data asta, fusese altceva, cu totul altceva!

Apoi, într-un final, Gabi se întoarse pe partea cealaltă şi se ridică în picioare. Începu să se dezbrace, aproape mecanic. Rachel îşi spuse că era timpul să rupă tăcerea.

— Uite, începu ea, ştiu că ar trebui să-mi cer scuze pentru că am dat buzna peste tine aşa. Îmi dau seama că Larry e negru de furie şi văd că nici tu nu pari prea încântată.

— Păi nu sunt, răspunse Gabi, scurt. Tu nu faci din astea de obicei.

— Aşa e, nu-mi stă în fire să fac din astea, recunoscu verişoara ei, vorbind rar. Pur şi simplu am simţit că trebuie să vin, şi să vin numaidecât.

— Dar tu nu te iei după sentimente din astea de obicei.

— Ai dreptate, încuviinţă Rachel. De obicei nu mă iau după sentimente. Dar, de data asta, a fost cu totul altceva. Am simţit că era o obligaţie, nu doar ca o impresie, şi n-am putut să fac altfel decât să ascult.

Gabi făcu ochii mari de uimire. Apoi se ridică iute de pe pat şi veni în goană spre Rachel. Se aruncă în braţele ei şi începu să plângă în hohote, incontrolabil.

Rachel nu ar fi crezut niciodată că ar fi genul de persoană care să mângâie şi să consoleze pe cineva, însă în seara aceea se purtă cu Gabi ca o adevărată mamă. După câteva minute, o conduse pe Gabi la pat şi se aşeză lângă ea.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a petrecut, sau mai bine să lăsăm pe altă dată? întrebă ea cu blândeţe.

Gabi dădu din cap în semn că nu.

— Simt că explodez dacă nu-mi scot de pe suflet povara asta, spuse ea printre lacrimi.

Apoi începu să-i povestească lui Rachel tot ce se petrecuse, nu numai în acea seară, ci şi în ultimele câteva săptămâni. Îi spuse cum, de la moartea tatălui ei nu mai fusese aceeaşi, cum se luptase cu îndoielile şi cum, în vara petrecută la Indianapolis, se lăsase biruită de ele. Nu mai suporta să fie împărţită şi trasă din două părţi. Aşa că se hotărâse să adopte stilul de viaţă al Andreei şi al lui Larry. Iar hotărârea aceasta păruse să-i aducă pacea şi liniştea sufletească după care tânjise atât de mult.

— Dar băiatul ăsta te domină, o întrerupse Rachel. Nu-i poţi face faţă, e prea mult pentru tine.

Gabi păru dezorientată.

— Nu ştiu.Vacanţa asta ne-am apropiat foarte mult. Ne înţelegem unul pe celălalt. Şi, oricum, n-a făcut nimic scandalos

în seara asta. Adică n-a făcut decât să mă ia pe după umeri, şi am stat destul de aproape unul de altul. Apoi m-a cuprins teama şi am fugit de el.

— Dar când v-am văzut eu, nu părea să-ţi fie teamă.

Obrajii lui Gabi ardeau ca focul. Se părea că de-abia acum realiza implicaţiile lucrurilor petrecute în acea seară. Apoi îşi dădu pletele pe spate şi spuse, îndrăzneaţă, privind-o pe Rachel în ochi:

— Ei, şi ce dacă m-a sărutat? Ce?

— Şi tu chiar crezi că avea să se oprească numai la câteva sărutări? o întrebă Rachel, cercertând-o.

Nu reuşi să-şi ascundă sarcasmul tonului. Îi observase pe amândoi pe plajă şi nu-i venea să creadă că verişoara ei era chiar atât de naivă pe cât părea din afirmaţiile pe care le făcea.

Gabi se uită la ea preţ de câteva clipe, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Totul s-a petrecut atât de repede, murmură ea. Am trăit sentimente pe care nu le-am mai simţit până acum. Dar, Rachel, spuse ea pe un glas care cerea milă, eu nu mai ştiu sigur ce e bine şi ce e rău. Să fii unit trup, suflet şi duh cu cineva care ţi-a devenit suflet pereche mi se pare un lucru foarte nobil. Şi totuşi, mi s-a părut că îl văd pe tata cum se uită la noi din cer. L-am văzut de două ori, şi ştiu că era îngrijorat pentru mine.

Gabi se opri câteva clipe, apoi îşi duse mâinile la frunte.

— Am o durere de cap cumplită. Mă duc să mă culc, anunţă ea dintr-odată.

„Iar trece de la o stare la alta", îşi spuse Rachel, în timp ce se puse în pat.

Într-un târziu, după felul cum respira, Rachel îşi dădu seama că verişoara ei adormise. Ţinea foarte mult la Gabi. Îşi zâmbi, în întuneric. Îl bătuse pe Larry de data asta la propriul lui joc, cel puţin pentru seara asta. Şi poate că lucrul ăsta dovedea, doar aşa, puţin, că ea, Rachel Joanna Popescu, era totuşi bună la ceva pe lumea asta.

capitolul 17

Încă o cerere în căsătorie

— La revedere, Marion, o să-mi fie tare dor de tine! spuse Estera şi, lăsând bagajul din mână, o îmbrăţişă din nou pe prietena ei. Mulţumesc mult că m-aţi luat cu voi.

— Noi îţi mulţumim că ai venit cu noi. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Mă bucur.

— O să păstrăm legătura. Ah, să nu uit, Malcolm m-a rugat să-ţi dau ceva.

Estera se uită nedumerită la plicul din mâna lui Marion. Nu putea fi vorba despre bani. Deja îi plătiseră toate cheltuielile de drum. Şi de ce aşteptase Marion până după ce-şi luaseră rămas bun ca să i-l dea?

Prietena ei îi puse mâna pe umăr şi îi spuse:

— Estera, Malcolm m-a rugat să nu-ţi dau plicul până nu vom fi ajuns din nou în America. M-a mai rugat să-ţi spun să-l citeşti în particular şi a zis că nu-i nevoie să-i scrii înapoi, spuse Marion, zâmbindu-i puţin cam ciudat. A zis că poţi să-i dai un răspuns când se întoarce, peste o lună.

Tocmai atunci, de banca pe care stăteau ele se apropie Rachel şi luă căruciorul cu bagaje din faţa verişoarei ei.

— Mama a parcat maşina aici, spuse ea, arătând spre maşina lui Mary, o Honda de culoare crem.

— Tu, sigur ai să te descurci, Marion? întrebă Estera, întorcându-se din nou spre prietena ei.

— Nicio grijă. Tata trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Rămâi cu bine, atunci! îi strigă Estera peste umăr.

— Cu bine!

Rachel ridică anevoie valiza Esterei în mașină. Estera deschise portiera din față. Mary era la volan. Se aplecă și o îmbrățișă pe nepoata ei. Estera era neobișnuit de bucuroasă să fie din nou aici. O fi având cortine de catifea America, însă avea totuși și binecuvântările ei, iar una dintre cele mai mari binecuvântări era să fie din nou cu mătușa ei atât de caldă la suflet. Apoi simți cum Rachel îi pune o mână pe umăr și o auzi spunând:

— Ce bine îmi pare că te-ai întors la noi. Mi-era teamă că ai să rămâi în România.

— Nu scăpați voi de mine atât de repede, spuse Estera, râzând. Într-o bună zi, am să plec de tot, dar mai e ceva până să vină ziua aceea. Ce mai e pe la Tiny Gap, și ce mai face Gabi? Mă gândeam că are să vină și ea cu voi azi. Anul școlar începe abia marți, nu?

— Așa e, spuse Rachel, numai că Gabi a făcut o viroză. Cred că a luat un virus când a fost în Florida.

— Florida?

— Da. A fost plecată trei săptămâni cu familia Porter în Florida.

Rachel își aduse aminte că Gabi nu spusese nimic despre planurile ei pentru vacanța de Crăciun, decât după ce Estera plecase în România.

Estera se relaxă așezându-se pe bancheta mașinii și privi pe fereastră. Totul părea să fie de dimensiuni imense – mașinile, casele, chiar și oamenii.

— Deci, acum înțeleg eu, spuse ea deodată.

— Acum înțelegi ce? întrebă Rachel curioasă.

Estera se întoarse cu fața spre Rachel.

— Acum înțeleg de ce am fost atât de îngrijorată pentru ea, deși nici nu știam că e cu Andreea și cu gașca ei. Dar, ia să-mi aduc aminte. Joia trecută, seara, de fapt, pe la miezul nopții...

Se opri. Rachel o privea cu ochii scânteind de bucurie, în timp ce-și tot răsucea o șuviță din părul ei negru pe deget.

— Ce-i cu tine, Rachel? întrebă Estera. De ce te uiți așa la mine?

— O să-ți spun imediat. Te rog, povestește mai departe.

— Mă culcasem la unsprezece și abia ce ațipisem, când, dintr-o dată, m-am trezit. Nu visasem nimic, nu avusesem niciun coșmar, numai că mă cuprinsese o teamă groaznică pentru Gabi, simțeam că o paște un mare pericol. Parcă toată camera era plină de freamătul ăsta de teamă. M-am dat jos din pat și am îngenuncheat. Marion dormea dusă. O auzeam cum respiră. Mi-aduc aminte că am auzit ceasul din hol bătând miezul nopții în timp ce îmi spuneam oful înaintea Domnului. L-am rugat s-o ocrotească pe sora mea de orice pericol în care s-ar fi aflat.

Văzând expresia de pe chipul verișoarei ei, Estera se opri brusc.

— Ce-i cu tine, Rachel, te uiți la mine de parcă ai fi văzut o fantomă, îi spuse ea mirată.

— Chiar? spuse Rachel stânjenită.

Nu era obișnuită să i se destăinuie oricui.

— Păi, e din cauză că...

Ezită. Nu prea voia să vorbească despre lucrurile astea, și totuși, poate că ceilalți ar fi trebuit să știe. Înghiți în sec, și apoi, vorbind rar și răspicat, începu să le spună cum simțise acea pornire puternică de a se duce la Gabi în acea după-amiază. Avu grijă să nu dezvăluie prea mult din ceea ce îi destăinuise verișoara ei, așa că Estera și Mary au dedus singure din context cam ce se petrecuse cu Gabi.

— Așa e, mai bine să nu spui chiar tot ce ți-a spus, îi spuse Mary, privind-o în oglinda retrovizoare.

Estera oftă profund.

— Mie Gabi nu-mi mai destăinuie nimic în ultimul timp. E atât de încăpățânată de la o vreme încoace. Și nu ascultă nimic din ce-i spun. Mi-e teamă că numai o experiență tristă are să o învețe lecțiile de viață pe care trebuie să le învețe.

Uneori, Rachel își dorea ca verișoara ei să nu țină mereu predici moralizatoare. Nici nu se mira că sora ei nu putea suporta s-o asculte.

— Cred că în momentul de față are nevoie de puțin mai multă dragoste și înțelegere, spuse Rachel rar. N-o judeca prea aspru, Estera.

— Aspru? se burzului Estera.

Apoi, schimbând tonul vocii, spuse:

— Scuze, sunt obosită. Sunt de aproape douăzeci și patru de ore pe drum. Dar n-ai putea totuși să ne spui cum s-a încheiat povestea, fără să ne redai exact cuvintele pe care le-a spus Gabi?

— N-a mai rămas nimic de povestit, răspunse Rachel. În seara aceea, Andreea a venit târziu, așa că, a doua zi dimineață, ea încă dormea când ne-am trezit eu și Gabi. Ea a insistat să plecăm imediat, în loc să mai rămânem încă o noapte, după cum plănuiserăm. Spunea că are nevoie de spațiu și de ceva timp ca să reflecteze la toate lucrurile astea. A lăsat un bilet pentru familia Porter, însă Larry cred că a observat că plecam, pentru că, atunci când tocmai ne pregăteam să pornim mașina, a venit să-și ia rămas bun.

Gabi era foarte emoționată când și-a luat la revedere de la el. Larry i-a spus cât de bucuros fusese că venise cu ei în acea vacanță și că spera să poată petrece și vara împreună. Gabi i-a mulțumit, și apoi i-a spus, și cred că astea au fost exact cuvintele ei: „Pentru o perioadă, vreau să mă retrag de la toate astea, Larry. Trebuie să mă hotărăsc odată pentru totdeauna încotro mă îndrept și cam ce vreau să fac cu viața mea. Spune-i, te rog, la revedere Andreei din partea mea. O s-o văd la facultate în

curând." El a privit-o lung, apoi a dat din cap aprobator, și asta a fost tot.

— Știi, Rachel, aici nu sunt numai Andreea și Larry la mijloc. Asta este *cortina de catifea*, iarăși! spuse Estera foarte sigură pe ea. Trebuie să facem ceva s-o ducem pe sora mea înapoi în România.

Rachel pufni în râs.

— Deci, să înțeleg că n-ai dat de *cortina de catifea* în România?

— Absolut deloc! spuse Estera categoric. Am dat de mizerie, de sărăcie, de mită și de multe alte lucruri neplăcute, dar de cortina de catifea nu. Ți-am spus că așa are să fie, nu?

Rachel își mușcă limba și tăcu. O bucată bună de vreme, nimeni nu spuse nimic. Într-un târziu, Rachel zise încet, pe un ton diferit de cel pe care vorbea ea de obicei:

— M-am tot gândit și cred că, totuși, ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută în Florida aproape că mă face să cred că există cu adevărat un Dumnezeu căruia Îi pasă de fiecare dintre noi în parte.

Lui Mary nu-i venea să-și creadă urechilor. Îi venea să oprească mașina chiar atunci și să se dea jos s-o îmbrățișeze pe fiica ei.

Estera rămase tăcută pe tot parcusul călătoriei. Când ajunseră acasă, Gabi era deja în pat și dormea buștean. În seara aceea, Estera dormi la Rachel în cameră, ca să-și poată despacheta lucrurile și să se pregătească de culcare fără să o scoale pe sora ei.

După o cană de ciocolată fierbinte, care fusese deosebit de gustoasă, Estera se duse sus. Nu-și imaginase niciodată că va fi atât de bucuroasă să se întoarcă. Era încă mult prea atașată de confort. Descoperise acest lucru încă de la începutul acestei călătorii. Apoi tresări. Scrisoarea! Încă n-o citise.

Estera se schimbă repede în hainele de culcare, se strecură în așternut, se minună de cât de moi și pufoase erau, aprinse veioza de la capul patului și rupse plicul.

„Dragă Estera, spunea scrisoarea, *când vei citi această scrisoare, vei fi la multe mile distanță de mine. Însă vei fi în continuare în mintea și în inima mea. Acolo te-am păstrat încă de când te-am întâlnit prima oară în bucătăria mătușii tale, la Silver Springs. Și, în seara în care te-am întâlnit, în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a vorbit clar. Mi-a spus: «Malcolm, Estera Popescu este femeia pe care trebuie să o iei de soție.»"*

Estera lăsă scrisoarea pe pat și-și îngropă fața în mâini. Chiar trebuia să treacă prin așa ceva? Apoi ridică din nou foaia și citi în continuare:

„Am încercat să-mi ascund sentimentele, deși probabil că nu am reușit prea bine. Însă acum trebuie să ți le mărturisesc. Sunt la o răscruce de drumuri. Marion nu poate avea grijă de fetițele mele la nesfârșit. Trebuie să se gândească la viața și la chemarea ei. Așa că, dragă Estera, vrei să fii soția mea? Tu ai nevoie de ocrotire, după cum am văzut. Ești foarte vulnerabilă. Și am mai văzut și că ești ușor de înduplecat și că te adaptezi ușor la stilul simplu de viață al celor ca noi.

Te rog, lasă-ți un răstimp de gândire și dă-mi un răspuns când mă voi întoarce, peste o lună. Până atunci, fie ca Domnul să te binecuvânteze și să te călăuzească. Ești scumpă înaintea Lui și înaintea mea. Mă voi ruga pentru tine. Cu toată dragostea, Malcolm."

Estera puse scrisoarea pe noptieră și se prăbuși pe perne. Era atât de liniște, își spuse. Niciun bețiv care să strige la fereastră, nicio ceartă între vecini, un pat și un dormitor numai al ei. Se gândi la scrisoarea pe care tocmai o terminase de citit. Era întocmai ca bărbatul care o scrisese: simplă, fără pretenții și sinceră. Era un om bun, știa bine, și avea o soră minunată. Dar putea ea să-l iubească? Oare nu-l deranja că ea nu-l iubea în felul în care ar fi trebuit să-l iubească o femeie care avea să-i

fie soție? Și ce aveau ei doi în comun, în afară de credința pe care o împărtășeau? Poate că asta avea să fie de ajuns. Cu Ron, părea să fi avut totul în comun, cu excepția credinței, iar asta nu fusese de-ajuns. Oare bărbații chiar o iubeau așa cum spuneau? Oare ar fi iubit-o tot așa și dacă ar fi fost desfigurată sau ciuntită în vreun fel? Se cutremură la acest gând. În ce bărbat putea să aibă încredere? O iubise Ron într-adevăr pentru ceea ce era ea înlăuntrul ei? Oare avusese el habar despre cine era ea, de fapt, înlăuntrul ei? Oare nu era frumusețea ei un blestem? Însă așa o făcuse Dumnezeu. Ei bine, întrebarea care se punea era ce să-i răspundă lui Malcolm Morgan – da sau nu?

Dimineața următoare, Gabi se simțea mai bine. Părea să se bucure destul de mult de sosirea surorii ei, însă nu era atât de vorbăreață ca de obicei.

— Toată lumea întreabă de tine, Gabi, spuse Estera, în timp ce își punea capotul.

— Așa mi-ai scris și în scrisoare.

— Și m-am simțit atât de bine să fiu din nou la Ploiești. Mătușa Ana are un serviciu bun acum, lucrează la niște misionari.

— Mă bucur.

— Iar prietena ta, Anca, s-a căsătorit cu David, băiatul care cântă la orgă.

— Da?

— Da! Pare tare fericită.

— Mă bucur.

Estera se încruntă. Se părea că pe sora ei nu o interesa nimic din ceea ce încerca ea să-i povestească. Oftă, frustrată, dar încercă totuși să continue conversația.

— Dar tu, cum ai petrecut în vacanță?

— A fost interesant, spuse Gabi, roșindu-se puțin.

Apoi se întoarse cu fața către sora ei.

— Nu încerca să te prefaci că nu ți-a spus Rachel ieri toată istoria, în mașină. N-am de gând să povestesc de la capăt din nou, dacă la asta te aștepți.

Gabi își luă prosopul și dispăru la baie.

Jos, Estera o găsi pe mătușa ei singură la bucătărie.

— Uite, mătușă, citește și dumneata. Am neapărat nevoie de un sfat.

Mătușa ei despături foaia și citi scrisoarea lui Malcolm.

— Mi-am închipuit eu, spuse mătușa ei cu un zâmbet trist, după ce termină de citit scrisoarea.

— Te-ai așteptat la așa ceva?

— Era clar ca bună ziua! El are nevoie de soție ca să-i crească fetițele și să-l ajute în România. Îi iese în cale o fată frumoasă, cu un chip ca de înger. Unde mai pui că mai e și româncă pe deasupra. Tu ce credeai?

— Nu fii atât de sceptică, mătușă. Atunci, dumneata chiar nu crezi că a auzit glasul Domnului în ceea ce mă privește pe mine?

— Asta n-am de unde să știu. Tu singură trebuie să te întrebi dacă voi doi sunteți potriviți unul pentru celălalt sau nu. Și, ceea ce e și mai important, trebuie să te gândești dacă tu îl iubești. Și, dacă răspunsul este nu – iar aici, tonul mătușii ei deveni foarte serios – atunci nu faci nimănui nicio favoare căsătorindu-te, dacă nu iubești. Unchiul tău, John, a făcut așa, și uite unde a ajuns familia noastră din pricina asta. Așa că, sfatul meu e ăsta: dacă îl iubești, atunci mai gândește-te, dar dacă nu, atunci fugi de cererea asta de căsătorie ca de ciumă.

— Bine, mătușă, spuse Estera spășită.

Și, cu asta, situația ar fi trebuit să fie ca și încheiată: o scrisoare clară și politicoasă, în care să îi spună „nu", după o săptămână sau două. Știa că avea o lună la dispoziție pentru a se gândi și că nu era nevoie să scrie o scrisoare de răspuns. Malcolm dorea un răspuns prin viu grai, însă, pentru Estera, lucrul acesta părea cumplit de greu. Nu, avea să-i scrie după un timp, și, cu asta, basta!

Însă viața nu e niciodată atât de simplă pe cum ne-ar plăcea nouă. După ce Rachel și Gabi plecară spre Knoxville, Marion apăru într-una din zile la Tiny Gap, pe neașteptate, și cele două prietene purtară o discuție îndelungată. Ea îi atrase atenția asupra sincerității fratelui ei, asupra faptului că Domnul îi vorbise, asupra chemării lui spre România, asupra viitorului Esterei în acea țară și asupra felului în care providența părea să-i fi adus împreună. Apoi, Marion îi sugerase cu un zâmbet blând că poate acesta era pasul de credință pe care trebuia ea să-l facă pentru a căpăta acea pace după care tânjea de atâta timp.

— Dar cum rămâne cu dragostea, Marion? Dragostea! Asta nu se pune deloc la socoteală?

— Ce este, de fapt, dragostea? o întrebase Marion, luându-i bărbia lui Estera în căușul palmei ei. Privește-mă în ochi, Estera, și spune-mi: îl respecți pe fratele meu, nu?

Ochii ei limpezi, albaștri, îi cercetau pe cei ai prietenei ei, în căutarea unui răspuns.

— Da, îl respect foarte mult.

— Și crezi că e un om bun.

— Da, foarte bun.

— Atunci nu este asta cea mai bună temelie pentru o căsnicie reușită: respectul, dragostea pentru Dumnezeu pe care o aveți amândoi și toate împrejurările prin care Dumnezeu, în providența Lui, v-a adus împreună?

— Bănuiesc că da.

Estera însă nu părea foarte convinsă.

— Unele dintre căsniciile cele mai trainice au fost căsătorii aranjate, continuă prietena ei. În romane și în filme se pune prea mult accentul pe dragostea pasională și romantică.

Era rândul Esterei să o privească pe Marion adânc în ochi.

— Deci, să înțeleg că experiența prin care ai trecut tu n-a avut nimic de-a face cu pasiunea și romantismul.

Întrebarea îi scăpase înainte să-și dea seama ce spusese. Prietena ei se înroși ca focul, iar ochii ei scăpărau scântei. Estera

n-o văzuse niciodată atât de supărată. Marion îşi întoarse capul şi îşi şterse o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

— Iartă-mă, Marion, se scuză Estera. N-ar fi trebuit să te întreb. E o problemă care nu mă priveşte pe mine.

Marion se întoarse din nou către prietena ei.

— Poate tocmai din cauză ca am avut destul de mult de suferit din pricina acestui fel de dragoste sunt acum atât de circumspectă. Vezi şi tu la ce s-a ajuns cu felul ăsta de dragoste, nu? Dar să revenim la cazul tău şi al lui Malcolm. Tu chiar crezi că Domnul i-ar vorbi atât de clar fratelui meu, numai ca tu să-l refuzi din start?

Estera n-o mai văzuse niciodată pe Marion, de obicei atât de calmă şi reţinută, vorbind cu atât de multă convingere şi pasiune. I-ar fi părut tare rău s-o dezamăgească, dar, în fond, nu cu Marion trebuia să se căsătorească.

Marion plecă la scurt timp după aceea. Estera se duse în camera ei, sus, şi se trânti pe pat. Lucrurile erau încurcate, foarte încurcate. Reuşise să o supere pe prietena ei, să o îngrijoreze pe mătuşa ei, iar acum era pe cale să-l dezamăgească teribil pe un bărbat simplu şi credincios. Încurcături şi iarăşi încurcături! În cele din urmă, după câteva zile de zbucium sufletesc, Estera scrise un „nu" politicos, dar foarte hotărât. Însă nu puse scrisoarea la poştă. Voia să fie sigură că nu dădea cu piciorul acestei ocazii, poate unica, de a scăpa de *cortina de catifea* odată pentru totdeauna. Aşa că pliculeţul alb rămăsese zi după zi în sertar.

În cele din urmă, nemaiputându-se concentra la învăţat şi simţindu-se foarte nefericită, Estera rupse scrisoarea şi scrise o alta – o scrisoare de amânare. Încă nu primise niciun răspuns din partea Domnului, spunea ea, pentru a putea răspunde da sau nu. Trebuia să aştepte până avea să-şi termine studiile, pentru a avea timp să se gândească. Avea să-şi dedice vara aceea înţelegerii voii Domnului pentru această situaţie.

Se semnă, o trimise şi se linişti. Malcolm îi răspunse că era fericit să aştepte cu răbdare până va veni luna august, care avea să aducă cu ea un răspuns final din partea fetei despre care el era aproape sigur că, într-o bună zi, avea să fie soţia lui.

O ultimă încercare

— Eşti supărată pe mine, Gabi? întrebă Andreea, aplecându-se peste masă şi privind-o pe prietena ei în ochi.

Tocmai luaseră prânzul la o pizzerie, în prima zi a anului universitar.

— Supărată? întrebă Gabi mirată. Nu, normal că nu! De ce-aş fi supărată pe tine?

Andreea râse.

— Nu ştiu exact de ce, numai că nu mai eşti aceeaşi.

Gabi se înroşi puţin în obraji.

— Sunt mai degrabă stânjenită, decât supărată, recunoscu ea.

— Stânjenită? Dar n-ai niciun motiv.

Gabi râse scurt.

— Haide, Andreea. Ştii prea bine ce s-a întâmplat în ultima seară de vacanţă pe plajă.

— Cred că ai tras nişte concluzii greşite, Gabi, spuse Andreea, încruntându-se. Tot ce ştiu este că, dintr-un motiv sau altul, ai şters-o în dimineaţa aceea, fără măcar să-ţi iei rămas bun de la mine, de la tata sau de la Sally.

— Dr. Porter s-a supărat?

— La început s-a supărat puţin. Însă Larry i-a spus că Rachel venise să te ia mai devreme decât fusese stabilit – şi că

probabil fusese vorba de ceva urgent acasă. Tata a părut să fie mulţumit cu explicaţia asta. Dar pe mine nu m-a păcălit.

— Îmi pare rău, se scuză Gabi. A fost foarte nepoliticos din partea mea să-mi iau tălpăşiţa aşa. De fapt, exact asta le-am spus şi tatălui tău şi lui Sally într-o scrisoare pe care le-am scris-o aseară. Am vrut să le mulţumesc pentru că mi-au oferit o vacanţă atât de minunată.

Gabi făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Deci, vrei să spui că fratele tău nu ţi-a spus ce s-a petrecut în seara aceea?

— Nu mi-a spus absolut nimic. N-a vrut să vorbească despre asta, iar când am încercat să-l descos, s-a supărat foarte tare.

Gabi privi mirată la prietena ei. Rămase fără cuvinte.

— Normal, continuă Andreea, zâmbind, eu mi-am dat seama care a fost motivul pentru care ai şters-o atât de repede. Şi mi-e teamă că dau vina pe Rachel pentru întorsătura asta. Mi se pare mie că şi-a cam băgat nasul în treburi care n-o privesc pe ea.

Gabi nu răspunse nimic. Avea încă sentimente foarte contradictorii despre ceea ce se petrecuse în acea seară.

— Sunt atât de bulversată, Andreea, spuse ea pe un ton plângăreţ.

— Atunci hai, spune-mi tot, Gabi, şi lasă-mă pe mine să te *„dez-bulversez"*. Nu-mi mai faci confidenţe, aşa cum făceai altădată, continuă ea, îmbufnându-se.

— Nici n-am avut când! răspunse Gabi, râzând. Încă n-am petrecut nici douăzeci şi patru de ore împreună. Uite, acum trebuie să ne întoarcem la cursuri, însă trebuie să stăm mult de vorbă una cu alta, cât mai curând.

— Bine, cum vrei tu, îi spuse Andreea, în timp ce mergeau împreună spre maşină.

În acea seară, cât timp Rachel era plecată la bibliotecă, ele două stătură pe canapeaua din sufrageria lor micuţă şi vorbiră

pe îndelete. Gabi îi povesti prietenei ei toate cele petrecute în seara aceea în Florida. Când termină, Andreea rămase tăcută, jucându-se cu brăţara şi evitând s-o privească în ochi pe prietena ei. Părea să fi rămas, pentru prima oară în viaţă, fără cuvinte. Apoi, spuse încet, ridicându-şi privirea către Gabi în timp ce vorbea.

— Cred că ar trebui să-ţi ceri iertare de la fratele meu, Gabi. Părea să fie foarte rănit şi n-a mai fost el însuşi multe zile după ce ai plecat.

Gabi îşi lăsă capul în jos şi spuse încet:

— Voi nu puteţi să mă înţelegeţi. Eu am fost crescută altfel decât voi.

— Ştiu, mereu îmi aduci aminte de chestia asta.

Gabi scăpără scântei din priviri şi răspunse:

— Aha, deci aşa stau lucrurile. Atunci poate că totuşi suntem mult prea diferite ca să mai putem fi prietene apropiate. Şi, în orice caz, Andreea, poate că ar trebui să-ţi asumi şi tu răspunderea pentru ceea ce s-a întâmplat. În ultima săptămână de vacanţă, n-ai prea avut timp de mine.

— Eşti geloasă, nu?

Gabi păru enervată.

— Bineînţeles că nu. Mark nu era deloc genul meu, probabil că ai observat.

Era rândul Andreei să se enerveze.

— Am observat destul de bine, ai fost de-a dreptul obraznică cu el, aşa mi-a spus.

— Obraznică? Păi, dacă a pune pe cineva la punct înseamnă să fii obraznic, atunci probabil că ai putea spune că am fost obraznică. Dar acum, serios vorbind, Andreea, dacă nu m-ai fi lăsat singură cu fratele tău atât de des, probabil că lucrurile nu ar fi luat întorsătura asta.

Andreea ridică din sprâncene.

— Tu chiar aşa crezi? Eu nu cred. Dar să ne întoarcem la Mark, insistă ea. O parte din motivul pentru care am ieşit atât de

des cu el a fost că m-am gândit că ai nevoie să te maturizezi şi tu un pic. Nu puteam să rămân veşnic dama ta de companie.

— Adică să faci sex cu un tip se numeşte maturizare? spuse Gabi, ridicându-se de pe canapea şi mergând nervoasă de la un capăt la celălalt al camerei.

— Este şi asta o etapă.

— Dar eu credeam... începu Gabi consternată.

— Tu credeai că eu sunt o păpuşică inocentă cu ochii albaştri, spuse Andreea, pufnind în râs. Ei bine, nu sunt. Şi, în fond, care fată mai este, la vârsta mea?

Observă expresia de pe chipul lui Gabi şi se grăbi să adauge:

— Asta nu înseamnă că sunt de acord să te culci cu oricine oricând. Trebuie să ai grijă, bineînţeles, asta pentru binele tău. Dar atunci când chiar îţi place de un băiat, şi e un om respectabil, ca Mark sau ca Larry, ei bine, atunci, să faci sex este unul dintre modurile în care vă cunoaşteţi unul pe celălalt.

Gabi privi lung la prietena ei. Nu-i venea să creadă. Această fată, în care avusese încredere ca în sora ei, era, în fond, la fel ca toate celelalte fete. Idealul ei se prăbuşise, dispăruse în neant! Se simţea cu totul deziluzionată.

În acea seară, în timp ce încerca în zadar să adoarmă, cuvintele Andreei îi răsunau în urechi: „Trăieşti în anul 1991, Gabi, nu în epoca victoriană. Încetează să mai trăieşti în trecut. E timpul să te obişnuieşti şi tu cu lumea, să te maturizezi un pic. Eşti atât de copilă."

A doua zi, Gabi îi spuse Andreei că trebuie să afle, odată pentru totdeauna, dacă stilul de viaţă pe care îl alesese familia ei era sau nu un mod de viaţă viabil pentru ea.

— Ai răbdare cu mine, Andreea, o imploră ea. Trebuie să mai încerc încă o dată. Dacă e să întorc total spatele felului în care am fost crescută, atunci trebuie să mă conving că asta este calea potrivită pentru mine.

În săptămânile care urmară, între ele se crease o situație atât de tensionată, încât Andreea amenințase de câteva ori că avea să se mute din cameră. Rachel, de cealaltă parte, își dădea seama că și una, și cealaltă o găseau cumva pe ea vinovată pentru ceea ce se întâmpla. Nu putea decât să observe de la distanță cum verișoara ei încerca să își găsească drumul în viață, prinsă, mai mult ca oricând, între două lumi.

Într-o seară, Andreea își vărsă tot oful într-o scrisoare către fratele ei. Îi scrise că nu îi mai plăcea deloc felul în care se transformase Gabi – mergea la biserică în fiecare duminică, încerca să citească din Biblie, nu se mai uita la filme deocheate și refuza să meargă la petreceri.

„*Mai așteaptă puțin, ai răbdare*, îi scrisese el înapoi. *Faza asta n-o să dureze veșnic.*”

În sfârșit, sosi vacanța de la mijlocul semestrului. Gabi se bucura să fie din nou la Tiny Gap. Câteva seri la rând, vorbi cu Estera ore în șir, iar, în final, Gabi chiar îngenunche și se rugă, spunându-I lui Dumnezeu că îi pare rău pentru atitudinea ei din trecut și promițându-I să se schimbe pe viitor.

Pentru o vreme se simți mai împăcată, dar, pe măsură ce treceau zilele, ceva din atitudinea Esterei o irita teribil. Știa că sora ei nu înțelegea de fapt lucrurile cu care se confrunta ea. Estera nu-și pusese niciodată întrebările pe care și le pusese ea, așa că de unde să înțeleagă? Gabi tânjea să poată vorbi cu cineva care s-o asculte fără să fie șocat la fiecare propoziție pe care o spunea. Îi venea mult mai ușor să i se destăinuie lui Rachel, dar verișoara ei nu o putea ajuta decât până la un anumit punct. În fond, nici ea nu știa bine ce credea.

Gabi își spuse că probabil Aaron Gardner ar fi înțeles mai bine decât oricine altcineva din Tiny Gap frământările ei, însă el și bunicul lui erau plecați să stea cu părinții lui, care erau misionari și veniseră într-un an de pauză în America. Închiriaseră o casă la țară, pe marginea mării, pentru șase luni. Și își spuse că, după felul în care se purtase cu el în Indianapolis, nu era

sigură că ar fi avut obrazul sau umilința de a-l aborda pentru problemele ei.

Mătușa Mary, își spuse, era singura speranță care-i mai rămăsese. Credința ei părea să fie mai cu picioarele pe pământ decât cea a surorii ei. În seara de dinainte de a se întoarce la facultate, Gabi avu o discuție lungă cu mătușa ei. Gabi ascultă cu atenție, în timp ce Mary îi povesti despre felul în care decursese propria ei călătorie spre calea credinței.

— Dar și dumneata ai vrut să încerci să vezi cum e lumea, mai înainte de a fi credincioasă, protestă ea, atunci când mătușa ei terminase.

— Da, așa e. Și am frânt multe inimi pentru asta. Și mi-am irosit ani frumoși. Pur și simplu nu merită, Gabi. Te rog, nu face și tu cum am făcut eu.

Gabi îi dădu voie mătușii ei să se roage împreună cu ea, însă Mary știa că, în adâncul sufletului ei, nepoata ei cea încăpățânată nu era încă total convinsă.

Poate că din pricină că nu dormise bine în noaptea aceea, Gabi se sculă cam întoarsă pe dos a doua zi dimineața și explodă.

„*Te rog, Doamne, păzește-o pe sora mea de Cel rău*, se rugase Estera înainte ca ea să plece la colegiu, *și ajut-o să se pocăiască cu adevărat de atitudinea ei față de Tine; ajut-o să înțeleagă cât de grav este să se îndoiască de existența Ta.*”

Gabi nu mai suportă. Se ridică în picioare și se întoarse cu fața către sora ei:

— Deci, tu consideri că eu nu m-am căit cu-adevărat? întrebă ea, cu ochii scăpărând scântei.

Estera se ridică de pe genunchi și se așeză pe pat.

— Nu știu, Gabi, spuse ea serioasă. Eu pur și simplu vreau să mă asigur, atâta tot, pentru că altfel, nu poți să primești cu adevărat iertarea lui Dumnezeu.

— Cred că mai degrabă iertarea ta nu pot s-o primesc, nu pe-a lui Dumnezeu. Tu nu mă poți ierta. Tu ești cea care consideri că te fac de rușine.

— Gabi, încetează, te rog.

— Să încetez? Uite că nu pot să încetez. Trebuie să mă răcoresc și să spun ce am pe suflet. Chiar și simpla ta prezență mă face să mă simt vinovată. Tu n-ai nici cea mai mică idee despre lucrurile prin care am trecut. Tu stai înfășurată bine mersi în coconul tău de convingeri. Am încercat să mă potrivesc și eu în lumea asta, Dumnezeu mi-e martor că am încercat, de la Crăciun încoace – m-am dus la biserică, am citit din Biblie, nu m-am mai uitat la filme deocheate, nu m-am mai dus la petreceri. Și sunt mai nefericită ca niciodată. M-am purtat dezgustător cu Andreea și fratele ei, lucru care pe tine pare să te mulțumească foarte mult. Ei bine, de-acum încolo ei, vor fi prietenii mei. Sunt mai fericită când sunt cu ei, decât atunci când sunt cu tine; mult mai fericită. Tu întotdeauna mă cerți și mă dojenești. Și, pe bune, Estera, concluzionă Gabi, împingându-și bărbia înainte țâfnoasă, să știi că religia ta nu mă atrage cu absolut nimic. Vreau să merg acolo unde pot să mă bucur de viață, fără să mă simt tot timpul vinovată.

— Bine atunci, n-ai decât să mergi pe calea ta.

Ochii negri ai Esterei scânteiau straşnic. Era mult prea enervată să observe că obrajii surorii ei erau uzi de lacrimi și că suspina din toată ființa ei.

— Du-te la prietenii tăi, îi spuse, în timp ce se ridica și se îndrepta spre servantă. Iar când o să fii însărcinată și singură, să nu-mi spui că nu te-am avertizat, adăugă ea, întorcându-se și privind-o pe Gabi în față.

Gabi privi la sora ei stupefiată. Apoi explodă:

— Deci, așa mă consideri tu, da? Să vedem, poate că o să mă ridic la așteptările tale, și, spunând acestea, Gabi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Estera își dădu seama, deși cam târziu, de efectul pe care îl avuseseră cuvintele ei. O apucă pe Gabi de braț și o întoarse cu fața către ea. Așa cum stăteau tăcute, fiecare uitându-se în ochii celeilalte, mânia li se domoli. Estera observă în ochii expresivi ai surorii ei un zbucium cumplit, pe care n-avea să-l mai uite toată viața.

— Iartă-mă că ți-am vorbit așa, Gabi.

Esterei îi era groaznic de rușine de ea însăși.

— Îmi dau seama că te-am rănit.

Trecură câteva clipe până ca Gabi să poată răspunde.

— Într-un fel, nu pot să te judec prea aspru, Estera, spuse ea, vorbind rar. Problema e că trebuie să aflu care este adevărul și pentru ce ne-am născut pe lume, iar eu sunt prea încăpățânată ca să mă mulțumesc cu sfaturile altora. Trebuie să aflu de una singură. La revedere, Estera.

Se aplecă spre sora ei și o sărută ușor pe obraz.

— Și tu să mă ierți pe mine că ți-am vorbit așa cum ți-am vorbit. Mi-ai fost o soră bună. Numai că tu ești atât de pură și sfântă... Cum să mă aștept să înțelegi frământările unei păcătoase ca mine? Poate că, într-o bună zi, o să-L întâlnesc și eu pe Dumnezeul tău, acum însă...

Nu reuși să-și termine propoziția și ieși din cameră plângând.

Gabi n-o mai văzu pe Estera în dimineața aceea, înainte de a pleca la Knoxville cu Rachel. Mătușa ei încercă să vorbească cu ea la micul dejun, însă Gabi nu avea chef de confidențe.

Andreea era deja acolo când ajunseră la apartament în după-amiaza aceea. De cum intră Gabi în bucătărie, prietena ei simți că acel zid care le despărțise de la începutul semestrului se topise cum se topește zăpada într-o zi caldă de vară.

„*Dragă Larry*, scria Andreea mai târziu în acea seară, *am vești bune! Gabi s-a întors din vacanță la fel de exuberantă și de drăgălașă cum o știi. Acum Rachel va fi cea lăsată pe dinafară.*

O să vadă și ea cum m-am simțit eu atâtea săptămâni la rând. Ai avut dreptate când mi-ai spus să am răbdare. Gabi deja mi-a zis că vrea să vină la noi în vacanța de vară. Zice că nu mai suportă să stea prea mult timp pe-acasă. S-a dat, în sfârșit, pe brazdă. Treci pe la noi prin vizită când poți. Iar dacă nu ai timp, atunci fă-ți planuri pentru o vacanță de vară minunată – Paris, Roma, Veneția, poate chiar și România! Dar, mai mult decât atât, pregătește-te să o întâlnești pe Gabi cea eliberată. Cred că are să te ia prin surprindere până și pe tine. Gabi, când își propune să facă ceva, se implică cu trup și suflet! Noapte bună! Ce fericită sunt! Andreea."

capitolul 19

Absolvirea

Mary privi cum fiica ei primea diploma și își șterse lacrimile care o podideau. Rachel absolvise șefă de promoție și fusese deja admisă la medicină. Oscilase între Drept și Medicină, dar în final o alesese pe a doua. Avea să rămână la aceeași universitate, pentru că voia să fie aproape de mama ei.

— Mâine e rândul tău, spuse Rachel către Estera, în timp ce goneau spre casă.

— Iar anul viitor e rândul meu, adăugă Gabi, gânditoare, asta numai dacă pot să-mi termin toate cursurile la timp, dar, acum, că mi-am schimbat specializarea principală, s-ar putea să dureze un an de la Crăciun.

Se hotărâse să devină asistentă socială. Mătușa și sora ei răsuflaseră ușurate că renunțase la visul ei de a deveni actriță, însă Rachel nu prea era sigură care era de fapt motivul pentru care Gabi făcuse această schimbare. Încă avea ca specializări secundare Teatrul și Artele Plastice și era implicată în aproape toate activitățile studențești posibile.

— Absolvirea mea o să fie peste doi ani, interveni Andreea.

Fusese invitată să petreacă o săptămână cu Gabi la Tiny Gap. După vacanța de la mijlocul semestrului, cele două fete deveniseră mai apropiate ca niciodată. Erau aproape

nedespărțite, iar acum, își plănuiau bucuroase vacanța de vară pe care aveau să o petreacă împreună.

Larry le vizitase o dată într-o vacanță de mijloc de semestru și lucrurile păruseră să fie aproape neschimbate, ca de obicei. Aproape neschimbate, remarcase Rachel, însă nu exact la fel. Uneori, verișoara ei încă părea cam dezorientată în prezența lui: acum părea circumspectă și cu garda sus, iar în momentul următor îi sorbea cuvintele de pe buze, de parcă erau aducătoare de viață. Cât despre Larry, se purta la fel de dezinvolt și sigur pe sine ca întotdeauna.

Se făcuse târziu când ajunseră în sfârșit acasă, la Tiny Gap. Estera nu reuși să adoarmă prea curând în acea seară. A doua zi avea să fie ziua ei cea mare!

Dimineața următoare, în timp ce se uita cum toți absolvenții intră încolonați pe intervalul dintre rânduri spre podium, lui Mary i se păru că Estera era cu totul deosebită de toți ceilalți, chiar și așa, îmbrăcată în roba neagră și cu toca pe cap.

— Acum ești profesoară în toată regula, îi spuse ea, când se întâlniră pe pajiște, după ceremonie. Felicitări!

— Mulțumesc! Și acum sunt gata pentru plecarea în România.

Ochii negri ai Esterei sclipeau de încântare la gândul plecării acasă.

Mătușa ei se încruntă puțin.

— Gabi are să se simtă tare singură fără tine, spuse ea.

— Dar te va avea pe dumneata, mătușă Mary, îi reaminti Estera. Ești ca o mamă pentru ea. Se va deschide față de tine la fel cum s-ar deschide și față de mine. Și o mai are și pe Rachel. În ultimul timp, ea e mai apropiată de Gabi decât sunt eu. Și, oricum, se pare că n-o să mai vină pe-acasă mult timp de-acum încolo.

Pe Mary o duru foarte tare s-o audă pe Estera vorbind cu atâta răceală în glas.

— Totuși, tu ești cea mai apropiată de ea, o mustră ea.

— Domnul va avea grijă de Gabi, dacă eu voi face voia Lui, mătușă, răspunse Estera. Și, în orice caz, probabil că rugăciunile mele au să-i fie mai de folos decât orice altceva aș face eu pentru ea. Însă, de plecat în România, *trebuie* să plec.

— Trebuie?

— Da. Știu că asta e voia lui Dumnezeu și, în afară de asta, mi-a ajuns până peste cap lupta cu cortina de catifea.

— Și ce planuri ai, mai concret?

Estera se îmbujoră un pic înainte de a-i răspunde.

— Nu sunt foarte sigură. Am câteva alternative.

— Cum ar fi?...

Estera trase aer adânc în piept.

— Una ar fi să mă căsătoresc; alta ar fi să mă angajez ca traducător la vreo organizație misionară; iar a treia posibilitate ar fi să lucrez ca profesoară de engleză.

— Ce tot spui tu acolo, Estera?

Estera tresări și întoarse capul. Gabi și Andreea erau chiar în spatele ei.

— Vorbeam despre faptul că vreau să merg în România.

— Nici nu mă mir, spuse Gabi, râzând. De ani de zile vorbești despre asta. Când ți-ai propus să pleci, și ce ai de gând să faci când ajungi acolo?

— Sper să plec în toamna asta, dacă se va putea. Cât despre ce am să fac, odată ajunsă acolo, încă nu m-am hotărât.

— Probabil că o să mergi să-i ajuți pe prietenii ăia ai tăi, spuse Gabi țâfnoasă.

— Poate. Sau poate că o să fiu traducătoare pentru vreo organizație misionară.

— Ei, orice cale ai alege, eu îți urez succes! Mă bucur pentru tine, Estera. Vreau să te știu fericită. Gabi se aplecă și o îmbrățișă pe sora ei.

— Felicitări! se auzi o voce gravă în spatele ei. Malcolm Morgan și sora lui își făcuseră loc prin mulțime și acum așteptau să dea mâna cu proaspăta absolventă.

Estera o îmbrățișă pe Marion și se întoarse apoi să dea mâna cu Malcolm. Rachel observă că el avea un aer foarte sobru, ca și cum ar fi vrut să arate că nu era deloc de acord cu toată această ceremonie de absolvire. Observă, de asemenea, că verișoara ei se îmbujorase și se întrebă ce ar fi putut să însemne asta. Să-i placă ei de un bărbat ca el? Mary se gândi că ar fi fost frumos din partea ei să-i invite la mica petrecere pe care o organizase la Marjorie, însă ei refuzară.

Estera îi conduse până la mașină. Când Malcolm urcă la volan, scoase capul pe fereastră și îi făcu semn să vină mai aproape. Ea făcu câțiva pași către el, pe jumătate îngrozită de ceea ce ar fi putut să o întrebe.

— Ai reușit cumva să te hotărăști ce răspuns să-mi dai? întrebă el pe tonul lui tărăgănat și calculat.

Estera roși teribil.

— Nu știu încă răspunsul, spuse ea încet.

— Pot să mai aștept puțin, însă nu chiar până în august, spuse Malcolm în șoaptă. Până pe 1 septembrie trebuie să fiu în România. Dacă ne vom căsători (vorbea atât de calm, încât Esterei i se părea că el era aproape convins că ea avea să-i spună *da*) vei avea nevoie de ceva timp pentru a le cunoaște un pic mai bine pe fetițe, și pe mine, bineînțeles, înainte de a pleca într-o țară nouă, spuse el, schițând un zâmbet. Așa că, te rog, dă-mi un răspuns până la începutul lunii iulie. În fond, ai avut la dispoziție săptămâni întregi.

Estera încuviință, iar el porni motorul. Marion privi la ea, zâmbind cu subînțeles și îi făcu cu mâna, în timp ce se îndepărtau.

„N-am avut decât șase săptămâni în plus, își spuse ea în timp ce urmărea jeep-ul Cherokee cu privirea. Ah, Doamne, trebuie să-mi arăți ce am de făcut."

Mary observă că nepoata ei era îngândurată când se întoarse și se alătură din nou grupului care o aștepta pe pajiște.

Spera din toată inima ca Estera să nu facă un lucru nesăbuit cu convingerea că alegea ceea ce ar fi vrut Dumnezeu.

În după-amiaza aceea, Marjorie Porteous, care era patroana pensiunii din Tiny Gap, dădu o petrecere în salonul restaurant în cinstea celor două absolvente. Fusese plecată timp de doi ani în Texas, ca să aibă grijă de mama ei, care era bătrână, și tocmai se reîntorsese în oraș, spre bucuria tuturor.

Oamenii se simțeau foarte bine și era mare veselie. Gabi părea să fie la fel de jovială ca de obicei. Hotărâse să nu lase ca sentimentele ei personale să strice această zi frumoasă. Andreea era și ea acolo, simțindu-se destul de aiurea în cea mai mare parte a timpului, deși Mary, cel puțin, făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a o face să se simtă binevenită. Hugh trecuse și el pe-acolo și stătuse în jur de-o oră. Pentru prima dată după mult timp, părea să fie mai înviorat. Aaron încă nu se întorsese de la studiile post-universitare. Lui Mary îi era dor de chipul lui plăcut și de comentariile lui pline de entuziasm. Se atașase tare mult de nepotul lui Hugh în ultimii câțiva ani.

Rachel îl invitase pe tatăl ei la petrecere, însă el refuzase, spunând că prezența lui avea să creeze tensiuni. În momente ca acestea, îi era dor de el. Venise la ceremonia ei de absolvire de la Universitatea din Tennessee cu o zi în urmă, iar apoi le scosese pe fete în oraș și le tratase la un restaurant select.

Aaron sosi la câteva zile înainte ca Gabi să plece spre Indianapolis. Trebuia să plece aproape tot atunci în Germania, unde urma să lucreze pentru teza lui de doctorat. Spre frustrarea și dezamăgirea lui, Gabi îl evita de parcă ar fi avut ciumă. Însă, în seara de dinaintea plecării lui, Hugh le invită pe fete și pe Mary la el acasă la un grătar. Și, în timp ce ceilalți pregăteau mâncarea, Aaron reuși să schimbe câteva vorbe cu Gabi.

— Cum îți mai merge? o întrebă el, încercând să deschidă o conversație.

— Bine. Îmi merge bine.

Era destul de clar că Gabi nu avea chef să discute mai mult.

— Stai un pic, spuse Aaron, tăindu-i calea și uitându-se la ea. Ce se petrece cu tine? Mă tratezi de parcă aș avea vreo boală contagioasă. Nu mi se pare deloc corect, Gabriela.

Gabi își ridică bărbia în vânt și spuse:

— Vara trecută ai fost un pic cam insistent. Am avut impresia că îmi cam monitorizezi mișcările și nu mi-a plăcut deloc.

— Deci așa ți s-a părut, care va să zică.

Aaron își propusese să nu își piardă cumpătul, însă atitudinea ei îl enervă și nu putu răbda să nu-i răspundă.

— Ei bine, am să-mi fac un scop în viață din a încerca să nu mai repet greșeala asta. Numai că – iar aici glasul lui se schimbă – nu mi-am închipuit niciodată că ai putea să fii nepoliticoasă. Încăpățânată, poate, dar de-a dreptul nepoliticoasă?

Gabi îl privi lung.

— Iartă-mă. N-am nimic cu tine personal. Numai că nu pot să suport să fiu monitorizată și ținută din scurt. Încerc să-mi găsesc propria cale în viață, și nu mi-e deloc ușor.

Aaron încuviință și își spuse că poate o judecase prea aspru.

— Eu vreau să-ți fiu prieten, nu dușman, îi spuse el cu un zâmbet cald. Nu suport să am dușmani. Așa că, hai să dăm mâna și să facem pace, spuse el și-i întinse mâna.

Gabi zâmbi și dădu mâna cu el.

— Cine ar putea să se supere pe tine prea mult timp, Aaron Gardner?

— Uite, se pare că tu ai putut să fii supărată pe mine timp de douăsprezece luni.

Gabi se înroși.

— Iartă-mă! O să încerc să nu mă mai supăr pe tine niciodată.

— Ai grijă, că am să-ți aduc aminte de ce ai spus.

— Bine, dar, în cazul ăsta, și tu trebuie să ai grijă să nu mă provoci.

— Probabil că n-am să te văd destul de des ca să te pot provoca, spuse Aaron puțin melancolic.

Gabi se înroși.

— Cât timp o să fii plecat în Germania? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Aproape toată vara, însă am să trag o fugă și prin România pe la mijlocul verii, ca să încerc să dau de câteva rude și să îmi mai exersez româna.

— Serios? Și eu o să fiu prin Europa timp de o lună pe la sfârșitul verii.

— Aha! Atunci, poate că o să ne întâlnim pe-acolo.

— Da, sigur! Poate că o să ne întâlnim pe la vreo discotecă prin Paris sau pe la vreun bar prin Roma, spuse Gabi sarcastic. Apoi își mușcă buza.

Aaron nu răspunse nimic, însă în ochii lui se citea tristețe. I se părea că, în mod straniu, îi făcea plăcere să-i arate latura ei cea mai urâtă.

Gabi observă reacția lui, și adăugă repede:

— Dacă ajungi prin România, sunt sigură că mătușa Ana s-ar bucura mult să te întâlnească, dacă treci prin Ploiești. Stai numai puțin, să-ți scriu adresa ei pe ceva.

Chipul lui Aaron se lumină când văzu că scoate din gentuța ei o foaie de hârtie.

— Mulțumesc, îi spuse el când primi de la ea bucata de hârtie cu adresa. O să încerc să o vizitez dacă trec pe-acolo.

Tocmai atunci, Hugh veni să îi anunțe că grătarul era gata, așa că nu mai avură timp de alte conversații.

Curând sosi și ziua când Gabi trebuia să plece la Indianapolis. În ultimele câteva săptămâni, Estera încercase de câteva ori să se apropie mai mult de sora ei. Însă, se părea că întotdeauna o lua pe Gabi în răspăr. Iar Andreea era aproape întotdeauna prin preajmă, ceea ce făcuse ca orice discuție

în particular să fie practic imposibilă. Însă acum, când își luau rămas bun, Estera simți lacrimile de pe obrajii lui Gabi. Câteva clipe, cele două surori rămăseseră îmbrățișate, iar Andreea, privindu-le, se întrebă dacă fratele ei nu făcuse totuși o greșeală atunci când îi spusese după vacanța de Crăciun: *„Ia, să o scoți pe Gabriela din familia ei o bucată de timp, să vezi ce bine o să-i prindă! O să fie cu totul alt om."* Numai că, își spuse Andreea, Larry nu le întâlnise de fapt pe sora și pe mătușa lui Gabi. După o săptămână petrecută la Tiny Gap, ajunsese la concluzia că, deși Mary și Estera și toți prietenii lor erau cu siguranță rătăciți și limitați groaznic de mult de convingerile lor religioase, totuși, sinceritatea lor strălucea în toate aspectele vieții lor. Acum o înțelegea mai bine pe Gabi și își dădea seama de ce îi fusese atât de greu să se rupă de felul în care fusese crescută.

Însă, în timp ce goneau cu mașina spre Nord, Andreea observă la prietena ei o schimbare evidentă. De când porniseră și până parcaseră în fața conacului de cărămidă, cu două etaje, din suburbia orașului Indianapolis, Gabi fusese aceeași fată mereu veselă și plină de viață care li se cuibărise tuturor în inimă în urmă cu numai douăsprezece luni.

capitolul 20

Estera cântă din nou

La început, după plecarea surorii ei, Estera era aproape inconsolabilă. Gabi îi scria din când în când, însă nu spunea nimic important, ceea ce o făcea pe Estera să se îngrijoreze și mai mult pentru starea ei. Dar săptămânile trecură iute ca gândul, iar Estera începu să se îngrijoreze pentru alte probleme. În fiecare zi se ruga Domnului să-i arate un semn prin care să știe cum să-i răspundă lui Malcolm Morgan. Era foarte conștientă de faptul că nu-l iubea, însă, așa cum spusese Marion, poate că lucrurile aveau să se petreacă invers – „mai întâi căsătoria, iar apoi dragostea". Multe fete puseseră la încercare acest principiu și nu regretaseră, așa că, de ce n-ar fi încercat și ea?

Estera primi din nou invitația de a lucra la prăvălia familiei Mercer, iar mătușa Lucy considera aproape de la sine înțeles că avea să petreacă din nou vara împreună cu dânsa. Însă Estera nu ar fi suportat să fie prea aproape de Marion și de fratele ei, atâta timp cât era încă atât de nehotărâtă și cu inima atât de împărțită. Preferase să lucreze la pensiunea lui Marjorie Porteous și să petreacă serile lungi de vară cu mătușa ei pe veranda lor cu vedere înspre munți. Aceasta avea să fie ultima ei vară în America, și voia să și-o petreacă la Tiny Gap.

Într-o după-amiază de sfârșit de iunie, Estera era pe verandă când văzu o mașină Lexus parcând în fața casei lor.

— Domnişoara Estera Popescu? întrebă un domn îmbrăcat bine, coborând din maşină.

Estera se ridică de pe scaun.

— Da, eu sunt Estera Popescu, îi răspunse ea străinului, dându-şi după ureche un cârlionţ rebel.

— Numele meu este Justice Hannigan. Nu cred că îţi mai aminteşti de mine!

Estera îl cercetă mai atent cu privirea pe noul venit. Figura îi părea puţin cunoscută.

— Eu sunt impresarul care te-a rugat să cânţi la concertul de la Indianapolis, acum vreo trei ani de zile. Mai ţii minte?

Inima Esterei începu să bată cu putere pe sub bluziţa ei roz pal.

— Da, ţin minte concertul, răspunse ea cât de calm putu.

Cum ar fi putut să uite vreodată acel concert?

— Ei bine, avem din nou nevoie disperată de tine, Estera. Numai că, de data asta, este vorba despre un concert la Knoxville, care, dealtfel, nici nu e foarte departe de-aici. Am reuşit în cele din urmă să dau de tine prin Ron Atwood.

Estera se făcu roşie ca focul, dar aşteptă să vadă ce avea să urmeze.

— Am încercat să îl rog pe Len să-mi dea adresa ta, însă el a refuzat categoric. S-a schimbat mult, să ştii.

Estera îl privi lung.

— Da, continuă bărbatul, râzând scurt, acum e într-un soi de hibernare. Când i-am pomenit de tine, s-a închis ca un arici. A zis că el nu vrea să aibă nimic de-a face în a te încuraja să cânţi pentru concertul meu. Însă Ron a fost puţin mai abordabil, deşi nu foarte mult. Aşa că, iată-mă aici. Eram în trecere prin zonă şi m-am gândit că ar fi mai bine să trec să te rog personal, decât să te sun la telefon.

— Nu vreţi să intraţi înăuntru? îl întrebă Estera.

— Bine, probabil că putem vorbi mai bine înăuntru.

Estera îl conduse în sufragerie, îi aduse un pahar cu Sprite şi se aşeză pe un scaun în faţa lui. Spera să nu zăbovească prea mult, pentru că era singură acasă în acea după-amiază.

Justice Hannigan îşi drese glasul.

— Am înţeles că ai fost tare bolnavă acum câţiva ani şi că ţi-ai întrerupt cariera muzicală. Este adevărat?

Estera dădu din cap în semn că da.

— Avem nevoie disperată de cineva care să preia un concert care are loc peste vreo zece zile, continuă bărbatul. E cam din scurt, ştiu, se scuză el, văzându-i consternarea, dar te-ai descurcat atât de frumos data trecută, încât sunt convins că ai să te descurci foarte bine şi de data asta.

— Nu, domnule Hannigan, spuse Estera pe un ton foarte hotărât. Nu pot să primesc. N-am mai cântat într-un concert de câţiva ani de zile şi mi-am ieşit din voce.

Justice Hannigan se lăsă pe spătarul scaunului, îşi aşeză picioarele lungi unul peste altul şi o cercetă cu privirea pe tânăra din faţa lui. Era îmbrăcată total fără gust, deplorabil, îşi spuse el, dar era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Iar glasul ei, chiar şi atunci când vorbea, te ducea cu gândul la o ciocârlie sau la o privighetoare.

— Numai de data asta, te rog, o imploră el.

Estera dădu din cap şi spuse:

— Probabil că nu mă înţelegeţi, dar i-am promis lui Dumnezeu că n-am să mai cânt în concerte, explică ea.

— Înţeleg, spuse Justice gânditor.

Apoi zâmbi.

— Poate că, totuşi, promisiunea ta nu se referea la cazurile urgente, cum e acesta. Acum este vorba de un caz de excepţie; n-am să-ţi cer să cânţi la mai mult de un concert. Va fi bine plătit şi va fi o mare binecuvântare pentru mulţi oameni, sunt sigur. Iar de data asta... – şi se aplecă şi-i spuse confidenţial – n-o să-ţi mai impunem să porţi o rochie cu care nu eşti de acord. Şi vei putea să cânţi în stilul tău, aşa cum ai cântat în acea

primă seară de concert. Aşa că nu te îngrijora şi gândeşte-te bine. Uite cartea mea de vizită. Dă-mi un răspuns mâine seară.

În timp ce maşina se îndepărta, Estera oftă din adâncul sufletului. Se rugase pentru un semn. Oare ăsta era semnul pe care îl aştepta? Iar dacă da, atunci în ce direcţie o îndruma? Oare încerca Dumnezeu să-i spună să cânte din nou? Sau, dimpotrivă, poate ăsta era un semn că trebuie să fugă de ispitele Satanei?

Până se întoarse Mary acasă, Estera era într-o stare de totală confuzie. Îi spuse mătuşii ei despre oferta pe care o primise. Mary ridică din sprâncene, dar nu comentă foarte mult.

— Spune, dumneata ce crezi, mătuşă?

— Cred că aici va trebui să hotărăşti singură, draga mea Estera. Mi-aş asuma o răspundere mult prea mare dacă te-aş influenţa într-un fel sau altul. Dar părerea mea e că ar trebui să te rogi, şi să nu refuzi din start.

Aşadar, Estera se rugă, ore în şir, însă nu fu cu nimic mai lămurită în ceea ce priveşte răspunsul pe care trebuia să-l dea. Se duse în vizită până la domnul Hugh, sperând să primească vreun sfat de la vechiul ei prieten, dar constată că era plecat şi că avea să se întoarcă doar peste o săptămână. Iar partea cea mai neplăcută era că îşi dorea foarte mult să accepte invitaţia, însă îi era groaznic de teamă.

— Dacă o să cânt, ai să vii cu mine, mătuşă Mary? o întrebă în acea seară, după ce strânseră vasele de la masa de seară.

— Da. Bineînţeles că am să vin!

— Atunci cred că am să încerc încă o dată, măcar de data asta.

Mary zâmbi, văzând-o pe nepoata ei îndreptându-se spre pianul cu coadă. De câţiva ani nu mai pusese mâna pe el. Curând, glasul ei frumos umplu toată casa. Justice îi spusese că nu conta ce piese voia să cânte, putea să pună şi câteva cântări româneşti, dacă voia. Şi avea să fie numai o singură seară de concert. Doar una şi gata. Erau într-o situaţie atât de grea, încât

ar fi acceptat să cheme pe oricine, însă ea fusese de departe persoana cea mai potrivită la care se gândiseră să apeleze. Şi îi promisese o mie de dolari. Estera îşi şi imagina suma de bani în mână. Avea nevoie disperată de fonduri dacă voia să meargă în România în toamna aceea.

După mai mult de o oră de repetiţii la pian, Estera se duse la telefon şi formă numărul lui Justice. El fu nespus de bucuros când auzi răspunsul ei. Va veni s-o aducă el cu maşina, îi spuse. Ea îl asigură că nu era nevoie.

O săptămână mai târziu, Estera era într-una dintre cabinele unei mari săli de concerte din Knoxville. Îşi adusese rochia albă, cea pe care o cumpărase împreună cu Betty Cripps, şi cea care, sincer vorbind, îi plăcea ei cel mai mult. Era simplă şi totuşi elegantă şi o făcea să arate ca un înger. I se păru că Justice ridicase din sprâncene puţin când o văzuse în vechea ei ţinută, dar nu făcu niciun comentariu.

Estera se privi în oglinda cea mare. Hotărâse să-şi prindă părul în coc, aşa cum şi-l prindea de obicei, şi îi dădu voie fetei care o ajuta să se aranjeze să-i prindă în părul ei negru şi ondulat un trandafir alb. Privind la chipul din oglindă, o năpădeau un noian de sentimente. Şi-l aducea aminte pe Ron, privind-o cu admiraţie, îşi amintea aplauzele mulţimii şi acel fior cald pe care îl simţise văzând că lumea o iubeşte şi o adoră. Era la fel de frumoasă, îşi spuse ea, şi rămăsese aceeaşi fată simplă, Estera Popescu, neschimbată. Sau nu era aşa, oare?

Când păşi pe scenă, încă se întreba cine era ea de fapt. Publicul o întâmpină cu aplauze furtunoase. Timp de o jumătate de oră, Esterei i se păru că fu transportată într-o altă lume. Îşi auzi glasul, bogat şi plin, răsunând în toată sala. Văzu persoane din sală ştergându-şi lacrimile, observă cum alţii priveau transfiguraţi, cu ochii pironiţi la chipul ei.

În timpul pauzei, fu rugată să spună câteva cuvinte. Ea povesti publicului despre boala pe care o avusese în urmă cu câţiva ani, despre hotărârea ei de a refuza orice ofertă de concert

de atunci încoace şi despre chemarea pe care o simţea către ţara ei natală. Acesta avea să fie ultimul concert în America, era sigură.

Când începu să cânte din nou, Estera se simţi eliberată... liberă... era ea însăşi: o fată modestă, cu un talent dat de Dumnezeu. Cântă despre harul lui Dumnezeu, despre dragostea Lui pentru păcătoşi, despre puterea Lui de-a elibera. Când acordurile ultimei cântări se stinseră, în sală se aşternu o linişte deplină. Justice nu făcuse nicio chemare ca oamenii să vină în faţă, aşa că fu mirat când o tânără se ridicase, venise în faţă, îngenunchease şi începuse să plângă înaintea Domnului. După ea, mai veniră şi alţii, probabil vreo douăzeci, şi din toată sala se auzeau suspine. Pentru Estera, aceasta era o răsplată mult mai frumoasă decât aplauze pentru bis sau chemări la rampă.

Justice o întâmpină la uşa cabinei. Îi strecură în mână un plic.

— Am pus încă cinci sute pentru România, îi şopti el. Domnul să te binecuvânteze, Estera, şi să te răsplătească pentru că ai acceptat să vii în seara asta, deşi cred că deja ai simţit că Domnul te-a răsplătit.

Estera încuviinţă şi rămase fără cuvinte.

— Iar, continuă el, dacă în România vei simţi vreodată că ţi se închid căile, nu uita, şi în ţara asta este nevoie de tine. Dacă vei reuşi să nu-ţi pierzi capul, ceea ce mi-e teamă că e un lucru rar pentru tinerii care devin celebri, dacă sunt împinşi prea repede sub lumina reflectoarelor, atunci vei fi o cântăreaţă creştină deosebită.

Estera dădu din cap în semn că nu.

— Şi pe mine m-a furat valul, de aceea...

— De aceea ţi-e teamă să mai lupţi, vrei să zici, îi continuă Justice propoziţia în stilul lui direct.

Estera făcu ochii mari şi se uită la el.

— Numai că trebuie să ştii sigur că asta e voia Domnului, îi spuse el înainte să plece. Ai mare grijă. Noapte bună, Estera, şi la revedere.

Când plecă de la concert, Estera era uluită. În acea seară n-ar fi putut rezista să facă acele lucruri pe care le făcea de obicei după concertele ei: întâlnirea cu publicul, oferte de contracte şi aşa mai departe. Nu că nu s-ar fi găsit impresari care să o abordeze după un astfel de concert, îşi spuse ea, zâmbind în sinea ei. Se mirase tare mult de reacţia lui Justice. Poate că fusese numai o reacţie emoţională la cântările ei din acea seară. Însă el nu dădea impresia unui om care se ghidează după sentimente. Îl etichetase drept un om de afaceri insensibil, care se întâmpla să fie şi religios. Însă se părea că se înşelase.

Mary observă că nepoata ei e epuizată, aşa că nu spuse prea multe în drum spre casă. Observă, de asemenea, expresia de mulţumire de pe chipul ei frumos. Avea ochii închişi, şi pe buze i se contura un uşor zâmbet, aşa cum stătea rezemată pe banchetă.

Când ajunseră, în sfârşit, la Tiny Gap, era trecut de miezul nopţii. Tocmai îşi turnaseră ceva de băut când se auzi telefonul.

— Pe tine te caută, Estera, îi spuse mătuşa ei, înmânându-i receptorul.

— Estera, nu o să te ţin prea mult, numai că voiam să-ţi spun că te-am văzut la televizor, spuse un glas melodios de la celălalt capăt al firului.

Sperase să audă glasul lui Ron, aşa că fu puţin dezamăgită. Trebui să se concentreze câteva clipe până să-şi dea seama că vorbea cu vărul lui Ron, Len.

— Voiam să-ţi spun că te-am urmărit în seara asta, continuă glasul. Nu intenţionasem să mă uit. Am refuzat să-i dau numărul tău de telefon lui Justice. Probabil că ţi-a spus chiar el. Asta pentru că simţeam că te-am împins în lumea concertelor creştine pentru propriul meu câştig. Voiam să devii celebră pentru ca eu, apoi, să primesc laude pentru că te-am ajutat să te lansezi. A fost foarte urât din partea mea. Te rog să mă ierţi.

Estera se uită la receptorul pe care îl ţinea în mână şi rămase fără cuvinte. Îi pierise glasul.

— Însă, continuă Len, te-am văzut și te-am auzit în seara asta. Ai fost pur și simplu tu însăți, și tot ce pot să-ți spun este că Domnul te-a folosit mai mult decât ai să știi tu vreodată.

Glasul i se înecă de lacrimi. Oare juca din nou teatru, ca de obicei? De data asta nu credea că putea fi vorba despre așa ceva.

— Sigur că te iert, Len, îi spuse ea încet, și îți mulțumesc că m-ai sunat în seara asta.

— Și, Estera, te rog, roagă-te în legătură cu hotărârea ta de a...

Se opri brusc. Avusese de gând să îi spună aceleași cuvinte pe care i le spusese și Justice mai devreme. Însă ce drept avea el să dea cuiva vreun sfat?

— Noapte bună și Domnul să te binecuvânteze.

În acea seară, în timp ce Estera încerca în zadar să adoarmă, gândul îi era nu la Len, ci la vărul lui. Acest concert îi răscolise din nou amintirile trecutului. Iar Ron, la rândul lui, aflat la trei sute de mile depărtare, retrăia și el acele luni atât de încărcate de evenimente, când el și frumoasa lui româncă petrecuseră atât de mult timp împreună.

Căci nu numai Len se uitase în acea seară la televizor, când tânăra cântăreață româncă dăduse concert. Deși își propusese, pentru binele lui, să nu se uite, Ron se trezise cu ochii lipiți de televizor, admirând, ca întotdeauna, frumusețea și grația uluitoare a cântăreței și blândețea glasului ei angelic. Poate că, își spuse el, Estera își găsise, în sfârșit, locul potrivit. Și dacă nu avea să plece în România, poate că, totuși, el mai avea o șansă!

Dar bucuria de a o revedea fusese amestecată cu amarul durerii lui sufletești. Văzând-o, își aduse aminte mai bine ca niciodată despre acea prăpastie care încă îi despărțea. Ea Îl cunoștea pe Dumnezeu, și-L iubea. El nu. Încercase, Dumnezeu știa cât încercase, însă degeaba. Încă orbecăia în întuneric, încă nu era convins în adâncul sufletului lui că ar fi avut nevoie cu

adevărat de Dumnezeu pentru altceva decât pentru a o avea pe Estera de soție. Iar la o astfel de faptă nu s-ar fi coborât. Se disprețui numai și pentru gândul care-i trecuse prin minte timp de câteva clipe. Iar dacă ar fi sunat-o în acea seară, n-ar fi făcut decât să-și pună sare pe rană, și poate și pe rănile ei.

Estera, bineînțeles, nu bănuia nimic din toate acestea. Tot ceea ce știa era că Ron Atwood nu o sunase și că, de fapt, era mai bine așa. Se uită la ceas. Era trei dimineața. Oftă adânc. Mai avea un motiv pentru care nu putea să doarmă. Era deja prima săptămână din iulie, și Malcolm Morgan probabil vă aștepta un răspuns de la ea.

Ochii i se opriră la corpul de sertare de lângă pat. Aprinse veioza și se ridică în capul oaselor. Deschizând sertarul de sus, din stânga, scoase un plic mic, alb. Era gata pregătit, cu timbru cu tot – un simplu „nu", care avea să încheie toată povestea. Dar oare avea să aibă inima împăcată dacă l-ar trimite? Ceruse un semn. Oare îi răspunsese Dumnezeu prin această invitație să cânte la concert? Iar dacă da, atunci în ce direcție o îndruma acest semn – spre reluarea carierei muzicale, spre a merge să lucreze în draga ei țară, România, sau spre a face un bine pe lume, purtând de grijă celor două copile fără mamă și acestui bărbat care, în mod clar, Îl iubea și Îl slujea pe Domnul din toată inima lui?

Estera întoarse plicul pe o parte și pe alta nehotărâtă. De ce ținea morțiș să se întoarcă în România, se întrebă. Pentru a scăpa de *cortina de catifea*, bineînțeles. Imaginea de regină pe care o zărise în oglinda din cabină înainte de concert nu o lăsase tocmai rece. Și nu îi scăpaseră nici privirile pline de admirație ale lui Justice și ale echipei lui. Iar aplauzele cu care o întâmpinase publicul pe scenă fuseseră aproape asurzitoare. Dumnezeu o păzise în acea seară de firea ei pământească, însă, după un timp, era sigură că mândria ar fi biruit-o.

Înșfăcă plicul și îl rupse în două. Apoi, scoțând o foaie de caiet, începu să scrie. Nu apucase să scrie decât „*Dragă*

Malcolm", când lăsă din mână pixul şi dădu din cap. Întinse mâna spre întrerupătorul veiozei. Putea să mai aştepte puţin, nu-i aşa, ca să fie absolut sigură. Apoi îi veni în minte chipul plin de pace al lui Marion. Îşi dorea şi ea acea pace pe care o avea prietena ei şi ar fi dat aproape orice ca să o capete. Se cutremură. Oare chiar ar fi dat orice? Ce gând era ăsta?

Se uită la tavan. Îşi dorea să poată auzi clar glasul lui Dumnezeu, aşa cum îl auzise Samuel odinioară. Doar El făgăduise să-i călăuzească pe copiii Săi fără greş, ştia bine. Luă din nou pixul în mână.

„Ah, Doamne, şopti ea în timp ce începu din nou să scrie, orice hotărâre aş lua, mi-e atât de teamă să nu ies din voia Ta. Dacă nu vrei să mă căsătoresc cu acest om, şi dacă încredinţarea mea că acesta ar fi pasul decisiv care să mă despartă cu totul de trecut şi să mă pecetluiască pentru totdeauna ca slujitor al Tău este greşită, atunci Te rog să faci Tu ca această scrisoare să nu ajungă la destinaţie."

Şi spunând „Amin" în tăcerea acelei dimineţi de miez de vară, apucă şi mai strâns pixul în mână. Păsărelele începuseră să cânte sosirea zorilor. Începuse o nouă zi. Trebuia să scrie această scrisoare acum ori niciodată. Începu din nou şi, în zece minute, scrisoarea fu gata. Un simplu „da". Asta era tot. Nu scrisese niciun fel de „te iubesc"; n-ar fi putut să-i spună aşa ceva. Tot ce putuse să spună fu că Dumnezeu păruse să-i arate prin împrejurări că ar trebui să accepte cererea lui în căsătorie.

Estera reuşi, în sfârşit, să adoarmă câteva ore, înainte ca lumina puternică a dimineţii care inunda poalele patului să o facă să se trezească şi să se ridice în capul oaselor. Apoi, deodată, îşi aminti de scrisoare. Se îmbrăcă în grabă, luă plicul sigilat, se duse tiptil până jos şi fugi spre cutia poştală. Puse scrisoarea în cutie, ridică steguleţul roşu şi se întoarse. Soarta îi fusese pecetluită. Când avea să fie doamna Estera Morgan, nu va mai avea ocazia să mai cânte vreodată la un astfel de concert, nici nu va mai avea ocazia să mai poarte vreodată rochii

atât de frumoase, ci avea să fie ferită de ispite între cei patru pereţi ai casei ei şi să aibă pe cineva alături, zi şi noapte, care s-o ferească de ispite şi pericole. Apoi scoase un suspin care îi tăie răsuflarea. Avea să fie soţie şi mamă de-a doua, avea să fie protejată de un bărbat, ce-i drept, dar, din câte îl ştia pe Malcolm Morgan, avea să fie ţinută în frâu de el, din dragoste, spera ea, dar totuşi, într-un frâu. Niciodată n-avea să mai fie liberă, să fie Estera Popescu, care putea să aleagă singură ce să facă.

Se opri o clipă în pragul uşii şi se uită la culmile dealurilor din zare. Apoi îşi ridică bărbia înainte şi deschise uşa de la intrare. Când avea să fie doamna Morgan, nu avea să mai fie vreodată mândră, în rochiile lungi şi negre, în pantofi negri şi cu părul strâns în coc la spate. Mândria ei avea să fie înfrântă odată pentru totdeauna! Iar apoi – ar fi dat orice să fie atât de senină şi liniştită, cum era Marion! Oricum, hotărârea fusese luată, odată pentru totdeauna. Îşi va lua crucea să-L urmeze, indiferent de ce avea să vină.

capitolul 21

Patru iulie

— Estera, ai uitat că azi e 4 iulie?

— Nu prea cred că am chef de sărbătorit, mătuşă, răspunse nepoata pe un ton tânguitor.

Luau micul dejun împreună, doar ele două. Rachel plecase la tatăl ei să petreacă ziua de 4 Iulie împreună cu el. Gabi avea să pornească în călătoria prin Europa. Plecau chiar în după-amiaza aceea.

— N-ai chef de sărbătorit? întrebă mirată Mary.

Estera încă nu se simţea în stare să-i spună mătuşii ei că înbucăturile îi rămâneau în gât şi că nu se putea gândi decât la scrisoarea pe care o trimisese şi care probabil era deja în drum spre destinatar. Ştia că nicio viitoare mireasă n-ar fi trebuit să se simtă aşa, însă acum era prea târziu. Nu putea şi nu voia să dea înapoi. Deja rupsese o logodnă şi făcuse un om bun să sufere. Nu voia să mai facă asta nimănui vreodată.

— De data asta Aaron e plecat, aşa că nu-l putem solicita să ne ducă să vedem focurile de artificii, dar ne-am putea duce pe la domnul Hugh în seara asta, nu?

— Nu prea mă simt în stare să merg în vizită, mătuşă.

Mary nu mai insistă. Bănuia că tristeţea ei avea şi alt motiv decât plecarea lui Gabi. Poate că era din pricina concertului. Păcat, pentru că ce se întâmplase la concertul din seara trecută părea să fie lucrarea Domnului.

— Estera, de ce e ridicat steguleţul de la cutia poştală? întrebă deodată mătuşa ei, privind pe fereastră. Ai uitat că azi nu e poştă?

— Nu e poştă? exclamă Estera mirată.

Scăpă pe masă lingura din mână şi îşi împinse înapoi scaunul. Mary o privi mirată. Oare ce era cu Estera în dimineaţa aceasta?

Estera o zbughi spre uşă, o deschise larg, apoi fugi în curte. Cutia de scrisori nu i se păruse niciodată atât de departe, însă ajunse în sfârşit în faţa ei şi se opri câteva momente să îşi tragă răsuflarea, cu mâinile în şolduri. Apoi o deschise cu grijă şi se uită lung înăuntru. Scrisoarea era tot acolo unde o lăsase cu câteva ore în urmă. Iată că totuşi nu era deja în drum spre destinatar, aşa cum îşi închipuise ea. Înşfăcă plicul şi alergă înapoi spre casă.

Expresia cu care o întâmpină mătuşa ei o făcu să pufnească în râs. Îi venea să strige şi să sară în sus de bucurie. Îl rugase pe Dumnezeu să intervină, iar El intervenise. Dar, stai puţin! Oare de ce îngăduise Dumnezeu ca lucrurile să se întâmple aşa? Ca să o elibereze în ultima clipă sau ca s-o pună la încercare? De fapt, nici nu fusese intervenţia lui Dumnezeu, nu? Fusese numai prostia ei, fiindcă uitase că era 4 Iulie, şi atâta tot. Faţa i se posomorî din nou şi se prăbuşi pe un scaun. Mary tocmai se pregătea să o întrebe ce însemnau toate acestea, când se auzi telefonul. Era Malcolm Morgan.

— Estera, trebuie să-ţi vorbesc personal, începu el pe tonul lui grav, calculat. Mi-ai trimis deja scrisoarea cu răspunsul?

Estera se uită la plicul din mână. I-l trimisese sau nu i-l trimisese? Dădu să spună ceva, însă nu-şi găsi cuvintele.

— Înţeleg deci că încă nu mi-ai scris, continuă Malcolm. Poate că e mai bine aşa. Trebuie să discutăm faţă în faţă despre câteva lucruri, şi asta cât mai curând.

Estera rămase consternată. Tonul îi era oarecum schimbat – mai rece şi mai distant. Ce mai făcuse oare, şi de ce nu îi

putea spune la telefon? Apoi îi veni o idee. Mary îşi dorea s-o întâlnească pe mătuşa Lucy. Ce-ar fi să-i facă o vizită surpriză la Silver Springs şi să împuşte doi iepuri dintr-un foc.

— Bine, Malcolm, o să vin eu la voi, îi spuse ea. O să ajung pe la ora trei după-amiază, e bine aşa?

— Da. Foarte bine. Atunci ne vedem la ora trei.

— Eşti supărat pentru că nu ţi-am dat încă un răspuns? întrebă Estera, încercând cu tot dinadinsul să afle care era motivul pentru care voia să o vadă atât de urgent.

— Nu, nu ăsta este motivul, răspunse el. De fapt, este chiar mai bine că nu mi-ai dat încă un răspuns clar. Mai înainte de toate, trebuie să avem neapărat o discuţie mai lungă.

— Dar mi se pare că te-am supărat, Malcolm. Cu ce-am greşit?

— Chiar nu ştii?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Încercă să se gândească. Îşi aminti de imaginea din oglindă, îmbrăcată în rochia albă, cu părul prins sus şi cu un boboc de trandafir alb cuibărit în buclele negre.

— Nu cumva este... – se bâlbâi ea.

— Este vorba despre acel concert, spuse Malcolm, luându-i vorba din gură. Un vecin de-al meu se uita la televizor şi a venit să mă cheme. Spunea că era aproape convins că fata care lucrase la prăvălia familiei Mercer era cântăreaţa principală de la un concert creştin. Ei bine, noi eram convinşi că e vorba despre o confuzie, aşa că el ne-a invitat să vedem cu ochii noştri. Avusese dreptate. Chiar tu erai, Estera. Iar eu şi Marion am fost foarte şocaţi. Fuseserăm convinşi că ai părăsit felul acesta de viaţă odată pentru totdeauna. Dar se pare că lucrurile nu stau aşa. Ăsta este motivul pentru care trebuie să stăm de vorbă.

— Atunci ne vedem după-amiază, spuse Estera, încercând din greu să îşi ascundă bucuria din glas.

Poate că Domnul îi pregătise o cale de scăpare la care nici nu se gândise.

Vorbi cu Mary, dădură un telefon la mătuşa Lucy şi totul fu aranjat. Estera se duse repede sus să se îmbrace. Era cât pe ce să se îmbrace cu aceeaşi ţinută cu care se îmbrăca de obicei când mergea la Marion, când îi veni o altă idee. Malcolm era un om foarte hotărât. Îi repetase în câteva rânduri că Domnul îi vorbise în mod clar că ea trebuia să fie soţia lui. N-avea de gând să îşi ia vorba înapoi atât de uşor. Probabil avea să îi prezinte vreun ultimatum – urma probabil s-o pună să-i promită că nu va mai cânta niciodată. Dacă avea să devină vreodată soţia lui, calea spre orice lucru de genul acesta avea să-i fie închisă pentru totdeauna.

Estera se încruntă. Ura din tot sufletul genul ăsta de confruntare. Cei din familia ei ştiau foarte bine acest lucru. Dar, totuşi, de cele mai multe ori, se lăsa foarte uşor convinsă de argumentele unor oameni buni, iar Malcolm şi Marion erau oameni foarte buni.

Se îndreptă spre dulap şi zâmbi. Poate că nu avea nevoie de cuvinte. Luă de pe umeraş o cămaşă roz bonbon cu mânecă scurtă şi şi-o puse pe ea. Era foarte decentă şi cu un decolteu cuminte, dar nu era genul de bluză cu care se îmbrăca de obicei când mergea în vizită la familia Morgan. Apoi îşi alese o fustă lungă, înflorată, îşi puse o pereche de sandale albe şi începu să-şi perieze părul. Tocmai şi-l prindea la spate, aşa cum făcuse zilnic de câţiva ani de zile încoace, când îi dădu drumul şi-şi scutură pletele bogate. Ştia că, în afară de imaginea de la televizor pe care o văzuse seara trecută, Malcolm nu văzuse decât una dintre laturile Esterei Popescu. Dacă avea de gând să fie viitorul ei soţ, atunci trebuia să vadă şi cealaltă faţă a ei, în limitele bunului simţ, bineînţeles.

Îşi dădu de-odată seama că încercase să pară pe dinafară ceea ce înăuntru nu era de fapt. Ei îi plăcuseră întotdeauna lucrurile drăguţe şi colorate; dorea mereu să fie elegantă şi să arate bine şi-şi înăbuşise aceste dorinţe, le călcase în picioare, însă – degeaba. Nu aşa avea să scape de mândrie sau de *cortina*

de catifea, își spuse ea. Trebuia să fie o altă cale mai bună, însă nu o găsise încă. Estera își perie temeinic pletele negre ca pana corbului, apoi le lăsă să îi cadă în valuri peste umeri.

„Domnule Malcolm, să te ții bine!" își spuse ea, uitându-se în oglindă. Apoi rămase pe gânduri. Ce voia ea să-i facă bietului om, să-l șocheze și să-l farmece în același timp? Așa ceva nu-i stătea în caracter! Se întoarse la oglindă și, răsucindu-și părul din câteva mișcări foarte bine nimerite, și-l prinse lejer sus, așa cum făcuse cu o seară înainte. Își luă clama ei preferată pe care o avea din România și și-o prinse atent în părul ei des.

„Uite-așa, își spuse ea, în afară de rochia albă și de trandafirii din păr, arăt exact cum arătam aseară."

Își luă gentuța albă și se îndreptă spre ușă; știa clar ce avea de făcut. N-ar fi putut niciodată să fie soția lui Malcolm Morgan! N-ar fi putut să îi promită niciodată ceea ce avea el să o pună să-i promită. N-avea încă nici cea mai mică idee despre ce voia Domnul să-i spună prin concertul de seara trecută. Inima ei tânjea încă după România, însă nu avea de gând să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubea, numai pentru privilegiul de a-și asigura viitorul în patria ei mult iubită. N-ar fi fost cinstit față de Malcolm, față de copilele lui fără mamă sau față de ea însăși. Iar Gabi? Își aminti expresia de pe chipul surorii ei atunci când îi spusese Esterei că avea să îi fie dor de ea dacă avea să plece în România. Asta fusese cu un an în urmă. În douăsprezece luni, Gabi se schimbase mult. Totuși, poate avea nevoie de o soră mai mare pe lângă ea, când avea să se întoarcă din Europa.

Văzând-o pe cum coboară în grabă scările, Mary își spuse că Estera era din nou fata pe care o întâlnise întâia oară.

— Sunt gata! Îmi stă bine așa? întrebă Estera zglobie.

Mătușa îi zâmbi și o sărută pe obraz.

— Să mergem, îi răspunse ea.

Timp de două ore, cât călătoriră până la Silver Springs, Estera îi spuse mătușii totul; sau apoape totul.

— Ai fi fost într-o situație foarte neplăcută dacă ar fi venit poșta azi, Estera, comentă mătușa, după ce nepoata ei termină de povestit.

Estera zâmbi, apoi deveni serioasă.

— Dar încă nu s-a încheiat de tot, spuse ea.

— Domnul are să se îngrijească de toate lucrurile. Ai încredere în El, Estera, o liniști ea, strângându-i ușor mâna.

Mătușa Lucy le aștepta cu o masă copioasă. Era nespus de încântată s-o vadă din nou pe nepoata ei. Estera se scuză înainte ca ceilalți să fi terminat de mâncat.

— Am promis să fiu la familia Morgan până la ora trei, mătușă Lucy.

— Ai grijă ce faci! îi spuse mătușa Lucy, în timp ce o conducea la ușă. Nu știu ce-ai de discutat cu ei, dar ori o să-l farmeci, ori o să-l șochezi pe Malcolm Morgan.

Bătrâna se opri puțin și se uită lung la Estera pe deasupra ochelarilor.

— Nu cumva te-a cerut de soție? întrebă ea fără ocolișuri.

— Da, m-a cerut de soție.

— Și i-ai dat deja răspunsul?

— Încă nu. Tocmai de asta mă duc să vorbesc cu el.

Estera alergă spre mașină. N-avea de gând să spună mai multe.

— Vezi să nu iei o hotărâre pe care s-o regreți mai târziu, Estera, îi strigă Miss Lucy. Și ai grijă la volan! E 4 Iulie azi. Or să fie tot felul de șoferi distrați.

De cum intră pe bine-cunoscutul drum de țară, văzu că Marion deja îi ieșise în întâmpinare pe veranda din față. Urcă încet treptele șubrede de lemn. Cele două fete rămaseră una în fața alteia, privindu-se. Apoi¨, Estera făcu un pas spre prietena ei și o îmbrățișă.

— Ia loc, Estera. Malcom o să vină peste câteva minute.

Tonul lui Marion părea cam lipsit de entuziasm și oficial, ceea ce nu-i prea plăcu Esterei.

În timp ce prietena ei plecă să aducă nişte ceai cu gheaţă, cele două fetiţe ale lui Malcolm o priviră sfioase de la marginea verandei. Estera nu reuşise să se apropie deloc de ele. Nu avea flerul lui Gabi, care atrăgea ca un magnet pe orice băieţel sau fetiţă cu care se întâlnea – la magazin, în parc, în avion şi oriunde se ducea.

Marion veni imediat înapoi cu ceai şi fursecuri de casă. În timp ce-şi sorbeau pe îndelete ceaiul, cele două prietene vorbiră despre vreme, despre fetiţe şi despre cum mergeau treburile la fermă. Minutele se scurgeau unul după altul, iar Malcolm – nicăieri. Estera era din ce în ce mai tensionată. Într-un final, îl auzi venind cu maşina, şi peste câteva clipe urca scările în cizmele de lucru şi salopeta albastră. Privi la chipul lui bătut de griji, la mâinile bătătorite şi înăsprite de la munca pământului. Dar, mai mult decât acestea, citi durerea din ochii lui atunci când o văzu. Era îngrozită gândindu-se ce avea să urmeze. Cum putea ea să-l rănească pe omul acesta? Ce-i drept, era exigent şi sever, însă, pentru el, asta era o formă de evlavie. Iar Marion! O durea inima să o vadă atât de tulburată. Simţea că între ele era o răceală pe care nu o mai simţise niciodată.

Malcolm se aşeză pe un scaun lângă sora lui. Se uită la Estera timp de câteva minute; parcă nu putea să-şi creadă ochilor. Apoi îşi întoarse capul şi scoase un oftat lung, ca din adâncul sufletului. Când, în cele din urmă, îşi întoarse din nou faţa spre ea, Estera nu reuşi să înţeleagă dacă privirea lui arăta milă, admiraţie, mânie la adresa ei sau pur şi simplu faptul că era stânjenit. Era puţin surprinsă. Nu-l crezuse atât de complex.

— Mulţumesc că ai venit atât de prompt, Estera.

Malcolm îşi mângâie barba şi o scrută cu privirea din cap până-n picioare. Estera se simţi foarte prost. Se simţea ca o delincventă juvenilă.

— Nu va fi nevoie să-ţi răpim prea mult din timp. Nu cred că va fi nevoie de prea multe discuţii.

Estera se uită la el nedumerită.

— Vreau să spun, se bâlbâi el, ceea ce am avut de văzut, am văzut. Eu deja mi-am lămurit problema.

— Nu cred că înţeleg prea bine ce vrei să spui, Malcolm, reuşi ea să îngaime, întorcându-se spre Marion pentru încurajare. Însă prietena ei dădu din cap şi nu spuse nimic.

— Nu înţelegi? spuse Malcolm pe un ton foarte mirat. Păi, în cazul ăsta, situaţia este şi mai gravă. Credeam că cel puţin te mustră conştiinţa.

Ochii mari şi negri ai Esterei scânteiau de mânie. Malcolm nu cuteză să-i întâlnească privirea.

— Nu-ţi dai seama cam cum ai arătat aseară? spuse el în barbă, uitându-se în jos, la cizme.

Apoi îi înfruntă privirea.

— Şi chiar nu-ţi dai seama ce fel de semnale trimiţi prin felul în care te prezinţi acum în faţa mea?

În glasul lui se putea citi dezamăgire şi parcă apăruse şi o urmă de dispreţ. Estera tăcea în continuare. Malcolm îşi vârî mâinile adânc în buzunarele de la salopetă. Domnişoara asta nu-i făcea sarcina cu nimic mai uşoară. El sperase că ea avea să izbucnească în lacrimi şi că avea să-l implore s-o ierte.

— Păi, începu el din nou, n-ai auzit aplauzele de-aseară? Vreau să spun că ai arătat ca o...

Nu găsi cuvântul potrivit. În continuare, Estera refuza să-l ajute cu vreo replică. Stătea cuminte, cu mâinile în poală, gata să înfrunte orice avea să urmeze. Frustrarea lui Malcolm crescu la maximum. Se ridică de pe scaun şi făcu doi paşi spre ea. Deschise din nou gura, însă rămase din nou fără cuvinte. Privi neajutorat către Marion şi îi făcu semn să vorbească ea.

— Estera, spuse ea, cu glasul ei dulce acum puţin tăios, doar o idee: nouă nu ne-a venit să ne credem ochilor când te-am văzut pe scenă în rochia aceea lungă şi albă, şi, din nou, nici astăzi nu ne vine să credem ceea ce vedem. Cred că fratele meu este uluit total de felul în care te prezinţi azi. Adică, astăzi ne prezinţi o imagine total diferită: eşti o altă fată decât cea pe

care credeam că o cunoaştem. În fond, după cum ne-ai lăsat să înţelegem, cel puţin pe mine, credeam că te hotărâseşi să părăseşti pentru totdeauna felul acesta de viaţă.

Esterei îi veni mai uşor să i se adreseze lui Marion.

— Te referi la cariera mea muzicală? Şi eu am crezut acelaşi lucru, Marion, îi răspunse ea încet. Timp de trei ani de zile, am refuzat să mai cânt aici în America, spuse ea pe un ton un pic mai hotărât, iar apoi, aşa, din senin, am fost rugată să cânt la un concert în Knoxville. Fusesem atât de nedumerită săptămâni la rând despre cum să-i răspund fratelui tău, încât cerusem un semn de la Domnul. Invitaţia de a cânta a venit exact după ce am cerut un semn. Părea să fie semnul pe care îl aşteptam, însă nu eram sigură încotro mă îndruma. În cele din urmă, am hotărât să merg, şi pentru mine a fost o mare binecuvântare să pot cânta din nou despre Dumnezeu şi despre dragostea Lui.

— Nu numai tu ai cerut un semn, spuse Malcolm, care îşi recăpătase între timp graiul. După ce te-am văzut aseară, am trecut printr-un mare zbucium sufletesc.

Se opri.

— Îmi pare rău, spuse Estera încetişor.

Malcolm privi la fata care stătea înaintea lui, aşezată pe scaun. Privirea îi era pironită în jos. Poate mai bine că este aşa, îşi spuse el. Ochii ei mari şi expresivi îl dezarmau întotdeauna. Era cu siguranţă cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată şi, dacă ştia cum s-o ia, poate că încă mai avea vreo şansă să o câştige de soţie.

Estera se simţi privită şi se foi stânjenită pe scaun. El se întoarse şi se aşeză din nou. Dregându-şi glasul, începu:

— Când te-am văzut la televizor, m-am gândit că poate voiai să mai foloseşti o ultimă ocazie de-a face astfel de lucruri. Mă gândeam că poate ţi-ai spus că aveai să câştigi ceva bani pentru a călători în România sau că, pur şi simplu, cedaseşi în faţa presiunilor. Ştiu că nu eşti chiar atât de puternică şi că te laşi influenţată foarte uşor.

— Sunt destul de puternică să rezist presiunilor tale, domnule Morgan, replică Estera, acum de-a dreptul enervată.

Malcolm se înroşi.

— Am vrut să mă conving personal şi să nu te judec înainte de a şti care a fost situaţia, aşa că te-am invitat astăzi să vii, ca să văd...

Din nou rămase fără cuvinte.

— A cerut Domnului ca, dacă era voia Lui să fii soţia lui, să fii aceeaşi fată simplă, aceeaşi Estera pe care o cunoscusem şi o îndrăgisem în România, explică Marion. Însă...

— Însă eu m-am îmbrăcat cu o bluză viu colorată şi mi-am pus o fustă albă şi sandale albe. Şi-atât.

Malcolm se întoarse s-o privească.

— Dar uită-te cum ţi-ai prins părul! Este...

Se opri şi încercă să-şi găsească cuvântul potrivit.

— E atât de lumesc! reuşi să precizeze.

Estera îl privi cutezător. În dimineaţa aceea chiar se străduise cât putuse să se conformeze exigenţelor lui în ceea ce priveşte prinderea părului, şi asta îi era răsplata!

— Lumesc? Mi l-am prins în coc, ca şi Marion. Nu înţeleg deloc la ce te referi.

Marion veni şi puse o mână pe umărul prietenei ei. Îşi spuse că era timpul să intervină şi să-l scoată pe fratele ei din impas.

— Cred că ai înţeles de fapt la ce se referă fratele meu. Şi nu ţi-ai prins deloc părul ca mine.

Estera o privi o clipă pe prietena ei. Părul ei lung şi blond era prins strâns în vârful capului. Nicio şuviţă nu ieşea din agrafele pe care şi le prinsese foarte bine, fiecare la locul ei. Estera se înroşi toată şi îşi plecă fruntea, ca un copil care a făcut o poznă.

— Astăzi în mod intenționat ți-ai prins părul în felul ăsta, recunoaște. Nu-i așa?

Estera simți că tonul prietenei ei fusese și mai tăios de data aceasta.

— De ce-ai făcut asta, Estera?

Estera se ridică de pe scaun. Îi ajunsese până peste cap. După cum remarcase Gabi de mai multe ori, pe sora ei foarte rar se întâmpla s-o scoată ceva din sărite, dar, și când se enerva, atunci trebuia să te ferești. Ochii ei trimiteau săgeți, și din felul în care respira, se putea vedea că era foarte furioasă. Își puse mâinile în păr. Cu câteva mișcări dibace și scuturând o dată din cap, părul ei lung, des și negru ca pana corbului se revărsă în valuri peste umerii ei zvelți. Marion se holbă la prietena ei înmărmurită, iar Malcolm se ținu strâns de scaun să nu cadă. Apoi își întoarse capul. Nu se putea uita la ea.

Văzând cât de stânjeniți erau amândoi, își mai scutură o ultimă dată părul pe spate și spuse aprinsă:

— Poftim, acum puteți cu-adevărat să spuneți că v-am șocat de-a binelea. Acum ați cunoscut-o pe adevărata Estera Popescu. Așa am vrut să-mi las părul azi dimineață, însă, din respect pentru voi amândoi, mi-am prins părul sus, cuviincios. Și cu ce m-am ales după toate astea? Numai cu reproșuri? Ei bine, acum mă vedeți întocmai cum m-a făcut Dumnezeu.

Se opri, însă ceilalți doi nu-și recăpătaseră încă graiul.

— Să știți că și eu îmi doresc să mă curățească Domnul de mândrie, spuse ea, vorbind pe un ton puțin mai rar, însă am descoperit că simplul fapt de a-mi purta părul lins, lipit de cap, așa cum am făcut cât timp am fost în România, nu mă ajută cu nimic în privința asta!

Observă privirea plină de reproș a lui Marion și se grăbi să adauge:

— N-am vrut să spun că n-ar fi voia Domnului ca unii să țină cont de aceste lucruri. Sunt sigură că pentru tine, Marion, așa este voia Domnului. Însă lui Dumnezeu Îi place varietatea,

nu? Crezi că are pretenția de la un crin să arate ca un trandafir sau invers? Și cum rămâne cu trupul lui Hristos? Cred că Apostolul Pavel a înțeles mai bine decât majoritatea dintre noi cum stau lucrurile.

Estera rămase fără suflu. Se opri brusc, cu obrajii arzând, cu ochii scânteind și cu pumnii strânși.

— Mă bucur foarte mult că lucrurile s-au întâmplat așa cum s-au întâmplat, spuse ea, vorbind pe un ton mai clam. Am învățat cu ocazia asta să fiu liberă, să fiu așa cum m-a creat Dumnezeu și să caut voia Lui pentru mine – Estera Lidia Popescu. Și experiența asta mi-a arătat că viețile voastre sunt la fel de înfășurate de un fel de cortină, ca și viața mea. Voi încercați să fugiți de lumea secolului douăzeci, însă vă întocmiți o altă lume a voastră în locul acesteia, o lume cu reguli bătute în cuie, cu legi necruțătoare și judecăți părtinitoare.

— Ai terminat tot ce-ai avut de spus? întrebă Malcolm calm, când fata își termină tirada. Își recăpătase controlul. Câteva momente, privi către copilele care se jucau, apoi continuă, în timp ce-și aranja breteaua salopetei:

— Estera, nici nu mă mir că nu ai ajuns să ai vreodată pacea pe care o are sora mea. Tu te joci cu ambele lumi.

— Ba nu mă joc deloc, replică ea iritată.

Apoi, schimbându-și tonul, spuse:

— Uite ce e, Malcolm, eu te respect foarte mult, iar în ceea ce o privește pe Marion, spuse ea, aruncând o privire plină de dragoste către prietena ei, care se foia, stânjenită, pe scaun, mi-a devenit la fel de dragă ca o soră. O admir foarte mult pentru felul ei de a fi și pentru credincioșia ei față de Dumnezeu. Însă am încercat și eu să copiez acest fel de credincioșie, gândindu-mă că-mi va aduce aceeași pace pe care o are ea. Însă chiar Marion mi-a spus cu gura ei că Domnul are planuri diferite pentru fiecare dintre noi. Eu voi merge pe calea pe care Domnul se pare că mi-o arată că vrea să merg.

— Estera, spuse Malcolm pe un ton deja poruncitor, te rog să te uiți bine la sora mea câteva clipe, bine?

Estera se uită mirată la el.

— Spune-mi, ce părere ai despre ea?

— Malcolm, te rog... se tângui Marion cu lacrimi în ochi.

Însă fratele ei era hotărât să spună ce avea de spus.

— Te întreb încă o dată, ce-ți spune felul în care arată ea?

Estera privi lung la prietena ei timp de câteva minute, apoi spuse pe un glas stins:

— E curată și frumoasă ca un înger din cer.

Malcolm se înduioșă. Era foarte clar că Estera o iubea cu adevărat pe sora lui.

— Ei bine, zise el, dregându-și glasul, poate că, așa cum ai spus tu acum câteva minute, ea e ca un crin, iar tu ca un trandafir, căci și ea este frumoasă, ca și tine, spuse el, roșind. Însă ea a ales să se supună Creatorului ei, și tatălui ei, și mie, adică bărbaților din familia ei. Ca semn al ascultării, ea se îmbracă așa cum vezi. Acesta este un principiu biblic, iar eu nu cred că o creștină are altă opțiune decât să urmeze exemplul surorii mele. Tu nu te supui nimănui și țin să te avertizez că mergi pe o cale foarte periculoasă. Mi-e groază să mă gândesc prin ce-ar putea să te treacă Dumnezeu ca să înveți această lecție.

Estera se simți din nou ca un copil vinovat. Își plecă ochii și privi din nou în pământ.

— Iar frumusețea ta, continuă el, sau, mai degrabă, felul în care ți-ai expus frumusețea, m-a atras într-o capcană. Am confundat glasul lui Dumnezeu cu glasul dorințelor mele pământești. I-am mărturisit acest lucru lui Dumnezeu și El m-a iertat.

Deja era prea mult pentru Estera. Îi întâlni din nou privirea lui Malcolm, făcu un pas mai aproape de el și începu:

— Domnule Morgan, știi și tu prea bine, dar țin să-ți reamintesc că nu mi-am folosit niciodată frumusețea pentru a te atrage într-o capcană. Nu m-ai iubit niciodată, căci altfel nu mi-ai vorbi pe tonul ăsta atât de rece. N-ai vrut decât o soție care să-ți crească fetițele; erai strâns cu ușa din pricina plecării în misiune în România și aveai nevoie de o tovarășă de viață. Eu am sosit la momentul potrivit. Unde mai pui că eram și româncă și că nici nu arătam tocmai rău. Ei bine, până la punctul ăsta, cred că înțeleg cam care ți-a fost raționamentul. Nu pot să înțeleg, însă, spuse ea, vorbind aproape pe nerăsuflate, de ce a trebuit să încerci să mă transformi în altă persoană decât cea care sunt, deși, bănuiesc că, în parte, este și din vina mea. M-am îmbrăcat așa cum ai vrut, m-am purtat așa cum ai vrut, iar asta te-a indus puțin în eroare, recunosc. De fapt, dacă vrei să știi adevărul, spuse ea cu fața arzând ca focul, aseară ți-am scris o scrisoare în care spuneam că accept să fiu soția ta.

Marion tresări uimită, iar Malcolm rămase cu gura deschisă.

— Însă uitasem că azi e sărbătoare și că poșta nu circulă, continuă Estera, evitându-le privirile și încercând să nu își trădeze prea mult bucuria. O scrisesem din teama de a nu pierde voia Domnului pentru viața mea, însă aveam totuși inima foarte nehotărâtă, pentru că nu voiam să mă căsătoresc cu cineva pe care nu-l iubeam.

Observă expresia de pe chipul lui Malcolm și se grăbi să adauge:

— Te respect foarte mult și mi-am spus că poate că e bine ca mai întâi să mă căsătoresc, și apoi să mă îndrăgostesc. Însă, în timp ce am scris scrisoarea, L-am rugat pe Dumnezeu să intervină dacă acest lucru nu era după voia Lui. Iar după ce am scos plicul din cutia poștală, când mi-am dat seama că nu circula poșta, încă eram nehotărâtă dacă să înțeleg acest lucru ca fiind semnul pe care îl așteptam din partea Domnului. Apoi a sunat telefonul și erai tu. Și apoi știi bine ce a urmat. Însă, spuse ea, uitându-se de la unul la celălalt în timp ce vorbea, am vrut să știți și unul și celălalt că eu chiar am crezut foarte serios că

traiul vostru simplu ar putea fi răspunsul la problemele mele cu cortina de catifea, sincer vă spun. Dar acum știu clar că nu este, cel puțin nu pentru mine. Mi-e foarte clar acum.

— Ba este, Estera! spuse Malcolm aproape strigând. Este! Nu înțelegi că trebuie să fim în lume, dar nu din lume? Noi am găsit calea, și poți să o găsești și tu!

Pasiunea cu care vorbea o făcu pe Estera să înțeleagă că de fapt ținuse un pic la ea. Se uită la el tristă și dădu din cap.

— S-ar putea să fie calea potrivită pentru voi. Cel puțin, se pare că este pentru Marion, însă nu și pentru mine. Este tot un fel de cortină care mă sufocă. Eu am...

Acum era rândul lui Malcolm să-și piardă răbdarea.

— Destul, Estera Popescu! Domnul, în îndurarea Lui, să te ferească de a mai fi o cursă și pentru alți bărbați, așa cum ai fost pentru mine. Dumnezeu știe cât de ispitit am fost să fac excepție de la regulă în cazul tău, așa cum n-aș fi făcut pentru nimeni altcineva. M-ai adus în pragul unor mari compromisuri, însă Domnul m-a luminat, slavă Lui! Fii atentă numai, să nu te împotrivești atunci când Domnul te luminează; e un lucru foarte, foarte periculos.

Estera înțelese că era timpul să plece. Se întoarse cu fața către fiecare dintre ei. Trăgând adânc aer în piept, spuse pe un ton rar și hotărât.

— Rămas bun, atunci.

Estera întinse mâna către Malcolm, însă el se întoarse.

Estera încercă să își rețină lacrimile. Apoi alergă către Marion și o luă în brațe:

— Te rog să mă ierți pentru nefericirea pe care v-am pricinuit-o și ție și lui Malcolm, și adu-ți aminte de mine ca de o soră. Mi-ai fost o prietenă bună. Te rog, să rămânem tot așa.

Marion nu putu să-i spună nimic. Tăcea. Estera îi observă expresia feței și-i întoarse spatele. Își închipuise că măcar Marion avea s-o înțeleagă.

Înșfăcându-și gentuța, își scutură părul pe spate, își îndreptă umerii și coborî treptele de la ieșire. Apoi se duse spre mașină aproape alergând, fără să arunce nici măcar o privire înapoi, cu pletele negre fluturându-i în vânt.

Malcolm privi lung în urma ei, apoi se prăbuși pe scaun și se întoarse către sora lui.

— Iar cu asta, totul s-a terminat. Acum nu mai este cale de întoarcere, am pierdut-o pentru totdeauna.

Marion se așeză lângă fratele ei, care era tare posomorât, și-și puse brațul pe după umerii lui.

— Ai ales să faci așa cum ai crezut tu că e cel mai bine. Și mie îmi pare foarte rău, bineînțeles. Mi-aș fi dorit tare mult să-mi fie cumnată, pentru că țin la ea foarte mult.

Malcolm își îndreptă spatele. Își recăpătă calmul văzând cu ochii.

— Trebuie să ne-o scoatem din minte pentru totdeauna, Marion.

Marion se depărtă puțin de el.

— Eu nu pot să fac așa ceva, îi spuse ea direct.

Deja regreta că se purtase atât de distant față de prietena ei.

— Eu am să păstrez legătura cu ea. Nu e nicio interdicție în privința asta, nu? Este sora mea în Domnul. Și, Malcolm, spuse ea, luându-l ușor de mână, ascultă-mă un pic te rog. Cred că am fost puțin prea duri cu ea. Pe de o parte, are dreptate. Domnul are căi diferite pentru fiecare dintre noi. Estera încearcă să-și găsească această cale, și tu la fel. Voi nu vă potriveați unul cu celălalt și nu ați fi putut niciodată să fiți fericiți împreună.

Malcolm își puse degetele în urechi.

— Te rog să încetezi să mai vorbești despre ea. Subiectul ăsta este închis odată pentru totdeauna.

Marion îl privi cu duioșie.

— Bietul meu Malcolm! îşi spuse ea ca pentru sine. Bietul meu frăţior drag! O să-ţi revii curând, totuşi. Nu ai fost afectat chiar atât de rău.

— De unde ştii tu?

— Din proprie experienţă, răspunse sora lui trist. Nu, eu cred că ai să te căsătoreşti curând cu o femeie simplă, căreia să-i poţi face faţă fără probleme şi care o să te iubească şi o să fie o soţie şi o mamă bună, iar tu vei fi fericit şi mulţumit. Însă Estera? Cu ea nu ştiu ce-o să se întâmple. Nu ştiu cum are s-o călăuzească Domnul.

— Cu nuiaua mustrării, cum altfel, bombăni fratele ei. Dar cu tine cum o să rămână?

— Cu mine?!

Marion se întoarse să strângă paharele de pe masa veche, acoperită cu cristal, pentru ca Malcolm să nu observe lacrimile care-i împăienjeneau ochii ei limpezi, albaştri.

— După ce te căsătoreşti, am să plec în Africa. Mă voi duce acolo şi nu mă voi mai întoarce. Şi voi fi fericită acolo, foarte fericită, în voia Domnului.

Îşi şterse ochii şi dispăru la bucătărie.

— Sora mea e o sfântă, îşi şopti ca pentru sine Malcolm, în timp ce se ridică să meargă după ea. O adevărată sfântă! Cum reuşeşte să suporte aşa un păcătos ca mine, nu cred că am să înţeleg vreodată!

Tocmai atunci, auzi din depărtare sirena maşinii de poliţie. Câteva clipe mai târziu, maşina goni pe lângă casa lui, urmată la scurt timp de o ambulanţă şi de o maşină de pompieri. Marion ieşi în grabă pe verandă.

— Mi-e teamă că e vorba despre un accident grav, îi spuse Malcolm.

— Se grăbeau teribil, comentă sora lui. Mă întreb dacă s-a întâmplat undeva în apropiere de noi.

Apoi chipul ei deveni livid:

— Malcolm, nu cumva crezi că o fi Estera?

Malcolm o privi lung.

— Adică, spuse sora lui grăbit, vreau să spun că a plecat foarte supărată de la noi. Dacă a făcut un accident, n-am să mi-o iert niciodată.

Se prăbuşi într-un scaun şi se uită la culmile dealurilor din zare.

— Ei bine, chiar dacă ar fi vorba despre Estera, spuse Malcolm, încercând să vorbească liniştit, nu ar fi din vina noastră, nu? Adică, eu am avertizat-o că...

Marion îşi ridică mâna şi îl opri.

— Te rog, nu spune asta, Malcolm Morgan, să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva. Dacă a făcut cumva vreun accident, a fost din pricină că era atât de supărată, nu din cauză că Domnul Şi-a turnat judecata asupra ei pentru că şi-a despletit părul sau pentru că a cântat la acel concert!

Se ridică de pe scaun şi intră în casă, păşind foarte furios. Fratele ei nu încercă să meargă după ea şi nu avea nicio idee că ea deja forma numărul mătuşii Lucy. Linia era însă ocupată.

Marion se duse în dormitorul ei şi se puse pe genunchi.

— Ah, Doamne, se rugă ea, îmi pare atât de rău pentru atitudinea pe care am avut-o faţă de Estera astăzi. Te rog să mă ierţi şi să-mi dai ocazia s-o rog să mă ierte. Şi Te rog, oriunde s-ar afla ea acum, înconjoar-o cu braţele Tale iubitoare şi dă-i pacea Ta. Amin.

capitolul 22

Len vine la Tiny Gap

Len Atwood viră pe aleea îngustă care ducea la cabana lui Hugh Gardner. Aleea şerpuia abrupt pe coasta muntelui, mai bine de o milă, apoi se termina brusc în faţa unei case din bârne. Len ieşi din maşină şi trase adânc aer în piept. Aerul era proaspăt şi plin de sănătate. Se întoarse şi privi culmile munţilor în zare. Cu siguranţă, ajunsese chiar în ţara lui Dumnezeu, îşi spuse el, iar într-un loc ca acesta, poate că avea să audă glasul Domnului şi să primească îndrumare pentru viaţa lui.

Simţindu-se privit, Len se uită spre veranda căsuţei drăgălaşe de lemn. Un domn la vreo şaptezeci şi cinci de ani cobora treptele să-l întâmpine.

— Bun venit la Tiny Gap, Len, spuse Hugh Gardner pe un ton plin de bucurie, întinzându-i mâna. Haide, intră înăuntru şi simte-te ca acasă. Probabil că eşti însetat de pe drum. Uite, mă duc să-ţi aduc o băutură rece, şi apoi putem să ne aşezăm şi să ne uităm spre munţi ca să ne înviorăm sufletul.

— Chiar de asta am nevoie, Domnule Gardner.

— Nu eşti singurul! Cu toţii avem nevoie de lucrul ăsta, spuse el, zâmbind, şi-l conduse spre veranda acoperită, unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Cei doi nu-şi spuseră prea multe în timp ce sorbeau sucul de struguri. Len se simţea puţin stânjenit. În fond, nu-l mai întâlnise niciodată pe acest domn care îi era acum gazdă,

şi venise la recomandarea vărului său. Dacă putea cineva să-l ajute, atunci acela era Hugh Gardner, îi spusese Ron. Îşi puse paharul pe masa de lângă scaunul pe care stătea şi-şi lăsă privirea să se desfete cu panorama care se desfăşura înaintea lui.

— Aveţi o privelişte uluitoare aici, remarcă Len, întorcându-şi faţa către gazda lui.

— Da, toţi vecinii mă invidiază pentru priveliştea asta, îi răspunse Hugh mândru.

Len îşi drese glasul.

— Probabil că vă întrebaţi de ce am făcut atâta cale să vă deranjez, spuse el.

Hugh dădu din cap.

— Nu mă deranjezi. Ca să-ţi spun drept, de multe ori mi-e cam urât aici singur. În ultimul timp, nepotul meu îşi petrece cea mai mare parte a timpului liber cu părinţii lui. Sunt misionari, iar anul acesta au concediu timp de un an şi sunt veniţi acasă. Îmi e dor de el. E o companie tare plăcută pentru un bătrân ca mine. Aşa că eşti foarte binevenit, Len.

— Mulţumesc. Ştiu de la Ron că sunteţi foarte primitor de oaspeţi.

— Ron? repetă Hugh căzut pe gânduri. L-am întâlnit o singură dată, acum trei ani.

— Da, mi-a povestit. Şi mi-a mai spus că i-aţi fost de mare ajutor la vremea aceea, lui şi prietenilor lui.

Hugh zâmbi.

— Ei, ăsta e un lucru pe care mă bucur să-l aud. M-am rugat deseori pentru Ron Atwood. Dar, haide, spune-mi despre tine. La ascultat mă pricep bine. Cu un nepot atât de vorbăreţ cum e Aaron, nici n-am de ales.

Len îşi întinse picioarele şi se lăsă pe spătarul scaunului. Deja se simţea cu mult mai lejer, ca acasă, aşa că nu i se mai păru atât de greu să se deschidă faţă de acest nou prieten. Avusese mari îndoieli în timp ce conducea printre munţi, în acea

dimineață, gândindu-se că-și pierdea vremea călătorind șase ore pentru a vizita pe cineva pe care nu-l mai întâlnise niciodată.

Avusese un an destul de dificil de când ieșise din Biserica Evanghelică Pine Grove. Nu încercase să-și găsească alt post de pastor de tineret. Simțise că are nevoie de timp pentru a se regăsi pe sine. Îi trebuiseră câteva luni de zile să se obișnuiască cu ideea că nu era fiul biologic al lui Steve Atwood, deși acum era, de fapt, mai apropiat de tatăl lui adoptiv decât fusese vreodată înainte. Însă și unul și celălalt se luptau cu durerea sufletească pricinuită de pierderea mamei lui. Le era greu să se obișnuiască să trăiască fără cea care fusese centrul vieții lor. După cum își spuneau destul de des unul altuia, niciunul dintre ei nu se simțea în stare să-l ajute pe celălalt să iasă din starea de tristețe și deprimare.

Însă problema care-l apăsa pe Len cel mai mult era sentimentul de eșec total. Îl bântuia zi și noapte. Vocația sa era acum compromisă, iar viitorul părea sumbru și fără nicio nădejde. Uneori vedea raze de speranță licărind slab prin întuneric, însă erau trecătoare. Avea nevoie de o lumină tare și puternică, așa cum văzuse apostolul Pavel pe drumul Damascului, care să-i arate calea pe care să o urmeze. De asta venise la Tiny Gap în acel 4 Iulie.

Hugh auzise despre Len de la Estera și de la Connie, iar cele auzite nu erau tocmai măgulitoare. Însă privind în ochii negri ai tovarășului său din acea dimineață, Hugh zări o urmă de disperare. Indiferent care ar fi fost trecutul lui Len, era clar că avea nevoie să-și recapete speranța și direcția.

— Sunt într-o situație destul de disperată, domnule Hugh, se auzi glasul lui Len, întrerupându-i visarea.

Privi la chipul bătrânului, căutând înțelegere.

— Am încetat să mai predic, spuse el, iar apoi, oprindu-se, râse scurt. De fapt, altfel ar trebui să pun problema: felul în care m-am comportat m-a adus în situația de a-mi părăsi slujba de pastor. Și nu știu ce să fac cu viața mea. Încă nu am găsit pace.

— Povestește-mi ce s-a petrecut.

Len înghiți în sec.

— Nu e o poveste foarte plăcută.

— Nici nu mă așteptam să fie plăcută, spuse Hugh, zâmbind. Altfel n-ai fi aici, nu?

Venise rândul lui Len să zâmbească. Acest om, simți el, cel puțin avea să încerce să îl înțeleagă. Era cineva în care putea să aibă toată încrederea.

Timp de cel puțin jumătate de ceas, Len își goli inima înaintea acestui „bătrân al muntelui", după cum îl numeau mulți localnici. Îi povesti chiar și despre nașterea sa ca fiu nelegitim. Până în acea zi, păstrase acest secret doar pentru el însuși. Însă ceva din felul de a fi al lui Hugh Gardner îi inspira încredere.

— Deci, asta este situația mea, concluzionă Len. M-am izolat cu totul timp de douăsprezece luni de zile și n-am făcut nimic altceva decât să dau câteva lecții de pian unor elevi, din când în când, sau să-l înlocuiesc uneori pe organistul de la biserica tatei și, în rest, să-l ajut pe tata cu treburile casei. Însă izolarea asta relativă nu mi-a folosit la absolut nimic. Deci, domnule Hugh, ce să fac? Cum pot să găsesc un nou început?

Hugh îi puse tânărului mâna pe umăr.

— Și eu am încercat să mă izolez, Len, recunoscu dânsul.

Apoi începu să-i povestească despre propria lui dilemă, despre felul în care, chiar creștin matur fiind, îi era greu să înțeleagă cum putea să trăiască în lume dar să nu fie din lume, despre felul în care simțise, chiar în ultimul timp, că nu era bine să ducă o viață atât de izolată și că soluția aceasta era, de fapt, una egoistă. Trebuia să coboare în vale, acolo unde se ducea bătălia. Trebuia să le arate celor mai tineri, cum era Len, că viața trăită simplu alături de Domnul este posibilă, cu ajutorul lui Dumnezeu, o viață care trece dincolo de politicile bisericilor, de strategii și de șmecherii.

Chipul ostenit al lui Len se lumină de zâmbet.

— Așadar, ați hotărât să vă întoarceți în lucrare?

— Numai pentru doi ani, cât timp un prieten de-al meu este plecat din țară. Şi m-am rugat pentru un asistent. Nu e o biserică prea mare, însă eu o să împlinesc şaptezeci şi şase de ani în septembrie. Iar în biserică sunt mulți tineri.

Se opri o clipă şi îi zâmbi lui Len cu subînțeles.

— Aşa că, vezi? De-asta a trebuit să vii tu.

— Dar... spuse Len uluit.

— Ei bine, poate că Domnul te-a trimis.

— Însă încă nu mă cunoaşteți, numai ce mi-ați ascultat istoria.

— Exact, iar în timp ce te ascultam, mă gândeam că s-ar putea să fii exact persoana de care am nevoie pentru postul acesta.

Len era şocat.

— Însă mi-ar trebui nişte recomandări. Iar aşa ceva, spuse Len, zâmbind forțat, mi-ar fi greu să obțin. Poate ar trebui să vorbiți cu Estera Popescu sau cu Connie Frith. Ele au să vă povestească ce fel de poamă sunt.

Hugh simți că zâmbetul lui Len arăta amărăciune.

— Nu mă pot bizui pe părerea Esterei în momentul de față. Trece printr-o perioadă de mare confuzie.

— Nu e singura, oftă Len.

— Iar Connie mi-a povestit deja cu de-amănuntul despre tine. A venit acum un an la mine şi mi s-a destăinuit.

Len se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău că v-am irosit timpul degeaba, domnule Hugh. De ce nu mi-ați spus că ştiați foarte bine istoria mea, înainte să încep să povestesc?

Len se simțea stânjenit şi vexat.

— Am vrut să ascult versiunea ta, Len, îi spuse Hugh.

— Şi?

Hugh îşi puse mâna pe umărul tânărului.

— Şi te-ai descris în culori cu mult mai închise decât te-a descris Connie. De aceea am simțit că pot să am încredere în tine şi să te iau ca asistent.

Len privi tăcut la prietenul său – amuțise.

— Deci, rămâne să ne mai gândim şi unul şi celălalt la ideea asta, continuă Hugh. Nu este nevoie să încep decât la Crăciun. Şi încă nu ştie nimeni despre lucrul ăsta, aşa că am să te rog să păstrezi pentru tine ceea ce ți-am împărtăşit. Hai să ne rugăm Domnului în legătură cu aceste lucruri, sugeră Hugh.

Len dădu din cap aprobator. Îşi aminti cuvintele vărului său: „Am uitat mai tot ce mi-a spus Hugh în ziua aceea, însă nu am uitat niciodată ce s-a rugat pentru mine – dacă vrei, pot să-ți recit acea rugăciune întocmai."

Apoi, în timp ce bătrânul îşi deschidea inima înaintea Domnului, Len înțelese la ce se referea Ron. Hugh se ruga de parcă Domnul era acolo, alături de ei, pe verandă. Şi se ruga de parcă ştia că va primi un răspuns.

Când Hugh termină, Len încercă să vorbească, însă glasul i se îneca în lacrimi.

— Acum trebuie să plec, spuse el în cele din urmă, îndreptându-se spre trepte.

— Te întorci la Cincinnatti în seara asta? îl întrebă Hugh surprins. E cale lungă, iar drumurile vor fi aglomerate.

— Nu, o să poposesc la o pensiune undeva. Mă întrebam dacă ați avea să-mi mai acordați puțin timp şi mâine, domnule Hugh. Simplul fapt de a sta în compania dumneavoastră şi de a vă auzi cum vă rugați îmi face foarte bine.

Chipul lui Hugh se lumină de un zâmbet radios.

— Bineînțeles că am timp. Eu pentru ce trăiesc, dacă nu pentru momente ca astea? Dar, te rog, stai la mine. Am o cameră de oaspeți. Aaron e plecat, iar mie mi-e urât singur.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Cu mare plăcere. Chiar te rog să stai câteva zile dacă vrei. Aşa aş avea ocazia să te cunosc mai bine.

— Poate că asta n-ar fi o idee prea bună, spuse Len, plecându-şi privirea, am fost un...

Se opri, neştiind cum să continue.

— Deja mi-ai povestit ce ai fost.

— Dar nu voi reuşi niciodată să fug de trecut, spuse Len şi scoase un oftat lung şi trist.

— Atunci dă-l trecutul lui Dumnezeu. Numai El poate să uite cu adevărat.

Len zâmbi puţin.

— Mulţumesc pentru încurajare. Problema este că nu prea mă simt în largul meu cu noul Len Atwood. Adică, încerc din răsputeri să fiu altfel, însă parcă nu sunt eu însumi.

— Probabil că te străduieşti mult prea mult să fii diferit, îi spuse Hugh cu blândeţe.

Apoi se ridică de pe scaun şi îl întrebă cam pe neaşteptate:

— Ei, ce-ai spune să le facem o mică vizită prietenelor noastre comune?

— Adică?

— Adică Estera şi mătuşa ei, bineînţeles.

Len se posomorî.

— Nu le cunosc prea bine pe rudele Esterei. A, mi-aduc aminte de Rachel, cred. Şi am cunoscut-o pe Ramona.

Amintindu-şi de ceea ce făcuse cu Ramona, îi veni lehamite de el însuşi.

— În orice caz, nu ştiu dacă Estera ar fi încântată să mă vadă. Am vorbit cu ea aseară la telefon.

— Da?

— Da. Am văzut-o la televizor. A cântat la un concert în Knoxville.

Hugh rămase foate mirat.

— Dar ea, de când a fost bolnavă, n-a mai cântat la niciun concert.

— Ştiu. Dar uite că acum cânta, îmbrăcată în alb, şi arăta şi se auzea ca un înger din ceruri.

— O cunoşti bine pe Estera? întrebă Hugh, de parcă încă nu reuşise să asimileze ceea ce îi spusese Len.

Len râse scurt.

— O cunoşteam destul de bine cu ceva timp în urmă. Şi, sincer, nu cred că o să fie prea bucuroasă să mă vadă, vorbesc serios.

— Ei, chiar dacă Estera nu are să te primească cu braţele deschise, Mary sigur se va bucura să te vadă. E una dintre cele mai mămoase persoane pe care le-am cunoscut vreodată, în afară de Marjorie Porteous. Trebuie să-ţi fac cunoştinţă şi cu ea. Hai, ce mai stăm. Să mergem pe la ele. Nu se poate să fi venit atât de aproape şi să nu le facem o vizită.

Când ajunseră la casa albă, îmbrăcată cu scândură, a lui Mary Popescu, se părea că nu e nimeni acasă.

— Maşina lui Mary este aici, însă maşina Esterei nu e, îi spuse Hugh lui Len, după ce sunase la uşă de trei ori. Sunt plecate amândouă, e clar. Hai să mergem până la prietena mea Marjorie. Ea are o pensiune aici, în apropiere. Poate o să ne spună ea unde sunt plecate.

Marjorie se bucură foarte mult să-i vadă. Rachel era plecată la Velours, le spuse. Iar Gabi era la Indianapolis şi avea să plece chiar în acea după-amiază într-o călătorie în Europa. Însă n-avea nici cea mai mică idee unde ar fi putut să fie Mary şi Estera.

— Ei, lasă că mai trecem şi mâine, spuse Hugh, când intrară din nou în maşină. În fond, e 4 Iulie azi, ai uitat?

Len zâmbi.

— Chiar aşa e, uitasem. Dar, uitaţi, maşina aceea de poliţie văd că se îndreaptă spre casa lui Mary.

— Hai să mergem să vedem ce s-a întâmplat, spuse Hugh îngrijorat.

— Sper să nu se fi întâmplat ceva cu Estera, spuse Len.

— Sau cu Rachel, sau cu Gabi, sau cu Mary, interveni Hugh.

Nu fură ținuți în suspans prea mult timp. Un polițist înalt și cu umerii lați ieșise din mașina poliției și se îndrepta spre ușă, când Len îi strigă:

— Nu e nimeni acasă. Tocmai am încercat și noi.

— Eu trebuie să verific. Asta mi-e meseria, spuse el și sună la ușă, iar apoi așteptă.

După ce se convinse că nu era nimeni acasă, se întoarse către cei doi care stăteau în spatele lui.

— Este vreunul dintre voi rudă cu Estera Popescu? întrebă el.

— Nu, răspunse Hugh. Suntem prieteni apropiați, doar atât.

— Ei bine, spuse el, evitându-le privirea, Estera a suferit un accident grav.

Hugh și Len se uitară unul la altul muți de uimire.

— A intrat din plin într-un camion, continuă bărbatul.

— Încă mai e în viață? reuși să întrebe Hugh.

— Da, însă e într-o stare foarte critică. A suferit traumatisme foarte grave.

— Unde este acum?

— A fost dusă la Spitalul General Knoxville.

— Knoxville? Dar unde a avut loc accidentul? întrebă Hugh și se așeză pe unul dintre scaunele de pe veranda lui Mary ca să se liniștească puțin.

— Accidentul a avut loc lângă Silver Springs. E numai la patruzeci de minute distanță de Knoxville. Spitalul de acolo e mai bine pregătit decât oricare alt spital din zonă pentru a face față traumatismelor pe care le-a suferit ea. Cum aș putea acum să dau de rudele cele mai apropiate ca să le anunț? întrebă polițistul. Problema e că asupra victimei nu am găsit decât adresa asta.

Len se cutremură să audă că Estera era descrisă ca victimă a cuiva sau a unui accident. Se uită către Hugh, care părea că se roagă în gând.

— Păi, dacă accidentul a avut loc la Silver Springs, atunci probabil că era în vizită la mătușa mamei ei, îi spuse el ofițerului de poliție. Era singură în mașină?

— Da.

— Ciudat. Mary e plecată și ea. Uite, spuse Hugh, întorcându-se spre polițistul care aștepta, n-am la mine numărul mătușii Lucy. Pot să-l caut în cartea de telefoane. Cred că Marjorie știe care e numele ei de familie.

— Marjorie? Bărbatul începea să-și piardă răbdarea.

— Da, Marjorie. E o prietenă de-a lor care locuiește aici aproape. Pot s-o sun pe mătușa Esterei de la ea.

— Îmi pare rău, însă va trebui să vorbesc personal cu rudele apropiate ale fetei.

Hugh încuviință. Polițistul nu făcea decât să urmeze regulamentul.

Nu dură mult până când Marjorie găsi numărul de telefon al lui Lucy Farthington. Mătușa Esterei răspunse la telefon, însă vestea o străfulgeră atât de tare, încât se clătină și, dacă Rita nu ar fi susținut-o, s-ar fi prăbușit. Mary prelua telefonul.

— Poftim? Un accident? Dar Estera a plecat numai până aici, aproape. La vreo cinci mile.

— Se pot întâmpla accidente și la cinci mile de casă. Era supărată de ceva?

Mary se opri și se gândi. Își închipui că probabil fusese foarte supărată după discuția cu Malcolm.

— Nu eram cu ea, dar da, se prea poate să fi avut motive să fie foarte supărată.

— Tot ce pot să vă spun este că nu știu ce a făcut-o să se ciocnească cu acel camion la intrarea pe I-40. Un pasager din mașina din spate a spus că fata pur și simplu părea să nu fi observat deloc pericolul.

— A fost un accident grav?

— Da, foarte grav. E la Spitalul General din Knoxville și vă îndemn să mergeți acolo de urgență. Adică să plecați chiar acum. Sunteți mătușa ei?

— Da, prin alianță.

— Părinții ei trăiesc?

— Nu.

— Înțeleg. Are frați, surori?

— Are o soră care tocmai azi a plecat în excursie în Europa. O să încercăm să dăm de ea cât mai curând posibil. Și vom suna la unchiul ei și la cele două verișoare imediat.

— Bine! Trebuie să fie anunțați. Și, vă rog, mergeți imediat la spital. N-aveți nicio clipă de pierdut.

— Sigur că da.

Mary vorbea pe un ton calm, însă inima îi bătea cu putere.

— Acum mi-o puteți da la telefon pe Marjorie, vă rog?

Polițistul îi înmână receptorul lui Marjorie, își luă bună ziua de la cei doi și plecă. După puțin timp, Marjorie îi făcu semn lui Hugh să vină la telefon.

— Mary, spuse el pe un ton care o mângâie tare mult pe biata femeie, atât de speriată, mă sui în mașină și vin și eu cu tine la spital, în seara asta.

Len îi făcu semn că are să vină și el.

— Iar Len Atwood, vărul lui Ron, este la mine. Spune că are să vină și el cu mine.

— Mă bucur! spuse Mary, simțindu-se cu mult mai ușurată.

— Domnul îi poartă de grijă Esterei chiar în acest moment, o asigură Hugh. Și îți poartă de grijă și ție. Domnul cu tine! Ne vedem curând.

— La revedere.

Mary se întoarse către Lucy, care stătea cu ochii închiși.

— Tocmai Estera, dintre toți, murmură ea. Și tocmai când începusem din nou să mai iubesc și eu pe cineva.

În timp ce vorbea, lacrimile i se scurgeau pe obrajii brăzdați de numărul anilor.

Mary se aplecă și o sărută pe obraz cu blândețe.

— Cine n-o iubea pe scumpa noastră Estera? spuse ea încet. Dar e în mâna Domnului, mătușă Lucy.

Mary se îndreptă din nou spre telefon. Nu prea se simțea în stare, însă trebuia să-i anunțe pe John și pe Rachel. Răspunse fiica ei, iar mama nu găsi putere să-i spună mai mult decât simplul anunț.

— Mă îndrept spre Knoxville imediat ce se întoarce tata, reuși Rachel să spună. Sunt aproape sigură că o să vină și el cu mine. A plecat pentru o oră sau două, însă Ron e aici. O să-i spun și lui. Poftim? Len și Hugh o să meargă și ei? Ai spus Len Atwood? Foarte ciudat. Mă bucur totuși că o să ai suport moral în seara asta. Pa, mamă. Ai grijă.

Rachel nu reuși să spună nimic când se întoarse către Ron, care era în spatele ei. Era clar că auzise o parte din conversație.

— Despre Estera e vorba? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.

— Da, a avut un accident groaznic. S-ar putea să-i fie fatal. Doctorii nu se pot pronunța încă.

Ron se ținu strâns de scaunul de lângă masă ca să nu se prăbușească.

— Estera mea, Estera mea, murmură el. Iar de Gabi ce știi? E cu ea?

— În dimineața asta a plecat cu Larry și Andreea și alți câțiva prieteni să petreacă o lună prin Europa, îi spuse ea. Va trebui să dăm de ea cât mai curând posibil, continuă Rachel pe un ton calm, care ascundea ceea ce simțea, de fapt, în acele momente. O să-l rog pe tata să-l sune pe dr. Porter.

— Crezi că ar fi total aiurea dacă m-aș duce la Knoxville? o întrebă Ron, ezitând. Adică, eu nu-i sunt nici rudă de gradul

unu, nici neam, nici măcar... – glasul i se înecă în lacrimi şi nu reuşi să termine propoziţia.

Rachel veni lângă el şi se uită în ochii lui. Ochii ei îi aminteau în mod dureros de ochii Esterei.

— Ron, s-au dus deja Hugh şi Len la ea, iar ei n-au fost niciodată atât de apropiaţi de ea aşa cum ai fost tu. Atâţia oameni o iubesc pe Estera, spuse Rachel şi tremură din toată fiinţa ei, încercând să-şi ţină în frâu sentimentele.

Suferinţa lui Rachel îl făcu să uite, măcar pentru o clipă, de suferinţa lui. Îi luă mâna într-a lui şi i-o ţinu strâns.

— Ştiu că şi tu o iubeşti, Rachel. I-ai fost foarte apropiată. Va avea nevoie de tine, acum, că sora ei e plecată.

— Da, ştiu. Şi s-ar putea să aibă nevoie şi de tine.

Ron dădu din cap în semn că nu.

— Mă îndoiesc. Dar trebuie să merg s-o văd. Adică... s-ar putea să fie ultima mea... – nu reuşi să continue.

Se întoarse şi ieşi din bucătărie.

Rachel reuşi în cele din urmă să prindă legătura cu tatăl ei pe telefonul lui mobil. Era în oraş, însă, nu după mult timp, îi auzi maşina sosind acasă. Câteva clipe mai târziu, portiera maşinii se trânti, iar John dădu buzna pe uşă, urmat de Diane, care era foarte abătută. Înţelese imediat de la fiica lui despre ce era vorba. Fără să piardă niciun moment, dădu telefon la tatăl lui Larry, care-l informă că nu avea nicio adresă la care fiul său să poată fi contactat. Larry le spusese doar că avea să sune acasă peste vreo săptămână şi avea să le spună pe unde erau. John bombăni dezgustat şi puse receptorul în furcă. Ce altceva putea să facă?

Ridică din nou receptorul şi sună la Ramona şi Claude. Plecaseră în Florida pentru două săptămâni şi le spusese să nu-şi întrerupă încă vacanţa. Avea să meargă el să vadă care era situaţia, iar dacă situaţia se va înrăutăţi, o va suna pe Ramona să vină de urgenţă la Knoxville. Ramona n-o văzuse prea des pe Estera în ultimii câţiva ani şi nu fusese niciodată atât de apropiată de ea, aşa cum era sora ei mai mică. Însă era o fată cu

inimă bună. John o auzi plângând în hohote şi spunând: „Biata Estera! Ce groaznic!"

Rachel era mult prea tulburată ca să poată conduce maşina, aşa că Ron luă maşina ei, iar ea merse în maşină cu tatăl ei. Între timp, Hugh şi Len goneau spre Knoxville cât de repede putea duce maşina lui Len.

— Ai fost trimis de Dumnezeu, spuse Hugh către tânărul de lângă el, în timp ce intrau pe autostrada I-40.

Len schiţă un zâmbet slab.

— Aşa sper şi eu, spuse el. Ar fi cazul să fac şi eu ceva bun pe lume. Dar ce accident îngrozitor! Ce tragedie!

— Da, însă Dumnezeu poate transforma tragedia într-o izbândă.

— Ştiu că El poate. El *poate* face totul. Problema e, o să *vrea* El să facă lucrul acesta?

— El întotdeauna vrea, dacă Îl lăsăm. Chiar şi moartea poate fi transformată în biruinţă. Facă-se voia Domnului, Len.

Len îşi încleştă mâinile pe volan.

— Amin, spuse el şoptit, facă-se voia Domnului!

La spital

— Puteți intra, domnule Atwood, dar numai pentru câteva minute.

Ron abia auzise ceea ce îi spusese asistenta. Se simțea ca un personaj dintr-o piesă de teatru al cărei scenariu părea să nu aibă sfârșit. Uneori aducea cu punctul culminant dintr-o tragedie shakespeariană, alteori cu finalul bizar al unui roman de secol douăzeci. El și Estera erau, însă, întotdeauna, personajele principale. Toți ceilalți și toate celelalte lucruri păreau să fie secundare – chiar și verdictul doctorului i se părea mai puțin important decât dragostea lor unul pentru celălalt.

În timp ce gonise pe autostrada interstatală, Ron vizualizase deja scena care avea să urmeze – el se va năpusti în salon și îi va lua în mâna lui mânuța ei delicată, pe care i-o ținuse de atâtea ori, iar lacrimile lui vor cădea pe așternutul ei, așa cum se întâmplase și în urmă cu trei ani de zile. Bolnava îl va privi printre genele ei lungi, întoarse, și îi va schița un zâmbet slab; privirile li se vor întâlni iar inimile lor vor fi una. N-avea să mai fie nicio cortină care trebuia ridicată, pentru că, sigur, acum nu mai era vorba despre așa ceva. Iar dragostea lui vibrantă, prezența lui mângâietoare, glasul lui, atingerea lui – aveau s-o aducă înapoi la viață, de la gura mormântului, mai bine decât orice tratament.

Dar acum, intrând în cămăruța care devenise temporar sălașul Esterei, realitatea îl izbi în față. Reușise cu greu s-o convingă pe asistenta șefă să-l lase să intre. Pacienta era, i se reamintise, la terapie intensivă și se afla în stare critică, și, în fond, el nu-i era nici rudă apropiată. Însă privirea lui disperată spusese totul. Acest tânăr era îndrăgostit de fata care zăcea în patul din salonul 301. Doamna asistentă Gadger mai întâlnise această privire și în alte cazuri și știa că trebuie să o trateze cu respect.

Ron păși mai aproape. Deși nu reuși să distingă la început decât niște tuburi care se intersectau și nu putea auzi altceva decât sunetele de ceasornic ale aparatelor medicale, își spuse că trebuie să fi fost și un trup de om în acel pat. Apoi observă bandajele! Peste tot – în jurul capului, în jurul brațelor, în jurul pieptului. Gâtlejul i se uscă dintr-o dată. De ce nu-l avertizase nimeni că avea să arate așa? Dar, bineînțeles, i se spusese. Mary îl prinsese de braț chiar înainte să intre la Estera și îi șoptise la ureche:

— Ron, trebuie să te previn: s-a izbit din plin, să știi. E într-o stare jalnică.

Se opri un moment să-și recapete echilibrul. Apoi făcu încă un pas spre ea. Își întinse mâna, așa cum își imaginase că avea să facă, însă – ce putea să atingă? Unde erau mâinile, brațele, gâtul? Era ca o mumie egipteană. Se cutremură. Mai era oare în viață? Monitorul arăta că inima ei încă mai bătea, deși foarte slab.

Făcu încă un pas mai aproape.

— Estera, sunt Ron.

Glasul răsună solemn și straniu. Privind la locul ochilor, două crăpături ale înfiorătoarelor tifoane albe, nu zări niciun semn că ea i-ar fi recunoscut vocea. Își încleștă mâinile de tăblia patului și mai încercă o dată.

— Te iubesc, murmură el, însă vorbele păreau să ricoșeze, lovindu-se de cearșafuri. Rămase câteva momente

înmărmurit, privind în gol la ceea ce continua să își spună că era preaiubita lui. Tăcerea din salon era sufocantă. Privi din nou la silueta de pe pat.

— Ah, Doamne! gemu el, îngropându-şi faţa în mâini. Ah, Doamne drag!

Măcar de-ar fi putut plânge, îşi spuse, însă nu îi venea nicio lacrimă. Sufletul îi era uscat şi sfrijit. Îşi dădu mâinile la o parte, privi o ultimă dată spre ea, apoi se întoarse şi ieşi repede din salon.

— Iartă-mă, bombăni el, după ce aproape că se ciocnise de Rachel pe coridor. Trebuie să ies să iau nişte aer.

Se năpusti în primul ascensor. Rachel îl urmări cu privirea, în timp ce uşile se închideau. Se întoarse apoi în sala de aşteptare şi se aşeză într-un colţ pe un fotoliu îmbrăcat în piele maro. Luă o revistă şi se uită pierdută la copertă. Era o tăcere ca de mormânt în încăpere. Len şi Hugh plecaseră la un motel să se odihnească, însă Mary insistase să rămână peste noapte.

Curând veni rândul lui John să intre s-o vadă pe Estera. Îşi dădu seama după cât de tăcută era Rachel şi după expresia de pe chipul ei că Estera era într-o stare destul de gravă. Strânse din dinţi, trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre salonul 301. Cinci minute mai târziu, Mary îl văzu reapărând în sala de aşteptare. Privi la chipul său pământiu.

— Trebuie să te duci să te culci. Nu putem face nimic, decât să aşteptăm.

— Eu n-aş putea să dorm nici să vreau, mamă, spuse Rachel încet.

Mary dădu din cap, dezaprobator.

— Mi-e teamă însă că ne aşteaptă mai multe nopţi de veghe. Voi aţi călătorit cale lungă, cu toţii. Len şi Hugh au să se întoarcă la şapte, aşa că...

— N-aş putea să dorm pentru nimic în lume, îi spuse John.

— Nici eu, spuse Rachel, ca un ecou.

John privi atent la Mary timp de câteva clipe. Nu se văzu în stare să rămână toată noaptea acolo, aşteptând şi veghind, alături de femeia care îi fusese cândva soţie.

— Poate că totuşi ai dreptate, îi spuse el dintr-o dată. În halul în care sunt acum, nu prea pot fi nimănui de niciun folos. Mă întorc mâine la prânz. Ce spui? Dacă nu sunt mulţi în sala de aşteptare în noaptea asta, poate că tu şi Rachel o să vă puteţi întinde acolo pe canapea şi să trageţi câte-un pui de somn.

Mary încuviinţă şi răsuflă uşurată.

John îl găsi pe Ron în maşină, privind în gol în întunericul nopţii de vară. Îi puse mâna pe umăr.

— Hai să mergem să ne odihnim puţin, am venit cale lungă până aici.

Se aşteptase ca Ron se i se împotrivească, însă el puse cheia în contact şi îi făcu semn să intre şi să se aşeze lângă el.

— Te simţi în stare să conduci? întrebă John, privindu-l cu milă. Arăţi cumplit!

Cuvintele lui John îl străfulgerară şi îl aduseră din nou la realitate. Apăsă pe acceleraţie.

— Mă simt bine, spuse el, încercând să pară puternic, dar nu reuşi foarte bine. M-am cam îngrozit, ca şi tine. O să-mi ia ceva vreme să-mi revin, însă probabil c-o să mă simt cu mult mai bine mâine. Să mergem.

Mary stătu şi o privi pe fiica ei cum doarme, iar noaptea i se păru nesfârşită. Doctorul sosise devreme dimineaţa următoare şi le informase că Estera era în comă şi că nimeni nu putea şti când şi dacă avea să se mai trezească. Pentru moment, tot ce puteau să facă era să aştepte. Doamna asistentă Gadger părea deosebit de îngrijorată pentru soarta noii paciente; iar mai târziu, când Ron se întoarse la spital, îl trase deoparte pe hol.

— Tinere, i se adresă ea direct, însă în privirea ei se citea duioşie, eşti cumva un prieten mai deosebit al pacientei mele de-acolo? Întrebă, arătând spre salonul Esterei.

Ron îşi plecă privirea.

— Am fost logodnicul ei, îi spuse el asistentei încet.

— Înțeleg.

Doamna asistentă Gadger îl citi dintr-o privire. Își dădea repede seama de situații.

— Uite ce cred eu: nu vreau să mă bag în viețile voastre personale, însă tânăra asta s-ar putea să nu se mai trezească niciodată, să știi!

Asistena își propusese să-l sperie și reușise. Ron își prinse capul în mâini.

— Așa că încercăm să găsim metode de a o resuscita, spuse ea pe un ton obișnuit. Se poate ca ea să-și fi pierdut orice dorință de a mai trăi. Cu alte cuvinte, s-ar putea să aleagă să nu se mai trezească. Asta este numai o ipoteză, însă dacă e o ipoteză adevărată, atunci – se opri și îi puse lui Ron mâna pe umăr – atunci trebuie să încerci cum poți tu mai bine s-o trezești. Poate că vocea ta are să-i răscolească amintirile.

Ron îi dădu mâna la o parte.

— Nu pot să fac așa ceva. S-ar putea să-i stârnesc amintiri pe care n-ar trebui să i le stârnesc. Deja i-am spus de câteva ori că o iubesc, și ăsta este adevărul. Însă între noi totul s-a terminat încă de-acum trei ani. Ar fi absolut...

— Eu am spus ce am avut de spus, mai departe e alegerea ta. E doar o sugestie, nimic mai mult.

Doamna asistentă Gadger se întoarse și se îndreptă grăbită spre celălalt capăt al coridorului. Nu voia ca Ron să observe cât de dezamăgită era.

Ron se strecurase de câteva ori în acea după-amiază s-o vadă pe pacientă, însă, de fiecare dată, nu rămăsese la ea mai mult de câteva clipe. Îi salută scurt pe Len și pe Hugh, care tocmai se întorceau de la cantina spitalului, unde serviseră o gustare; era clar că nu-i ardea de conversație. Mai târziu în acea dimineață, Hugh intră s-o vadă pe bolnavă. Îngenunche lângă pat și înălță o rugăciune, însă nu primi niciun răspuns.

În sala de așteptare, atmosfera era tensionată. Mary și Rachel se duseseră să se odihnească, lăsându-i la datorie pe cei patru bărbați. Len se retrase pentru o parte din timp, simțindu-se cam în plus. Asistenta le spusese că numai rudele și prietenii foarte apropiați au voie să intre periodic la bolnavă. Nu putea decât să-și imagineze din privirile tovarășilor lui cât de grav accidentată trebuia să fie.

În acea seară, după cină, Ron ceru voie s-o mai vadă o dată pe Estera. O altă asistentă era de serviciu, însă îl lăsă să intre. Se așeză pe un scaun lângă pat. Voia s-o aducă înapoi în lumea lor, sau cel puțin să încerce. Dacă va reuși, va lăsa în providența lui Dumnezeu ceea ce avea să urmeze după aceea. El voia doar să facă primul pas. Își spuse din nou că alături de el, în acel trup mumificat de pe pat, era preaiubita lui Estera – îngerul său frumos, iubita lui de odinioară și singura lui iubire adevărată.

Atinse bandajele cu mâna și spuse încetișor:

— Estera, mă auzi? Dacă mă auzi, te rog, ascultă-mă.

Vorbea pe un ton mecanic. Nu avea prea multă încredere că încercarea lui avea să aibă vreun efect.

— Sunt Ron, începu el din nou. Sunt aici, lângă tine. Te iubesc. Vreau să te faci bine. Vino înapoi printre noi, Estera. Te rog!

Privi la ochiul care se mai putea distinge puțin dintre bandaje, însă nu primi niciun semn că ea l-ar fi recunoscut, sau că l-ar fi auzit. Absolut nicio mișcare. Nicio clipire din ochi. Era total nemișcată, ca un mort.

Încercă din nou și din nou. Timp de o jumătate de oră, îi repetă aceleași cuvinte. În cele din urmă, asistenta intră pe vârfuri în salon și îl bătu pe umăr.

— Timpul de vizită s-a terminat, îi șopti ea.

El răsuflă ușurat, o urmă și ieși din salon.

— Am încercat, îi spuse el a doua zi dimineață doamnei asistente Gadger. N-a funcționat.

— Să mai încerci, îl îndemnă ea, să încerci mereu.

— Nu pot, spuse el, aproape strigând. Nu mă înțelegeți? Chiar nu pot.

Se îndreptă spre sala de așteptare și se prăbuși pe canapea. Nu era nimeni acolo, decât Rachel. După câteva minute de tăcere, se uită către ea.

— Nu mai rezist, spuse el pe un ton deznădăjduit. Vreau să aștept aici până are să se trezească, însă nu mai pot să suport. Ei au impresia că eu sunt cel care pot să o readuc la viață. Însă degeaba. N-are absolut niciun rost.

Rachel trecu de data aceasta peste sfiala ei caracteristică și veni și se așeză lângă el. Își puse mâna pe brațul lui.

— Ron, începu ea, neștiind ce să spună exact, dar simțind că trebuia să spună ceva. Nici tu, nici eu n-am prea mâncat azi. Eu mă simt groaznic. Nu prea cred că mai am resurse să rezist la toate astea, și arătă cu mâna în direcția salonului în care era Estera. În fond, suntem și noi oameni. Deci, vrei să mă duci și pe mine undeva să mâncăm, sau vrei să te duc eu?

Se miră de ceea ce spusese, imediat ce încheie fraza. Ron avea să-și închipuie că era nebună sau plină de tupeu sau că-și ieșise pur și simplu din minți.

La început, Ron nu răspunse nimic. Ea tăcu și rămase acolo lângă el, așteptând. Auzi glasul tatălui ei pe coridor. Apoi Ron se ridică de pe scuan și schiță un mic zâmbet.

— Haide, Rachel. Ai dreptate. Nu putem sta aici în salon ca două legume. Mergem să mâncăm, și nu la cantina spitalului.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau așezați unul în fața celuilalt la un restaurant din apropiere. Și unul, și celălalt se chinuiau să înghită mâncarea pe care o aveau înainte. Deodată, Ron dădu la o parte farfuria și își puse capul pe masă. Curând, Rachel văzu cum se cutremura de suspine din toată ființa lui. După un timp, care păru să dureze un veac, Ron își ridică fruntea.

— Scuze, murmură el. Nu sunt o companie prea plăcută.

— Nici eu, îi spuse ea. Însă cred că trebuie să vorbim și să ne spunem oful. Eu simt că dacă nu spun ce am pe suflet, o să explodez.

O privi, fără să-i vină să creadă. Ea era, de obicei, cea reținută.

— Da, continuă ea. Știu că probabil o să-mi spui că eu nu prea sunt atât de deschisă de-obicei. Poate că, în situația asta, niciunul dintre noi nu mai suntem cei care eram de obicei. Este atât de îngrozitor, Ron! Eu o iubeam pe Estera ca pe o soră. Nu știu ce s-ar fi ales de mine dacă nu venea la Velours.

— Încetează, spuse el aproape mânios. Nu mai pomeni despre ea.

Rachel se aplecă peste masă și îi prinse ambele mâini.

— Trebuie să vorbim; dacă nu, o să înnebunim. Nu putem să strângem toate sentimentele astea în noi. Trebuie să ne confruntăm cu realitatea. Estera e în comă și s-ar putea să nu se mai trezească niciodată. S-ar putea s-o pierdem pentru totdeauna.

Ron își ridică ochii injectați de plâns și privi spre ea. Tresări. Simți că parcă îl privea Estera. Apoi o privi din nou. În ochii ei negri se citea compasiune sinceră și înțelegere. Această fată tăcută și retrasă părea să știe ce simțea el.

Scoase un oftat și o prinse de mâini atât de strâns, încât Rachel se înfioră.

— Da, s-ar putea să o pierdem, repetă el. Dar, Rachel, nu pot să pătrund până la ea, nici măcar cu dragostea mea – dragostea pe care o credeam atât de adâncă și de nepieritoare, spuse el și râse cu amărăciune. Însă ce, sau pe cine, am iubit eu, de fapt? Am iubit-o pe fata frumoasă cu ten măsliniu, cu ochi strălucitori, cu un trup superb, cu păr negru și mătăsos – fata cu voce de înger. Îmi era drag s-o țin în brațe, s-o sărut, s-o strâng la piept. Îmi era drag să-i cumpăr bijuterii, rochii, gentuțe, pantofi. Îmi era drag s-o scot în oraș, să știu că mă invidiau toți băieții din jur. Sună destul de egoist, nu?

Apoi o strânse de mâini şi mai tare.

— Dar, nici nu e de mirare, nu? întrebă el, suspinând. Era atât de perfectă, atât de scumpă, atât de...

Îşi puse din nou capul pe masă. Rachel scoase un şervețel şi îşi şterse lacrimile. Când îşi ridică din nou capul de pe masă, îi oferi şi lui un şervețel.

— Mulțumesc, murmură el. E foarte drăguț din partea ta să mă asculți.

— Spune mai departe, dacă simți că-ți face bine, îi spuse ea.

— Puțin îmi face bine, recunoscu el, schițând un zâmbet. Problema e, Rachel, că atunci când mă uit la trupul care e întins pe pat, mă întreb cine e ea cu-adevărat. O cunosc eu, oare? Am cunoscut-o, oare, vreodată cu adevărat? Cred că n-am să ştiu răspunsul la această întrebare până ce are să-şi revină, dacă are să-şi revină vreodată. Îmi imaginam că dragostea mea era extraordinar de puternică, însă se pare că la încercarea asta nu rezistă. Nici măcar nu mă aude când vorbesc cu ea. Iar mâine am o întâlnire importantă în Nashville. Va trebui să plec, pentru câteva zile, cel puțin.

Rachel dădu aprobator din cap.

— În momentul ăsta nu prea putem face nimic niciunul dintre noi, decât să aşteptăm. Du-te, o să te ținem la curent cu starea ei. Şi, spuse ea, zâmbind, nu te mai judeca atât de aspru. Dacă are să se trezească şi va putea comunica cu tine, ai să vezi că are să fie altă situație.

El o privi cu o speranță nouă în ochi.

— Crezi?

Ea încuviință, asigurându-l, şi amândoi se ridicară să plece.

— Atunci, spuse el, luminându-se pentru prima dată după acele câteva zile, eu am să plec. Să ai grijă de tine, Rachel. Tu şi mama ta ați purtat tot greul săptămâna asta.

— Mama este extraordinară, Ron.

— Da. Se pare că ea rezistă cel mai bine dintre noi toți. Mă întreb cum?

— Ştiu ce ar răspunde ea.

— Că o susține credința?

Rachel dădu din nou din cap, aprobator.

— Da; în ultimul timp, petrece mult timp în rugăciune. Spune că e singurul lucru care o ajută să meargă înainte.

— Aş vrea să pot şi eu să mă rog, murmură Ron, însă nu pot.

— Şi eu sunt în aceeaşi situație.

El schiță un zâmbet scurt.

— Suntem doi păgâni, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse nimic. Se îndreptară spre maşină. În fond, ce putea să spună?

Următoarea dimineață, Ron se strecură în salonul 301 s-o mai vadă o dată pe Estera, iar apoi plecă. Len şi Hugh deja plecaseră la Tiny Gap, însă John insistase să mai rămână la Knoxville cel puțin încă o săptămână. Ştiind că avea să fie o situație neplăcută ca el şi Mary să petreacă prea mult timp împreună, îi sugerase să vină la spital pe rând. În fond, el era ruda de sânge cea mai apropiată a Esterei, în afară de Gabi. Mary înțelese că planul lui era înțelept. Puterile o lăsau, şi cine ştie ce aveau să le rezerve următoarele luni. Fetele îşi plătiseră chiria apartamentului pe încă un an, aşa că ea şi Rachel nu erau nevoite să plătească să stea la hotel.

Zilele păreau să se scurgă încet, într-o succesiune interminabilă. Încă nu primiseră niciun semn de viață de la tinerii plecați în Europa. Dr. Porter îi spusese lui John că aştepta să primească un telefon de la fiul lui.

— Dar de ce nu s-au gândit să lase nişte numere la care să fie contactați în caz de urgență, fir-ar să fie, spuse John, enervat. De-a dreptul iresponsabili!

— Au avut ei motivele lor, replică dr. Porter brusc.

Nu îi spuse însă că și ei îl rugaseră stăruitor pe Larry să le lase vreo adresă sau niște numere de telefon, și că el îi refuzase categoric. Aceasta avea să fie vacanța vieții lor, mai ales pentru Gabi, îi spusese el tatălui lui. Nu voia ca Gabi să fie deranjată de cei din familia ei, cât timp era plecată din țară, sau ca tipul ăla, Aaron, să încerce să-i găsească. Căci se părea că și el era pe undeva prin Europa și cine știe ce-i mai trecea prin cap să facă. Și cu asta, basta.

Când încheie conversația, John era un pachet de nervi. Însă nu putea să facă nimic, numai să aștepte.

În sfârșit, sosi ziua când trebui să plece.

— Sună-mă oricând, zi, noapte, nu contează, dacă ai orice știre, cât de mică, te rog, o imploră pe fiica lui, în timp ce-și lua rămas bun de la ea, în parcare. Chiar și dacă ar clipi din ochi sau dacă ar mișca câtuși de puțin vreun mușchi – ar fi o veste minunată pentru mine.

— Bineînțeles că am să-ți dau de știre imediat, tată, de orice lucru se întâmplă, îl liniști ea.

Între timp, Hugh se bucura de compania lui Len, la Tiny Gap. Tânărul hotărâse să rămână în Tennessee mai multă vreme. Prețuia mult timpul de rugăciune alături de noul lui prieten și convorbirile pe care le aveau unul cu celălalt îl îmbărbătau. Stătea ore în șir pe verandă, cu Biblia pe genunchi, privind la culmile munților din zare. Pacea care învăluia acel loc îi inunda întreaga ființă și părea să-i fi risipit, cel puțin pentru moment, nefericirea și deznădejdea care îl urmăriseră luni de-a rândul. Însă, uneori, îl cuprindea din nou vechea neliniște. Hugh îl îndemna să mai iasă, să meargă în vizită pe la prieteni, să tragă o fugă până acasă. Însă Len dădea din cap.

— Am venit aici ca să aflu voia Domnului. Nu vreau să plec până nu știu clar care este următorul pas.

Pentru că nu dorea să stea degeaba, Len încerca pe cât putea mai bine să fie de folos: ajuta în grădină, gătea din când în când și chiar dădu cu vopsea prispa din față. Însă cel mai

drag îi era atunci când gazda lui venea să-l roage să-i cânte ceva. Atunci fugea repede în camera de sus, aducea chitara și, așezându-se pe un scaun de pe verandă, cânta din toată inima. Îi cânta Domnului despre dorințele lui, despre greul vieții, iar prin cântec, părea să găsească încetul cu încetul un nou rost al vieții.

Hugh suna aproape zilnic la spital, însă răspunsul era mereu același: starea Esterei nu se schimbase. Presimțea că Rachel și mama ei erau foarte obosite. Toți ceilalți plecaseră, iar de câteva zile ele rămăseseră singure. A zecea zi după accident, Hugh îi spuse lui Mary că avea să vină împreună cu Len să le înlocuiască puțin.

Hugh tocmai se pregătea să încuie, când îi veni o idee.

— Len, ți-ai uitat chitara! strigă el.

— Chitara?

— Da, de obicei tu nu pleci nicăieri fără chitară.

— Păi, acolo unde avem de mers acum, n-am ce face cu chitara, nu? spuse Len mirat.

Hugh se duse până la mașină și îi puse lui Len o mână pe umăr.

— Știi ce? Cred că muzica poate s-o ajute pe Estera să se trezească, spuse el abătut.

Len se uită mirat la el.

— Bine, dar e la terapie intensivă. Doar n-o să-mi dea voie mie să intru cu chitara acolo. Nici măcar nu-i sunt rudă, sau prieten apropiat.

Hugh privi în ochii lui negri.

— Așa e, dar tu ai un talent deosebit. Ca și Estera. Cred că personalul medical s-ar bucura de orice experiment care ar putea s-o readucă la viață.

Len dădu din cap dezaprobator.

— Nu, nu pot să fac așa ceva. Eu nu sunt nimic pentru Estera. N-o să vrea să dea cu ochii de mine, după atâtea zile în care n-a văzut pe nimeni. Probabil că nu știți ce fel de om am fost, domnule Hugh.

— Mi-ai reamintit destul de des, spuse Hugh cu o urmă de zâmbet în priviri.

— Ştiu, însă cred că pentru Estera, şi pentru orice altă fată, nu mai valorez nici cât negru sub unghie.

— Uite ce te rog, spuse Hugh, vorbind pe un ton ceva mai sever, la mijloc este viaţa Esterei. Trebuie să ne gândim la orice posibilitate de a o ajuta, aşa că pune, te rog frumos, instrumentul în maşină. Nu pot să te oblig să faci ceva ce nu vrei să faci, dar pune-l să fie acolo, pentru cazul în care te răzgândeşti.

Len se întoarse în casă şi reveni cu chitara. O puse, fără niciun pic de tragere de inimă, pe bancheta din spate. Era o altă idee năstruşnică de-a lui Hugh, îşi zise, care n-avea să facă decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

Odată ajunşi la spital, nu pierdură nicio clipă, ci le trimiseră pe Mary şi pe Rachel să se odihnească cel puţin douăzeci şi patru de ore. Le asigurară că vor suna la apartament să le anunţe dacă starea Esterei se va schimba câtuşi de puţin.

— Apropo, l-am rugat pe Len să-şi aducă chitara, le spuse Hugh lui Rachel şi Mary, când ele se îndreptau spre lift. M-am gândit că poate muzica o va ajuta pe Estera să-şi revină. Ce părere aveţi?

Ele se uitară mirate la el.

— Asistenta l-a rugat pe Ron să vorbească cu ea şi s-o strige pe nume, îi spuse Mary lui Hugh, însă n-a ajutat la nimic. Dacă nici el nu a reuşit, mă-ndoiesc că Len va avea mai mari sorţi de izbândă.

— Însă nu la Len mă refer, îi reaminti Hugh. Ci la muzică, prin care s-ar putea să-şi aducă aminte de trecut. Len e foarte reticent la ideea aceasta, dar eu cred că ar fi bine să încerce. Îmi daţi voie?

— Sigur că da, îi spuse Mary.

Rachel nu răspunse nimic. Încă era destul de rezervată faţă de Len Atwood. Ce-i drept, era foarte potolit în ultimul timp, însă tot Len era. Observase cum asistentele îi făceau din când

în când ochi dulci, însă trebui să recunoască că Len nu făcea nimic ca să le încurajeze. Însă avea el ceva: era pur şi simplu Len Atwood, şi asta spunea tot. Nu era Ron, şi nu avea să fie vreodată. Rachel oftă. De ce îngăduise Dumnezeu o altă tragedie în viaţa frumoasei ei verişoare? Şi poate că nici nu avea să mai fie frumoasă, chiar dacă avea să scape cu viaţă. Rachel se cutremură. Ce fel de persoană avea să fie Estera fără frumuseţea ei caracteristică? se întrebă ea.

Estera se trezește

— Mărețul har m-a mântuit, începu Len încetișor.

Degetele îi tremurau, și, de emoție, abia mai găsea corzile potrivite. Doamna asistentă Gadger asculta de pe coridor, fără să știe el. Când auzise rugămintea lui Hugh de a-l lăsa pe Len să îi cânte bolnavei, la început, i se păruse o idee foarte ciudată. Dacă celălalt tânăr, care era îndrăgostit de ea, nu reușise să o readucă la realitate, atunci ce sorți de izbândă ar putea avea oricine altcineva?

— Da, dar Estera era cântăreață, spuse Hugh. Len era cel care o acompania la concerte, și știe unele dintre cântecele pe care le cânta ea. El se sfiește tare mult și nu vrea deloc să facă lucrul ăsta, însă eu l-am rugat insistent măcar să încerce. N-are cum să-i facă rău, nu-i așa?

— Așa e, încuviințase doamna asistentă Gadger. Fata este între viață și moarte. Spuneți-i să intre imediat și să-i cânte.

Len nu o văzuse pe Estera până în acea zi. Privind la trupul ei nemișcat, simți, așa cum simțise și Ron, că fata pe care o cunoscuse cândva nu era, de fapt, acolo. Cum să poată el cânta? Avea înainte o tânără a cărei viață fusese distrusă într-o clipită. Cum putea el să facă față unei asemenea tragedii? El, Len Atwood, căruia i se dusese vestea că se juca cu sentimentele fetelor: cine era el să poată vreodată să ajute pe cineva, cu atât mai puțin pe așa un înger de fată? Ideea lui Hugh era absurdă.

Își aminti însă un lucru pe care Hugh i-l repeta des: harul lui Dumnezeu îl schimba pe zi ce trecea, puțin câte puțin. I se părea o schimbare atât de anevoioasă și lentă, însă totuși știa că se schimbase, și mai observaseră și alții.

— Pe mine din păcat, continuă el, cu glasul gâtuit de emoție.

Doamna asistentă Gadger scotoci în buzunar după un șervețel.

— Pierdut eram, dar m-a găsit, și viață El mi-a dat.

Len se opri brusc. Nu mai putea cânta. Dar putea să cânte la chitară.

Minutele treceau. Doamna asistentă Gadger se apropie de pat și se uită la ecran. Privi, fără să-i vină să creadă. Bătăile inimii erau mai puternice, vizibil mai puternice. Încă nu se vedea nicio schimbare în ochii ei, nicio mișcare, însă poate că asta avea să apară mai târziu; sau, poate că, cine știe, nu aveau să apară...

— Pentru astăzi e destul, îi spuse asistenta.

El se ridică să plece.

— N-a fost de niciun ajutor, spuse el, trist. Mă gândeam eu că așa o să fie.

— Uită-te aici, îi spuse asistenta, arătându-i ecranul. Inima îi bate mai regulat și mai puternic. Simțitor mai puternic.

— Credeți că este efectul muzicii? întrebă el, fără să-i vină să creadă.

— Așa se pare, spuse doamna asistentă Gadger, bătându-l pe umăr. Să-i mai cânți așa. Nu pot să garantez că o va readuce la viață, dar merită să mai încercăm de câteva ori. Mai vino și mâine dimineață și cântă-i cu chitara. Ai un glas mai frumos ca al unui înger.

Len se înroși tot.

— Bine, spuse el. Până mâine, încerc să dau de versurile cântării ei românești preferate.

— Excelent, du-te atunci!

În seara aceea, Len îl lăsă pe Hugh de pază la spital şi se duse să se întâlnească cu Mary să ia cheia de la ele de-acasă. Îi explicase la telefon că avea nevoie de cuvintele cântării „Numai harul".

— E în cartea ei românească de cântări, îi spusese Mary. Trebuie să fie în sufragerie, în lădiţa scăunelului pentru pian.

— O să stau la dumneavoastră în seara asta, dacă nu vă supăraţi, îi explică el lui Hugh la telefon. Mă duc să aduc cartea românească de cântări a Esterei. Asistenta m-a rugat să-i mai cânt, şi m-am gândit că o cântare românească s-ar putea să aibă mai mare efect. Nu că aş şti eu să pronunţ, dar măcar o să încerc.

Hugh fu foarte încântat de această idee. Simţea că erau pe drumul cel bun.

La nouă dimineaţa, Len era deja înapoi. Nu se întâmplase nimic de când plecase el, îi spuse Hugh, însă doctorul remarcase că bătăile inimii Esterei continuau să fie mai puternice. Doctorul nu punea acest lucru pe seama faptului că îi cântase Len. Ideea că muzica ar fi putut să o trezească pe Estera din comă i se părea mult mai neverosimilă decât i se păruse la început doamnei asistente Gadger, însă le spuse că, cel puţin, n-avea ce să strice.

Aşa că, după ce asistentele terminară de făcut curat în salon şi îngrijiră de bolnavă, Len reveni la locul lui, lângă marginea patului. Privi lung la chipul înfăşurat în bandajele de tifon şi oftă. Apoi aşeză pe noptieră cartea de cântări a Esterei, îşi aranjă cureaua de la chitară pe umăr şi se aşeză. Repetase cântarea aproape toată noaptea. Se bucura că o auzise de câteva ori pe Estera cântând în româneşte şi încercă să-şi aducă aminte cum o auzise pe ea pronunţând aceste cuvinte cu multe luni în urmă. Bine că nu avea de cântat în ruseşte sau în chinezeşte, îşi spuse el. Chiar şi aşa, nu era sigur că ştia să pronunţe corect, având în vedere că nu ştia deloc româneşte, dar încercă.

Doamna asistentă Gadger intră în salon, să urmărească evoluţia pacientei, cât timp avea să-i cânte Len. La început, prezenţa ei îl stânjeni. Dânsa observă că avea emoţii şi-i zâmbi ca să-l încurajeze. El înălţă o scurtă rugăciune şi ceru putere să cânte, în ciuda faptului că se simţea ca un prost, iar apoi începu încetişor: „Numai harul, numai harul". Când ajunse la strofa a doua, deja căpătă mai multă forţă în glas. Salonul răsuna de acordurile duioase ale melodiei în gamă minoră. Încercă să-şi reamintească imaginea acelei fete îmbrăcate în rochie albă, cu părul strâns frumos şi cu ochi negri, strălucind ca cei ai unui înger, care Îi cânta lui Dumnezeu din toată inima. Închise ochii. Putea să cânte mai bine atunci când şi-o amintea pe Estera cântând. Până când ajunsese la a treia strofă, deja uitase unde se află.

Apoi începu să repete refrenul, din nou şi din nou, uneori schimbând puţin gama, alteori cântând doar la chitară, alteori doar cu vocea. Deodată, doamna asistentă Gadger tresări de bucurie şi de uimire. Len se opri brusc.

— Am impresia, deşi s-ar putea să mă înşel, că şi-a mişcat pleoapa un pic de tot, spuse ea. Hai, mai cântă puţin!

Timp de încă o jumătate de ceas, Len repetă acelaşi cântec, iar şi iar. Tocmai când simţea că nu ar mai putea cânta niciun vers mai mult, asistenta veni lângă el, se aplecă şi îi şopti cu glasul gâtuit de emoţie:

— A deschis un ochi şi s-a uitat la mine, apoi l-a închis la loc.

Len aproape că scăpă chitara din mână de bucurie.

— Sunteţi sigură?

— Absolut sigură. Mai încearcă o dată.

De data aceasta, Len nu-şi luă ochii de la chipul Esterei. Clipa în care văzu cum pleoapa ei dreaptă se deschise şi se închise la loc fu una dintre cele mai înălţătoare clipe din viaţa lui. Asistenta observase şi ea, iar lacrimile începuseră să-i curgă şiroaie pe obrajii ei ridaţi.

Îi dădură îndată de veste lui Hugh, iar apoi lui Mary și Rachel, care tocmai își luau micul dejun. Îl anunțară și pe John, la Velours, care sună imediat la Ron, să-i dea vestea cea bună.

— Ron, mă mai auzi? întrebă John, după ce îi dăduse minunata veste fiului soției sale.

Se așteptase să primească un răspuns oarecare, însă la capătul celălalt al firului era tăcere. I se păru că trece un veac până când îl auzi pe Ron spunând, în cele din urmă:

— Mulțumesc mult că m-ai anunțat, John – după care închise telefonul.

John auzi receptorul pus în furcă, iar apoi legătura se întrerupse. Se uită la Diane mut de uimire.

— Mi-a închis telefonul, îi spuse.

Diane dădu înțelegătoare din cap.

— E copleșit, John. Mai lasă-l un pic să-și revină. Îți dai seama ce veste extraordinară e asta pentru el?

John își pironi privirea în covor. Ceva din glasul tânărului îl pusese pe gânduri. Oare se bucurase sau nu se bucurase?

Tocmai asta era întrebarea pe care și-o punea și Ron, în timp ce își turna un pahar de Pepsi câteva minute mai târziu. Care fusese de fapt reacția lui la această veste? Bineînțeles că se bucura că Estera arătase primul semn de viață după atâtea zile, însă...

Se așeză în fotoliu și sorbi din pahar. În adâncul sufletului lui, era măcinat de gelozie. Și, în afară de asta, se simțea cuprins de o stare groaznică de confuzie și frustrare. Vărul lui, băiatul ăsta fără niciun căpătâi, care fusese nevoit să plece din biserică pentru că se jucase cu sentimentele fetelor, reușise din nou să fie pe primul plan. Len reușise să facă ceea ce el, îndrăgostitul devotat, cavalerul călare pe calul alb, minunatul și onorabilul Ron Atwood, nu reușise.

„Muzica a trezit-o din nou la viață", îi spusese John. Ron dădu din cap dezaprobator și goli paharul până la fund. Nu, vărul lui o trezise la viață. Își folosise talentele muzicale pentru a o

fermeca pe Estera și pentru a o readuce la viață. Acum cui avea ea să-i fie recunoscătoare toată viața? Apoi se cutremură. Ce făcea el, de fapt? Estera încă se zbătea între viață și moarte, iar el își lăsase sufletul pradă unui monstru viclean de gelozie, când locul lui era, de fapt, acolo, lângă iubita lui. Ridică receptorul, iar peste câteva momente îi împărtășea mamei sale planurile și speranțele lui. O oră mai târziu, mașina lui roșie, sport, gonea pe autostrada interstatală.

Între timp, Len se simțea din ce în ce mai penibil. Era de-a dreptul epuizat și se simțea foarte prost, pentru că toți veneau să-i mulțumească și să-l laude, deși nu chiar toți. Rachel fusese neobișnuit de tăcută, chiar dacă era clar că se bucura mult că verișoara ei părea să înceapă să se trezească din acel somn lung și înspăimântător.

La sfârșitul acelei dimineți, când Len se întoarse la motel și se prăbuși pe patul din camera lui, lacrimile începură să-i curgă șiroaie. Nu plângea numai de bucurie pentru că Esterei părea să îi meargă în sfârșit mai bine, și nici doar pentru bucuria de a fi fost, cel puțin în parte, cel care contribuise la vindecarea ei. Era copleșit de un sentiment de profundă împlinire sufletească, pe care nu-l mai simțise niciodată până atunci. Stând întins pe pat și privind la tavanul alb, înțelegea pentru prima oară că trebuie să înceteze să mai încerce să-și ia singur viața în mâini. Va trebui să-L lase pe Dumnezeu să lucreze în el ceea ce dorea El. Len se întoarse pe o parte, răsuflă adânc a mulțumire, iar apoi se cufundă într-un somn profund, fără vise.

capitolul 25

Gabi primește vestea

Dacă nu ar fi fost atât de obosită după o discuție de mai bine de o oră cu Larry, Gabi s-ar fi amuzat foarte tare de călătoria cu trenul până la Ploiești. La început, se împotrivise ideii de a-l duce pe Larry în vizită la mătușa ei, știind că lumea avea să vorbească și că mătușa ei avea să se supere, văzând că ea hălăduiește prin Europa cu un tânăr care, nici cu cele mai mari eforturi de imaginație, nu s-ar fi putut numi creștin. Însă el, cu argumentele lui persuasive și cu aerul protector pe care și-l asumase de când aterizaseră în București în acea dimineață, reușise să o convingă să facă după cum dorea el.

Gabi luase bilete la clasa a doua, din obișnuință dar și pentru că voia să vadă reacția lui Larry. Mustăci, văzându-l pe tovarășul ei de drum scoțând o batistă imaculată și ducându-și-o la nas cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să se țină de bara de la fereastră, ca să-și mențină echilibrul și să nu cadă peste bătrânul îmbrăcat zdrențăros de lângă el. Acesta se tot uita la el, de parcă văzuse o fantomă. Era clar că oamenii nu prea văzuseră turiști, își spuse Gabi, deși văzuse mulți occidentali la aeroport și la hotel. Însă își închipuia că ei nu călătoreau la clasa a doua, cel puțin nu în trenurile românești.

Mătușa Ana nu știa despre venirea lor. Încă nu avea telefon, iar hotărârea nepoatei ei de a trece prin România fusese luată în pripă. Gabi se simțea atât de straniu să fie din nou în patria ei.

Prezența lui Larry o făcea să realizeze cât de mult se schimbase în ultimii trei ani de când trecuse granița spre Polonia. Nu mai era aceeași copilă inocentă care o sărutase pe mătușa ei de rămas bun, în gară. Își aduse aminte cum sosise în acea seară memorabilă la Velours și o găsise pe Estera total schimbată. Se întrebase dacă acea *cortină de catifea*, după cum o numea sora ei, o va afecta și pe ea. Numai că, în ultimul timp, ea ajunsese să asocieze această cortină cu libertatea și independența. Recunoștea că se lăsase foarte mult sub influența ei. Tocmai de aceea consimțise să îi lase pe ceilalți la Frankfurt și acceptase să petreacă o săptămână călătorind numai cu Larry. Își dădea foarte bine seama ce avea să implice acest lucru. Însă asta, își spusese ea, făcea parte din noul ei stil de viață.

Gabi privi în jurul ei în compartiment. Nu părea să se zărească niciun fel de cortină de catifea, chiar dacă România se declarase acum drept țară liberă. Părea să fie mai multă mizerie și jeg decât înainte. Iar cerșetorii erau la tot pasul, ca întotdeauna.

Privi prin geamul murdar și zări în depărtare flăcările rafinăriilor de petrol. Asta însemna că erau aproape de Ploiești. Îi făcu semn lui Larry.

— Trebuie să ne pregătim bagajele, trenul nu oprește aici decât trei minute, așa că trebuie să ne mișcăm repede.

Curând, trenul intră în Gara de Sud.

— Am ajuns! spuse ea, făcându-și loc pe culoarul strâmt.

Îi părea bine că venise în sfârșit și rândul ei să fie ghid pentru Larry. El era atât de priceput la toate, însă, în România, ea era pe teren propriu, așa că era în avantaj, de cele mai multe ori.

O jumătate de oră mai târziu, urcau cinci etaje pe scările murdare de ciment ale blocului în care locuia mătușa ei. Liftul era stricat. Gabi își aminti că asta se întâmpla destul de des. Când întinse mâna să bată la ușa atât de bine cunoscută a apartamentului, inima îi bătea să-i sară din piept. Numărul treizeci și șase, pictat cu alb pe ușă, se îngălbenise puțin. O auzi pe mătușa ei vorbind, în timp ce venea să deschidă.

— Are musafiri, îi șopti ea lui Larry. Poate că-i mai bine așa. Dacă e de față cu alte persoane poate n-o să-și permită să ne spună prea multe.

Larry nu spuse nimic. Era uluit. Nu-și închipuise niciodată că România arată astfel.

Ușa se deschise încet. Când Gabi păși înainte, mătușa ei o privi înmărmurită, fără să-i vină să creadă.

— Nu se poate! Nu...

Gabi se aruncă în brațele mătușii sale.

— Da, mătușă, eu sunt. Sunt eu, Gabriela ta.

Larry își închipui că aveau să rămână îmbrățișate pentru totdeauna. Tuși discret. Gabi se desprinse din brațele mătușii ei.

— Mătușă, el este Larry Porter, un bun prieten de-al meu. A vrut să vadă cum e la noi în România, spuse ea în românește.

Apoi trecu pe engleză.

— Larry, dânsa este mătușa mea, Ana.

Larry întinse mâna, iar Gabi îi făcu semn să intre. Ana îi strânse mâna în mâna ei slăbuță și noduroasă, iar apoi îi spuse în românește:

— Bine-ai venit la noi în România, Larry.

Mai mult nu spuse. Privirea ei îl pătrunse până în adâncul sufletului, după cum avea să-i spună lui Gabi mai târziu, când o urmă în hol. Ana privea nedumerită de la Gabi la Larry. Se uită spre mâna lui Gabi.

— Nu suntem decât buni prieteni, mătușă, se bâlbâi Gabi, înroșindu-se până-n vârful urechilor, în timp ce-și scotea încălțările și le punea alături de alte câteva perechi care erau aranjate frumos lângă ușă.

Apoi se opri brusc. Lângă pantofii mătușii ei era o pereche de adidași Nike bărbătești, care arătau foarte american. Ana îi observă nedumerirea și se schimbă dintr-o dată la față.

— Gabi, m-am bucurat atât de mult să te revăd, că aproape am uitat. Un cunoscut de-al vostru a venit în vizită, și are vești foarte rele. E în sufragerie.

Larry nu înțelesese ce spusese mătușa în românește, însă văzu cum Gabi pălise dintr-o dată.

— Vești foarte rele? întrebă ea. Nu cumva este...

— Lasă că îți spune el, că știe mai bine.

Ana o luă pe Gabi de braț și o conduse în micuța sufragerie, care devenea dormitor atunci când avea musafiri. De Larry uitase total. El veni în urma lui Gabi și rămase nemișcat. În fața lui, pe canapea, stătea nimeni altul decât Aaron Gardner din Tiny Gap.

— Aaron! exclamă Gabi, ce vești ai adus? Spune repede!

Aaron se ridică în picioare. Auzise glasul lui Gabi de pe hol, așa că se pregătise sufletește, oarecum.

— Stai jos, mai întâi, și am să-ți spun.

Vorbea pe un ton foarte delicat. Larry o ajută să se așeze. Aaron dădu din cap către el, în semn de salut, apoi începu:

— Sora ta a suferit un accident grav.

Gabi se uită lung la el, izbită de o astfel de veste.

— Accident? spuse ea aproape neinteligibil.

— Da.

— Dar e în viață, nu? întrebă ea, lansând cuvintele ca pe niște gloanțe.

— Da, însă e într-o stare foarte critică.

Lui Aaron îi venea greu să-i spună dintr-o dată cum se întâmplaseră lucrurile.

— E în comă de aproape două săptămâni. Însă ieri am auzit că a deschis un ochi de câteva ori. E semn bun, însă nu e nici pe departe în afara oricărui pericol.

— Și când s-a întâmplat?

— Pe patru, în ziua când ai plecat tu.

Gabi se ridică de pe scaun și îl înșfăcă pe Aaron de braț.

— Atunci de ce nu mi-a spus, pentru numele lui Dumnezeu, și mie cineva? Chiar credeați că nu-mi pasă?

Aaron așteptă până se liniști.

— Gabi, spuse el blând, dar răspicat, n-ai lăsat nicio adresă şi niciun număr de telefon la care să fii contactată. De zile întregi încearcăm să dăm de tine.

Gabi rămase cu gura căscată. Apoi îşi acoperi faţa cu mâinile. Larry se duse lângă Gabi şi începu s-o mângâie pe creştet.

— Nu-i nimic, îi spunea el, o să trecem împreună cu bine şi prin asta.

— Cred că, în momentul ăsta, are nevoie de-o mângâiere de mamă, tinere, îi spuse mătuşa Ana categoric şi o îmbrăţişă pe nepoata ei.

Larry nu înţelese o boabă, dar prinse idea. Se retrase şi luă loc lângă Aaron.

Gabi îşi puse capul pe umărul mătuşii ei şi începu să plângă aproape incontrolabil.

— Gata, Găbiţă dragă, îi şopti mătuşa ei duios, Estera e în mâna Domnului. S-o lăsăm în mâna Lui. Să mulţumim Domnului că e încă în viaţă. Să-I mulţumim Lui, Gabi.

Gabi se opri din plâns. Mătuşa ei nu ştia că ea n-ar fi putut să-I mulţumească cuiva despre care nici măcar nu era sigură că există.

— Cum s-a întâmplat? începu ea, încercând să-l privească pe Aaron în ochi.

— A intrat din plin într-un camion. Era singură în maşină. Fusese în vizită la nişte prieteni din Silver Springs.

— Şi cât de grav este?

— Încă nu ştie nimeni. Este în comă de atunci. Însă doctorii se tem că va rămâne cu urmări pe viaţă, chiar dacă are să scape.

— Şi cum ai ştiut că o să vin în România? continuă Gabi, foarte mirată.

— Păi, după cum ştii, eram în Germania în vara asta la studii. Plănuisem să vin în România o săptămână, două, înainte de a mă întoarce acasă. Apoi, bunicul m-a sunat şi mi-a spus despre Estera. Asta se întâmpla acum două săptămâni. Aşa că

am venit cu câteva zile mai repede decât îmi propusesem. M-am gândit că poate ai să treci prin România cât timp erai în Europa. Iar tu îmi dăduseşi adresa mătuşii tale, aşa că azi am venit direct aici. Ah, Gabi, mă bucur atât de mult că ai venit, spuse Aaron, cu ochii plini de lacrimi. Te-au căutat cu disperare.

— Cred că nu e momentul potrivit să-i faci observaţii, interveni Larry.

Îl duruse inima să vadă expresia de pe chipul lui Gabi la ultima remarcă a lui Aaron.

— Nu vezi că e distrusă?!

Aaron se întoarse şi îl privi lung pe Larry, apoi se ridică şi-i spuse:

— Eu propun ca noi doi să ieşim puţin în oraş şi s-o lăsăm pe Gabi singură cu mătuşa ei. A suferit un şoc şi cred că are nevoie de o mângâiere de mamă.

Larry se înroşi de mânie. Ce tupeu avea Aaron! Se uită către Gabi, care dădu din umeri nedumerită. Era complet copleşită de vestea pe care tocmai o primise.

— Va trebui să vorbim despre ce avem de făcut, îi spuse Larry calm.

— Bineînţeles, dar las-o să-şi revină mai întâi din starea de şoc, îl sfătui Aaron.

Ana se duse la Aaron şi îl luă de mână.

— Uite ce te sfătuiesc, spuse ea, duceţi-vă la fratele Luca, unde ai să stai peste noapte. Sunt sigură că are să-l primească şi pe tânărul ăsta în seara asta. Sora Luca a făcut mâncare, am vorbit cu ea adineauri. Mâncaţi acolo şi apoi veniţi aici să faceţi planuri.

Aaron îi spuse lui Larry ceea ce-i sugerase mătuşa Ana. El se încruntă şi îşi muşcă buza. Planurile îi fuseseră date total peste cap, iar el nu avea puterea să schimbe cu nimic situaţia.

Alegerea lui Gabi

— Uite cum stau lucrurile, spuse Larry, care era în mijlocul sufrageriei mătuşii Ana, arătând tare obosit şi mult schimbat faţă de băiatul impecabil cu care se obişnuise Gabi.

— Te ascult, îi spuse Gabi, încrucişându-şi mâinile şi privindu-l angelic, cu o expresie care întotdeauna îl punea în gardă.

El şi Aaron tocmai se ospătaseră cu patru feluri de mâncare, iar Larry, în ciuda prejudecăţilor, fusese foarte impresionat de prima lui întâlnire cu ospitalitatea şi bucătăria românească. Blocurile murdare, coridoarele prăfuite şi mirosurile uşor de identificat nu-l pregătiseră pentru apartamentul imaculat cu două camere al fratelui Luca. Se uitase mirat la biblioteca de epocă şi la vitrina cu bibelouri, la covoarele de pe pereţi, la covoarele persane frumos colorate, la faţa de masă albă, apretată, la paharele frumoase de cristal, la tacâmurile strălucitoare. Toate acestea îl uluiseră. Înţelegea ceva mai bine de ce Gabi era zilnic pentru el un izvor nesecat de surprize.

După festinul delicios, Larry descoperi că putea suporta prezenţa lui Aaron puţin mai uşor. Cât timp au mers spre fratele Luca, drum de vreo jumătate de milă, nu au scos aproape niciun cuvânt, însă, la întoarcere spre mătuşa Ana, li se mai dezlegaseră puţin limbile. Şi unul şi altul erau implicaţi în această situaţie tragică şi în curând, aveau să fie nevoiţi să o ajute pe Gabi să ia nişte hotărâri importante.

Pe măsură ce vorbeau, totuşi, Larry devenea din ce în ce mai iritat. Află că Aaron sunase la spital şi că vorbise cu mătuşa lui Gabi, promiţându-i că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a o găsi pe Gabi şi a o aduce acasă cât mai curând posibil. Larry se înfurie teribil să audă că Aaron luase ca de la sine înţeles faptul că el avea să fie cel care s-o aducă pe Gabi înapoi, în America.

— Aaron, ţie chiar nu ţi-a trecut deloc prin minte că fata asta s-ar putea să vrea să se întoarcă în America cu mine?

Aaron rămase cu gura căscată. Crezuse ca de la sine înţeles că Larry va vrea să-şi continue călătoria!

— Bine, dar tu n-ai de ce să-ţi strici vacanţa, se bâlbâi el.

— N-am de ce? întrebă Larry, oprindu-se în drum şi întorcându-se cu faţa către tovarăşul său.

— Iar eu, oricum trebuia să mă întorc, aşa că...

— Am impresia că te cam grăbeşti să tragi concluzii, spuse Larry, scoţând flăcări pe nări. Chiar nu ţi-a trecut deloc prin minte că s-ar putea să am totuşi datoria morală de-a avea grijă de fata asta? Am devenit prieteni foarte apropiaţi, să ştii.

Ceva din tonul lui Larry îl făcu pe Aaron să se înroşească precum para focului.

— N-am de gând să o părăsesc în astfel de momente, continuă Larry.

Aaron se uită în ochii gri-albaştri ai lui Larry şi spuse încet:

— Da, aşa e, tu eşti unul dintre prietenii apropiaţi ai lui Gabi, iar eu, în mod clar, nu sunt. Totuşi, se întâmplă că eu sunt mai apropiat de familia ei decât eşti tu. De exemplu, tu ai de gând să mergi cu ea la spital după ce vă veţi întoarce?

— Ceea ce vom hotărî să facem ne priveşte pe Gabriela şi pe mine, răspunse Larry pe un ton distant şi porni din nou în direcţia blocului mătuşii Ana.

— Am o idee, continuă el, înseninându-se la faţă, hai s-o întrebăm, şi s-o lăsăm pe ea să hotărască. Vrea să se întoarcă cu tine, sau cu mine?

— Sau cu amândoi? adăugă Aaron, fără să poată să se abţină.

— Nu, nu există posibilitatea să se întoarcă cu amândoi. A treia opţiune iese din calcul.

Larry îl privi cu răceală şi continuă:

— N-aş vrea s-o pun pe biata fată în situaţia de-a fi nevoită să stea între noi doi ore în şir.

Aaron nu răspunsese nimic. Acum stătea cu braţele încrucişate în faţa lui Gabi, aşteptând răbdător, până când Larry avea să-i prezinte cele două opţiuni. Când Larry termină ce avea de spus, fata se uită de la unul la celălalt. Îşi aminti că, mai demult, în Indianapolis, se întrebase ce-ar fi făcut dacă ar fi trebuit să aleagă între tabăra lui Larry şi cea a lui Aaron. Iată că acest moment sosise. Însă alegerea era deja făcută, dilema dispăruse. Deja se hotărâse ce cale avea să urmeze în acea zi a vacanţei de primăvară. Dacă ar fi ales acum să se întoarcă împreună cu Aaron, ar fi lăsat să se înţeleagă faţă de Larry şi faţă de ea însăşi că alegea calea surorii ei, iar în acel moment nu era pregătită să facă acest pas.

— Normal că vin cu tine, Larry, spuse ea şi, ridicându-se de pe scaun, veni şi-l luă de mână.

El se aplecă şi o sărută de faţă cu toţi, ignorând privirea mătuşii Ana, care se încruntase la el. Aaron îşi întoarse capul. Felul în care accentuase cuvântul *„normal”* îi străpunsese inima. Vorbise de parcă, pentru ea, el nici măcar nu ar fi existat.

Poate că Gabi observase expresia mătuşii ei sau poate că simţise că o mustră puţin conştiinţa, căci, în clipa imediat următoare, plecă de lângă Larry şi se duse în faţa lui Aaron. Îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc mult pentru că ai venit până aici şi că mi-ai dat vestea despre Estera, spuse ea, schiţând un mic zâmbet. N-am să uit niciodată gestul tău.

Aaron nu-i răspunse la zâmbet. În fond, cu ce îl încălzeau cuvintele fără fapte?

— N-am făcut decât să-mi fac datoria, spuse el scurt.

— Îmi pare rău că ţi-am dat planul peste cap, dar cred că o să fie mai bine aşa.

Aaron o privi lung şi cercetător. Gabi avea nevoie disperată de sfat şi de ajutor, însă simţi că nu el era cel mai în măsură să i-l ofere, cel puţin nu în acel moment.

— Când plecaţi? întrebă el într-un târziu.

Gabi se uită către Larry.

— Va trebui să vadă el când putem lua bilete, spuse ea. Eu încă nu sunt în stare să gândesc. Sunt încă în stare de şoc.

Aaron încuviinţă şi îi înmână o foaie de hârtie.

— Ai aici numărul de telefon de la spital. Ai face bine să iei legătura cu ei cât mai curând posibil.

— Sigur.

Gabi se întoarse către Larry.

— Acum cred că o să merg să mă culc. Mâine o să avem un drum lung. Crezi că dacă ajungem la aeroport dimineaţa devreme, o să găsim bilete imediat? E urgenţă.

— Hai să ne plimbăm puţin, Gabi. Trebuie să ne mai gândim şi să vorbim puţin, îi sugeră Larry, luând-o de braţ. Ne întoarcem în jumătate de oră, îi spuse el lui Aaron, în timp ce se îndreptau spre uşă.

Coborâră scările celor cinci etaje fără să-şi spună nimic. Numai după ce ajunseră la şoseaua mărginită de copaci care ducea spre oraş, Larry începu:

— Ştiu că vestea asta te-a izbit ca un trăsnet, Gabi, însă trebuie să privim lucrurile calm şi să ne gândim bine.

— Adică?

— Adică nu prea văd de ce ne-am grăbi să mergem mâine dimineaţă la aeroport la ora şase. Ar însemna să plecăm de-aici la o oră total inumană. Ai nevoie de o noapte bună de somn, şi eu la fel.

— Vreau să ajung la Estera imediat.

— Ştiu, numai că trebuie să schimbăm biletele, nu? Şi se pare că sora ta a trecut de faza cea mai critică, nu-i aşa? O

să sunăm la mătuşa ta imediat ce schimbăm biletele. O zi, două încolo sau încoace nu mai contează.

— Cam aşa e, recunoscu Gabi, şovăind. Însă trebuie să plecăm cât putem mai repede.

— Bineînţeles. O să plecăm la Bucureşti mâine. În seara asta e prea târziu. Schimbăm biletele la aeroport sau la o agenţie şi să sperăm să putem să găsim un zbor pentru dimineaţa următoare.

Gabi privi în jos spre asfalt, apoi îl privi în ochi. Rezervaseră o cameră la un hotel de lângă aeroport. Larry spusese în glumă că de data aceasta n-are să mai poată veni Rachel exact la momentul nepotrivit.

Gabi lovi cu piciorul într-o piatră. Oare intervenise din nou cel Atotputernic pentru a o ajuta să rămână pe calea cea dreaptă şi îngustă? Dacă insista să plece a doua zi, n-avea să mai fie nevoie să rămână la hotel. Privi în sus şi observă expresia din ochii lui Larry.

Privi lung spre tramvaiul care tocmai oprise în staţie lângă ei. Chiar şi la ora nouă seara, în staţie erau aproape douăzeci de oameni care aşteptau să urce. Îi urmări cum se îmbulzeau pe treptele înalte, auzi clinchetul care semnaliza închiderea uşilor. Tramvaiul porni şi zăngăni de-a lungul drumului. Acesta era drumul ei. Alesese să meargă pe el, şi pentru ea nu mai era cale de întoarcere.

Îl luă pe Larry de mână.

— Te las pe tine să faci planurile de data asta, îi spuse ea, zâmbind.

— Aşa te vreau, spuse el, punându-i braţul pe după umeri şi strângând-o la piept.

Larry dormi foarte bine în seara aceea, în ciuda faptului că arcurile îl înghionteau printre coaste de fiecare dată când se întorcea. Gabi însă nu putu să doarmă. Mătuşa Ana fusese foarte supărată pe ea. O rugase insistent să se răzgândească şi să plece cu Aaron, nu cu Larry. Iar dacă văzuse că rugăminţile ei

nu aveau niciun efect, începuse s-o avertizeze şi s-o certe. Gabi rezistase cât de bine putuse.

Când mătuşa Ana îi urase, în cele din urmă, noapte bună, inima lui Gabi era ca un bolovan de plumb. Îşi dorea ca mătuşa Ana să fi ales alte tactici pentru seara aceea. Poate chiar s-ar fi lăsat înduplecată. În fond, doar nu era făcută din piatră. Îşi iubea familia şi ţara şi încă mai preţuia acele amintiri care acum o inundau şi aproape că o copleşeau cu totul. Însă ea avea întrebări la care nu putea să-i dea răspuns niciuna dintre cele două mătuşi ale ei, nici sora ei şi nici chiar Hugh Gardner. Încercase să urmeze religia lor, dar pentru ea nu funcţionase. Aşa că, dacă Dumnezeu nu exista, iar dacă standardul pentru ce e bine şi ce e rău nu era Biblia, atunci ea era liberă să-şi aleagă propria cale, fără a se teme de consecinţe.

Se întoarse şi se uită la ceasul de pe perete care arăta ora două. Mătuşa Ana nu avea cum să o înţeleagă: calea pe care o alesese ea nu avea să ducă la pierzare; dimpotrivă, deja se dovedise a fi o cale foarte plăcută. De multe ori se gândea la exemplul lui Sally şi dr. Porter. Nu erau legaţi de niciun fel de legământ de căsătorie, şi totuşi păreau perfect fericiţi şi duceau vieţi frumoase şi împlinite, cel puţin din câte putuse ea să observe.

Gabi urmări cu degetul modelul de pe tapetul gălbejit de pe perete. Îşi amintea că aşa făcea de multe ori în timp ce se zbătea, adolescentă fiind, cu gânduri de mânie la adresa Dumnezeului care îi luase pe mama şi pe tatăl ei, lăsând două copile aproape singure într-o lume rece şi străină! Iar acum, El îngăduise un accident atât de groaznic în viaţa surorii ei atât de evlavioase, care se hotărâse să-şi dedice întreaga ei viaţă Lui. Tragedia Esterei fusese ultima picătură. Un astfel de Dumnezeu nu merita devotamentul ei.

Dădu la o parte cearşaful cu care se învelea. Nu era aer condiţionat şi era mijloc de iulie. Avea mâinile lipicioase şi ceafa udă. Îşi aduse aminte de apartamentul din Indianapolis,

de la demisol, în care locuise în ultima lună, cu duş propriu, cu fotoliu rabatabil şi televizor color. În acel moment, ar fi dat orice să fie înapoi în ţara unde era mereu răcoare, chiar şi când afară temperaturile depăşeau 40 de grade. Poate că, totuşi, îşi spuse ea, răsucindu-se din nou, România nu era o ţară chiar atât de minunată pe cât credea ea din toate punctele de vedere. Auzi ceasul bătând ora trei, iar apoi ora patru, iar când mătuşa ei intră să o trezească la ora şapte, Gabi se sculă atât de obosită, de parcă nici n-ar fi dormit deloc.

Larry sosi la ora opt. Trebuia să plece repede, pentru că voiau să găsească bilete pentru a doua zi. Îşi luară rămas bun pe fugă şi, cel puţin din partea lui Gabi, fără lacrimi. Însă multe zile după aceea, de câte ori închidea ochii, îşi aducea aminte de cele două siluete aplecate peste balustradă – mătuşa Ana, măruntă şi minionă, fluturând o batistă albă cu mâna ei noduroasă, şi Aaron, ţinând-o de după umăr, cu părul la fel de ciufulit ca întotdeauna, privindu-i fără să zâmbească, cu ochii trişti şi făcându-le cu mâna, de parcă asta făcea în fiecare zi.

capitolul 27

De sub bandaje

— Gabi se întoarce mâine, îi anunţă Mary pe ceilalţi, care erau aşezaţi la masă la cantina spitalului.

Fusese chemată la telefon chiar înainte să înceapă să mănânce.

— E o veste extraordinară, spuse Rachel, bându-şi cafeaua dintr-o sorbitură.

— Mâine, la zece jumătate, o să sosească la aeroportul din Knoxville, continuă Mary. Cineva trebuie să meargă s-o aducă. Apropo, vine împreună cu Larry.

— Nu se întoarce cu Aaron? întrebă Hugh mirat.

— Nu, din câte se pare, nu. Linia era foarte proastă. Suna de la un telefon public de la poştă şi încercase deja de trei ori până să prindă legătura, aşa că n-am putut vorbi mai mult.

— Cel puţin, bine că o să fie cu sora ei în curând, asta e o veste foarte bună, spuse Len.

El hotărâse să se întoarcă la Cincinnati cel puţin pentru o vreme. De când Estera îşi recăpătase cunoştinţa, avea nevoie de îngrijire medicală aproape tot timpul. Len îşi spuse că, dacă avea să rămână, probabil, prezenţa lui n-ar fi făcut decât să incomodeze. Îl va duce pe Hugh acasă cu maşina în seara aceea, iar apoi va porni spre casă.

Mary se ridică de la masă.

— Ați uitat că în după-amiaza asta trebuie să auzim despre verdictul specialistului cu privire la starea Esterei? Haidem, să nu întârziem!

Se uitară unii la alții. Cât timp pacienta fusese în comă, fusese greu de analizat cât de grave erau, de fapt, traumatismele ei, însă acum, i se făcuseră o serie de teste importante. Domnul doctor Garrington îi spusese lui Mary că îi va prezenta rezultatele după ce o va vedea specialistul, în acea dimineață.

Câteva minute mai târziu, când îi salută, lui Rachel i se păru că dr. Garrington era mai sumbru decât de obicei. Își drese glasul și începu:

— Știu că sunteți cu toții foarte bucuroși că Estera a ieșit din comă. Totuși, spuse el și tuși din nou, evitându-le privirile, prognoza nu este una foarte bună.

— Spuneți-ne clar, domnule doctor, interveni Rachel, ținându-se strâns de scaun cu ambele mâini.

— Imediat, domnișoară, dar mi-e teamă că nu este tocmai ce-ai fi vrut să auzi. Verișoara ta a suferit traumatisme multiple. E o minune că mai este încă în viață. Însă, mi-e teamă că nu va mai putea merge niciodată.

Toți rămaseră fără grai de uimire. Ochii lui Mary se umplură de lacrimi și reuși să întrebe cu glasul tremurând:

— Niciodată?

— Mi-e teamă că da.

— Iar traumatismele craniene? întrebă Hugh, pe un ton pe care parcă nici el nu și-l recunoștea.

— Din fericire, nu sunt prea grave.

— Slavă Domnului! exclamă Mary.

Doctorul se întoarse către ea și o privi țintă.

— Dar mi-e teamă că nepoata dumneavoastră are să rămână pe viață cu un semn pe față.

Mary îl privi înmărmurită. Îi era rău. Acea fată frumoasă, atât de frumoasă, să fie mutilată pe viață. Nu-i venea să creadă!

— Dar nu se poate interveni cu chirurgie plastică? se pomeni Ron întrebând.

— Deja a suferit câteva intervenții chirurgicale, bineînțeles. Tăietura a fost foarte urâtă și a trebuit să fie tratată imediat. Însă chirurgia plastică în sine va trebui lăsată pentru mai târziu.

Văzând expresiile de pe chipurile lor, se grăbi să adauge:

— Tehnologia modernă a avansat foarte mult, așa că se pot face lucruri absolut uimitoare. Însă obrazul și ochiul stâng i-au fost lovite din plin. De fapt, s-ar putea chiar să-și piardă vederea la ochiul stâng, sperăm să nu. Să înțeleg că era o frumusețe rară?

Cu toții aprobară. Mary îi arătă o poză pe care i-o făcuse la ultimul concert. Domnul doctor Garrington o luă și se uită la ea tăcut, timp îndelungat.

— Nu va mai arăta niciodată așa, șopti el, niciodată! Și va rămâne în cărucior pentru tot restul vieții.

O vreme, nimeni nu spuse nimic.

— Estera este conștientă de toate aceste lucruri? întrebă Mary.

— Nu. Iar când va afla, va avea nevoie de susținerea morală a fiecăruia dintre voi. De fapt, în unele cazuri, astfel de pacienți își pierd orice dorință de a mai trăi. Ăsta e marele pericol.

— Estera noastră nu o să fie așa, spuse Mary foarte sigură pe ea. Ea are credință în Dumnezeu și va trece cu bine.

Hugh o privi suspicios.

— E totuși om, Mary. Nu cred că putem fi atât de siguri că o să primească cu fruntea sus așa un verdict teribil.

Len se uită mirat la bătrânul lui prieten. Estera Popescu, îngerul îmbrăcat în alb, pe care și-l imaginase atât de des, să nu primească voia celui Atotputernic, oricare ar fi fost ea?

Hugh îi întâlni privirea și se uită lung la el.

— S-ar putea să aibă din nou nevoie de cântecele tale, Len, îi spuse.

Doctorul ieși din cabinet și îi lăsă singuri.

Len dădu din cap dezaprobator.

— Nu cred. Misiunea mea a luat sfârşit. Şi oricum, spuse el, privind spre vărul lui, acum a venit Ron. Nu mai este nevoie de mine.

Ron râse scurt.

— Eu? Mă îndoiesc. Aici tu eşti eroul principal, Len.

Sarcasmul din tonul vocii lui fu inconfundabil. Len se înroşi puternic şi îşi muşcă buza. Tocmai asta nu-şi dorea să se întâmple – o nouă ruptură între el şi vărul lui, tocmai acum, când începuseră să devină cu adevărat prieteni. Se ridică de pe scaun.

— Oameni buni, vreau să ne fie clar. Eu nu am niciun merit deosebit pentru cele ce s-au întâmplat. Ceea ce a trezit-o pe Estera a fost muzica, acordurile muzicale şi amintirile din trecut. Oricare dintre voi ar fi avut acelaşi rezultat dacă ar fi făcut ceea ce am făcut eu. Şi, oricum, a fost ideea lui Hugh. Eu n-am vrut deloc să cânt.

— Aşa e, încuviinţă Hugh. S-a lăsat foarte greu înduplecat, numai eu ştiu cât l-am bătut la cap. Dar ştiam că Domnul mi-a dat acest gând, aşa că Lui să-I mulţumim şi să-I dăm slavă.

Ron se ridică de pe scaun şi se strecură afară din cameră. Să-I dăm slavă lui Dumnezeu? Ce ştiau ei, lor le era uşor să vorbească aşa. El nu avea habar despre Dumnezeu şi despre slava Lui, şi probabil că n-avea să aibă niciodată. Poate era mai bine că trebuia să plece a doua zi la Nashville. Lăsase totul baltă şi venise la spital cu o zi înainte, când auzise că Estera se trezise din comă. Doamna asistentă Gadger îi dăduse voie să intre să o vadă imediat. Însă, când îi vorbise Estera, ea nu dăduse niciun semn că l-ar recunoaşte, deşi, după mişcarea uşoară a degetelor şi a pleoapei, îşi dădu seama că probabil îl auzea.

Ron conduse maşina înapoi la motel cu mişcări mecanice, lăsă un bilet în care spunea că va pleca, dar că se va interesa zilnic de evoluţia Esterei, iar apoi porni spre Nashville.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, Hugh citi biletul lui şi dădu din cap abătut.

— Vărul tău are nevoie de Dumnezeu, Len, spuse el trist către tovarăşul său. Nici el şi niciunul dintre noi nu putem trece prin lucruri ca acestea fără putere de la El.

În seara aceea, când ajunseră cu bine acasă şi se odihneau pe verandă, privind soarele apunând după culmile munţilor, Hugh îl surprinse pe Len, spunându-i:

— Nu pleca mâine la Cincinnati. Mai stai cel puţin încă o săptămână. Am presimţirea că va fi nevoie de tine din nou la spital.

Len dădu din cap în semn că nu.

— Cred că în privinţa aceasta vă înşelaţi, spuse el cu un zâmbet slab. Rolul meu în povestea Esterei s-a încheiat.

— Iar eu cred că tu te înşeli, îi răspunse Hugh. Cel puţin, mai rămâi câteva zile, ca să te rogi şi să studiezi şi să te gândeşti la viitorul tău. Eu am să fac la fel. Peste o săptămână, trebuie să mă hotărăsc şi să dau răspunsul final în ceea ce priveşte oferta postului de pastorat. Şi, nu uita, dacă îl accept, voi avea nevoie de un asistent în care pot să am încredere, cineva care gândeşte ca mine, cel puţin în problemele importante ale vieţii.

Len îşi lăsă capul în jos.

— Eu n-am să fiu niciodată persoana potrivită sau o persoană de încredere, domnule Hugh, niciodată.

— Deci, vrei să spui că harul Domnului are limite?

— Nu, bineînţeles că nu! Eu ştiu foarte bine că pot primi har din partea Lui.

— Atunci fă loc pentru şi mai mult, Len, ăsta e secretul. Goleşte-te şi umple-te – ăsta e secretul.

— Teoretic, ştiu lucrul ăsta, spuse Len gânditor, dar, în realitate, este foarte greu.

— Mie-mi spui? spuse Hugh şi, oftând din adâncul sufletului, se lăsă pe spate în fotoliu.

— Iar eu nu cred că am să mă schimb vreodată.

— În ce privinţă? întrebă Hugh curios.

— Uite, de exemplu, când asistentele încearcă să-mi facă ochi dulci, în parte, îmi face plăcere, îmi gâdilă mândria.

— Le-am observat cum încearcă să-ţi facă ochi dulci, spuse Hugh zâmbind. Şi nu ştiu dacă lucrurile astea au să se schimbe vreodată. Nici Estera n-avea cum să-i facă pe bărbaţi să nu se uite lung la ea.

Chipul lui Len se posomorî.

— Sunt sigur că Estera conta mult pe frumuseţea ei, poate mai mult decât îşi dădea seama.

Hugh încuviinţă.

— Sunt aproape sigur de asta. Să-ţi spun drept, spuse el, şi apoi continuă aproape şoptit, o să fie o mare minune dacă îşi revine cu bine. Mi-e teamă că şi-a pierdut dorinţa de a mai trăi.

— De unde ştiţi?

— Am urmărit-o de câteva ori. Cred că e mai conştientă de ce îi spunem decât ne dăm noi seama. Se închide în ea şi nu vrea să comunice. Va trebui ca cineva să petreacă mult timp cu ea, cineva care este puternic, şi nu ştiu cine are să poată face lucrul ăsta. Ron se pare că este total dezarmat.

Hugh se încruntă, căzând pe gânduri.

— Ce altă persoană mai potrivită decât dumneata, Hugh.

— Eu? râse Hugh. Ai uitat că am şaptezeci şi cinci de ani? Bineînţeles, am să fac tot ce pot, ca întotdeauna, însă, în situaţia de faţă, nu cred că va fi de-ajuns. În schimb, dacă Ron ar...

Se opri.

— Continuaţi.

— Dacă el L-ar cunoaşte pe Domnul, Len, şi dacă ei doi ar fi fost logodiţi sau căsătoriţi, cred că atunci ar fi avut o şansă de-a o scoate din starea asta. Ar fi avut un imbold să vrea să mai trăiască. Dar aşa, cu Gabi în starea ei rebelă şi atât de departe sufleteşte de sora ei, fără părinţi care să-i poarte de grijă, se pare că nu prea sunt multe speranţe. Ştiu că Mary are să facă tot ce-i va sta-n putinţă, însă nu e ruda ei de sânge.

Făcu o pauză. Îl podidiră lacrimile şi continuă:

— Aşa oloagă şi mutilată, biata fată, poate ar fi mai bine ca Domnul s-o ia la El. Acolo o să poată merge şi cânta şi să fie frumoasă cum era, poate chiar şi mai frumoasă.

Hugh îşi şterse două lacrimi, care i se rostogoleau pe obrajii arşi de vânt.

Len scoase un şerveţel şi îşi suflă nasul. Apoi începu, vorbind rar:

— Nu credeţi că Ron ar putea să fie, totuşi, persoana potrivită? Ştiu că L-a căutat pe Dumnezeu în ultimii ani.

— Atunci de ce nu L-a găsit?

Len se gândi.

— Asta e o întrebare la care numai el poate să răspundă, cred, spuse el după câteva momente de tăcere.

— Aşa e, încuviinţă Hugh. Însă un lucru ştim sigur: dacă Îl căutăm din toată inima, Îl găsim. Tu ai început să descoperi lucrul acesta, nu-i aşa, Len?

— Da, zilnic.

— Aşa că şi Ron are să-L găsească, atunci când întruneşte această condiţie. Iar acum, hai să bem o cană bună de ceai fierbinte, englezesc.

— N-aş putea să beau un ceai cu gheaţă, vă rog?

— Tu n-ai decât să bei ceai cu gheaţă, spuse Hugh, zâmbind.

În timp ce Hugh şi Len stăteau de vorbă pe veranda căsuţei din Tiny Gap, Rachel era la aeroportul din Knoxville şi aştepta nerăbdătoare să se întoarcă verişoara ei. În sfârşit, zări silueta înaltă a lui Larry, împingând căruciorul de bagaje spre rampa care ducea la uşile glisante. Gabi mergea lângă el, puţin bronzată şi mai slăbuţă ca oricând, însă arătând foarte obosită.

Câteva clipe mai târziu, verişoara ei o luase în braţe.

— Ah, Rachel, ce mult mă bucur că m-am întors! spuse Gabi.

Rachel îi simți obrajii umezi de lacrimi. O mângâie pe creștet și îi șopti:

— Și noi ne bucurăm că te-ai întors. Estera are nevoie de tine.

Gabi se desprinse din îmbrățișare. Se simțea foarte vinovată că nu venise mai devreme.

— Unde e mașina? întrebă Larry.

O salutase pe Rachel foarte scurt și, își spuse ea, foarte distant. Știa că nu uitase incidentul din Florida.

Curând goneau spre oraș.

— Este un motel lângă spital, foarte aproape, îi spuse Rachel lui Larry. Cei care au mai venit în vizită au stat acolo, au prețuri preferențiale pentru cei care vin la spital. Iar tu o să stai cu noi, Gabi, nu? Adică la apartamentul nostru. Eu și mama stăm de vreo trei săptămâni acolo.

— O să stea cu mine, până mă întorc la Indianapolis, o să vedem noi unde, îi spuse Larry lui Rachel pe un ton rece. Așa am hotărât deja de comun acord, nu-i așa, Gabi?

Gabi înghiți în sec și se uită pe fereastră la mașinile care treceau în viteză pe lângă ei.

— Da, Rachel, cred că e mai bine așa pentru moment.

— Dar de ce? Adică, doar nu sunteți...

— Nu suntem căsătoriți, dacă asta voiai să ne întrebi, și nici măcar logodiți, spuse Larry pe un ton foarte sarcastic. Însă vara asta am devenit prieteni foarte apropiați și am hotărât că nu vrem să mai stăm despărțiți unul de celălalt.

Ochii lui Rachel scăpărau scântei, însă își ținu limba în frâu. Nu era momentul să răbufnească.

— Nu știu dacă înțelegi, Rachel, însă Gabi are nevoie de mine în momentele astea, începu el din nou pe un ton condescendent. Și, dacă stau bine să mă gândesc, și eu am nevoie de ea.

Gabi observă expresia de pe fața verișoarei ei și se simți groaznic. Însă nici nu se așteptase să fie altfel. Ea hotărâse să nu

facă pe ipocrita în familie. Dacă ar fi stat cu mătușa și verișoara ei, ar fi fost groaznic de tensionată. Însă cu Larry ajunsese să se simtă foarte în largul ei. El fusese atât de grijuliu și atent, tocmai când avusese cea mai mare nevoie. Acum, nu mai avea nicio reținere față de el.

Rachel își ținu privirea înainte la șosea și nu spuse nimic tot restul călătoriei spre spital. Îi venea să le spună și unuia și altuia câteva vorbe care să-i usture. Verișoara ei era între viață și moarte, iar ei se purtau ca niște adolescenți iresponsabili. Apoi, își aminti de faptul că Gabi, probabil, nu știa cât de gravă era, de fapt, starea surorii ei. După ce o va vedea, poate că lucrurile se vor schimba.

O jumătate de oră mai târziu, Gabi era lângă Estera. Privind la fâșiile de tifon care înfășurau capul și o mare parte din fața surorii ei, lacrimile începuseră să-i curgă de pe obraji pe bluzița înflorată, fără mâneci, și pe pantalonii scurți de blugi. Gabi luă mânuța slabă a Esterei într-a ei.

— Am venit, în sfârșit, îi șopti ea.

Estera deschise ochiul care nu îi era acoperit. Gabi simți o ușoară mișcare a degetelor mâinii pe care o ținea într-a ei.

— Trebuie să te faci bine. Ne este teribil de dor de tine tuturor, continuă Gabi, cu ochii ațintiți la chipul surorii ei.

Acel ochi părea s-o sfredelească cu privirea, apoi se închise din nou.

Gabi se ridică de pe pat. Era mult prea groaznic. Nu mai putea suporta. Ieși repede din salon și se trezi în brațele lui Larry.

— Gabi are nevoie disperată de un somn bun în noaptea asta, le spuse el celorlalți. O să ne întoarcem mâine la prima oră.

Gabi le sărută pe mătușa ei și pe Rachel și plecă împreună cu Larry.

După cum promiseseră, a doua zi dimineață, Gabi și Larry erau înapoi la spital. Insistară să rămână ei în locul lui Rachel și al mamei ei, care păreau aproape la capătul puterilor. În decursul următoarelor cinci ore, Gabi făcu multe vizite la salonul 301,

mereu cu acelaşi rezultat. Estera deschidea un ochi, mişca uşor din degete, iar apoi era din nou nemişcată.

În după-amiaza aceea, doamna asistentă Gadger îi anunţă că Esterei aveau să îi fie scoase bandajele de pe faţă. I se făcuse operaţie la ochi cu câteva zile în urmă, iar acum era timpul să se verifice dacă operaţia reuşise. O oră mai târziu, specialistul oftalmolog ieşi plin de zâmbet.

— Operaţia a reuşit! Nu-şi va pierde ochiul.

Mary, care se întorsese deja la spital, o îmbrăţişă pe Gabi şi exclamă:

— Slavă Domnului! E prima veste bună pe care am auzit-o de trei săptămâni încoace.

Gabi se ridică de pe scaun.

— Vreau să merg să o văd fără bandaje, îi spuse lui Larry.

De cum intră în cămăruţa care devenise locuinţa temporară a Esterei, Gabi observă, pentru prima dată, tăietura mare şi adâncă de pe obrazul stâng al surorii ei, care trecea pe lângă ochi şi se întindea până la tâmplă. Rana fusese cusută cu foarte multă grijă, iar asistenta îi liniştise, spunându-le că, în timp, cicatricea avea să se vindece şi să capete o culoare normală, deşi nimeni nu putea să ştie exact cât de pronunţată avea să rămână.

Gabi se uită la chipul surorii ei mută de durere. Ochiul operat îi era acoperit cu o banderolă neagră. Părul ei frumos, negru, fusese ras. Tot ce îi mai amintea că aceasta era într-adevăr sora ei era acel ochi negru cu gene întoarse şi buzele ei frumos conturate ca întotdeauna, deşi acum erau lipsite de culoare.

Nu-şi dădu seama cât de mult realiza Estera ceea ce se întâmpla, până nu observă că strânse uşor din buze. Observă apoi că îi văzuse reacţia şi că o privea cu ochiul cel sănătos cu o privire speriată şi îngrozită. Capul se întoarse şi ochiul se închise. Gabi o luă pe sora ei de mână. De data aceasta, nu mai avea lacrimi. Cu ochii secătuiţi şi cu inima frântă, spuse încetişor:

— Te iubesc, Estera. Întotdeauna ai să rămâi surioara mea scumpă.

Estera nu-şi mişcă deloc capul, nu-i strânse mâna, ci rămase total nemişcată. Gabi se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, mergând cu spatele.

— Du-mă de aici, Larry, îl rugă ea, prăbuşindu-se la pieptul lui pe coridor. Nu pot să mai suport, trebuie să ies de aici şi să-mi revin puţin.

În seara aceea, sosiră John şi Ron. John se întrebase dacă era un lucru înţelept ca Ron să se întoarcă la spital.

— Nu pot să rămân departe, recunoscu Ron, în timp ce intrau în spital şi se îndreptau spre lift.

Lui Mary îi îngheţă inima când îi văzu venind pe coridor. Cum ar fi putut să îi avertizeze despre ceea ce aveau să vadă?

John fu primul care intră în salonul Esterei, iar când se întoarse, arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani.

— Nu ştiu dacă faci bine să intri, Ron, îi spuse el. I-au scos bandajele, şi nu pot să-ţi spun decât că e foarte schimbată.

— Odată şi-odată trebuie să mă confrunt cu realitatea, deci, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ron încercă să pară calm, îşi îndreptă spatele şi ieşi din sala de aşteptare. Ceilalţi rămaseră cu înfrigurare să-l aştepte; nimeni nu spunea niciun cuvânt, iar minutele se scurgeau unul după altul. Când văzu că trecuseră douăzeci de minute şi că el nu mai apărea, John se ridică şi se duse încet la salonul 301. Ron stătea pe un scaun, cu capul în mâini, şi se zgâlţâia din toată fiinţa de plâns, deşi nu lăsa să se audă niciun sunet.

John se uită către pat şi tresări. Ochiul mare şi negru al Esterei era aţintit la silueta de pe scaun. Apoi, în timp ce John rămăsese ţintuit, privind-o, observă pentru prima dată că îşi mişcă braţul. Un impuls de energie păruse să-i inunde trupul slab şi reuşi să apuce cearşaful care o acoperea şi să îl tragă de pe piept până peste faţă, acoperindu-se de tot. Tocmai atunci, Ron îşi ridică privirea şi văzu toată mişcarea.

— Estera, nu! strigă el cu glas tare şi ieşi din salon, literalmente alergând.

Doamna asistentă Gadger deja apăruse în salon şi înţelese dintr-o privire care era situaţia. Se duse către bolnavă. Îi dădu la o parte cearşaful şi-l îndoi din nou, netezindu-i-l pe piept.

— N-ai voie să mai faci aşa ceva, scumpa mea, spuse ea cu accentul ei irlandez pronunţat. Dar măcar ne-ai arătat că ţi-ai mai recăpătat din putere, e prima oară când ai reuşit să faci aşa o mişcare, de când te-am adus aici, în salon.

Îi făcu semn lui John să plece şi trase perdelele din jurul patului.

Rachel îl întâmpină pe coridor.

— Ce s-a întâmplat, tată? Ron a ieşit alergând pe coridor, la lift. Cred că ar fi bine să te duci după el. Cred că s-a-ntâmplat ceva.

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de el, îşi linişti el fiica.

O jumătate de oră mai târziu, doamna asistentă Gadger le explică cu de-amănuntul ce se întâmplase.

— E un semn bun şi un semn rău în acelaşi timp, spuse ea către Rachel şi Mary. Semn bun pentru că Estera a reacţionat azi pentru prima oară de la accident, iar asta înseamnă că e conştientă de ceea ce se petrece în jurul ei, mai mult decât ne-am dat seama. Însă e un semn rău, pentru că gestul ei arată că vrea să se ascundă şi să se izoleze de lume.

Doamna asistentă Gadger ezită puţin, apoi adăugă, fără ocolişuri:

— Fata vrea să moară. Recunosc simptomele. Dacă nu se mai întâmplă încă o minune, ori o s-o pierdem din nou, ori o să trăiască, însă are să se transforme într-o infirmă ursuză, înrăită şi greu de suportat. Am mai întâlnit astfel de cazuri.

Asistenta se întoarse cu spatele şi plecă.

A doua zi, Ron îşi recăpătă curajul şi insistă să meargă să stea cu Estera. De data asta nu mai plânse. Era hotărât să îşi ţină

bine în frâu sentimentele. Aşa că luă mânuţa bolnavei în mâna lui şi îi şopti:

— Estera, nu-i nimic. Sunt aici. Te iubesc.

Se uită la ochiul negru, care îl privea atent. Apoi, mâna se mişcă din nou şi trase cearşaful peste faţă, însă, de data asta, el fu pregătit şi îl puse înapoi. Acelaşi gest se repetă de trei ori. A treia oară, Estera îşi mişcă buzele. El se aplecă să o audă.

— Vreau să mor, şopti ea.

Apoi din nou, de data asta mai tare.

— Vreau să mor.

În ciuda tuturor hotărârilor pe care le luase înainte de a intra în salon, Ron nu mai rezistă. Ieşi pe coridor şi îi spuse doamnei asistente Gadger ce se petrecuse. Ea dădu din cap, abătută.

— Dacă îţi stă în puteri, mai încearcă. Poate că, totuşi, tu ai să poţi reuşi s-o faci să-şi schimbe atitudinea.

În următoarele trei zile, Ron vizită frecvent salonul Esterei, însă, în loc ca lucrurile să se îmbunătăţească, păreau să fie din ce în ce mai rele. Prezenţa lui părea să o deranjeze pe pacientă. Uneori dădea din cap dezaprobator la el, alteori încerca din nou să tragă cearşaful peste faţă. La un moment dat, îşi adunase toate puterile şi spusese pe un ton aproape supranatural de puternic.

— N-are niciun rost. Eu o să mor. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Ron trebui să îşi impună cu toată puterea de care era în stare să nu plece val-vârtej înapoi la Nashville. Îşi luase liber o săptămână, însă săptămâna aproape că se încheiase. Îi spuse doamnei asistente Gadger că trebuia să plece peste câteva zile.

— Încearcă încă să mai speri într-o minune, îl îndemnă ea.

Apoi, interveni momentul cel mai greu, în seara de dinainte ca el să trebuiască să plece. Tocmai încerca, aşa cum făcuse de fiecare dată, să o asigure pe Estera de dragostea lui, când ea îşi întoarse capul spre el şi-l privi ţintă cu acel ochi

înspăimântător. Adunându-şi toată puterea de care era în stare, dădu să se ridice şi arătă cu degetul spre el.

— Tu nu mă mai iubeşti *acum*, spuse ea foarte răspicat.

Apoi, ridicându-se un pic mai mult pe pat, repetă:

— Ron, *acum* tu nu mă iubeşti.

El încercă să o contrazică, să o liniştească, însă cuvintele păreau fade şi ireale. Privi din nou la fata cu care se mândrise faţă de toţi prietenii lui, îngerul care fusese steaua lui călăuzitoare – incredibil de frumoasa, desăvârşita Estera. Încercă să treacă cu vederea capul ei ras, faţa mutilată, expresia plină de mânie. Însă nu reuşi: adevărata Estera Popescu era acum această epavă înrăită de fată. Trebuia să privească realitatea în faţă.

Întors la camera sa de motel, se aruncă pe pat. O mai iubea el încă – nu pentru ceea ce fusese, ci pentru ceea ce era acum? Cine era ea acum? Oare o cunoştea cu adevărat? Ar fi putut el să o mai ia încă în braţe, să o sărute pe obrazul mutilat şi să îi spună sincer: „Estera, te iubesc!"?

În noaptea aceea, în timp ce se lăsară umbrele, iar peste lumea din jur se lăsă liniştea serii, Ron Atwood se privi în faţă şi nu-i plăcu ceea ce văzu. Unde era cavalerul nobil şi generos, care, cu numai trei ani în urmă, fusese gata să-şi sacrifice fericirea proprie pentru a salva viaţa fetei pe care o iubea? Fusese gata să renunţe la un viitor care, pentru el, ar fi fost o permanentă desfătare. Ce se întâmplase între timp cu acest curaj?

Nu avea răspuns pentru această întrebare. Tot ce ştia era că înainte nu avusese de ales. Dacă el nu ar fi făcut acel sacrificiu, Estera ar fi murit. Însă acum, de ce anume ar fi fost nevoie pentru a-i salva viaţa? De o făgăduinţă pe viaţă de a-i fi devotat unei infirme înrăite de soartă? Poate că ar fi găsit resurse pentru această făgăduinţă, poate că totuşi dragostea lui era destul de adâncă. Însă nu avea oare Estera nevoie de ceva mai mult? Oare nu avea nevoie de o renaştere – de o nouă transfuzie de credinţă care s-o salveze de la disperare şi chiar de

la moarte? Oare nu trebuia să îşi primească soarta şi să se plece înaintea ei? Iar el nu avea credinţă. El nu putea să îi îndrepte privirea spre un Dumnezeu pe care nici măcar nu-L cunoştea.

„Nu mă iubeşti", îi spusese ea.

— Ba da, te iubesc, strigă el în întuneric. Te înşeli. Te iubesc.

„O iubeşti pe Estera care a fost", părea s-o audă răspunzându-i sarcastic. „Iubeai ce era frumos. Îmi admirai formele trupului. Erai sedus de buzele mele; erai atins de glasul meu. Dar eu nu sunt frumoasă. Trupul mi-e mutilat. Nu mai am forme seducătoare. Iar glasul nu-mi mai e dulce ca al unui înger, pentru că inima mi-e amară, iar credinţa zace îngropată sub dărâmăturile vieţii mele năruite. Asta este Estera acum. Iar pe *această* Esteră, tu nu poţi, şi nici nu vrei, să o iubeşti!"

Ron îşi îngropă faţa în pernă. Îşi aduse aminte de conversaţiile pe care le purtaseră împreună. Cele mai multe dintre ele gravitaseră în jurul aceloraşi subiecte: frumuseţea, talentul sau bunătatea ei, ce nouă rochie i-ar fi plăcut sau ce pereche de pantofi, sau poate un colier de perle! Însă ce ştia despre sufletul ei? Nimic, nu-i cunoscuse niciodată fiinţa lăuntrică, iar acum, cu atât mai puţin. Şi cum putea să iubească ceea ce nu cunoştea?

Următoarea dimineaţă, Ron îl anunţă pe John că se hotărâse să plece acasă. Aflase că şi Larry se întorcea în aceeaşi zi la Indianapolis, aşa că hotărâseră să închirieze o maşină şi să călătorească împreună.

Larry o sărută pe Gabi, dădu din cap în semn de rămas bun către ceilalţi şi se urcă la volan. Ron mai zăbovi câteva clipe. Simţea că îşi ia rămas bun de la Estera pentru totdeauna. Privi în sus spre clădirea imensă a spitalului, cu chipul palid şi cu ochii trişti.

Mary se apropie de el şi îl sărută pe obraz.

— E mai bine că pleci, Ron, îi spuse ea. Deja nu cred că mai rezistai. Şi, nu uita, te iubim mult de tot. Eşti un băiat

deosebit. Întotdeauna ai fost, iar Dumnezeu te caută. În mijlocul tuturor acestor nenorociri, El te caută.

— La revedere, Mary, rămâneţi cu bine, fetelor. Şi să aveţi grijă de... – iar glasul i se frânse – de *ea*, spuse el, şi apoi plecă.

Vreau să mor!

Gabi dădu drumul la televizor. Liniştea o deranja. Larry plecase, iar ea venise la apartamentul pe care îl închiriase împreună cu Rachel şi Andreea de anul trecut. Nu-i plăcea să rămână singură. Rachel şi mama ei luaseră o bine-meritată pauză, iar Gabi rămăsese pe baricade, cât timp erau plecate ele acasă, la Tiny Gap. Hugh şi Len tocmai sosiră în acea seară şi, spre bucuria lui Gabi, se oferiseră să rămână ei în noaptea aceea la spital. A doua zi, Estera avea să fie transferată de la secţia de terapie intensivă. Asta însemna că prietenii şi familia puteau s-o viziteze cât de mult doreau.

Lui Gabi i se umeziră ochii de lacrimi. Toţi îşi chinuiau inimile şi gândurile cu temeri şi întrebări despre soarta Esterei, însă nimeni nu le dăduse încă glas. Ce viaţă o va aştepta pe această fată infirmă? Doar nu putea să rămână permanent în spital, deşi va mai dura ceva vreme până să fie transferată la un centru de recuperare. Vor începe şedinţe intensive de fizioterapie chiar de a doua zi, însă doctorul le spusese, în acea după-amiază, că rezultatele vor depinde în mare măsură de starea de spirit a bolnavei. Dacă va sta inertă şi nemişcată şi nu va coopera cu asistentul fizioterapeut, atunci avea să rişte să rămână toată viaţa la pat. Iar dacă lucrurile vor lua o astfel de întorsătură, singura ei opţiune era să meargă la un azil pentru infirmi. Teoretic, exista şi posibilitatea angajării unei asistente

care să o îngrijească la domiciliu, însă, din punct de vedere financiar, probabil că această variantă ar fi fost imposibilă.

Gabi privea în gol la ecranul televizorului. Era foarte tristă și deprimată. De când se întorsese din România, Rachel o tratase în mod evident cu răceală. Mătușa ei fusese destul de drăguță și de iubitoare cu ea, însă Gabi nu suporta să vadă în ochii ei albaștri amestecul de milă și reproș cu care o surprinsese, de multe ori, că o privea. La început, simți plecarea lui Larry ca pe o ușurare. Adesea era cam impunător. Dar nu trecuseră nici două zile și începuse deja să se întrebe când urma să se întoarcă. Mai rău era că nici măcar nu avea habar ce fel de relație era de fapt între ei.

Gabi se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii. Se simțea atât de străină de cei din familia ei. Țârâitul strident al telefonului îi întrerupse reveria. Era Larry. Nu voia să vină o săptămână până la Indianapolis?, o întrebă el. Îi era tare dor de ea. Doar nu trebuia să stea cu Estera tot timpul. Avea nevoie de o pauză, îi spuse el. Nu, el încă nu putea să vină. Nu se simțea în largul lui printre cei din familia ei, iar la spital se simțea cam în plus.

— Eu trebuie să rămân încă vreo câteva zile, până au să se întoarcă Rachel și mătușa Mary, îi spuse ea istovită. Nu, nu am rămas de una singură. Hugh și Len fac cu rândul să mă ajute.

Larry gemu. Era exact ceea ce se temuse că se va întâmpla.

— Atunci vino imediat după ce se întorc mătușa și verișoara ta, îi spuse el.

— Bine, vin, îl liniști Gabi.

Ar fi dat orice să scape de mirosul de dezinfectant, de bandaje, de coridoare nesfârșite și de mesele de la cantină, unde nimeni nu scotea niciun cuvânt, iar mâncarea era oribilă.

„Dar vreau să fiu deosebit de bună și drăguță cu Estera, își propuse ea în acea seară, când se duse la culcare. În fond, eu îi sunt cea mai apropiată și mai dragă dintre toți." Lucrurile nu sunau prea promițător. Încercase să vorbească cu sora ei, îi

spusese cât de mult o iubea, o sărutase, însă Estera nu făcuse decât să o țintuiască cu ochiul cel sănătos. Tăcerea aceea de mormânt era cumplită: ar fi preferat s-o vadă mânioasă ori supărată, decât s-o vadă atât de inertă.

Cam același lucru își spunea și Hugh în timp ce stătea la căpătâiul Esterei în seara aceea. Nu se așteptase deloc la această primire a Esterei, care ieșise de sub bandaje. Acum înțelegea reacția lui Ron. Ochiul acela părea să-i citească fiecare expresie a chipului. Se rugase cu ea, îi citise câteva versete din Biblie, îi vorbise duios, însă nu primise din partea ei niciun fel de reacție. Trecuse o săptămână de când n-o mai văzuse. Se întorsese cu Len să stea împreună cu Gabi câteva zile, cât timp mătușa și verișoara ei erau plecate.

— Poate va trebui să-ți aduci din nou chitara, băiete, spuse el către Len, când se întoarse în sala de așteptare. Mâine o vor muta de-aici și o să putem petrece mai mult timp cu ea. Pregătește-te să mai încerci încă o dată, însă așteaptă-te la orice. N-ai să recunoști prea mult din Estera de odinioară, spuse Hugh, dând trist din cap.

Trebuia să-și adune toată puterea credinței pentru a se încrede în făgăduința că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu". Iar Estera clar Îl iubea pe Domnul, de lucrul acesta nu se îndoia.

A doua zi, de dimineață, Gabi sosi și le spuse celor doi să meargă să se odihnească. Ajută la mutarea Esterei la etajul de mai jos. Avea o cameră numai a ei, iar fereastra dădea înspre pajiștea din spatele spitalului.

— Acum ai să poți sta cât de mult dorești cu sora ta, îi spuse asistenta de serviciu lui Gabi, trăgând perdeaua la o parte și făcându-i semn să intre. Acest etaj ieșea din sfera de lucru a doamnei asistente Gadger, însă ea îi asigurase că se va interesa de pacientă și că va încerca să o vadă din când în când.

În colțul camerei era un fotoliu rabatabil și un televizor. Gabi se așeză comod, scoase o carte din geantă și încercă să

citească. Din când în când, îi spunea cuvinte de încurajare surorii ei, care stătea nemişcată în patul de alături, se uita la ea când asistentele veneau să o întoarcă de pe o parte pe alta sau să-i ia pulsul sau să-i schimbe tubul pentru hrană. Peste o zi sau două, vor încerca să i-l scoată, îi spuse lui Gabi asistenta.

Apoi, pe la unsprezece, apăru Doris, fizioterapeuta, împreună cu asistenta ei. Gabi se strecură afară din cameră, însă, câteva minute mai târziu, fu chemată înapoi.

— Poţi tu s-o înduplеci, te rog, pe sora ta să coopereze? îi şopti Doris în prag. Se încordează toată şi refuză să mişte un deget. Noi avem motive să credem că poate să mişte, pentru că nu este paralizată, însă, ce-i drept, s-ar putea ca mişcările să fie foarte dureroase. Încearcă să-i explici că dacă nu ne lasă s-o ajutăm acum, mai târziu, o să suporte consecinţe crunte.

Gabi înghiţi în sec.

— O să încerc, spuse ea, deşi nu credea că ea va schimba ceva, orice i-ar fi spus.

Se îndreptă spre pat şi se aplecă deasupra surorii ei. Banderola de pe celălalt ochi fusese dată la o parte, spre marea uşurare a lui Gabi.

— Scumpa mea Estera, începu Gabi, trebuie să le dai voie doctoriţelor şi asistentelor să te ajute să te faci bine. Dacă nu-ţi mişti câtuşi de puţin mâinile şi picioarele, ai să rămâi toată viaţa la pat.

Estera rămase cu ochii închişi, însă pleoapele i se mişcau.

— Ştiu că mă auzi, Estera, spuse Gabi cu oarecare exasperare în glas. Şi mai ştiu şi că poţi să vorbeşti, dacă îţi propui. Mi-a spus Ron.

Cum auzi că pomeneşte de Ron, Estera deschise ochii. Buzele se întredeschiseră şi începu să vorbească cu glas slab, însă destul de clar.

— Vreau să mor, Gabi. Lasă-mă în pace. Te rog, spune-le să mă lase în pace.

Gabi înghiţi un nod cât un pumn. Cum puteai să mai răspunzi la aşa ceva? Nu ştia ce să spună, îi era clar. Poate că Hugh avea să reuşească. Mai făcu o ultimă încercare:

— Nu ai să mori, Estera. Avem nevoie de tine; eu am nevoie de tine! Te rog, ascultă ce te roagă doctoriţa, încearcă măcar.

Estera dădu puţin din cap şi spuse din nou:

— Lasă-mă în pace. Vreau să mor.

— N-are niciun rost, îi spuse fizioterapeutei.

— Cel puţin, ai reuşit s-o faci să vorbească, îi spuse Doris, bătând-o pe umăr pe Gabi. Ţine-o tot aşa. Încearcă să o provoci câte un pic, numai câte un pic. S-ar putea să-i facă bine. O să mai încercăm mai târziu astăzi.

Gabi încercă din răsputeri s-o provoace pe sora ei de-a lungul zilei, însă îi era greu să nu întreacă măsura.

— Nu fii atât de răsfăţată, se trezi ea la un moment dat spunându-i.

Estera o privise lung şi îşi întorsese capul. Gabi se mânia din ce în ce mai tare pe sora ei. Desigur, era într-o stare jalnică şi demnă de toată mila, însă putea măcar să arate puţină recunoştinţă celor din jurul ei. Nu aşa o cunoscuse ea pe Estera, când erau mici. Stomacul i se strânse ghem. Iată încă un motiv că Dumnezeu nu există.

În acea după-amiază, când observă figura bine-cunoscută a lui Hugh apărând din spatele uşii, Gabi se bucură în mod deosebit.

— Intraţi, domnule Hugh! îl îndemnă ea.

— Ei, draga moşului, spuse Hugh către bolnavă, apropiindu-se de pat. Văd că mergi spre bine. Uite că ai ieşit în sfârşit de la terapie intensivă. Aceasta este una dintre minunile lui Dumnezeu!

Estera se încruntă de-a dreptul la el, iar ochii ei mari se micşorară.

— Vreau să mor, spuse ea şi întoarse capul.

— Vă rog, încercați să o convingeți să coopereze cu doctorii și cu asistentele, îi șopti Gabi. Eu am încercat toată ziua, și văd că degeaba.

Se ridică, bucuroasă că putea pleca.

— O să plec câteva ore, îi spuse ea lui Hugh. Mă întorc diseară.

Gabi ieși, iar Hugh o urmări cu privirea. Oftă și se îndreptă din nou către fata întinsă pe pat.

— Vreau să mor, murmura ea din nou și din nou.

Doris se întorsese, însă nu reușise să facă nimic cu ea. După ce încercă timp de o jumătate de oră să o determine să miște degetele de la mâini și de la picioare, ridică nedumerită din umeri. Hugh veni în urma ei pe coridor.

— Va trebui să-i spun domnului doctor Garrington, îi spuse Doris. Dacă va continua așa, are să-i fie fatal.

Domnul doctor Garrington îi spuse lui Hugh același lucru mai târziu, când veni să-i scoată tubul de hrănire. Asistenta adusese niște supă de pui și toți văzură cu ochii lor cum Estera strânse puternic din buze când lingura i se îndrepta spre gură. Supa se scurse pe șervetul pe care îl avea așternut pe piept.

— Poate că are să vrea un pic de desert, sugerase doctorul.

Asistenta încuviințase și venise imediat cu niște gelatină din fructe și înghețată, însă se întâmplă aceeași poveste. Estera nu voia să mănânce.

— O s-o lăsăm o vreme fără tub, le spusese doctorul. Să vedem dacă i se face foame. Dacă nu, atunci o să i-l punem la loc.

Avea să fie hrănită toată viața prin tub? Hugh nu dădu glas întrebării, poate că încă nu era cazul să o pună, însă, mai curând sau mai târziu, trebuia pusă.

Întorși la camera lor de la motel, Hugh și Len stătură mult timp de vorbă.

— Trebuie neapărat să încerci din nou să-i cânți mâine, îi spuse Hugh.

Tânărul dădu din cap aprobator. Va încerca, va face tot ce va putea, însă acum, că pacienta era conștientă, nu erau mari speranțe să reacționeze pozitiv la ce va fi venit din partea lui. Estera nu-l agrease niciodată, spunea el. Și nici nu era de mirare. El reprezentase pentru ea chintesența acelei laturi a creștinismului american pe care ea îl agrea cel mai puțin. Pentru ea, el făcea parte din acea *cortină de catifea* care aproape c-o sufocase.

În dimineața următoare, doamna asistentă Gadger zâmbi, văzându-l cum se îndreaptă spre salonul Esterei cu chitara. Tocmai fusese în vizită la fosta ei pacientă.

— Bravo, băiete. Unde ai reușit o dată, poate că ai să mai reușești și de data asta.

Len dădu din cap abătut.

— Numai că acum și-a recăpătat cunoștința.

— Ei, și?

— Nu m-a avut niciodată la inimă, doamnă asistentă. Deci, acum, cu ce-aș putea eu s-o ajut?

Asistenta se uită câteva clipe la el.

— Cel puțin, nu strică să încerci, îi spuse ea, zâmbind. Iar dacă se enervează pe tine, nu-i nimic. Mai bine să se enerveze, decât să nu reacționeze deloc.

În decursul următoarelor treizeci de minute, Len trebui să-și repete cuvintele ei. De cum intrase în salon, ochii Esterei fuseseră ațintiți asupra chipului lui. Deși Hugh îl prevenise, îi fu aproape imposibil să-și mascheze reacția de șoc. Aceasta să fie oare Estera Popescu? Da, ochii ei negri erau aceiași, gura și nasul îi rămăseseră neschimbate. Cel puțin cu asta se putea consola, deși ochii nu mai erau plini de strălucire și viață, ci erau plini de mânie și exasperare.

Len luă chiara și începu să cânte. La început, Estera se sperie și dădu din cap destul de violent. Apoi, ridicându-și puțin capul de pe pat, îl privi țintă.

— Pleacă şi lasă-mă, spuse ea foarte răspicat. O să mor. N-are niciun rost. Lăsaţi-mă în pace.

Len nu o luă în seamă, ci începu să fredoneze „Numai Harul". Pentru fiecare cuvânt al cântării, trebui să lupte cu el însuşi şi să se roage. Broboanele de sudoare îi udaseră fruntea, însă el cânta mai departe. Dacă se uita la chitară, reuşea să cânte în continuare, însă la fata de pe pat nu îndrăznea să se uite.

Când ajunse la a treia strofă, i se păru că aude un oftat slab. Îşi ridică privirea sfios şi observă că Estera îl ţintuia cu privirea. Când îi întâlni privirea, ea se încruntă.

— Ai un accent groaznic, bombăni ea. Nu-mi trebuie muzica ta.

Len lăsă chitara din mână. Simţea că trebuie să iasă din salon. Apoi, se simţi învăluit de o putere venită de undeva dincolo de înţelegerea lui. N-avea de gând să cedeze în faţa ei. Pe el nu putea să-l lovească cum îl lovise pe Ron. El n-avea nimic de pierdut.

Luându-şi din nou chitara, o privi pe Estera ţintă şi spuse calm:

— Estera, nu mă mai întrerupe, te rog. Vreau să termin de cântat cântarea. Şi de unde vrei să am un accent frumos, dacă nu m-a învăţat nimeni?

N-aşteptă ca ea să-i răspundă, ci începu din nou să cânte. Când termină de cântat, în salon se lăsă o linişte deplină. Se uită spre pat. Ochii bolnavei erau închişi, iar respiraţia normală. Ieşi din salon pe vârful degetelor. Prăbuşindu-se pe un scaun din sala de aşteptare, îşi scoase un şerveţel şi-şi şterse fruntea.

— Cum a mers? întrebă Hugh.

— Mi-a spus să plec, normal, bombăni Len, pe jumătate râzând, dar eu, cum sunt încăpăţânat, am dat înainte cu cântarea.

— Şi?

— Şi acum cred că a adormit.

Hugh se uită lung la prietenul lui şi nu spuse nimic. Len închisese ochii şi părea absolut extenuat. Câteva minute mai

târziu, doamna asistentă Gadger băgă capul pe uşă, să vadă ce face Estera şi confirmă ceea ce spusese Len.

— Tocmai mi-a spus asistenta de serviciu că Estera doarme, le spuse ea celor doi cu un zâmbet larg. Iar ai reuşit, spuse ea, arătând triumfătoare către Len.

— Eu n-am niciun merit, doamnă asistentă, spuse Len încet. Mi-a spus să plec, aşa cum spune mereu. Dar cred că, în mod misterios, muzica îi face bine. Oricine ar putea să facă ce am făcut eu.

— Eu nu prea cred, spuse ea. Dar n-are rost să despicăm firu-n patru. Clar e că tu eşti cel care a reuşit, şi trebuie să rămâi pe baricade. Încearcă să-i mai cânţi din nou în după-amiaza asta, am să pun muzica pe reţeta ei de tratament obligatoriu. Între timp, du-te şi mănâncă ceva, să-ţi recapeţi puterile. Va trebui să fii tare, pregăteşte-te.

Aşa şi făcu. Îi cântă după-amiază, îi cântă seara, îi cântă a doua zi dimineaţă, iar apoi după-amiază şi tot aşa – timp de o săptămână întreagă, Len o vizita pe Estera de patru ori pe zi şi stătea cu ea, de fiecare dată, aproape câte o jumătate de oră. Mereu îşi aducea chitara, uneori cânta doar la chiară, alteori doar cu vocea.

Reacţiile ei erau diverse. La cel puţin jumătate din vizite, i se spusese să plece, iar uneori, pacienta arătase atât de mult dezgust, încât se simţise nevoit să plece. După vizite ca acestea, îi spunea lui Hugh că avea să plece acasă în dimineaţa următoare. Apoi, doamna asistentă Gadger venea şi-l îmbărbăta şi îl îndemna să mai încerce. Mai mult de gura dânsei îşi lua chitara şi mai încerca o dată. Uneori reuşea să treacă râzând peste protestele ei şi să cânte în continuare, până când vedea că ochii ei mari erau închişi şi o auzea respirând regulat, dormind. Iar alteori, ea nu spunea nimic, ci stătea nemişcată şi îl privea fix. Pacienta refuzase în continuare să mănânce, aşa că era din nou hrănită prin tub. Iar Doris încă nu reuşise să lucreze prea mult cu

ea. Muzica o linişte, dar încă nu o ajutase să-şi recapete dorinţa de a trăi.

După primele trei vizite, Len o sunase pe Gabi la Indianapolis şi îi ceruse o listă de piese preferate ale Esterei. Gabi era sceptică, dar îi făcu o listă cu cântece, cântări şi piese clasice despre care îşi amintea că Estera le cânta cu plăcere. Len le luă pe fiecare în parte şi le repetă foarte conştiincios, ore la rând, în camera lui de la motel.

In a treia dimineaţă când sosise la spital, o găsise pe domnişoara asistentă Pennington toată numai zâmbet. Ea era acum asistenta principală a Esterei. Tânără şi frumuşică, luase foarte în serios rolul pe care i-l dăduse doamna asistentă Gadger de a avea grijă de Len şi de a-l încuraja în legătură cu terapia muzicală, după cum îi spunea ea.

— Du-te şi te uită în salon la Estera, îi spuse ea lui Len. Te aşteaptă o surpriză.

Aşa şi era. În colţul salonului se afla o orgă electrică, ultimul răcnet, cu tot cu stand.

— A trimis-o unul dintre prietenii Esterei, îi spuse ea lui Len, care rămăsese mut de uimire. Persoana doreşte să rămână în anonimat. Dar s-a gândit că Estera s-ar putea să răspundă şi mai bine la muzică de orgă şi de pian.

La început, Len fu sceptic. Se aşeză cu inima strânsă la claviatură şi îşi trecu degetele peste clape, simţindu-se privit de fata care stătea întinsă pe pat.

— Ce-ai vrea să cânt, Estera? întrebă el, fără să ridice privirea.

Întotdeauna îi era groază să privească la acel chip trist şi palid, care avea numai o foarte vagă asemănare cu Estera de odinioară, şi, de obicei, nu o saluta când intra, pentru că asta părea s-o deranjeze. Conversaţiile o enervau. Se părea că era liniştită numai când îi cânta la instrument sau cu glasul.

Nici de data aceasta, după cum se aşteptase, nu primi niciun răspuns din patul de la fereastră, aşa că selectă pe claviatură tonul de orgă de catedrală şi, curând, salonul răsuna de acordurile cântării „Măreţul har". După ce ultimul acord se risipi, îşi îndreptă privirea către pat. Fata îşi întorsese capul, ca el să nu îi observe expresia de pe chipul ei tras, însă, spre uimirea lui văzu că plângea cu suspine.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă. Estera îşi întoarse capul, iar faţa îi era brăzdată de lacrimi. Arătând spre claviatură îi şopti.

— Mai cântă, haide, mai cântă.

Len era uluit. Era mai mult decât visase vreodată. Se aşeză din nou şi, timp de o oră întreagă, îi cântă cântare după cântare. Apoi, simţi mâna domnişoarei asistente Penrington pe umăr.

— Cred că pentru astăzi este destul, îi şopti ea.

Len trase cu ochiul o ultimă privire spre fata de pe pat. Dormea şi, pentru prima oară de la accident, pe buzele ei se putea zări o uşoară urmă de zâmbet, care arăta că nu mai avea coşmaruri despre frâne, izbituri şi cioburi, ci visa despre îngeri şi despre cer, despre zile fără durere şi despre un trup care era din nou sănătos.

Când se duse la culcare în acea seară, Len era epuizat, însă era mai fericit decât fusese de multe luni încoace. Iată că fusese şi el, totuşi, de folos. Probabil că, în curând, avea să se simtă din nou în plus, însă, deocamdată, era cântăreţul care îşi atinsese visul şi dorea să se bucure de lucrul acesta cât putea. Dumnezeu folosise muzica lui ca să o scape, cel puţin pentru o vreme, de disperare şi de deprimare pe o fată infirmă şi mutilată. Iar pentru un astfel de lucru, merita să trăiască. Şi, atunci când îşi va fi încheiat misiunea cu Estera, poate că Dumnezeu avea să îl trimită în altă parte. Inspiră profund, mulţumit, şi se cufundă într-un somn adânc şi fără vise.

Len ia o pauză

Nu peste mult timp, Len ajunsese să petreacă cea mai mare parte din fiecare zi în camera bolnavei. Deşi pacienta încă pufnea şi bombănea, era clar că prefera compania lui, mai mult decât a oricui altcuiva. Când Doris veni să încerce din nou să-i facă terapie, Len fu cel care fu chemat s-o convingă pe Estera să coopereze. Durerile erau atât de mari, încât Len trebui să-i ţină mânuţa slăbită într-a lui şi s-o strângă uşor, a încurajare, în timp ce doctorul îi mişca mâinile şi picioarele. Şi, după acest episod, primise primul semn de recunoştinţă din partea fetei bolnave.

— Mulţumesc, Len, îi şopti ea, lăsându-se pe spate istovită.

Len nu răspunse nimic, însă se îndreptă spre claviatură şi începu să cânte una dintre piesele ei preferate. Nu trecu mult, şi ochii ei negri se închiseră şi se cufundă într-un somn adânc.

Toţi se minunau de felul în care muzica părea să fi deschis o poartă către sufletul Esterei. Len, desigur, intrase pe această poartă deschisă. Ce altceva ar fi putut să facă? Însă unde va ajunge mergând tot aşa, se întrebă el. Dacă îi va deveni indispensabil? Nu putea să-şi petreacă întreaga viaţă cântându-i unei invalide, nu? Dacă nu avea grijă, va sfârşi legat pe viaţă de această fată. Trebuia să se retragă, până nu avea să cadă în această cursă.

În cele din urmă, îi abordă pe Mary şi Hugh şi le mărturisi:

— Trebuie să mă retrag pentru un timp.

Amândoi încuviinţară. Prevăzuseră că avea să vină şi ziua în care Len avea să plece.

— O să ne descurcăm, nicio grijă, îl linişti Mary pe un ton curajos, încercând să nu-şi trădeze nesiguranţa.

În acea după-amiază, după ce petrecu dimineaţa cu Estera, Len se aplecă şi îi şopti cu blândeţe:

— Estera, sunt cam obosit. O să plec acasă pentru o vreme. Am de rezolvat nişte lucruri. Mary, Rachel şi Hugh o să-ţi poarte bine de grijă. Aşa că, am să-mi iau rămas bun pentru o vreme.

O mângâie uşor pe mână şi se întoarse să plece, însă observă din privirea ochilor ei negri că era foarte întristată. Ea nu spuse nimic, ci îşi întoarse capul spre perete. Len se strecură afară din salon. Ştia că, dacă nu avea să plece repede, sentimentele aveau să-l năpădească şi s-ar fi răzgândit.

— Nu sta prea mult, îi spuse doamna asistentă Gadger, când îl întâlni în foaier.

— Am să mă întorc peste o săptămână. Am nevoie de o pauză.

Doamna asistentă Gadger dădu din cap abătută, după ce intră în lift şi apăsă pe butonul pentru etajul trei. Avea mari îndoieli că ar fi putut cineva să-l înlocuiască, şi avu dreptate. Din acea zi, observară o deteriorare clară a stării ei. Îşi dădeau cu toţii toate silinţele, însă degeaba. Nimeni nu reuşea să-i citească şi să-i cânte aşa cum îi cântase Len Atwood. Estera deveni din ce în ce mai morocănoasă, începu să refuze mâncarea şi tratamentul şi să le dea medicilor şi asistentelor mai multe motive de îngrijorare decât toţi ceilalţi pacienţi puşi laolaltă.

Între timp, întors la Cincinnatti, Len încerca să se relaxeze şi să se odihnească cum putea mai bine. Se ducea la concerte, citea cărţi pe care îşi dorise să le citească de ani de zile, mergea în vizită la vechi prieteni, compunea cântece şi începuse să predea din nou pian la câţiva dintre foştii lui elevi. Însă veştile pe

care le primea de la Spitalul General Knoxville erau alarmante. Estera fusese mutată înapoi la terapie intensivă. Nu o auzeau spunând nimic altceva decât „vreau să mor”. Nimeni nu reuşea să facă nimic pentru a o scoate din starea asta. Spre necazul soţiei lui, unchiul Esterei vărsa lacrimi amare în fiecare noapte.

Îi mai spuseseră şi că, după multe insistenţe, Ron îi făcuse încă o vizită bolnavei, însă nu reuşise să stârnească vreo reacţie favorabilă din parte ei, şi plecase supărat şi cu inima frântă. Câteva zile mai târziu, mătuşa Lucy îşi vizitase nepoata şi se întorsese acasă îngrozită şi deprimată. Marion fusese şi ea la spital şi plânsese tot drumul înapoi spre Silver Springs. Chiar şi Hugh părea împovărat de supărare. Cât despre Gabi şi Rachel, uitaseră neînţelegerile dintre ele şi se uniseră în dragostea pe care o împărtăşeau faţă de fata care „voia să moară”. Iar Mary uda adeseori cu lacrimi pătura cu care era acoperit trupul inert şi lipsit de viaţă al nepoatei ei. Din nou era plină de tuburi. Estera nu avea niciun pic de voinţă de a trăi. Ce putea să facă familia ei?

— Trebuie să-l chemăm pe Len, îi spuse Mary doamnei asistente Gadger într-o luni dimineaţă.

Fusese plecat aproape două săptămâni.

— Nu ştiu de ce lipseşte atât de mult, doar ştie că starea Esterei depinde atât de mult de el.

Doamna asistentă Gadger privi la ea ca şi cum ştia despre ce e vorba.

— Îi e teamă, spuse ea scurt şi făcu cale întoarsă.

Mary se uită nedumerită către Rachel.

— Cred că a vrut să spună că îi e teamă să se implice prea mult, mamă, spuse Rachel, râzând scurt. Adică, spune şi tu, ce viitor ar avea să-i poarte de grijă unei invalide ca Estera? Of, ce nedreaptă e viaţa! Iar apoi continuă foarte afectată: Ron s-ar da peste cap să-i poată fi de folos cu ceva Esterei, dar ea nici nu vrea să-l vadă-n ochi, pe când Len, care se pare că e singurul om

pe care Estera îl acceptă în momentul de faţă, se fereşte să mai vină.

Mama ei se miră că părea atât de afectată de nedreptatea situaţiei. Nu spuse nimic, însă, după câteva minute, forma numărul lui Len de telefon.

— Avem nevoie de tine, Len. Este între viaţă şi moarte.

— Dar ce pot să fac eu? se jelui Len. Nu mai pot suporta. Nu ştiu cât de departe pot să ajungă lucrurile.

— Nu ai încredere că Dumnezeu are să poarte de grijă de fiecare lucru la vremea potrivită, Len? spuse Mary pe un ton dulce şi mângâietor. Domnul ţi-a deschis o uşă. Tu ai intrat pe uşă şi s-a petrecut o minune. Acum, de ce crezi că ar fi deschis Dumnezeu o uşă, dacă nu avea să te conducă până la capăt? Ai încredere în El.

În seara aceea, Len Atwood îşi făcu o introspecţie amănunţită. De ce anume îi era atât de teamă? Se rugase luni la rând să fie călăuzit de Dumnezeu, iar acum...

În următoarea dimineaţă, gonea pe autostrada interstatală spre Knoxville. Iar în după-amiaza aceea, când intră în salonul Esterei, constată că venise la timp şi că nu ar mai fi putut zăbovi nicio clipă. Fără să spună niciun cuvânt, se aşeză pe un scaun lângă pat şi începu să cânte uşor „Numai harul”. Îşi lăsase chitara în maşină, dar ceva îi spunea că trebuie să cânte oricum.

Estera îşi deschise ochii şi se uită lung la el.

— Ai luat o pauză tare lungă, Len Atwood, îi şopti ea slab. O pauză tare lungă.

Len îşi şterse o lacrimă.

— Da. Mi-a fost...

— E mult prea slăbită ca să vorbească, aşa că nu o provoca la discuţie, îi şopti asistenta.

Len se ridică. Estera era mult prea isteaţă. Îl citise ca pe o carte deschisă şi îşi dăduse seama că îi era teamă. Apoi se opri. Trebuia să se încreadă în Dumnezeu, aşa cum îl îndemnase Mary. Domnul nu avea să-l conducă pe un drum care nu

avea capăt. El nu trebuia decât s-o ajute pe această fată, care devenise atât de dependentă de el. Dumnezeu avea să poarte de grijă mai departe.

Privind în urmă, Len nu reuşea niciodată să descrie în cuvinte cum decurseseră zilele următoare. O mână nevăzută părea să-l călăuzească prin ceaţa deasă a propriilor lui îndoieli şi temeri. Uneori nu vedea nimic în jur decât unde să facă următorul pas. Din punct de vedere emoţional, era greu: să fii mereu la dispoziţia unei fete care nu zâmbeşte şi nu râde niciodată şi care te tratează ca pe un servitor ar fi fost destul să umilească pe oricine. Însă, după un timp, când îi veni mintea la cap, se gândi că poate tocmai asta dorea Dumnezeu să lucreze în el, iar când avea să-şi încheie lucrarea, probabil că avea să-i pregătească o cale de scăpare.

Len era singurul care se minuna de felul în care decurseseră lucrurile. Ron aflase toate amănuntele despre cântecele lui Len şi despre felul în care acţionaseră în mod miraculos a doua oară în viaţa Esterei. Sentimente amestecate clocoteau înlăuntrul lui. Şi ce dacă acest văr al lui reuşise să facă ceea ce el nu putuse să facă? Bine că a existat totuşi cineva care putea să-i salveze viaţa fetei! Dar de ce oare îl alesese Dumnezeu pe Len, şi nu pe el? Len nu era îndrăgostit de Estera. Nici nu fusese vreodată. Apoi se controlă: aici nu era vorba despre dragoste romantică. Aici era vorba despre o nevoie, era o situaţie între viaţă şi moarte. Şi, de data aceasta, nu exista niciun pericol ca acest neisprăvit verişor al lui să se îndrăgostească de o fată infirmă şi mutilată, care părea să nu facă nimic altceva decât să bombănească şi să îl comande.

capitolul 30

Din nou cortina de catifea

— Să ştii, Ken, că mă tem că Gabi nu mai este aceeaşi fată pe care am cunoscut-o acum un an.

Dr. Porter lăsă să îi cadă din mână cartea pe care o citea şi se uită lung la Sally.

— Bineînţeles că nu mai e aceeaşi, spuse doctorul pe un ton glumeţ. Ce altă fată la vârsta ei rămâne neschimbată timp de douăsprezece luni? Părerea mea este că se comportă mult mai normal acum.

— Normal?

— Ei, haide, Sally, ştii bine la ce mă refer.

Ken nu avea deloc chef să discute despre Gabi.

— Adică face toate lucrurile pe care le facem eu şi cu tine. Asta vreau să zic.

Sally se uită din nou către Gabi, care stătea pe un şezlong, la celălalt capăt al verandei. Avea un tricou de aceeaşi culoare cu pantalonii scurţi, se tunsese după ultima modă la coafeza lui Sally şi îşi pusese ochelarii de soare pe creştetul capului: arăta ca un model gata pentru o şedinţă foto. Formele mlădioase ale trupului ei suplu străluceau în razele soarelui. Doctorul îi urmări privirea.

— Uită-te la ea – e tot ceea ce trebuie să fie o fată de vârsta ei, nu? o întrebă el, zâmbind.

— Arată foarte bine, n-am ce zice, recunoscu Sally. Dar uită-te la ea un pic mai bine.

— Cum să nu, cu mare plăcere!

— Haide, Ken, eu vorbesc serios, îl rugă Sally. Uită-te la fața ei. Și-a pierdut din prospețime, din inocență.

— Bine, doar nu era să rămână copil toată viața, protestă Ken.

— Nu, dar nici nu era nevoie să se transforme peste noapte într-o damă versată, nu? Și ce spui de weekend-ul trecut?

— Te referi la petrecerea de ziua lui Larry?

— Da. S-a îmbătat criță și s-a dat în spectacol foarte urât, ai uitat?

— Ei, dar asta văd că n-a schimbat cu nimic lucrurile între ea și Larry, nu?

— Poate că nu, însă mie totuși mi se pare că nu mai pare atât de extraordinar de dornic să fie în preajma ei ca înainte.

— Sally, ești o idealistă fără scăpare.

— Cine, eu? întrebă ea cu o urmă de tristețe pe chip. Nu-i adevărat. Mi-am pierdut idealismul de mult. Dar nu vreau să și-l piardă și Gabi. Și, Ken, știi ce?

— Spune.

Doctorul părea să se fi săturat de acest subiect de conversație.

— Nu crezi că el are să se sature de ea, acum că ea îi oferă tot ceea ce-și dorește?

Ken îi aruncă lui Sally o privire mânioasă.

— Habar n-am, spuse el enervat. Lasă-i pe ei să-și rezolve singuri problemele. Gabi e foarte capabilă să se apere. E foarte bătăioasă, dacă își propune. Și, în plus, nu numai el e cel care are de câștigat din relația lor. E clar că și ei îi place.

Sally se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ieșirea din verandă, lacrimile amestecându-i-se cu rimelul.

— Tot ce sper e că fiul tău iubit n-o să se descotorosească de ea ca de o jucărie care nu-i mai trebuie, acum, după ce a

făcut-o să fie la fel ca toate celelalte, sau, cel puțin, aproape la fel.

Și spunând acestea Sally dispăru în casă.

Ken rămase câteva clipe privind la fata din șezlong. Îi era tare dragă și spera din tot sufletul că Sally se înșela. Poate că dăduse impresia că trata lucrurile în glumă, însă știa clar că dacă fiul lui s-ar fi purtat vreodată necuviincios cu Gabi, l-ar fi pus la punct imediat. Tocmai îl văzu pe Larry urcând în grabă treptele verandei. Îl salută pe tatăl lui, înclinând ușor din cap, și se duse direct la locul unde stătea Gabi. Ea lăsă imediat cartea din mână și, în clipa următoare, intrară amândoi în casă ținându-se de mână.

Câteva minute mai târziu, stăteau unul lângă altul pe canapea în apartamentul de la demisol, care le fusese pus la dispoziție pe timp nelimitat, cât aveau ei nevoie de el. Larry avea laptopul pe genunchi. Citeau împreună ultima parte a disertației lui, la care lucrase recent.

— Deci, acuma cum rămâne? întrebă Gabi ironic, când el închise laptopul și se lăsă comod pe spate pe canapea.

— Asta e o întrebare cu dus și-ntors, Gabi?

Gabi se înroși.

— Știi foarte bine la ce mă refer!

— Nu ești mulțumită cu starea de față a lucrurilor?

Gabi se întristă.

— Nu știu ce să zic, Larry, spuse ea, rotindu-și privirile prin apartament. Adică, simt că toată lumea mă răsfață foarte tare, dar...

— Și ce e greșit în asta, Gabi?

— Greșit? Cum ar putea să fie ceva greșit? spuse ea, râzând din nou, într-un fel care îl deranjă puțin pe Larry. Vreau să spun că locuim împreună într-un apartament elegant, de parcă am fi căsătoriți cu acte în regulă.

— Deci, asta te neliniștea pe tine?

— Ce anume?

— Încă te mai nelinişteşti în legătură cu legitimitatea relaţiei noastre?

— Of, nu ştiu ce să spun, spuse Gabi şi oftă din tot sufletul. Problema e că nu prea ştiu ce fel de relaţie este între noi, Larry.

— Ei bine, dacă ceea ce vrei de la mine e să mă căsătoresc cu tine în următoarele câteva luni... începu el pe un ton înţepat.

— Cine-a zis ceva de căsătorie?

— Credeam că tu!

— Am încetat de mult să mă mai gândesc la căsătorie.

Ceva din intensitatea glasului ei îl făcu pe Larry să îşi ia braţul pe care îl ţinea pe umărul ei şi să se întoarcă să o privească în ochi.

— Uite ce e. Hai să lămurim bine lucrurile. Uită-te în ochii mei, spuse el.

— Adică, suntem suflete pereche, nu? Şi, într-o bună zi, poate că o să ne căsătorim, dar nu acum. Ştiu asta. Şi cred că am învăţat să accept situaţia asta, sau cel puţin mă străduiesc. Şi, în orice caz, nu ştiu sigur dacă aş vrea să mă căsătoresc cu tine.

Larry rămase cu gura căscată. Poate că totuşi o învăţase prea multe pe această fată.

— Atunci, concluzionă el, încercând să-şi păstreze calmul, care e problema?

— Problema este dragostea, Larry. Într-o relaţie ca a noastră, n-ar trebui să fie şi ceva dragoste pe undeva?

— Dar, Gabi, nu este unirea dintre noi cea mai bună dovadă a dragostei adevărate? Doar nu e nevoie ca cineva să-ţi spună zilnic „te iubesc" ca să-şi dovedească fidelitatea, nu?

— Nu zilnic, Larry, dar tu nu mi-ai spus asta niciodată.

Larry se ridică în picioare. Se enervase.

— Ei bine, Gabriela, să ştii că nu te credeam încă atât de naivă. Tu confunzi romantismul cu dragostea. Bineînţeles

că te iubesc, numai că te iubesc în felul meu, şi va trebui să te mulţumeşti cu asta.

— Ei bine, eu nu sunt sigură că te iubesc pe tine, răspunse ea sincer.

Larry deja se înroşise ca racul.

— Atunci cum de...?

— Suflete pereche, spuse ea dulce. De asta!

Timp de câteva clipe, Larry nu se putu hotărî dacă să iasă din cameră sau s-o ia în braţe. După câteva momente de tăcere, se aşeză din nou lângă ea şi o luă în braţe.

— Ai ajuns să mă baţi la propriul meu joc, diavoliţă mică ce eşti.

I se păru că tremură puţin.

— Da, îi răspunse ea, înghiţindu-şi lacrimile, aşa e, m-ai învăţat foarte bine jocul.

— Dar, mi se pare mie, sau tu plângi? spuse el pe un ton care nu arăta doar milă, observă ea.

Gabi îl îndepărtă. Pentru prima oară de săptămâni întregi, se simţea total sufocată de prezenţa lui. Ea se ridică să ia puţin aer. Oare de unde venea sentimentul ăsta de sufocare? Să fi fost oare *cortina de catifea* pe care ajunsese s-o considere un produs al imaginaţiei surorii ei?

Se uită la ceas să vadă în ce dată erau.

— Ştii de cât timp sunt la voi, Larry? De două săptămâni întregi.

— Şi ce dacă? Curând are să înceapă anul universitar, şi apoi n-o să ne mai vedem până la Crăciun.

— Da, dar sora mea? Am lăsat-o singură atâta timp!

Larry se foi pe canapea, pierzându-şi cumpătul.

— Lasă că o are pe Rachel şi pe mătuşa ta şi pe ţicnitul ăla de Len, aşa că...

— Te rog să nu-ţi permiţi să-l faci pe Len ţicnit, spuse Gabi cu ochii scăpărând văpăi, deşi cred că orice gest de altruism ca acela de care dă dovadă el, ţie ţi se pare o nebunie.

Probabil că în manualele tale de psihologie nu există alt cuvânt pentru aşa ceva.

Larry oftă şi o trase din nou lângă el.

— Linişteşte-te, vulpe mică ce eşti, o rugă el. Scuze că am folosit cuvântul greşit, dar trebuie să recunoşti că, atunci când vezi pe cineva că-şi petrece tot timpul cu o infirmă mutilată, îţi pui unele întrebări despre sănătatea lui mentală.

— Larry, te rog, încetează. Pentru mine este tot sora mea, un înger frumos. Şi, lăsându-l pe Len la o parte, eu sunt ruda ei cea mai apropiată şi am fost plecată mult prea mult de lângă ea.

— Bine, fie ca tine.

— În orice caz, nu sunt sigură că are să-ţi fie prea dor de mine, de Gabriela Popescu. Poate că o să-ţi fie dor de ceea ce pot eu să-ţi ofer, bineînţeles, adăugă ea cu subînţeles, însă am constatat că nu mai petreci atât de mult timp cu mine în timpul zilei, ca altădată.

— Sunt groaznic de ocupat, Gabi. Doar ştii bine. Trebuie să-mi termin disertaţia.

— Bineînţeles.

— Dar lasă, am să te duc până la ea câteva zile.

— Ştii bine că nu vrei să fii printre rudele mele. Nu, lasă, mă duc eu singură şi rămân acolo până începe şcoala. Îmi dau seama cum m-aş simţi dacă singura mea soră ar pleca cu un băiat, tocmai când aş avea eu de făcut o operaţie. Uite cum o să fac, spuse ea, văzându-i expresia, o să rămân aici sâmbătă şi duminică, şi am să plec luni. Am sunat azi la spital şi mi-au spus că Estera face mari progrese. Mătuşa Mary spune că mai are încă stări proaste, şi că, uneori, lui Len îi vine foarte greu să se ţină tare şi să nu dea bir cu fugiţii de greu ce-i e, însă stările astea le are din ce în ce mai rar. Aşa că e spre bine.

Weekend-ul acela, Larry îşi petrecu tot timpul liber numai cu Gabi. Iar Gabi hotărâse să se bucure din plin de toată atenţia care i se acorda. Însă, cu cât Larry petrecea mai mult timp cu ea, cu atât ea simţea că are nevoie de spaţiu să respire. Îi venea

foarte greu să recunoască, însă Larry Porter era mult prea impunător.

Gabi se tolăni pe şezlongul de pe verandă şi se uită la cerul senin fără nicio urmă de nor. Îşi făcuse bagajele şi era gata de plecare. Petrecea ultimele câteva minute împreună cu Larry pe verandă.

— Hai, să vedem, începu ea visătoare. Mă întreb cam care sunt, de fapt, concluziile tale despre mine, Larry.

El o privi ofensat.

— Concluziile? Dar să ştii că nu despre tine scriu în lucrarea mea de disertaţie.

— Da, dar lasă că ştiu eu că m-ai analizat bine, oricum. Trebuie să recunoşti. Vrei să descoperi cât de mult mă pot desprinde de trecut, dacă sunt pusă într-un mediu cu totul nou.

Larry zâmbi sfios.

— Hai, spune mai departe, spuse el.

Gabi îl privi şmechereşte.

— Păi, să vedem. Ai ajuns la concluzia că deşi trecutul a jucat un rol extrem de important în viaţa mea, cu cât sunt mai izolată de vechiul meu mediu, de prietenii şi de ideile din trecut, cu atât mă simt mai în largul meu în noul mediu. Aşadar, spuse ea, făcând o pauză şi jucându-se cu brăţara pe care i-o cumpărase cu o zi înainte, concluzia ta este că un mediu nou îl afectează pe subiect în măsura în care acel subiect este izolat de trecutul său sau de felul în care a fost crescut, mai ales dacă este vorba despre o educaţie religioasă. Iar, spuse ea, învârtindu-şi ochelarii de soare cu degetele, dacă subiectul ar putea fi izolat complet, atunci învăţăturile şi inhibiţiile din trecut etc. etc., nu ştiu cum să pun chestia asta în limbaj academic, dar înţelegi tu ce vreau să zic, se scuză ea.

— Nu, bineînţeles că nu, dar e o încercare destul de reuşită. Continuă.

— Iar dacă s-ar putea atinge starea de izolare totală, şi dacă noul mediu ar fi destul de provocator şi stimulator, atunci

acel subiect ar putea ajunge la un astfel de nivel de libertate, încât ar putea să depăşească total şi chiar să-şi şteargă cu totul din minte învăţăturile şi principiile inhibitive din trecut.

Larry o privi lung cu admiraţie. Gabi îi întâlni privirea şi se înroşi. Se aplecă şi îl sărută pe obraz, apoi îşi luă valijoara şi se îndreptă spre maşină.

— Stai puţin, spuse Larry, urmând-o.

— Spune, spuse Gabi, urcându-se la volan şi pornind motorul.

— Ce planuri ai, mai exact?

Gabi coborî geamul.

— Planuri? Păi, o să fiu la spital două săptămâni, iar apoi la colegiu, bineînţeles. O să te ţin la curent.

Închise geamul şi întoarse cheia în contact.

— Hei, unde pleci aşa de repede? spuse Larry.

Deschise dintr-o mişcare portiera, se aplecă şi o trase lângă el.

— Nu prea-mi dau bine seama ce ai tu de gând, îi şopti el, în timp ce îşi duse buzele spre ale ei, însă indiferent de ce spui sau ce faci, de-acum eşti a mea. Mi te-ai dăruit mie, nu uita! Şi n-am de gând să-ţi dau drumul.

Gabi nu încercă să se smulgă din braţele lui. Însă, când, în cele din urmă, îi dădu drumul, îşi deschise buzele să spună ceva, însă apoi le închise din nou. Ce putea să spună? Avea dreptate: i se dăruise lui. Iar asta însemna, deci, că era a lui – pentru totdeauna?

— Pa, îi spuse ea din nou şi apăsă pe acceleraţie. Am să te sun de la Knoxville.

Gabi privi în oglinda retrovizoare în timp ce demară pe alee. Larry, în pantalonii lui scurţi de un alb imaculat şi într-un tricou la fel de alb, rămăsese înmărmurit, privind maşina până se pierduse în zare. Lui Gabi, ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Se ataşase foarte mult de acest tânăr, care intrase literalmente cu forţa în viaţa ei.

Virând spre autostrada interstatală, privi la drumul care unduia înaintea ei, pierzându-se în zare. La celălalt capăt al acestui drum, avea să ajungă la Knoxville, asta era clar. Însă drumul vieţii ei, cine ştie unde avea să o ducă în cele din urmă? Aceasta era problema cu care se confrunta. Trecu în revistă toate deciziile pe care le luase în ultimul an. Erau oare irevocabile? „N-am de gând să-ţi dau drumul." Îi răsuna glasul lui Larry în minte, în timp ce gonea spre sud.

La Lexington, se opri să facă plinul şi să se odihnească. În timp ce stătea şi sorbea din cutia de Diet Coke pe care tocmai şi-o cumpărase (devenise foarte preocupată de forma trupului ei în ultimul timp), trase adânc aer în piept. Simţea că ceva se schimbase. Oare *cortina de catifea* rămăsese la Indianapolis? se întrebă ea.

capitolul 31

În oglindă

Într-o dimineață, Estera îl întrerupse dintr-o dată pe Len din citit și îi ceru o oglindă.

— De ce vrei oglindă? o întrebă Len blând, încercând să-și ascundă uimirea.

Începuse să vorbească destul de mult în ultimul timp, și Len își spusese că în curând avea să poată purta conversații normale cu ea.

— Orice fată are nevoie de-o oglindă, spuse ea, deși, de data asta nu zâmbi.

— Poate cu altă ocazie, îi răspunse el.

Ea se îmbufnă.

— Eu acum am nevoie de oglindă, Len. Acum!

Len își dădea seama că o cam răsfățase. Se conforma absolut la tot ceea ce îi cerea ea. Dar își spunea că probabil avea destui alți oameni în jurul ei care să o dezbare de răsfăț. Așa că cedă și de această dată, ca de obicei.

Găsi o oglinjoară în trusa ei de cosmetice, în dulăpior. Inima îi era de plumb, iar gura i se uscase de teamă, când îi aduse oglinda.

— Arată-mi-o, Len.

Estera vorbea pe un ton surprinzător de categoric. El se așeză pe pat și îi ținu oglinda. Ea își ridică puțin capul și se uită mult timp la chipul ei din oglindă. Len o privi îndeaproape, iar

inima i se strânse de milă. Din nou o văzu schimbată. Pe chipul ei supt și palid se citea din nou acea mânie și acea amărăciune pe care o avusese la început.

Dintr-o dată, de fapt, atât de fulgerător, încât Len fu luat total prin surprindere, fata puse mâna pe oglindă, i-o smulse din mână și, cu o forță aproape supranaturală, o azvârli pe podea. Se sparse în mii de ciobulețe.

Len privi uluit la cioburile împrăștiate. Păreau să-i vorbească despre viața Esterei și poate chiar despre viața lui. Se uită la fata de pe pat. Ochii ei mari și negri îl priveau plini de mânie.

— Pleacă de aici! țipă ea. Să nu te mai văd în viața mea. M-ai înșelat! M-ai făcut să cred că nu eram chiar atât de urâtă.

El se aplecă deasupra patului și încercă să-i vorbească, însă ea ridică mâna stângă și îl plesni cât putu de tare peste obraz.

— Așa-ți trebuie, îi spuse ea, cu ochii plini de ceea ce nu putea fi altceva decât ură, își spuse el, să nu mai vii aici niciodată, în viața ta!

Len se făcu livid. Se pregătise sufletește pentru scene destul de furtunoase, însă pentru așa ceva nu. Se întoarse către ușă. Fusese un prost! Apoi privi încă o dată spre pat. Fata îl privea atentă.

— Ieși afară! strigă ea din nou.

— Bine, bine, uite că plec! spuse Len, care deja se enervase de-a binelea. Nicio problemă, n-am să te mai deranjez deloc, Estera. Dacă am să mai vin vreodată pe-aici, o să fie numai dacă ai să mă rogi.

Dădu buzna pe hol și aproape că se lovi nas în nas de domnișoara asistentă Pennington care auzise hărmălaia și venise să vadă despre ce era vorba.

— Mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă în viața ei, spuse el aprins, și nici c-am să mai vin. Vă urez mult succes cu ea! E o mică scorpie!

Şi, spunând acestea, plecă şi o lăsă pe asistentă privindu-l uluită şi nedumerită.

Până ajunse la maşină, Len realiză mai bine cât de grave erau de fapt urmările celor întâmplate. Trebuia să le anunţe pe Mary şi Rachel. Se întoarse în foaier şi sună la ele la apartament.

— Mary, mi-e teamă că totul s-a terminat, spuse el. Estera mi-a cerut o oglindă, şi a trebuit să-i dau oglindă. S-a privit în oglindă, după care a explodat de furie, a aruncat oglinda pe jos, m-a plesnit peste obraz şi mi-a spus să plec şi să nu mă mai vadă în viaţa ei, şi vorbea serios. Aşa că, eu plec. Când e în starea asta, seamănă mai mult cu un animal decât cu o fiinţă omenească.

Mary avea de gând să-l dojenească puţin, însă el închisese deja telefonul.

Întors acasă la Cincinnatti, se pomeni spre seară cu un telefon de la vărul lui.

— Am vrut să ştiu cum te-ai descurcat cu Estera, spuse Ron, care părea cam tensionat.

Len înghiţi în sec.

— Păi, ca să-ţi spun drept, astăzi a ţipat la mine să ies afară.

— M-am gândit eu.

Lui Len nu îi plăcu tonul lui Ron. Părea că-l tratează cu un oarecare aer de superioritate.

— Dar făcuse progrese mari, se grăbi Len să adauge – mânca, vorbea şi reacţiona faţă de mine mai bine decât sperasem vreodată. Şi, apoi, spuse el cu glasul înecat de lacrimi, mi-a cerut o oglindă, iar după ce s-a privit în oglindă, a aruncat-o, m-a plesnit şi mi-a ordonat să nu mai calc pe-acolo în viaţa mea.

La celălalt capăt al firului, se lăsă o lungă tăcere. Apoi, Len îl auzi pe vărul lui spunând dintr-o dată:

— Îmi pare rău!

Nici unul, nici celălalt nu mai găsiră nimic altceva să-şi spună. Ron trebuia să admită că, în adâncul inimii lui se bucura că Len eşuase. Dacă vărul lui ar fi reuşit, ce ar fi urmat? Nici

măcar nu putea să-şi deslușească bine gândurile, cu atât mai puţin să vorbească despre ceea ce simţea. Cum ar fi putut să stea el la o parte şi să privească cum acest verişor al lui – cel pe care îl dispreţuise aproape toată viaţa lui, acest încrezut religios, acest făţarnic, care se dădea drept sfânt – să reuşească să facă lucrul la care el eşuase lamentabil. Ar fi fost cel mai umilitor lucru din viaţa lui.

Len n-avea deloc habar despre sentimentele cu care se frământa vărul lui în acea seară. El nu era conştient decât de faptul că trecea printr-o lungă şi îngustă vale a umilirii, privind cu jind la culmile înalte ale perfecţiunii pe care ar fi vrut atât de mult să le poată urca. „Dar puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită, Len, părea să-L audă pe Dumnezeu şoptindu-i, când orele care treceau păreau să se scurgă atât de încet şi erau atât de greu de suportat. Du-te înapoi la spital şi ai să vezi ceea ce poţi să faci prin puterea Mea."

— Nu! spuse el, aproape strigând. Nu pot! Estera mi-a spus să nu mai intru în viaţa mea la ea în salon.

Se întoarse cu faţa către perete. Ce bărbat s-ar fi supus unei mai mari umiliri decât aceasta din partea unei fete care se părea că declarase război întregii lumi?

„Însă eroul principal erai tu", îi şopti un Glas lăuntric din adâncul sufletului. „Te desfătai în cuvintele de admiraţie ale doamnei asistente Gadger, în laudele domnului doctor Garrington şi în propriul tău sentiment de nobleţe. Dacă ai fi reuşit, a cui ar fi fost toată slava şi lauda?"

Când Len sună la spital a doua zi de dimineaţă, veştile pe care le primi nu fură deloc bune. Estera încă nu era la terapie intensivă, măcar cu atât se putea mângâia, însă mânca atât de puţin, încât avea să moară de foame dacă avea să continue aşa. Mary îi spuse că Estera le făcea viaţa un calvar tuturor celor ce încercau s-o ajute.

În zilele următoare, Len încercă în zadar să şi-o scoată din minte pe Estera Popescu. De fapt, avea imaginea ei înaintea

ochilor în fiecare clipă, o visa noaptea şi nu mai putea mânca gândindu-se la ea. Tatăl lui vitreg era îngrijorat.

— Uit-o pe fata asta, scoate-ţi-o din minte, îl sfătui el.

— Am încercat, tată, spuse el pe un ton tânguitor. Dar, degeaba! Mi-a intrat până în măduva oaselor şi nu ştiu ce să fac. Mi-e teamă să mă întorc la ea. O să ajung să mă implic atât de mult, că n-am să mai pot da vreodată înapoi. Şi totuşi, se pare că nu pot trăi fără ea.

Treptat, Len realiză că Estera nu pe el îl ura, de fapt. Ea se ura pe ea însăşi: ura acel chip pe care îl văzuse reflectat în oglindă. Se bizuise pe frumuseţea ei timp de douăzeci şi patru de ani, iar acum nu mai avea deloc frumuseţe. Şi mocnea, de asemenea, de mânie împotriva lui Dumnezeu – asta era foarte clar.

Se întrebase iar şi iar, oare ce îl atrăgea înapoi la Estera? Era vorba numai de milă sau era ceva mai mult? Poate că nu era nevoie să-şi autoanalizeze sentimentele atât de mult. Poate că trebuia doar să asculte de Glasul care părea să-l îndemne stăruitor să se întoarcă iar la spital. Însă, în fiecare zi, îşi spunea că are nevoie de timp să se roage şi să se gândească şi să-şi pună viaţa în rânduială, şi, pe zi ce trecea, era din ce în ce mai nelămurit şi mai deprimat.

capitolul 32

Dragoste sau nebunie?

Ron auzi soneria şi, când se duse să deschidă uşa, îl văzu în prag pe vărul său. N-avea nicio idee ce ar fi putut să-l aducă pe Len acolo, într-o dimineaţă atât de fierbinte şi uscată de august.

— Cum îţi mai merge? îl întrebă el, poftindu-l în sufragerie. Ai mai fost pe la spital de când am vorbit ultima oară?

— Nu, n-am mai fost, spuse Len încet. Însă o să merg mâine. Şi tocmai despre asta am venit să vorbesc cu tine.

— Cu mine? întrebă Ron, ridicând din sprâncene. Nu înţeleg ce rol aş avea eu de jucat în această poveste.

— Am să încerc să-ţi explic, deşi nu cred că o să-mi fie foarte uşor, îi răspunse Len.

Ron se îndreptă spre frigider şi aduse o cutie de Pepsi.

— Ia loc, îi spuse Ron, înmânându-i cutia. Simte-te ca acasă.

Len luă băutura, o puse pe masă lângă el şi se uită la vărul lui. Ron observă că Len era mai palid decât înainte şi că părea emoţionat. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată emoţionat.

— Ei bine, începu Len, vorbind rar, probabil că trebuie să-ţi recapitulez unele lucruri, ca să înţelegi cum stau lucrurile. După cum ţi-am mai spus şi înainte, cântecele pe care i le-am cântat se pare că au ajutat-o, şi, treptat, ajunsese să fie dependentă de mine.

— Ştiu, spuse Ron, părând abătut.

— Când am mai încercat înainte să plec, continuă Len, ignorând expresia de pe chipul vărului său, a căzut din nou în depresie, aşa că nu am avut de ales şi m-am întors să rămân cu ea. Şi făcea progrese destul de repede. Iar apoi, s-a întâmplat episodul cu oglinda.

Ron încuviinţă.

— Păreai să te fi săturat până peste cap, în momentul respectiv, şi-ai spus că totul s-a terminat.

— Aşa credeam şi eu, spuse Len, uitându-se în jos, la covor. Sunt deja câteva săptămâni de când încerc să mi-o scot din minte pe Estera Popescu, însă degeaba.

Len înghiţi în sec, apoi continuă:

— Viaţa pare goală fără ea. Mi-am dat seama că m-am ataşat foarte mult de această fată. Nu spun că e genul de afecţiune pe care ai putea să clădeşti o căsnicie, însă, într-o bună zi, ar putea să devină aşa ceva.

Ron tresări. Cu ce drept venise Len să stea în faţa lui şi să aibă obrazul să-i sugereze că s-ar fi putut gândi să se căsătorească cu fata care era iubirea vieţii lui? Apoi, îşi puse capul în mâini. Acest lucru era de domeniul trecutului. Încercă să se concentreze la ceea ce îi spunea vărul său.

— Deşi îmi dădeam seama că mă leg sufleteşte de ea, continuă Len, îmi era totuşi teamă. Simţeam în fiecare zi că Dumnezeu îmi spune să mă întorc la spital, iar eu, de fiecare dată, amânam. Nu ştiam unde au să mă ducă toate aceste lucruri.

Ron dădu aprobator din cap. Reuşise, cel puţin până în acest punct, să-l urmărească pe vărul său.

— Iar apoi, Ron, am avut un vis noaptea trecută, spuse Len, aplecându-se înainte pe scaun, în timp ce vorbea. Estera era într-un scaun cu rotile, îmbrăcată în alb, aşa cum fusese la ultimul ei concert, cu un microfon în mână. Şi cânta.

Lui Len, glasul îi şovăi puţin. Se simţea groaznic, absolut groaznic, şi încă nu îndrăznea să-l privească în ochi pe Ron. Simţi că trebuie să continue:

— Şi lângă ea era un bărbat. M-am uitat mai bine şi mi s-a părut că eram chiar eu.

Ron se ridicase deja de pe scaun.

Len îşi ţinea privirea pironită la covor, însă auzi cum vărul lui începuse să patruleze prin cameră. Continuă, vorbind atât de repede, încât Ron trebui să se concentreze foarte tare ca să prindă toate cuvintele.

— Imaginea din vis s-a risipit, însă totul fusese atât de real, încât parcă se petrecuse la mine în cameră. Iar apoi, Dumnezeu a început să-mi vorbească, aproape la fel de clar cum vorbesc eu cu tine acum, deşi nu am auzit nicio voce. Ştiam că locul meu era lângă Estera. Ştiam că trebuie să mă întorc să reiau terapia prin muzică, după cum o numeşte Hugh. Ştiam că trebuie să-mi clarific sentimentele mele faţă de ea şi pe ale ei faţă de mine. Şi, spuse el cu glasul tremurând, ştiam că toate acestea s-ar putea să mă ducă spre o viaţă de devotament faţă de o fată mutilată şi infirmă, care probabil că n-avea să-şi mai recapete nicio fărâmă din frumuseţea ei de odinioară şi care s-ar putea să rămână ursuză şi dificilă pentru tot restul vieţii ei. Dar, postind şi rugându-mă, am înţeles că trebuie să fac primul pas prin credinţă şi să-L las pe Dumnezeu să mă conducă în continuare.

Ron încetase să mai meargă încolo şi-ncoace prin cameră şi stătea acum în faţa vărului său. Se aplecă şi-l înşfăcă de braţ.

— Ce ai de gând să faci? Spune clar, odată, pentru Numele lui Dumnezeu!

Len îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Ron. Zări în ei frică şi mânie şi disperare. Încercă să vorbească, însă cuvintele i se opriră în gâtlej.

— Ţi-e frică să spui, nu-i aşa? spuse Ron pe un ton aproape batjocoritor.

Len se ridică şi îl privi în ochi pe vărul său.

— Nu, nu mi-e frică şi nici nu mi-e ruşine să spun. Trebuie să spun. Mă duc la Knoxville şi o să-i spun Esterei exact ceea ce ţi-am spus şi ţie.

Ron se prinse de marginea mesei, ca să nu se clatine.

— Şi dacă o să ajungi în situaţia de a te căsători cu ea, eşti pregătit să faci pasul ăsta? întrebă el, iar glasul lui era gâtuit de emoţie şi suna strident.

— Da, fu răspunsul simplu. Dacă vom constata că ne iubim unul pe celălalt, am să mă căsătoresc cu ea aşa cum este.

Ron îşi recăpătă calmul destul de repede. Acestea erau nişte fantasme din imaginaţia lui Len. Era curată nebunie. Avea să-i treacă, sau, dacă nu, comportamentul Esterei avea să-i scoată cât de curând aceste idei din cap. Apoi observă că ochii frumoşi şi negri ca tăciunele ai vărului său erau plini de lacrimi. Pentru Len, cel puţin, acestea nu erau fantasme.

— Aşa că a trebuit să vin mai întâi aici, înainte să merg mai departe, continuă Len. Până acum nu am spus nimănui aceste lucruri, în afară de tine.

Chipul lui Ron se destinse puţin.

— Ei, nu aveai nicio obligaţie să-mi spui mie, spuse el. Adică, eu nu mai sunt logodit cu Estera. Iar ceea ce s-a petrecut acum o lună şi ceva mi-a dovedit că nu există speranţe ca noi să mai fim din nou împreună vreodată.

Văzu că Len se pregătea să-l contrazică, însă îşi întinse mâna şi îl opri să intervină.

— Dă-mi voie să termin ce am de spus, te rog. Nu a fost numai din pricină că m-a tratat în felul în care m-a tratat sau din pricină că nu am reuşit sub nicio formă s-o conving despre sinceritatea sentimentelor mele. A fost din pricină că... – spuse el cu glasul înecat de lacrimi – am înţeles dintr-o dată care era starea reală a lucrurilor. În primul rând, nu am găsit niciun fel de resurse în mine însumi pentru a o putea ajuta. Mi-era foarte clar. Nu puteam să o ridic din starea ei. Nu puteam să îi inspir

dorinţa de a trăi. Recunosc că nu a fost vorba de pură laşitate. Era altceva, mai puternic decât teama, care mi-a legat total mâinile. Nu era atât de mult faptul că nu aş fi vrut să îmi dedic viaţa pentru ea, ci mai mult, că, pur şi simplu, nu aş fi putut. Nu puteam să pun un pod peste prăpastia care întotdeauna a existat între mine şi ea. Chiar dacă aş fi îngrijit de Estera pentru tot restul vieţii mele, dacă eu nu aveam să mă schimb, între noi, tot aceeaşi prăpastie ar fi rămas. Nu aş fi putut să mă rog cu ea şi să îi cânt cântări aşa cum ai făcut tu. Nu aş fi putut s-o ajut să scape de mânie şi deznădejde. Tot ce puteam să-i ofer era numai ce aş fi putut eu, Ron Atwood, să-i ofer, iar asta, după cum am descoperit, nu însemna, de fapt, nimic.

De data aceasta, Len insistă să intervină.

— Dar nu te opreşte nimic să-L afli şi tu pe Dumnezeul ei, Ron. Iar dacă L-ai afla, tu ai fi persoana ideală pentru a o salva.

— N-am să-L găsesc niciodată pe Dumnezeu, până când nu am să-L caut pentru cine este El Însuşi, şi asta n-am s-o pot face niciodată, atâta vreme cât Estera este dorinţa principală a vieţii mele.

Len nu se aşteptase să primească un astfel de răspuns din partea vărului său. Îl apucă pe Ron de mână.

— Problema e că tu ai fost întotdeauna mai bun decât mine. Nu, nu încerca să mă contrazici! Ştii prea bine că aşa este. Şi Estera a observat lucrul ăsta. Odată mi-a spus că tu te purtai mai creştineşte decât mă purtam eu, spuse el, înroşindu-se; nu-i fusese uşor să recunoască acest lucru. Dar, poate tocmai din pricină că am atâtea defecte – iar asta o ştie toată lumea mult prea bine – ei bine, din pricina acestor defecte, şi nu în ciuda lor, eu am fost mai dornic să primesc harul lui Dumnezeu. Dar, spuse el, dregându-şi glasul, să ne întoarcem la momentul prezent. Dacă este vreo urmă de speranţă că tu vrei să faci pasul acesta, eu nu merg mai departe. Adică...

— Nici gând, îl întrerupse Ron. Nu pot să fac acest pas, pentru motivele despre care ţi-am vorbit clar mai înainte.

Recunosc că dacă ai să reuşeşti, gestul tău are să fie cea mai mare lovitură pe care a primit-o orgoliul meu, de când m-am născut şi până acum. Şi are să mă doară rău. Însă fata are nevoie de cineva care s-o salveze, iar eu nu pot să fiu acel om pentru ea. Dacă tu poţi, foarte bine, dă-i înainte, ai binecuvântarea mea. Însă un singur lucru mă nelinişteşte, spuse el, cu chipul din nou întunecat de griji.

— Atunci spune repede. Probabil că e un lucru care şi pe mine mă nelinişteşte.

— Ei bine, eu credeam că o iubesc pe Estera cu adevărat, însă când am văzut-o după ce i-au scos bandajele, mi s-a părut total altă persoană, o străină pentru mine. Mi-era milă de fata care zăcea întinsă acolo, însă o iubeam oare? Chiar şi în clipa de faţă, nu sunt sigur că o iubesc pe această nouă Estera.

Ron se uită câteva clipe în gol pe fereastră, apoi continuă:

— Nu crezi că ceea ce vă leagă este un sentiment de milă din partea ta şi o neputinţă şi nevoie amestecată cu recunoştinţă din partea ei? Şi oare aşa o relaţie are să reziste?

Len se înroşise tot la faţă pe sub bronzul tenului său.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare, Ron, însă uite cum stau lucrurile, spuse el. De data aceasta, el fu cel care începu să meargă dintr-un capăt în celălalt al camerei. Eu am început să mă ataşez de Estera aşa cum este acum, nu de Estera care a fost. Asta ajută oarecum situaţia. Şi poate că, totuşi, spuse el, întorcându-se cu faţa spre Ron şi schiţând un mic zâmbet, poate că, de data asta, Dumnezeu a ales să facă din nou o minune ca minunea pe care a făcut-o să-i vorbească lui Balaam; adică Se foloseşte de un măgar ca mesager al Lui.

Ron, în ciuda sentimentelor lui, reuşi să râdă scurt.

— Ce pot să spun? Mulţumesc că ai venit astăzi. Nu pot decât să-ţi urez succes. Du-te şi fă ceea ce crezi că ai de făcut, îi spuse el vărului său, care se îndrepta spre uşă.

În timp ce gonea spre Knoxville, Len întoarse conversaţia pe care o purtase cu Ron pe toate părţile. Ştia că-l lovise pe vărul

său direct în inimă şi se întreba care avea să fie reacţia lui în timp. Trebuia să lase aceste lucruri în mâna lui Dumnezeu şi să se încreadă că toate aveau să fie, în cele din urmă, spre bine.

Când ajunse la spital a doua zi dimineaţă, Len constată că nu se simţea încă în stare să dea cu ochii de ceilalţi. Timp de o oră întreagă, se plimbă de la un capăt la celălalt al parcării. Oare era nebun? La ce se angaja el? Cum avea s-o abordeze pe Estera? Auzise că fizic se înzdrăvenise puţin, însă era ursuză, capricioasă şi înrăită. La ce se înhăma el oare?

„Linişteşte-te, îşi spuse el, şi du-te să mănânci ceva. Ai să ai nevoie de vlagă."

După ce mâncă o masă uşoară, Len se îndreptă spre lift şi dădu de doamna asistentă Gadger în foaier. Ea îl privi cercetător.

— Aşadar, ai apărut din nou pe la noi?

— Da, sunt ca buruiana cea rea, unde te întorci, hop şi eu, spuse Len, încercând să pară pus pe şotii, însă nu o privi în ochi pe asistentă, care părea gata să-i ţină o lecţie de s-o ţină minte toată viaţa. Iar, de data asta, n-o să scăpaţi aşa uşor de mine.

Asistenta îl privi neîncrezătoare.

— Vorbesc foarte serios, doamnă asistentă, spuse el calm. Priviţi acest buchet de trandafiri. Cum vi se pare acest început?

Maria Gadger nu se mira din orice lucru, însă, de data asta, îl privi atât de nedumerită, încât Len n-avea să uite niciodată expresia de pe chipul ei.

— Problema este că, după ce m-am întors acasă, am simţit că nu pot să trăiesc fără Estera, spuse Len cu un zâmbet larg pe chip. Nu ştiu dacă se poate numi încă dragoste, însă, într-o bună zi, ar putea foarte bine să ajungă să fie dragoste.

Len îşi întoarse capul pentru câteva clipe, pentru a-şi ascunde emoţia, apoi continuă:

— Ştiu că are să fie un drum foarte greu. Dar Estera trebuie să ştie că cineva are să îi poarte de grijă şi că cineva are speranţe pentru ea.

Doamna asistentă Gadger îi puse mâna pe umăr.

— Să știi că vindecarea ei e un proces foarte lent. Dacă o să continue în ritmul ăsta, o să mai rămână luni de zile în spital. Iar moralul îi este la pământ. Mănâncă aproape numai cât să nu moară de foame. Dar, cel puțin, bine că nu mai e hrănită cu tuburi, măcar atât.

Apoi își îndreptă spatele.

— Ei bine, dacă zici că știi la ce să te aștepți, atunci vino s-o vezi.

Când intră, Len observă că salonul era întunecos.

— Așa vrea ea, insistă să ținem jaluzelele trase, îi spuse asistenta.

Apoi se duse lângă pat, se aplecă și îi șopti:

— A venit la tine un musafir deosebit, Estera.

Auzind aceste cuvinte, Estera deschise ochii. Erau foarte triști și întunecați, își spuse Len. Veni până unde ea putea să-l vadă fără să-și miște capul și îi spuse numai câteva cuvinte. Erau cuvinte simple, însă cuvinte prin care se lega pentru totdeauna de fata pe care ajunsese să o iubească.

— Estera, spuse el în șoaptă, m-am întors de tot.

Se aplecă și îi puse în mâini buchetul de trandafiri.

Două lacrimi se rostogoliră pe chipul șters și emancipat al tinerei fete. Len scoase un șervețel și i le șterse.

— Dar va trebui să fii ascultătoare, altfel n-am să-ți mai cânt la pian sau la chitară, spuse Len, încercând să pară stăpân pe sine. Îmi puteți aduce, vă rog, o vază, să pun florile în apă? o rugă el pe asistentă.

Se duse la fereastră să tragă jaluzelele.

— Avem nevoie de lumină. N-am să pot citi și cânta pe întuneric.

Se duse înapoi lângă pat și, aplecându-se, îi spuse bolnavei cu un zâmbet cuceritor:

— Mă duc să iau două înghețate la cornet. Am chef să sărbătoresc.

Estera își ascunse fața în buchetul de flori roșii. Apoi închise ochii și întrebă cu glasul tremurând:

— Sigur n-ai să mai pleci din nou?

— Absolut sigur, o liniști Len, netezindu-i păturile. O să trebuiască să chemi poliția, dacă vrei să mă dai afară, spuse el glumeț.

Când terminară de mâncat înghețata, Len veni să vorbească serios cu ea.

— Probabil că te întrebi ce m-a făcut să mă întorc așa, dintr-o dată, începu el să spună, în timp ce îi îndrepta perna, iar apoi se așeză lângă ea.

Estera încuviință, dând din cap, însă nu spuse nimic. Len o luă de mână și o ținu strâns.

— Nu mă puteam gândi decât la tine, zi și noapte, începu el, aproape șoptit. Iar, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu pot trăi fără tine.

În timp ce-i vorbea, Estera îl privea țintă, însă, după felul în care îi tremurau degetele, își dădu seama că simțea mai mult decât lăsa să se vadă.

— Apoi, de curând am avut un vis care mi-a dat mult de gândit.

Și îi povesti, ținând-o de mână, ceea ce îi spusese și lui Ron cu o zi în urmă.

— Așa că, spuse el în concluzie, m-am hotărât să mă întorc și să rămân aici de tot, dacă ai să îmi dai voie. Recunosc că am fost foarte jignit când m-ai dat pe ușă afară, și, după cum mi s-a părut, m-ai dat afară din viața ta. Însă am ajuns să înțeleg că nu pe mine mă urai, ci acea imagine pe care o văzuseși în oglindă.

Estera încuviință și îi șopti:

— Am crezut că m-ai păcălit. Ajunsesem să cred că țineai într-adevăr la mine.

Len se bucură să observe că Estera începuse să se înroșească mărturisindu-i aceste lucruri.

— Iar apoi, când m-am văzut în oglindă, am fost sigură că mă înşelasem.

Len o strânse de mână.

— Dar uite că nu te înşelaseşi, Estera mea dragă. Iar pe măsură ce o să treacă vremea, dacă o să vedem că chiar nu putem unul fără celălalt, atunci...

Se opri, se aplecă şi, dintr-un impuls de moment, îi dădu un sărut grăbit, iar înaine ca Estera să aibă curaj să-i întâlnească privirea, el ieşise din salon.

A doua zi de dimineaţă, îi rugă pe medici să încerce din nou şedinţele de fizioterapie. Estera refuzase să mai coopereze cu asistenta fizioterapeută după ce plecase el. Doris îl privi pe Len cu suspiciune când se apropie de patul Esterei. O văzu pe fată cum se burzuluia toată. Începuse să dea din cap în semn că nu.

— Vreau să... începu ea.

El se apropie şi îi puse degetul pe buze.

— Nu, Estera, n-ai să mai spui aşa de-acum, nu aşa ne-am înţeles? Uite, poate că dacă am să stau aici lângă tine şi am să te ţin de mână, ai să faci ce te roagă doamna asistentă.

Estera dădu din cap.

— Îmi daţi voie să vorbesc un pic cu Estera între patru ochi? întrebă Len.

Doris se încruntă, însă ieşi afară din salon.

— Estera, şopti Len. Trebuie să rezişti şi să faci terapia. Cu cât mai mult ai să poţi să te mişti, cu atât mai bine are să fie pentru amândoi. Acum, eu am să încerc să te ajut să suporţi durerea, însă cred că Dumnezeu are să facă minuni, dacă ai să te încrezi în El. O să suportăm împreună tratamentul, bine?

Estera încercă să-şi ridice cearşaful peste faţă, însă el fu pregătit şi îşi întinse mâna s-o oprească.

— Te rog să nu mai faci aşa! spuse el pe un ton ferm, un pic tăios. Uite ce e, nu crezi că eşti cam egoistă? Nu-ţi mai plânge atâta de milă. Cu mine alături, ai să reuşeşti.

În timp ce vorbea, o mângâie pe cap.

— Uite că a început să-ţi crească din nou părul, şi are să fie la fel de frumos ca întotdeauna. Deja e foarte pufos. Eşti ca o păpuşică cu păr creţ, am să te strig „păpuşica mea".

Buzele Esterei se arcuiră într-un mic zâmbet.

— Deci, ce spui, ai să asculţi de Doris, dacă o chem înapoi?

— Dacă mă ţii de mână.

— Bineînţeles.

În următoarele minute, Len aproape că regretă că o rugase să facă fizioterapia. Părea să se contorsioneze de durere din tot trupul. Broboane de sudoare îi udau fruntea. Însă era foarte ascultătoare şi făcea exact ceea ce o ruga Doris.

— Gata, pentru astăzi e destul, i se spuse. Nu ştiu cum te-a convins tânărul acesta, însă se pare că are un talent aparte, pe care nu-l mai are nici unul dintre noi.

Estera schiţă din nou un zâmbet.

— Da, are el farmecele lui.

Len râse: Estera aproape că reuşise să-l înveselească. Luă o cârpă udă şi o şterse pe frunte.

— Mulţumesc, îi spuse ea. El o strânse uşor de mână, dar nu spuse nimic. Însă nici nu era nevoie să spună ceva. Se citea foarte clar în ochii lui ceea ce simţea.

Len îşi petrecu restul acelei zile cu Estera. Ceilalţi luaseră o binemeritată pauză. Aşa că îi dădu el să mănânce nişte piure de cartofi cu sos la masa de seară, iar apoi, când în zare începuseră să se înfiripe culorile apusului, se aşeză la claviatură să îi cânte.

— Am să-ţi dau un mic recital de seară, o anunţă el.

Ea dădu din cap că nu, însă el o contrazise, dând din cap că da, şi începu să cânte încet la pian melodia „Numai harul".

La refren, începu să cânte şi cu vocea, iar după ce termină de cântat, ea îi făcu semn să vină mai aproape.

— Nu pronunţi bine, spuse ea, îmbufnându-se. Ai un accent groaznic.

— Atunci învaţă-mă, îi spuse Len. De unde vrei să ştiu să cânt corect, dacă n-am avut pe nimeni să mă corecteze.

— Am să te învăţ eu când am să...

Se opri brusc şi se schimbă la faţă:

— Pleacă! spuse ea aproape strigând. Vreau să mor!

— Încetează! îi răspunse el, strigând. Te rog frumos să încetezi! Ai să trăieşti, dacă nu de dragul altcuiva, măcar de dragul meu! Aşa că, acum, eu am să mă duc să mănânc ceva, iar doamna asistentă are să-ţi dea tratamentul. Iar după aceea am să rămân aici în fotoliul ăsta toată noaptea. Când vei avea nevoie de mine, poţi să mă chemi oricând. Bine?

Buzele Esterei se relaxară din nou într-un zâmbet şters.

— Bine.

Pe coridor, Len se întâlni cu domnul doctor Garrington.

— Tinere, aş vrea să schimb două vorbe cu tine, îi spuse el.

Îl duse într-un cabinet unde nu mai era nimeni.

— Revenirea ta în peisaj a făcut deja minuni, numai că – se opri – vreau să te avertizez foarte clar despre daunele grave pe care ai putea să i le aduci Esterei, dacă gesturile tale nu sunt întemeiate.

La început, Len se mânie să audă cuvintele pe care i le adresă medicul. De ce să nu aibă încredere în el? Apoi, îşi dădu seama că ceea ce făcuse în acea zi probabil că le părea tuturor celor din jur curată nebunie.

— Sper că te-ai gândit foarte bine la consecinţele gesturilor tale, continuă domnul doctor Garrington pe un ton sever.

— M-am gândit, domnule doctor. Am stat la distanţă timp de trei săptămâni, până când... iar glasul lui Len se frânse de emoţie – până când nu am mai rezistat să stau departe de ea. Nu

cred că pot să trăiesc fără ea. Nu sunt absolut sigur, şi nici ea nu este sigură de ceea ce ne va rezerva viitorul. Însă ţinem foarte mult unul la celălalt, iar ăsta e un început bun.

— Cu siguranţă că da, dacă aşa stau lucrurile, spuse domnul Garrington. Însă bagă de seamă: nu te juca cu sentimentele ei. S-ar putea să o coste viaţa, înţelegi?

— Da, înţeleg. M-am gândit mult la acest lucru.

— Atunci ce te-a făcut să te hotărăşti să te comporţi aşa faţă de ea? Ai ţinut la această fată înainte de-a avea accidentul?

— O admiram mult, însă ea nu s-ar fi uitat la unul ca mine. Era de o frumuseţe rară. Aproape toţi băieţii pe care îi cunoşteam erau înnebuniţi după ea, la fel ca şi mine. Însă nu, nu o iubeam.

— Atunci? întrebă doctorul nedumerit.

— Cum să spun? Dumnezeu mi-a deschis o uşă spre sufletul ei prin cântecele pe care i le-am cântat şi mi-a spus să intru. La început, nu mi-am dat seama ce ar putea să implice acest pas. Acum înţeleg foarte bine, şi n-am să mai dau înapoi, decât dacă aşa va alege ea.

— Eşti un curajos, îi spuse doctorul, cu ochii strălucind. Vă urez numai bine. Iar dacă vă veţi logodi, am să dau petrecere, aici la spital.

— Credeţi că are să mai fie în spital până atunci?

— Păi, dacă o ţineţi tot în ritmul ăsta, bineînţeles că are să fie şi, adăugă doctorul, radiind de bucurie, vreau să vin şi la nuntă.

— Dacă are să fie o nuntă, sigur vă invităm, îi promise Len. Nici nu încape discuţie.

capitolul 33

Dovada dragostei

— Len, cum poți să-ți permiți să faci ceea ce faci? întrebă Rachel pe un ton foarte tăios.

Era a doua zi după ce se întorsese, iar ea îl luase deoparte, într-un colț al coridorului, lângă ușa salonului Esterei.

— Ce vrei să spui? întrebă Len, roșind sub privirea intensă a lui Rachel.

— Te-am văzut cu ochii mei adineauri, flirtezi cu verișoara mea! Len, aici e o situație foarte gravă. Te joci cu viața ei, să știi!

Len își dădu seama că venise vremea să-i destăinuie secretul.

— Uite, înțeleg perfect că gândești așa despre mine, îi spuse el lui Rachel serios, însă, de data asta, nu flirtez. M-am atașat foarte mult de Estera și sunt gata să-mi petrec tot restul vieții având grijă de ea.

Rachel rămase cu gura căscată.

— Nu se poate, vorbești serios?

— Ai să vezi cu ochii tăi! răspunse Len, zâmbind larg.

Rachel se uită lung la el, iar el se întoarse în salon, la Estera. Apoi zâmbi amar în sinea ei. Avea să plece din nou, la prima criză de nervi a verișoarei ei. N-avea cum să reziste, era imposibil!

În următoarele două ore, Len fu foarte ocupat. Făcu tot ce-i ceru pacienta: îi citi, îi cântă, îi aduse suc de portocale, o

șterse pe frunte cu o pânză umedă, îi dădu să mănânce masa de prânz, iar apoi, după ce dormi un somn bun de după-amiază, Estera rosti cuvintele nefaste: „Len, adu-mi o oglindă."

Se temuse de momentul acesta, însă trebuia să-l înfrunte. Plecă s-o caute pe doamna asistentă Gadger. Știa că de la dânsa putea să ceară un sfat bun.

— Iar mi-a cerut oglinda, spuse el îngrozit.

— Atunci dă-i-o.

— Dar...

— Dă-i-o, cum ți-am spus. Odată și-odată va trebui să se confrunte cu realitatea, și tu la fel.

Doamna asistentă Gadger se întoarse către Len și îi spuse pe un ton foarte serios:

— Trebuie să fii foarte sigur dacă chiar ai de gând să te înhami la așa ceva sau nu. O iubești destul de mult ca să faci față stărilor ei atât de schimbătoare și crizelor de nervi?

Văzu că se înroșise și îl apucă de braț.

— Pe fata asta să știi că n-ai s-o poți păcăli. Are să-și dea seama imediat. Dar, spuse ea cu ochii strălucind, dacă ai să reziști și dacă ai să ai o inimă atât de mare, încât să o iubești așa cum este, atunci ai să fii eroul ei pe viață, și, să-ți spun drept, și al meu, adăugă ea și îi dădu un pupic pe obraz.

— Ți-am adus oglinda, spuse Len câteva momente mai târziu.

Se apropie de pat, se așeză lângă ea, îi luă mâna și i-o ținu strâns într-a lui. Degetele îi tremurau, însă și le ținea strâns.

— Estera, spuse el cu glasul ușor tremurând, de data asta o să ne uităm împreună în oglindă.

Ea își întoarse capul pentru câteva clipe apoi, îl privi. O teamă teribilă se zărea în ochii ei. El îi puse brațul pe după umeri și o ridică puțin. Apoi propti oglinda astfel încât să poată privi amândoi în ea.

— Hai să-ți spun ce văd eu aici, spuse el cu glasul blând și mângâietor. O văd pe fata pe care o iubesc. Acum știu

foarte clar că eu o iubesc cu adevărat pe fata din oglindă! Are o cicatrice mare pe obrazul stâng.

Simți cum încerca să-și smulgă mâna dintr-a lui. Îi dădu drumul doar puțin și îi puse mâna pe obraz. Ușor-ușor, trecu cu degetul arătător peste conturul tăieturii.

— Eu și iubita mea n-o să ne speriem de cicatricea asta. N-are să ne mai despartă niciodată.

Estera îl privi mirată. El privea din nou în oglindă.

— Și și-a pierdut părul, dar lasă, că are să crească la loc foarte curând. Are să fie la fel de negru și de ondulat ca înainte. Și o să i-l lăsăm să crească lung, așa cum era. Și, spuse el visător, o să i-l lăsăm despletit pe umeri. Are să-i încadreze fața foarte frumos. Sau o să i-l prindem în vârful capului și va arăta ca împărăteasa Estera din vechime.

Se uită la chipul fetei. Reușise să o facă să zâmbească. Privi din nou în oglindă și continuă:

— Are buzele aproape albe, dar asta o să se schimbe foarte curând. După ce am să le sărut zilnic un an sau doi, au să fie la fel de roșii și de catifelate ca întotdeauna. Iar obrajii ei sunt triști și supți, dar am să-i dau să mănânce înghețată, prăjituri cu ciocolată și friptură la tavă, și o să mergem la plajă, iar soarele are să-i sărute din nou și o să-i bronzeze de o să strălucească de sănătate.

Len se opri să tragă aer în piept și continuă:

— Mai văd și doi ochi frumoși, la fel ca întotdeauna – mari, negri și luminoși. Nici accidentul cel mai groaznic nu le-a putut strica frumusețea și farmecul. Împreună o să alungăm tristețea din ochii ei, până au să strălucească și au să danseze din nou de bucurie.

Glasul i se frânse.

— Estera, adăugă el, te iubesc, cu tot cu cicatrice. Te iubesc și dacă n-ai să poți să mai mergi niciodată. Însă și eu și tu trebuie să ne împăcăm cu realitatea stării în care te afli acum. Nu mai ești fata superbă care erai odată.

O simți tremurând.

— Însă poate că totuși, așa un pic, poate că te bizuiai prea mult în viață pe frumusețea ta. Acum nu mai ai cum să te bizui pe ea. Dar Îl ai pe Dumnezeu. El nu te-a părăsit. Și mă ai pe mine. Și vreau să îți spun că îmi pare groaznic de rău că am plecat data trecută. Vrei, te rog, să mă ierți?

Estera își întinse mânuța slăbită și îl strânse ușor de mână. Apoi șopti ușor:

— Și eu vreau să-mi cer iertare de la tine. Mă ierți?

Lacrimile și sărutul lui fură un răspuns destul de clar. Estera închise ochii și, nu după mult timp, se cufundă într-un somn adânc.

În seara aceea, după masa de seară, sosi Mary. Se bucură nespus să-l vadă din nou pe Len la spital, însă fiica ei era încă sceptică.

— O s-o giugiulească toată seara, iar a doua zi, când Estera o să se răstească un pic la el, o să plece cu prima ocazie, spuse ea cu ochii scăpărând scântei. Are să-i facă mai mult rău decât bine.

— Așa crezi? o întrebă Mary, zâmbind. Numai uită-te puțin la ei! zise ea și arătă cu mâna spre ușa care rămăsese deschisă.

Estera dormea profund, iar Len se lăsase pe spate într-un scaun lângă patul ei, și fără să-și poată lua ochii de la ea, zâmbea și o privea cum doarme.

Le auzi glasurile și se uită spre ușă. Ieșind în vârful picioarelor din salon, li se alătură pe coridor.

— Îmi pare rău că v-am lăsat singure câteva săptămâni, vă rog să mă iertați, se scuză el, întinzându-le mâna.

— Dacă spui că o iubești, cum ai putut să dai bir cu fugiții imediat ce s-a încruntat puțin la tine? întrebă Rachel fără să se poată abține.

Len roși, iar Mary își dădu seama că întrebarea îl duruse.

— Uite ce e, Rachel, spuse el, vorbind calm, dar scăpărând scântei din priviri, într-o bună zi va trebui să mă accepți ca

membru al familiei. Şi poate că n-ar strica să ştii de pe acum că sunt un om cu destule defecte. Am atâtea defecte, încât orice fată şi-ar umple rapid jurnalul enumerându-le, iar tu, dacă ai fi în locul Esterei, cu siguranţă le-ai observa pe toate. Din fericire pentru mine, fata din salonul de acolo nu are cum să-mi vadă toate defectele în momentul de faţă. Şi, în fond, ei am ales să-mi dedic întreaga viaţă, nu ţie.

Şi, spunând acestea, se întoarse şi se îndreptă spre salonul Esterei, păşind ţanţoş.

— Uau! îşi spuse Rachel. N-am ştiut că e aşa iute! Şi uite că vine înapoi. Poate mai are să-mi zică vreo două.

— Rachel! spuse el fără pic de mânie în glas, căutându-i privirea cu ochii lui negri, ca şi cum i-ar fi cerut iertare. Ai avut dreptate să spui ceea ce ai spus acum câteva minute.

Rachel îl privi lung, dar nu spuse nimic.

— Adică, spuse el, bâlbâindu-se, am fost de-a dreptul laş, şi aşa sunt în continuare. Numai că, spuse el, şi apoi se opri, iar chipul îi strălucea în timp ce continuă, sunt un laş pe care Domnul l-a mântuit prin har, iar asta e ceea ce contează cel mai mult.

Făcu din nou cale întoarsă şi dus fu.

Lui Mary i se umeziseră ochii. O luă pe Rachel de braţ şi îi spuse:

— Hai să mergem să mâncăm ceva, dragă, că n-am mai mâncat un prânz bun de zile întregi.

Rachel încuviinţă, însă gândul nu-i era la mâncare.

— Mamă, băiatul ăsta pare tare ciudat. Nu prea reuşesc să-l înţeleg.

— Vorbeşti despre Len? o întrebă mama ei în timp ce intrau în lift.

— Da. Despre cine altcineva? Pare atât de schimbător.

— Nu-ţi scapă nimic, Rachel, aşa-i? Tu ţii minte totul.

— Ce vrei să spui? întrebă ea înţepată.

— Vreau să spun, zise mama ei pe un ton blând, dar totuşi ferm, că, atunci când cineva nu se ridică la înălţimea standardelor tale de perfecţiune, tu le ţii minte greşelile şi le pui bine la păstrare într-un sertăraş din creieraşul tău ordonat şi complicat. Şi nu numai că le pui bine, dar, din când în când, le scoţi şi le ştergi de praf, ca să nu se învechească.

— Dar la fel fac şi cu greşelile mele, să ştii, spuse Rachel pe un ton defensiv.

Ajunseseră în foaier şi se îndreptau către uşile mari de la ieşire.

— Ştiu bine că aşa faci şi cu greşelile tale. Însă tu încă nu te-ai dezamăgit pe tine însăţi aşa cum li s-a întâmplat lui Len, sau lui Ron, sau lui Gabi şi chiar Esterei.

— Mamă! Cum poţi să vorbeşti aşa?

— Din punct de vedere moral, eşti impecabilă: orice mamă s-ar mândri cu aşa o fiică, completă Mary. Încerci mereu să fii corectă şi dreaptă în orice situaţie. Nu umbli cu ascunzişuri şi nu trişezi. Nu-ţi iroseşti zilele pe la petreceri. Citeşti numai cărţi bune, cu conţinut de valoare. Eşti o studentă exemplară, şi toţi profesorii sunt mândri de tine. Numai că...

Rachel se întoarse şi o privi pe mama ei în ochi. N-o auzise niciodată vorbindu-i aşa. Ce o apucase oare?

— Deci tu vrei să mă duc să mă culc cu bărbaţi aşa ca Gabi, numai ca să nu mai am cu ce mă mândri şi să fiu smerită? întrebă Rachel ironic.

Mary tresări fără să vrea.

— Rachel, cum poţi să vorbeşti aşa despre verişoara ta? Bineînţeles că a făcut o greşeală foarte gravă, spuse ea pe un ton puţin tăios. Numai că, în cazul tău, bunătatea şi corectitudinea ta izvorăsc din felul tău de a fi, nu vin de la Dumnezeu. Iar ăsta e un lucru periculos, care nu poate să dureze prea mult.

Rachel îşi dădu părul ei lung pe spate şi scotoci în geantă după cheile de la maşină. Zâmbi uşor şi spuse, în glumă:

— Mulțumesc pentru discurs, mamă. Am să iau aminte. Dar, pentru moment, hai să luăm fiecare zi așa cum e. Iar când are să mi se termine bunătatea, așa cum crezi tu că o să se întâmple, măcar pot să mă consolez cu gândul că mama mea are linie directă de convorbire cu Dumnezeu.

Se întoarse către mama ei și îi dădu un pupic.

— Hai să mergem, am o foame de lup.

— Și mie, îi spuse Mary, râzând.

Își dădu seama că spusese destul pentru ziua respectivă, poate chiar mai mult decât destul.

Mai târziu în acea seară, Gabi se întoarse de la Tiny Gap, unde fusese plecată pentru o zi sau două. Anul școlar începea săptămâna următoare, așa că trebuise să-și aducă haine și cărți pentru semestrul care urma. De când se întorsese de la Indianapolis, luase foarte în serios rolul de a o îngriji pe Estera și fusese foarte conștiincioasă, însă ceilalți observaseră că era vizibil schimbată. Era neliniștită și tristă. De fiecare dată după ce o suna Larry, era indispusă ore în șir. Iar faptul că stătea cu sora ei nu o făcea cu nimic mai liniștită. Încă se simțea vinovată și incapabilă de a o mângâia sau de a-i fi de vreun real folos.

Iar, pe deasupra tuturor acestor sentimente, în adâncul sufletului, fusese foarte dezamăgită de Len Atwood. Îi luase apărarea în fața lui Larry și îl înțelegea foarte bine de ce nu mai suportase să rămână lângă Estera: văzuse pe pielea ei de mai multe ori cam cum se comporta Estera în crizele ei de nervi. Totuși, în adâncul inimii, simțea că Len o dezamăgise. În parte, își dădea seama, era vorba de egoism. Absența lui însemna că ea trebuia să petreacă mai multe ore cu sora ei.

— Am să merg eu la spital dimineață la prima oră, îi spuse ea lui Rachel, în timp ce-și punea hainele în dulap. Îmi închipui că starea ei nu s-a schimbat prea mult, așa e?

— S-a reîntors Len, îi spuse verișoara ei scurt.

Gabi o privi uluită, fără să-i vină să creadă.

— A venit Len înapoi? Nu pot să cred!

— Da, da. S-a întors. I-a adus Esterei un buchet de trandafiri și mi-a spus că are intenții serioase în privința ei.

— Cum adică?

— Adică se pare că au să se logodească în curând.

Gabi o prinse pe verișoara ei de umeri și apoape că o zgâlțâi.

— Poftim? strigă ea. Cum ai spus? Are de gând să-și dedice viața ca să îngrijească de sora mea? Îmi spui tu mie că Len Atwood, pe care îl cunoaștem prea bine, o iubește pe fata asta invalidă și mutilată?

— El așa zice, așa că numai timpul va dovedi, ce pot să spun?

Gabi rămase fără grai, iar după câteva momente, ieși brusc din cameră. Fie Len Atwood își ieșise complet din minți, fie acesta era cel mai clar exemplu al dragostei lui Dumnezeu – dacă totuși exista Dumnezeu – pe care îl văzuse de când îi spusese adio iubitului ei tată.

Pe măsură ce zilele treceau, Len și Estera se uitau zilnic împreună în oglindă și vorbeau în fiecare zi despre Estera care a fost și Estera care avea să fie. Len observa cu mulțumire că ea își recăpăta puterile, foarte încet, dar foarte sigur. Acum putea să stea în capul oaselor chiar și câte o jumătate de oră, însă un singur lucru îl respingea mereu categoric: de câte ori Len voia să-i citească din Biblie sau să se roage cu ea, refuza să asculte. Își punea degetele în urechi, își întorcea capul; apoi, dacă el continua, se uita mânios la el, se bosumfla și se îmbufna atât de tare, încât el nu putea decât să renunțe.

După trei sau patru astfel de încercări, Len trebui să-și spună părerea.

— Mă surprinde că nu vrei să asculți când îți citesc din Biblie sau când mă rog cu tine, Estera. Înainte nu făceai niciodată așa, spuse el, și apoi își dădu seama că ar fi trebuit să se abțină.

Urmă o scenă destul de asemănătoare cu cea care îl făcuse să plece data trecută. Numai că, de data asta, el nu se apropiase destul de mult ca ea să-l poată plesni. Ieși tăcut afară din salon și se așeză în sala de așteptare. Era noapte și nu mai era aproape nimeni. Se lungi pe canapea și încercă să tragă un pui de somn. Dar, mai întâi, avea să-și plângă puțin de milă. Apoi, dintr-o dată, îi pică fisa. Se ridică în capul oaselor și își îndreptă spatele. Parcă reușise să privească în sufletul ei. Ea era la pat, frumusețea îi fusese răpită într-o clipită, trupul îi era distrus pe viață și cariera ruinată tocmai când se hotărâse să înceapă să cânte din nou. Da, asta era: Estera nu putea să înțeleagă de ce îngăduise Dumnezeu toate aceste lucruri. Iar el, să fi fost în locul ei, cum s-ar fi simțit? Ar fi îndurat supus ca un înger? Se îndoia profund. Era clar, trebuia s-o ajute să-și recapete credința. Poate că avea să fie nevoie de zile întregi, săptămâni întregi, poate chiar ani.

Len se ridică de pe canapea și se întoarse la ea în salon. Estera nu dormea, se uita la tavan, cu chipul la fel de alb ca cearșafurile cu care era acoperită.

— Estera, îi spuse el încet, îndreptându-se spre patul ei.

Ea îl privi mânioasă.

— Ieși afară! îi porunci.

— Nu, Estera. N-am să ies afară. De data asta n-am să-ți cedez. Însă am să-ți promit ceva.

— Ce? întrebă ea în ciuda mâniei, curioasă.

— Promit că n-am să-ți mai citesc din Biblie și n-am să mă mai rog cu tine, decât dacă ai să mă rogi tu.

Ea îl privi lung cu ochii ei mari și negri și încuviință.

— Bine, sunt de acord.

— Și, continuă el, poate că, într-o zi, ai să-mi spui și mie despre lucrurile cu care te lupți înlăuntrul tău. Iar eu va trebui să-ți împărtășesc, la rândul meu, lucrurile cu care mă lupt înlăuntrul meu. Pentru asta a lăsat Dumnezeu căsătoria, nu?

Ea îi zâmbi ușor, iar el înțelese că furtuna se potoli

Cinci zile mai târziu, Estera trebui să facă o nouă radiografie. Domnul doctor Garrington îi spuse lui Len că operația la coloană s-ar putea, în cazul în care avea să reușească, să o ajute să stea în șezut în scaunul cu rotile, dar se îndoia că va putea să mai meargă vreodată, chiar și în cârje. Avea să fie o operație dureroasă, care va necesita săptămâni întregi de recuperare. El îi recomandă să o transfere la un sanatoriu de recuperare de la marginea orașului. Însă orice tratament de recuperare avea să depindă de dorința ei de a trăi.

Len îi spuse Esterei despre operație. La început, ea refuză și își reluă vechiul refren – „Vreau să mor!" – însă Len îi spuse că dacă el era gata să-i dedice întreaga lui viață, atunci, de dragul lui, trebuia să încerce să facă tot ceea ce putea pentru a reuși să se miște cât mai mult. În acel moment, Estera începu să plângă și nu se putu opri foarte multă vreme. Îi spusese lui Len despre ceea ce-și amintea despre accident, despre zilele groaznice care urmaseră, despre vizita lui Ron și despre felul în care simțise că nu voia să-și mai arate fața nimănui niciodată. Îi spuse despre mânia ei față de Dumnezeu, despre cuvintele pe care i le spusese Malcolm, cum că Dumnezeu avea s-o pedepsească, și despre faptul că ea era convinsă că aceasta fusese pedeapsa Domnului pentru că refuzase să se căsătorească cu Malcolm.

— Vrei să spui că te ceruse de soție?

— Da, mă ceruse! spuse ea și zâmbi, observându-i expresia feței: era clar că e gelos.

— Și totuși, n-a venit nici măcar o singură dată să te vadă, nu?

— A venit sora lui. În fond, tu ai fi venit să mă vezi, dacă te-aș fi refuzat?

— Dar pe mine nu m-ai refuzat, așa că nu pot să spun, spuse Len, râzând.

— Deci, tu nu crezi că asta e pedeapsa lui Dumnezeu?

— Bineînțeles că nu! Erai tulburată când ai plecat de la familia Morgan. Probabil că erai atât de îngândurată din pricina celor întâmplate, încât nici măcar n-ai văzut camionul. Nu vreau să te mai aud niciodată vorbind despre pedeapsa Domnului, Estera.

Și apoi, întorcându-se și privind-o, îi spuse:

— Și pentru că veni vorba de refuzuri. Așa e, pe mine nu m-ai refuzat, însă nici nu mi-ai spus da, pentru că, firește, încă nici nu te-am cerut, de fapt.

Estera se îmbujoră de-a binelea acum, dar nu spuse nimic.

— Când pot să-ți pun această întrebare?

— După operație.

— De ce abia atunci?

— Pentru că, spuse ea, bâlbâindu-se, pentru că, dacă am să zac aici în pat zi și noapte, n-am cum să mă căsătoresc cu tine.

Len dădu la o parte cearșafurile și, cu multă grijă și atenție, dar ținând-o bine, o luă în brațe pe firava invalidă. O ținu în brațele lui câteva momente. Observă că avea spasme de durere însă văzu pe chipul ei cel mai larg zâmbet pe care îl văzuse de la accident încoace.

O puse ușor înapoi pe pat și o acoperi cu pătura.

— Ei, vezi? Acum ți-am arătat că am să reușesc să te iubesc, chiar și dacă ai să stai întinsă în pat toată viața.

Estera își ascunse fața în pernă.

— Plângi?

— Da, plâng de bucurie.

Se întoarse spre el, iar el privi la lacrimile ce i se opriseră între gene.

— Dar acum, serios vorbind, Len, începu Estera, după ce reuși să-și stăpânească lacrimile, cum putem noi să știm că tu nu te căsătorești cu mine doar din milă, iar eu nu spun da doar din cauză că nu am altă alternativă?

Chipul lui Len era acum la fel de serios ca al ei. Aceasta fusese întrebarea cu care se confrunta și el zilnic. Era sigur că o iubea, însă n-ar fi putut să nege că îi era și milă de ea.

— Estera, începu el, vorbind rar, îmi dau seama că încă mai simt milă față de tine, dar, pe zi ce trece, este mai puțină milă și mai multă dragoste. Sunt sigur că, nu peste multă vreme, dragostea are să înghită toată mila.

— Și, pe zi ce trece, îi răspunse Estera, mie mi-e din ce în ce mai clar că m-aș căsători cu tine și dacă aș fi frumoasă ca înainte și dacă aș putea din nou să merg.

— Draga mea nepoțică, îi spuse Mary într-o dimineață, aplecându-se să o sărute, ce mult mă bucur să văd că îți merge atât de bine!

— Este numai datorită lui Len, mătușă, spuse ea, arătând spre silueta din scaunul de lângă ea. A fost atât de îndrăzneț, încât a trebuit să mă fac bine ca să mă pot apăra.

Len lăsă cartea din mână.

— Ce tot spui tu acolo? Să te aperi? Hai, că mi-a plăcut. Dar, așa e, mă ocup tot timpul de tine pentru că te iubesc și pentru că încerc să-ți aduc din nou rozul în obraji.

Mary zâmbi printre lacrimi de bucurie.

— Unde e Gabi? întrebă deodată Estera. Astăzi n-a venit să mă vadă.

— Are să vină mai târziu, o liniști mătușa ei.

Nu îi spuse că, de când reapăruse Len, Gabi se comportase cam ciudat.

— Mă cam îngrijorez pentru ea, spuse Estera încet.

Privirea îi era atât de plină de grijă, încât lui Len i se rupea inima s-o vadă.

— Dar nu trebuie să te îngrijorezi, Estera. Îngrijorarea nu-ți face deloc bine acum.

Estera își acoperi fața cu mâna ei slăbuță și începu să plângă.

— Da, dar eu am făcut-o să se îndepărteze. Nu i-am arătat deloc dragoste. Am fost dură cu ea.

În zadar încercă Mary să o consoleze. Len îi comunică din priviri să-l lase singur cu ea, şi Mary ieşi.

— Estera, şi eu şi tu trebuie să ne pocăim de unele lucruri.

— Tu, Len?

— Hai, nu te preface că ai uitat felul în care mă comportam când ne-am întâlnit prima dată.

Estera încuviinţă.

— Mi-aduc aminte, cum să uit?

— Şi eşti sigură că mă vrei chiar şi aşa?

— O să trebuiască să te ocrotesc de privirile dulci ale asistentelor.

Len se înroşi.

— Deci, ai observat? întrebă el gânditor.

Acesta era un punct sensibil pentru el.

— Da. Dar îmi dau seama că tu n-ai cum să le faci să nu-ţi facă ochi dulci, aşa cum nici eu nu puteam... înghiţi în sec, să îi fac pe bărbaţi să nu se mai uite la mine când... când eram frumoasă, se bâlbâi ea.

— Aşa că suntem din aceeaşi categorie. Dumnezeu a ştiut ce face când ne-a adus împreună, nu?

— Aşa e.

Len deschise gura să-i aducă aminte de cine era el de fapt, dar apoi o închise la loc. Deja îi destăinuise despre scrisoarea mamei lui, iar ea îi spusese că acest lucru nu conta deloc pentru ea.

— Tu eşti copilul lui Dumnezeu, Len, îi şoptise ea, iar, pentru mine, asta este tot ce contează.

Acum, privind în acei ochi minunaţi ai ei, ştia că n-avea motive de îngrijorare.

— Ei bine, spuse Len cu un zâmbet larg, atunci să îmi spui când vrei să merg să cumpăr inelul. Să merg mâine?

— Aşteaptă până ce trec de operaţie, spuse ea. Te rog!

Len oftă, însă se învoi, iar când ea îi zâmbi, îşi s
era unul dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le
vreodată.

Apoi Estera căscă.

— Am obosit. Cântă-mi, te rog, unul dintre c
compuse de tine, Len.

— Cu o singură condiţie.

— Da.

— Cu condiţia ca, într-o bună zi, după ce vei
operaţie şi când ai să poţi sta cu spatele drept, să cânţi
mine.

Se lăsă resemnată pe perne.

— Nu cred, Len. N-am să mai cânt niciodată. M
de necazuri când cânt. Te rog, nu mă pune să promit.

— N-am să te oblig niciodată, draga mea Est
vreau să îmi promiţi că, dacă vreodată ai să simţi că vrei
împreună cu mine, n-ai să-ţi înăbuşi această dorinţă.

— Promit, spuse ea.

Len deschise Biblia la Psalmul 91. Tocmai c
primele câteva versete, când auzi un glăscior rugându-l:

— Citeşte-mi, te rog, câteva versete, Len. Numai
Când Len începu să citească cu glasul lui ca
melodios, faţa îi strălucea de bucurie.

— Cel ce stă sub ocrotirea celui Preaînalt se odi
umbra celui Atotputernic.

Când termină de citit psalmul, se uită către
Adormise din nou, aşa cum se întâmpla destul de des î
timp.

— Sub umbra Lui, şopti el şi închise Biblia.
Doamne, sub umbra Ta, pe mine şi pe Estera. Şi Îţi mu
Doamne, că umbra Ta atotputernică este destul de lar
ne acopere pe amândoi. Pentru că, acolo unde va fi ea,
acolo unde va fi Estera, acolo voi fi şi eu pentru restul vi

Mătuşa Lucy aruncă o bombă!

— Len, tu trebuie să încerci să te odihneşti cum trebuie câteva nopţi, spuse Gabi, care se strecurase în salonul Esterei.

Sora ei dormea profund, iar Len era, ca de obicei, pe scaunul lui, cu ochii aţintiţi la fata de lângă el.

— Chiar crezi? Eu nu simt oboseala, îi răspunse Len.

Estera se întoarse şi deschise ochii. Gabi se duse spre pat.

— Te superi dacă îl las pe Len să meargă la culcare şi stau eu cu tine în seara asta? întrebă ea. Pare tare obosit. Scaunele astea nu sunt foarte comode, să ştii.

— Nu, eu sunt obişnuită cu Len, spuse sora ei, îmbufnându-se.

Gabi se întristă, dar, de fapt, la ce putea să se aştepte? O lăsase baltă pe Estera exact când avusese cel mai mult nevoie de ea. Se simţea absolut îngrozitor din cauza asta. Totuşi, zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui Len o călcă pe nervi, chiar dacă îl considera cel mai curajos băiat din lume.

Gabi îl privi foarte mânioasă, văzând că se aşează la loc, comod, în fotoliu. N-avea de gând să plece nicăieri, era clar. Ştia că trebuie să aibă grijă să nu o supere prea mult pe pacientă, aşa că şopti încetişor.

— Ei, atunci am să stau şi eu aici cu tine, chiar dacă rămâne şi Len. N-are să mă dea afară cu totul din viaţa ta,

soră dragă. Mă duc să-mi găsesc şi eu un scaun, spuse ea, îndreptându-se spre uşă.

— O să fim prea mulţi, protestă Len.

— Da, o să fie prea mare înghesuială, spuse Estera, ca un ecou. Şi eu vreau să rămână Len în seara asta, spuse ea insistent. În fond, când am avut cea mai mare nevoie, tu unde erai?

Len zări în lumina fluorescentă chipul lui Gabi şi îl cercetă câteva clipe. Văzu o expresie care trăda sentimente cu care se luptase şi el luni de-a rândul. Vinovăţie, asta era, şi ruşine, şi mai era ceva. O privi din nou. Gabi privea spre sora ei. Ochii ei gri-verzui păreau să privească dincolo de pat şi dincolo de spital, către un orizont îndepărtat. Oare ce vedea ea? Trecutul? Viitorul?

Estera era în mod clar inconştientă de starea de spirit a surorii ei. Ea nu ştia decât că ea, în seara aceea, îl voia pe Len la căpătâi, şi pe nimeni altcineva.

— Tu, Gabi, ai fugit. Dar el...

Len se ridică.

— Şi eu am fugit, Estera. Ai uitat? spuse el tăios, iar Estera tresări. Aşa că nu mai fi atât de dură cu sora ta. Nu-i nevoie să-i pui sare pe rană. Nu vezi că-i pare rău pentru ce a făcut? Unde-am fi ajuns şi eu şi tu dacă n-am fi avut parte de iertare?

— O iert, spuse ea, încercând să pună un pic de blândeţe în glas, dar dacă nu stai tu cu mine în seara asta, n-am să pot dormi deloc. Şi ştii că am nevoie de odihnă. A spus doctorul...

— Doctorul a spus că te-am cam răsfăţat, şi să nu te mai răsfăţ atât de mult, spuse Len calm.

Era adevărat. Doctorul îl luase deoparte pe Len chiar în dimineaţa aceea şi îl avertizase:

— Estera a devenit o fată foarte egoistă. Tu eşti valetul ei. Dacă aşa vrei să pui bazele relaţiei de căsnicie, mi-e teamă că...

— Da, dar... se bâlbâise Len, este atât de invalidă şi are nevoie de multă dragoste şi atenţie.

Domnul doctor Garrington îşi pusese mâna pe umărul tânărului, ca un tată.

— Da, aşa e, de acord cu tine, are nevoie de toate lucrurile astea. Dar noi trebuie să o ajutăm să ajungă, într-o oarecare măsură, la o stare de normalitate. Tu i-ai permite oricărei alte fete, de exemplu, să te trateze aşa cum te tratează Estera?

Len pricepuse mesajul, însă considerase că doctorul era mult prea sever. „El nu înţelege care e situaţia, bombănise el în sinea lui, când ieşi din cabinet. Cum să înţeleagă?"

Însă acum, privind la Estera, îşi dădea seama la ce se referise domnul doctor. Se îmbufnase exact ca un copil răsfăţat. O privi în ochi. Pentru el, era o desfătare să o privească în ochi. Nu mai văzuse ochi mai frumoşi decât ai ei în toată viaţa lui, însă văzu în privirea ei sfidare, iar asta îl nelinişti.

— Estera, o să discutăm numai noi doi câteva lucruri mâine, dar, în seara asta, am să te las cu Gabi. Cred că are şi ea nevoie să vorbească cu tine ca între surori.

— Dacă pleci, să ştii că iar n-am să mai mănânc, Len Atwood. Şi au să îmi pună iarăşi tuburile şi au să mă ducă la terapie intensivă şi...

— Ascultă-mă un pic, spuse Gabi blând, aplecându-se către sora ei.

Nici nu realizase până acum cât de dor îi fusese de ea. O mângâie uşor pe obrazul cu cicatricea şi o strânse de mână.

— Uită-te puţin la Len şi spune-mi ce vezi. Uită-te bine la el.

Estera se îmbufnă din nou, însă ascultă. Curând, ochii i se umeziră de lacrimi.

— Len Atwood, arăţi înfiorător! spuse ea.

— Cine, eu, înfiorător? întrebă el, prefăcându-se mirat.

— Da. Îmi dau seama că te-am lovit puternic în imaginea de sine, dar ăsta e adevărul. Ai nişte cearcăne imense; obrajii sunt aproape la fel de supţi ca şi ai mei şi ai slăbit mult. Nu-ţi stă

bine deloc. Mă întrebam eu de ce nu te mai bagă deloc în seamă asistentele în ultimul timp. Acum înţeleg de ce. Şi, în afară de asta, spuse ea, şi glasul i se înecă de lacrimi, în familia noastră, măcar unul dintre noi va trebui să fie frumos.

Gabi luă un şerveţel şi îi şterse lacrimile. Apoi zâmbi. Planul îi reuşise. Se părea că Estera nu era totuşi chiar atât de egoistă pe cât părea. Şi ea, să fi fost în locul Esterei, cum ar fi fost? Ar fi devenit o răsfăţată în douăzeci şi patru de ore.

— Du-te să dormi şi tu un somn bun în noaptea asta, Len, continuă Estera pe un ton blând. Vino să-mi spui la revedere mâine, şi apoi ia şi tu o pauză şi nu mai veni pe aici vreo trei-patru zile, cel puţin.

— Să nu mai vin? Dar...

— Len Atwood, ai să faci aşa cum îţi spun, zise Estera, încercând să pară severă, însă lacrimile o dădură de gol. Trebuie să învăţ să mă descurc şi fără tine din când în când, spuse ea.

— Bine, am să plec, dacă aşa porunceşti, spuse el, resemnându-se.

Se întoarse către fata care stătea în picioare lângă el. Lacrimile îi curgeau, căzând pe cearşaf.

— Am să vin mâine să văd ce mai faceţi. Aveţi grijă, nu vorbiţi toată noaptea. Ştiu eu cum sunt fetele.

— Promit, reuşi Gabi să spună.

Len se strecură afară din salon şi o auzi pe Gabi spunând:

— Of, Estera, ai avut dreptate să mă dojeneşti. Aşa am fost: egoistă, nesimţită şi mai rău decât atât. Of, n-ai să ştii niciodată cât de rea am fost, şi încă mai sunt. Dacă ar şti Len ce fel de om sunt, cred că nici nu te-ar fi lăsat cu mine în seara asta.

Len grăbi pasul, să nu mai audă. Spera ca Estera să nu fie extenuată a doua zi.

Cele două surori avură parte de o noapte de neuitat. Gabi îi destăinui Esterei aproape totul, iar când termină, bolnava o chemă mai aproape de patul ei. Gabi simţi mâinile firave ale Esterei încercând să o cuprindă şi simţi obrazul ei cu cicatrice

aproape de obrazul ei. Şi plânseră şi una şi cealaltă, căci nu numai Gabi îşi cerea iertare.

Când terminaseră de vorbit, Estera era epuizată, dar fericită, şi adormi cu mult înaintea lui Gabi. Ea nu reuşi să doarmă aproape deloc. Era bucuroasă că Estera o iertase. Dar Dumnezeu? Încă nu era sigură ce să creadă despre El. Mai avea încă multe întrebări fără răspuns. Însă poate că împăcarea cu familia ei era primul pas în direcţia cea bună. Aşa spera.

Când Len veni a doua zi de dimineaţă în vizită şi le privi pe cele două surori, văzu că putea să plece pentru câteva zile cu inima împăcată. Ajuns acasă, îl sună pe Ron să-i spună despre felul în care mergeau lucrurile. La celălalt capăt al firului era tăcere, apoi îl auzi pe vărul lui spunând cu oarecare efort:

— Felicitări! Mă bucur că ai reuşit şi că e bine în cele din urmă. Cum ţi-am mai spus şi altă dată, sunt verde de invidie, dar, în acelaşi timp, mă bucur nespus să văd cu ochii mei lucruri despre care credeam că n-am să aflu decât în cărţile de poveşti.

Când Len se întoarse la Knoxville câteva zile mai târziu, Estera îi spuse că Gabi o îngrijise cum nu se putea mai bine, dar, când ea ieşi din salon, îi şopti lui Len la ureche:

— Nimeni nu-mi dă de mâncare aşa cum îmi dai tu şi nu îmi cântă aşa cum îmi cânţi tu şi... se opri. Şi nimeni nu mă sărută ca tine.

Len radia de bucurie. Îi fusese teribil de dor de ea, deşi avusese nevoie de o pauză. Când ajunsese acasă, se culcase şi dormise buştean aproape douăzeci de ore.

Între timp, ea primise o grămadă de musafiri: venise pe la ea Marion şi stătuse cel puţin o oră. Malcolm se întorsese în România, îi spusese ea. Apoi Claude şi Ramona petrecuseră două zile la Knoxville şi veniseră la spital de câteva ori. Betty şi Keith Cripps veniseră şi ei la Estera şi stătuseră destul de mult, iar unchiul John venise şi stătuse cu ea o zi întreagă. Estera se bucurase să-şi revadă prietenii, însă vizitele încă o oboseau şi o făceau iritabilă şi dificilă.

— Sora mea pare să aibă veşnic nevoie de ceva, îi spuse Gabi lui Len, când rămaseră singuri. Adu-mi suc de portocale, vreau apă, te rog să-mi citeşti şi tot aşa. Ştii foarte bine. Iar când vrea ceva, nu suportă refuz sau amânare. Iar unele lucruri mi-a spus că nu le poate face nimeni altul decât tine, spuse ea zâmbindu-i larg. Să ştii, Len, că Estera e îndrăgostită lulea de tine.

Len se făcu roşu ca para focului.

— Chiar crezi că nu e numai...

Gabi îl opri.

— E îndrăgostită! Oricine poate să observe foarte clar.

Gabi zâmbi în timp ce se îndrepta spre ascensor. Estera o întrebase aproape acelaşi lucru cu o zi înainte.

— Len te iubeşte la nebunie, îi spusese ea surorii ei.

Iar Estera o privise pe Gabi în ochi şi o întrebase:

— Nu crezi că e numai din cauză că...

Iar Gabi îi răspunsese cu blândeţe:

— E îndrăgostit până peste urechi de tine, surioară dragă. N-am mai văzut niciodată un băiat care să se uite aşa la o fată cum se uită el la tine.

Când Gabi plecă de la spital, în dimineaţa când Len venise înapoi, sufletul ei era plin de zbucium. Mai rămăseseră doar câteva zile până când avea să înceapă semestrul, destul timp pentru... Pentru ce? se întrebă ea, punând cheia în contact. Să meargă până la Indianapolis şi să le mulţumească tuturor pentru amabilitatea şi ospitalitatea lor; să o vadă pe Sue şi să îi propună să vină să lucreze la casa de oaspeţi a lui Marjorie; şi, în final, însă nu în ultimul rând, să aibă o discuţie cu Larry.

Cam asta îşi propusese să facă, odată ce avea să se întoarcă Len să preia datoria de a o îngriji pe Estera, la spital. Însă acum, Gabi nu mai era atât de sigură ce avea să-i spună lui Larry, dacă ar fi discutat cu el. Era gata să se despartă de el? Era ea pregătită să-şi schimbe stilul de viaţă? Era oare atât de sigură de existenţa lui Dumnezeu, încât să-şi dedice viaţa pentru

a-l sluji, aşa cum făcuseră şi părinţii ei? Acestea erau întrebări la care încă nu ştia răspunsul. Vorbise cu Larry la telefon cel puţin o dată pe săptămână, iar conversaţiile dintre ei o deprimaseră pe Gabi de fiecare dată. El o domina şi o făcea să nu mai ştie ce crede.

În acele momente, îşi dorea să poată lăsa totul baltă pentru câteva luni de zile, sperând ca providenţa să intervină la un moment dat şi să hotărască în locul ei. Apoi tresări, scoase cheia din contact şi se lăsă pe spate în scaunul maşinii. Oare chiar avea nevoie de alte semne ale providenţei lui Dumnezeu? Oare accidentul Esterei şi dragostea extraordinară a lui Len nu erau semne clare?

Îşi plecă din nou capul. Da, avea să meargă la Indianapolis, să termine relaţia cu Larry odată pentru totdeauna. Nu putea să continue să trăiască în stilul în care trăise până acum. Însă amintirea lui Larry Porter o făcu din nou să şovăie. Rachel îi spusese că era un băiat care o domina şi avusese dreptate. Dar era ea oare atât de sigură de traseul ei, încât să îl alunge din viaţa ei pentru totdeauna? Oare chiar asta îşi dorea?

Căscă. Toate aceste frământări o obosiseră. După zilele pe care le petrecuse singură la căpătâiul surorii ei bolnave, era epuizată. Avea să-şi amâne vizita la Indianapolis pentru moment. Era prea obosită ca să înfrunte pe cineva, unde mai pui că era vorba de cineva ca Larry.

Gabi tocmai intrase pe şoseaua principală, când dădu cu ochii de maşina mătuşii Lucy. Se uită mai bine şi observă că la volan era Rita. Spera ca ele să nu o fi observat. Nu se simţea în stare să facă faţă unei întâlniri cu mătuşa Lucy.

Mai târziu în acea seară, Rachel veni acasă şi dădu năvală pe uşă cu veşti extraordinare. Miss Lucy venise la spital ca să îi dea de ştire Esterei că îi lăsase tot ce avea drept moştenire prin testament. Şi nu numai atât, ci, în plus, o mare parte dintr-o sumă care îi venea de patru ori pe an, ca dobândă a unei moşteniri, i-o cedase Esterei şi avea să-i fie pusă la dispoziţie cât mai curând.

Asta însemna că Estera putea să-şi angajeze o îngrijitoare care să aibă permanent grijă de ea, când avea să iasă din spital.

— Cred că soră-mea e în culmea fericirii, spuse Gabi, în timp ce Rachel îşi făcea o cană de ciocolată fierbinte.

— Aşa cred şi eu, deşi era într-aşa o stare de şoc, încât a trebuit să chemăm asistenta. Aproape că a leşinat. Iar Len, când a văzut asta, s-a înfuriat foarte tare pe mătuşa Lucy, care a trebuit să se retragă urgent.

Rachel sorbi din cana cu ciocolată fierbinte de câteva ori, apoi continuă:

— Habar n-am de ce a trebuit mătuşa voastră să vă dea vestea asta atât de dramatic. Trebuia să se gândească un pic că Estera e destul de sensibilă, dar, ce-i drept, i-a dat o veste extraordinară!

— Aşa e, încuviinţă Gabi. Asta înseamnă că n-o să trebuiască să îşi petreacă toată viaţa într-un azil.

— Şi mai înseamnă şi că Len nu mai trebuie să îşi dedice viaţa pentru a îngriji de o fată invalidă.

— Da, cred că o să fie o mare uşurare pentru el. Nu putea să îngrijească de ea de unul singur, nu?

Rachel dădu din cap iritată.

— Vai, Gabi, cât de incredibil de naivă eşti câteodată! Nu-ţi dai seama că, acum, el e liber ca pasărea cerului?

Gabi se uită mirată la verişoara ei.

— Deci, tu nu crezi că el chiar o iubeşte pe Estera – crezi că face tot ce face doar pentru că se simte obligat – ca să nu o lase să moară?

— Păi, tu nu ţi-ai dat seama că despre asta este vorba?

— Nu, eu nu cred că ăsta e motivul lui, răspunse Gabi, vorbind rar. Cred că o iubeşte şi s-a hotărât să i se dedice ei. Dar presupun că următoarele câteva zile şi săptămâni ne vor arăta mai clar care este răspunsul la această întrebare.

Rachel râse scurt.

— Eu cred că o să aflăm până mâine. Aşa că, pregăteşte-te!

Acum că Rachel şi mătuşa Mary se întorseseră din vacanţă de la mare şi că Len se reinstalase la căpătâiul Esterei, Gabi îşi propusese să stea cât mai departe de spital în ziua următoare, însă nu-şi putu stăpâni curiozitatea, şi, dis-de-dimineaţă, se simţi atrasă de spital ca de un magnet. De cum intră pe uşa salonului, Len o întâmpină şi ridică mâna, oprind-o.

— Sora ta încă doarme, îi spuse el.

Len ieşi pe coridor, ca să poată vorbi cu Gabi.

— Cred că Rachel ţi-a spus vestea, nu?

— Da.

— Atunci, ce te face să pari atât de tristă?

Gabi roşi, dar nu răspunse nimic. Len o cercetă câteva clipe cu privirea.

— Doar nu crezi, spuse el, bâlbâindu-se, că asta schimbă lucrurile cu ceva în ceea ce mă priveşte pe mine, nu?

— Eu chiar nu credeam, însă...

Len nu-i dădu voie să îşi termine propoziţia.

— Miss Lucy a crezut că vestea ei are să însemne că eu am să fiu liber ca pasărea cerului. I-am spus de faţă cu Estera că, în ceea ce mă priveşte, vestea ei nu schimbă cu nimic lucrurile, în afară de faptul că, bineînţeles, ajutorul dânsei este un răspuns la rugăciune. Îmi dau seama că nu m-aş fi descurcat de unul singur.

— Şi Estera ce-a spus?

— Estera? repetă Len. Păi, ea era mult prea slăbită ca să mai spună ceva după ce a plecat mătuşa ei, însă eu i-am spus ceea ce simţeam. Mi-a zâmbit cu unul dintre zâmbetele ei fermecătoare şi şi-a întins mânuţa ei firavă şi m-a strâns de mână. „Len Atwood, te iubesc", atât mi-a spus. Iar mie asta mi-e de-ajuns.

capitolul 35

Duete

— Estera Popescu, vrei să fii soţia mea? întrebă Len, aşezat în genunchi lângă scaunul cu rotile al Esterei.

Era a doua oară când era în scaunul cu rotile, de la operaţia pe care o făcuse cu câteva săptămâni în urmă. Ea îşi ascunse faţa în frumosul buchet de flori pe care Len i-l pusese în mâini. Apoi îşi ridică fruntea, iar ochii lor se întâlniră.

Len o privea intens. Privirea lui nu avea nimic de ascuns. Defectele lui erau cunoscute de toţi, aşa că nu exista niciun pericol ca Estera să fie surprinsă să le descopere. Nădăjduia că dragostea lui, o dragoste abia înfiripată, însă o dragoste puternică şi sigură, care-i înflorise în adâncul sufletului, avea să-i depăşească toate aceste defecte. Uneori, când îşi aducea aminte pentru o fracţiune de secundă de Estera cea de odinioară, era cuprins de o milă profundă pentru această fată invalidă. Însă, de cele mai multe ori, când privea, ca acum, în ochii ei minunaţi, nu mila era cea care îi dădea ghes să o sărute sau să o ia în braţe sau să îi cumpere lucruri drăguţe sau să îi cânte.

Se pare că se priviră unul pe altul în tăcere foarte mult timp. Estera era şi ea, la rândul ei, conştientă că era departe de a fi perfectă. Zâmbi puţin, aducându-şi aminte de cuvintele lui Jean, pe care i le spusese cu multe luni în urmă: „Prea frumos ca să fie adevărat, ăsta e sentimentul pe care mi-l dai." Ei bine, acum nu mai era aşa. Devenise o răsfăţată, care se bosumfla ca

să obțină ceea ce dorea. Și încă se lupta în sufletul ei cu mânia, mai ales când se gândea la ceea ce-i spusese doctorul specialist, și anume că nu era nicio speranță ca ea să mai poată merge vreodată. Apoi, se gândea la alții, care erau cu mult mai încercați decât ea, și își reamintea că avea multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare.

Deci, ce puteau să vadă acei doi ochi negri, când se uitau în ochii ei? Oare puteau să îi citească sufletul, așa cum ea părea să i-l citească pe al lui? Dar, ca să fie sigură că știa ce se petrece în sufletul ei, hotărî să nu-l mai țină în suspans și îi dădu răspunsul:

— Vreau să fiu soția ta, Len Atwood, spuse ea încet, dar clar, privind la trandafirii din poală, dacă ești sigur că știi la ce te înhami.

— Știu, Estera. Dar tu?

— De când a vorbit cu noi, în stilul lui direct, domnul doctor Garrington, acum câteva săptămâni, m-am gândit mult la tot ce are să însemne această căsnicie.

— Și?

— Și cred că Dumnezeu a știut foarte bine de ce te-a ales pe tine să fii soțul meu. Așa că, Len, dacă mă vrei așa cum sunt, a ta sunt pentru toată viața.

Într-o clipă, el o ridică din scaunul cu rotile și, ținând-o în brațe, începu să facă piruete în pas de vals prin salon. Ea râdea și se ținea strâns de gâtul lui.

— Pune-mă repede jos, până nu vine asistenta să vadă cum te comporți cu pacienta ei, îi porunci ea.

Len o puse cu grijă în scaun, apoi își duse mâna spre buzunar. Inima Esterei bătu cu putere când văzu că el scoase și îi puse pe deget ușor, cu reverență, un inel cu o perlă. Mânuțele ei erau atât de slăbuțe, își spuse el, însă inelul era mic și se potrivea întocmai. Înainte de a-i așeza bine inelul pe deget, se opri.

— Trebuie să te mai întreb ceva, Estera, spuse el încet, iar apoi n-am să-ți mai amintesc de lucrul ăsta vreodată, cât voi

trăi. Știu că ai mai purtat pe acest deget un alt inel, cu mult mai scump și mai frumos decât acesta.

Estera se înroși. Își amintea acea zi foarte bine.

— Cred că ți-am spus că am vorbit cu Ron și i-am spus despre intenția mea de a mă căsători cu tine, și că el ne-a urat de bine. Însă...

— Nu-ți face nicio grijă, Len, îi șopti Estera încet. Episodul acesta face parte din trecut. Este o amintire frumoasă, din multe privințe, însă nu cred că Ron și cu mine eram făcuți unul pentru celălalt. El e atât de serios și de profund, încât nu cred că ar fi reușit să se înțeleagă cu mine în starea în care sunt acum. Am nevoie de cineva cu simțul umorului, care știe să mă ducă cu vorba atunci când am stări de nervi, cineva care poate să-mi cânte ca un înger. Și, în afară de asta, spuse ea foarte serios, el nu înțelegea deloc partea mea spirituală.

— Așa e, încuviință Len, însă cred că Ron a început în sfârșit să înțeleagă că are nevoie de Dumnezeu, iar de aici până la a-L găsi, nu mai este decât un pas. Să știi, Estera, vărul meu a fost întotdeauna un băiat mai cumsecade decât mine.

Ea râse cu poftă.

— Asta eu ți-am spus, nu-i așa?

— Așa e!

— Nu știam cum să mă port cu tine, Len, erai prea insistent. Dar, să știi, te-ai schimbat foarte mult.

— Și tu te-ai schimbat, răspunse el, zâmbindu-i. Dar acum, că Ron mai are puțin și probabil că are să devină credincios, vreau să fiu sigur că...

Estera duse degetul și i-l puse pe buze.

— Poate că n-ai știut, însă ieri am vorbit cu domnul doctor Garrington și mi-a spus că foarte rar mai întâlnești un bărbat care să vrea să se căsătorească cu cineva ca mine. Foarte rar! A spus că personalitatea ta, dragostea ta pentru mine și credința în Dumnezeu te vor ajuta să faci față. Iar relația dintre noi e clădită pe altceva. Tu nu te-ai îndrăgostit de mine înainte, ci

acum, după ce am rămas eu invalidă şi mutilată. Ron a iubit acea fată care era înainte, aşa că i-ar fi fost foarte greu să-şi transfere sentimentele către fata care sunt eu acum.

— Filosof mic ce eşti! spuse Len în joacă şi îi puse bine inelul pe deget.

— Ce frumos e, şopti ea, privind la piatra albă.

— Mi-am spus că perla ţi se potriveşte cel mai bine. Simbolizează puritatea şi mai simbolizează... – spuse el, încercând să îşi stăvilească lacrimile – frumuseţea care se dobândeşte prin suferinţă. Ştii cum se formează perla, da?

Estera dădu din cap, încuviinţând. Nu era nevoie să-i mai spună nimic.

Len se ridică. Nu putea să vorbească serios prea mult timp.

— Acum e timpul să sărbătorim, o anunţă el. Eu mă întorc peste o jumătate de oră. Doamna asistentă Gadger va avea grijă de tine până am să mă întorc, nu-i aşa, doamnă asistentă? întrebă el, când aproape că dădu nas în nas cu dânsa pe coridor.

Doamna asistentă Gadger se aplecă spre scaunul pe care era Estera şi o sărută.

— Felicitările mele! îi spuse ea, privind de la buchetul de trandafiri, la inelul de pe deget. Nu cred că am mai avut vreodată o petrecere de logodnă aici în spital.

— Poftim? se minună Estera.

— Gata, nu mai spun nimic! zise doamna asistentă Gadger, ducându-şi degetul la buze.

Len o pusese să promită că va ţine secret. Curând, sosi o altă asistentă şi împinse patul într-un colţ, noptiera o scoase afară şi aduse în salon cât de multe scaune putuse.

— Ia te uită, ce schimbare! Poţi să stai pe scaun! se auzi un glas lângă Estera.

Ea privi în sus.

— Mătuşă Lucy! strigă ea bucuroasă. N-am avut ocazia să vă mulţumesc pentru tot ce faceţi pentru mine.

— Este o nimica toată, draga mea copilă. O nimica toată! Mă bucur tare mult că pot să-ţi fiu de folos şi că lucrurile merg bine! Dumnezeu e foarte bun!

Miss Lucy îşi întoarse faţa. Nu putea să mai spună altceva.

— Ce surpriză plăcută să văd că arăţi atât de bine, Estera! se auzi un glas catifelat, şoptindu-i la ureche.

Estera tresări. Era Marion.

Prietena ei se aplecă şi o luă pe invalidă de mână.

— Te rog să mă ierţi, draga mea Estera, îi şopti ea, cu ochii ei albaştri scăldaţi de lacrimi, pentru ceea ce s-a întâmplat în ziua în care ai avut accidentul. Îmi e foarte greu să mă iert pentru ceea ce s-a întâmplat.

Mai erau şi alţi oaspeţi care aşteptau să o felicite pe Estera, aşa că nu avu timp să-i răspundă pe îndelete. Dar îi şopti doar atât:

— Am început să înţeleg că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, Marion.

Marion se uită la chipul mutilat al prietenei ei şi la trupul ei infirm. Apoi, privirea i se îndreptă către Len, care tocmai intrase în salon, privind la logodnica lui plin de duioşie şi de dragoste.

— Aşa e, toate lucrurile au lucrat, într-adevăr, spre bine, murmură ea şi îi dădu drumul mâinii prietenei ei.

— Ce bine arăţi, Estera! spuse un alt glas binecunoscut.

— Aşa e, domnule Hugh, şi uitaţi-vă ce frumos i-a crescut părul. Ce păr creţ şi frumos are, negru ca al lui Len. Ce frumos le stă împreună, nu-i aşa? interveni Gabi.

— Aşa e! spuse un alt glas.

Era mătuşa Mary, Estera ar fi recunoscut glasul ei dintr-o mie. Se uită de la unul la celălat. O văzu pe Rachel, intrând pe uşă urmată de încă cineva: era Aaron. Veniră şi dădură mâna cu ea. Apoi, el îi ură de bine în româneşte. Estera se lăsă pe spate în scaun, nedumerită.

— Cum de aţi ştiut voi să veniţi?

— Eu le-am spus, zise Len, făcându-şi loc prin mulţime, căci, chiar dacă erau doar câţiva prieteni apropiaţi şi membri ai familiei, Esterei tot i se părea că sunt o mare de oameni. Le-am făcut invitaţii speciale.

— Şi dacă spuneam „nu"?

Len nu răspunse. În ultimele două săptămâni, primise cel puţin douăzeci de semne clare că răspunsul avea să fie da. Răspunsul ei nu era decât o confirmare oficială a ceea ce-şi spuseseră unul altuia cu inimile şi cu privirile.

— Acum înţeleg de ce m-a îmbrăcat doamna asistentă atât de frumos astăzi! spuse Estera încântată.

Era prima oară de la accident când se îmbrăcase cu hainele ei.

— Da, are să fie o petrecere în toată regula. Dar nu poate să ţină prea mult. Domnul doctor Garrington a spus să nu te suprasolicităm. Are să vină şi dânsul. A, uite c-a sosit.

Domnul doctor tocmai intrase şi privea la întreaga adunare radiind de bucurie. Apoi, una dintre asistente aduse în salon un cărucior plin cu tot felul de bunătăţi. Estera era uluită. Len se purta frumos cu fiecare, ca o gazdă bună, de parcă asta făcea în fiecare zi.

După ce toţi terminară de mâncat şi îi felicitară pe tinerii fericiţi, cineva îl rugă pe Len să cânte. El privi spre Estera, însă ea dădu din cap în semn că nu.

Len îşi luă chitara, pe care o avea întotdeauna la îndemână, şi cântă câteva cântece pe care le compusese el. După ce termină de cântat, se auzi glasul lui Gabi.

— Ce-ar fi să ne cânţi şi „*Numai harul*", Len? Că doar l-ai învăţat.

— Aşa e, spuse Len, l-am învăţat într-o noapte, într-o conjunctură foarte stresantă.

Observă că Esterei îi dăduseră lacrimile.

— Acum pot să cânt această cântare în acelaşi salon, însă cu bucurie şi voioşie. Într-adevăr, numai harul ne-a adus

împreună pe mine şi pe Estera. Aşa că e o cântare foarte potrivită pentru petrecerea noastră de logodnă.

Era atât de preocupat să-şi potrivească cureaua de la chitară, încât nu observă expresia de pe chipul Esterei, însă Rachel îi spuse după aceea că verişoara ei se schimbase la faţă şi că părea că înlăuntrul ei se dădea o bătălie teribilă. Apoi, după ce Len cântă primele note, chipul ei slăbit se umpluse de o pace minunată şi le aminti tuturor de acea Estera pe care o cunoscuseră şi o îndrăgiseră atât de mult la Velours.

— Numai harul, începu Len.

— Nu pronunţi corect, întrerupse Estera.

Len lăsă chitara jos şi se prefăcu supărat.

— Păi, doar ţi-am spus de o sută de ori că am nevoie de profesor, iar tu ai spus...

— Că am să te învăţ când am să mă fac bine, spuse ea, şi glasul i se frânse de lacrimi.

Prietenii ei urmăreau cu răsuflarea întretăiată să vadă ce avea să spună.

— Şi, deşi încă nu m-am făcut complet bine, totuşi, am făcut mari progrese. Deci, Len, problema e că nu poţi să-l spui bine pe *r*. Trebuie să curgă.

— Să curgă?

— Uite aşa, spuse ea şi scoase un *r* atât de lung, încât toţi pufniră în râs.

Len încercă din nou, însă ea îl opri pentru a doua oară.

— Nu, nu e bine.

Se opri. Apoi, lui Len aproape că îi stătu inima în loc când văzu că se îndreaptă de spate în scaun.

— Of, hai să îţi arăt eu, bombăni ea. Dă-mi tonul, te rog, îi ordonă ea.

Len aproape că nu mai nimerea corzile de emoţie când cântă primul acord. Spre uimirea tuturor oaspeţilor, cu ochii ţintă la Len, bolnava începu să cânte cântarea ei preferată. La început, glasul îi şovăi puţin. Logodnicul ei o privea, radiind de bucurie şi

din nou în ţara ei natală, unde putea să uite de păcatele şi de greşelile trecutului şi putea deveni o nouă Gabi Popescu.

Stând cocoţată pe pervaz şi ascultându-i pe cei doi cântând, Gabi realiză ce avea de făcut. Cu câteva luni în urmă, fusese foarte confuză, însă acum, lucrurile îi erau foarte limpezi şi nu mai avea nicio urmă de îndoială. N-ar fi acceptat să mai trăiască viaţa pe care o dusese în acea vară, pentru niciun Larry Porter. Simţea că harul lui Dumnezeu o cheamă. Trebuia să răspundă cât timp era încă tânără şi liberă.

Privind din celălalt capăt al salonului la chipul ei expresiv, Aaron Gardner se întrebă cu ce gânduri se frământa Gabi. Ea îi întâlni privirea pentru câteva clipe, dar se uită aproape imediat în jos. Aaron se întristă şi întoarse capul. De ce oare îl evita mereu? De ce nu puteau să fie pur şi simplu prieteni? Nu dorea nimic mai mult de la ea, doar să-i fie amic. Îşi făcuse în România o prietenă, o fată pe care el o considera foarte scumpă, şi care, la rândul ei, îl adora. El era foarte încântat să fie atât de iubit, însă bunicul lui rămăsese sceptic în privinţa relaţiei lor.

— Nici nu mă mir că te adoră! remarcase el. Pentru ea, tu eşti portiţa de scăpare către Occident.

Însă, portiţă sau nu, el era extraordinar de încântat că cinvea îl iubea la nebunie şi nu îl evita ca Gabi Popescu.

— Aaron, iar eşti cu capul în nori? îi şopti Hugh la ureche.

Aaron tresări. Toată lumea bătea din palme.

— Am avut parte de clipe minunate, spuse domnul doctor Garrington când aplauzele încetară, însă acum, pacienta mea este epuizată şi are nevoie de odihnă.

Len privi grijuliu la Estera. Părea, ce-i drept, cam palidă.

Ea îi întâlni privirea şi, întorcându-se spre oaspeţi, spuse cu un zâmbet radios:

— Vă mulţumesc foarte mult tuturor. N-am să uit ziua aceasta cât voi trăi.

Gabi se încolonase să iasă din salon împreună cu toţi ceilalţi, când simţi o mână noduroasă pe umăr.

— Vreau să schimb două vorbe cu tine, Gabriela. Să mergem undeva mai retras.

Gabi se uită uluită la mătuşa ei. Dânsa nu mai vorbise cu ea de când petrecuseră împreună acea vacanţă nefastă de Crăciun, cu aproape doi ani în urmă.

— Să mergem în sala de aşteptare, văd că nu e nimeni acolo acum, îi spuse Gabi mătuşii ei.

După ce se aşezară, bătrâna îşi drese glasul.

— Gabriela, cred că noi două trebuie să ne împăcăm. Nu ştiu câtă vreme mai am de trăit pe această lume, şi chiar n-aş vrea să merg pe lumea cealaltă şi să trebuiască să recunosc în faţa lui Dumnezeu că nu eram în relaţii bune cu una dintre puţinele rude care mi-au mai rămas.

Gabi nu se putu abţine să nu zâmbească. Mătuşa Lucy avea un umor al ei aparte, în felul în care se exprima.

— Mă bucur că am ocazia să vă cer iertare, mătuşă. Am fost foarte nepoliticoasă şi...

— Am şi uitat de asta, de atunci... Problema a fost că, privindu-te pe tine, mă vedeam, de fapt, pe mine la vârsta ta. Mi-ai răscolit amintirile.

Gabi se uită la ea uluită.

— Da, am fost o fată încăpăţânată, rebelă şi rătăcită, continuă mătuşa Lucy.

Gabi se înfioră să o audă pe mătuşa descriindu-se în astfel de termeni duri.

— Dar dumneata nu ştii cât de mult am greşit în anul care a trecut, mătuşă, o întrerupse Gabi.

— Poate că nu ştiu exact, dar îmi închipui, spuse mătuşa Lucy, privind-o pe deasupra ochelarilor.

Parcă încerca să o privească direct în suflet, îşi spuse Gabi.

— Nici tu nu ştii cât de mult am greşit eu, spuse bătrâna şi, schiţând un uşor zâmbet, continuă: Ştii că am un fiu, nu?

Gabi încuviinţă; ştia despre asta.

Mătuşa Lucy îşi drese glasul.

— Dar ceea ce nu ţi-am spus este că nu eram căsătorită când l-am născut.

Gabi făcu ochii mari de uimire. Uitându-se la această mătuşă atât de corectă, cu fusta ei neagră până la pământ şi cămaşa albă cu guler înalt, nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Da, continuă mătuşa Lucy, oftând. Iar în zilele acelea, să ai un copil în afara căsătoriei era o mare ruşine. Tatăl copilului n-a vrut să-l recunoască şi şi-a spălat mâinile şi de mine şi de copil, însă, mai târziu, am întâlnit un bărbat care, dragul de el, ne-a primit în casa şi în inima lui şi pe mine, şi pe băiat.

Lucy îşi scoase batista ei imaculată, cu dantelă, şi-şi şterse lacrimile.

— Nici nu ştiu de ce trebuie să-ţi spun ţie toate astea, continuă ea, poate că, atunci când te-am văzut atât de tristă şi abătută, acum câteva minute, m-am gândit că ar fi bine să-ţi aduc aminte că Domnul ne iartă şi ne primeşte. Eu îţi vorbesc din proprie experienţă.

Gabi era încă în stare de şoc. De ce oare o fi luat-o mătuşa ei deoparte să-i spună toate astea. Însă Miss Lucy încă nu terminase ce avea de spus.

— Şi vreau să-ţi spun că hotărârea de a-mi păstra copilul a fost cea mai bună hotărâre pe care am luat-o vreodată. Familia mea voia să-l dau spre adopţie. Însă eu n-am vrut, şi nu-mi pare rău deloc. Şi, ţine minte ce-ţi spun, zise ea, aplecându-se şi privind în ochii gri-verzui ai lui Gabi, mai sunt încă pe lume şi tineri cu nobleţe sufletească, pe care n-o să-i deranjeze să te iubească aşa cum eşti. Să nu uiţi. S-ar putea să fie greu de găsit un astfel de bărbat, însă nu-ţi pierde nădejdea. Aşteaptă-l, că există.

Gabi încă nu reuşea să-şi dea prea bine seama de sentimentele pe care le trăia. O ajută pe mătuşa ei să se ridice şi merse cu ea de-a lungul coridorului binecunoscut, spre ascensor. Când ajunseră în foaier, Lucy o luă pe nepoata ei de braţ şi îi şopti la ureche.

— Şi vreau să-ţi mai spun ceva, Gabriela. I-am cedat o mare parte din banii care provin din moştenire surorii tale. O să aibă mare nevoie de ei, cu siguranţă.

Gabi încuviinţă şi zâmbi radioasă către bătrână.

— Însă n-am uitat nici de tine. S-ar putea ca şi tu să ai mare nevoie de bani.

Gabi rămase cu gura căscată.

— Da, şopti din nou mătuşa Lucy, am aranjat să-ţi revină cinci sute de dolari pe lună de la moştenire, cât de curând se va putea, de îndată ce se rezolvă actele. Îmi pare rău că nu e mai mult, însă...

Gabi îşi deschise braţele şi o îmbrăţişă pe bătrână.

— Mătuşă Lucy, dumneata nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine. Am să mă întorc în România anul viitor, după ce termin colegiul. Acolo, salariile sunt jalnice, însă, cu suma asta de bani, am să mă descurc extraordinar. Am să am destui bani să dau şi mătuşii mele, şi prietenilor, şi orfanilor...

Însă mătuşa ei deja se desprinsese din îmbrăţişare şi plecase. Gabi privi din urmă cum se îndepărta. Apoi, deodată, se simţi sfârşită şi îi veni rău. Avusese stări din astea destul de des în ultima vreme. Însă, în acelaşi timp, se simţea mai fericită decât se simţise de multe luni încoace. Dumnezeu îi purta de grijă în chip minunat, chiar dacă ea nu merita deloc.

Se strecură sus în salon să-şi ia rămas bun de la sora ei, însă, zărind-o împreună cu Len, nu îndrăzni să-i întrerupă şi se retrase neobservată. În timp ce se îndrepta spre maşină, o podidiră lacrimile. Oare avea dreptate mătuşa Lucy? Avea oare să se uite la ea vreodată un băiat credincios, aşa cum o privea Len pe sora ei acum? Încercă să se gândească la cunoscuţii ei, să vadă dacă ar fi fost cineva printre ei, dar apoi se opri. Ce se tot îngrijora ea? Doar avea să meargă în România să înceapă o nouă viaţă. Poate că avea să fie cineva pus deoparte pentru ea acolo.

În timp ce Gabi mergea cu maşina spre apartament, sora ei se bucura de câteva momente de linişte cu logodnicul ei.

— Sper să nu te fi obosit prea mult, scumpa mea, spuse Len îngrijorat.

Estera zâmbi.

— Mă simt de-a dreptul epuizată, însă a meritat tot efortul. Ştii ce mi-a fost cel mai greu? Să cânt primele două cuvinte, *Numai harul!* Parcă aveam buzele închise cu lacăt. Dar când am deschis gura şi am cântat primele cuvinte, parcă mi s-a dus şi ultima urmă de mânie şi amărăciune. Pentru că, spuse ea încet, îi spusesem lui Dumnezeu că n-am să mai cânt niciodată. Însă am ştiut, când te-am auzind cântând primele acorduri ale cântării la chitară, că trebuia să cânt acum, ori niciodată. Ce fel de căsnicie avea să fie aceea, dacă intram în ea cu astfel de sentimente de mânie?

— Cred că pentru fiecare dintre noi, cuvintele *„Numai harul"* sunt greu de cântat, spuse Len căzut pe gânduri. Însă, după cum spune cântarea lui Newton, „Prin har ajuns-am până-aici"...

— Şi „prin har ajunge-voi în cer".

Len o mângâie pe mâna pe care purta inelul şi-i spuse:

— Dormi şi odihneşte-te, acum suntem legaţi unul de altul oficial.

— Aşa e. Şi, Len?...

— Spune, draga mea.

— Vrei să-mi promiţi ceva?

— Dacă îmi stă în putinţă, sigur.

— Că ai să mă duci în România, adică în vizită. Vreau să-ţi arăt o ţară unde nu există cortina de catifea.

— Asta înseamnă că e ca în ceruri.

— Nu, nu este ca în ceruri. E mult prea multă sărăcie şi boală şi mizerie ca să semene vreun pic cu cerul. Însă, spuse ea, zâmbind către cel care renunţase la atât de multe lucruri pentru a-i fi soţ, pentru mine, este locul cel mai asemănător cu cerul de pe pământ.

— Atunci, hai să mergem, spuse el, poate în luna de miere.

Chipul Esterei se întristă puţin.

— Len, dar...

— Da, ştiu, draga mea, spuse el, mângâind-o blând pe obraz. Mă căsătoresc cu o fată invalidă. Are să fie altfel decât pentru alte cupluri. Însă, spuse el cu ochii strălucind, mie îmi place să găsesc soluţii în situaţii dificile.

— Am observat asta. Iar eu voi fi situaţia cea mai dificilă pe care ai cunoscut-o vreodată, Len Atwood. Aşa să ştii!

— Ba nu, Estera, spuse el, vorbind serios. Cea mai dificilă siutaţie va fi lupta cu mine însumi şi cu firea mea pământească. Să-I dau voie lui Dumnezeu să mă schimbe din – cel...

Simţi că ea îi pusese degetul pe buze.

— Nu. În seara asta nu. Ţi-ai enumerat de atât de multe ori defectele în ultimele câteva săptămâni, încât deja le ştiu pe dinafară. În seara asta, e o seară de laudă şi bucurie. Este una dintre cele mai fericite seri din viaţa mea.

Estera îşi împreună mâinile şi începu să cânte încetişor:

Ce mare e Domnul pe care-l slăvim,
Prieten statornic şi bun,
Puterea şi harul Său nu au liman,
Sunt fără măsură de largi.

Len îşi înghiţi lacrimile şi cântă împreună cu ea:

E Domnul Isus, început şi sfârşit,
Şi El ne va duce acasă,
Şi slavă-I vom da pentru tot ce ne-a dat...

Aici, se opriră amândoi deodată şi se priviră intens unul pe celălalt. Len o strânse de mână pe Estera şi îşi plecă fruntea. Estera făcu la fel. În acea zi, se făgăduiseră unul altuia, însă acum se încredinţau în mâna celui Atotputernic.

— Şi-n El ne-om încrede prin orice-ar veni, încheiară ei într-un glas.

Doamna asistentă Gadger nu se putu abţine să nu intre să-i vadă.

— Amin, spuse ea din toată inima, în graiul ei irlandez.

— Amin, răspunse şi domnul doctor Garrington în spatele ei.

— Amin, preluă Estera refrenul cu glasul ei tânăr.

— Şi Amin, încheie Len.

capitolul 36

Gabi în stare de şoc

— Gabi, ai păţit ceva? întrebă Mary îngrijorată.

Oare ce o făcuse pe nepoata ei s-o sune la şase dimineaţa? Aştepta să-i răspundă, însă, la celălalt capăt al firului, nu se auzea decât un plâns înăbuşit.

— Gabi, insistă ea, spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată, mătuşă Mary.

Numai patru cuvinte, însă, pentru Mary, schimbaseră totul.

— Nu mai ştie nimeni, spuse Gabi, cu glas de copil speriat. Bănuiam deja de vreo lună, însă n-am avut curaj să verific să văd dacă era sau nu adevărat. Însă, în dimineaţa asta, mi-am făcut un test, şi...

Glasul i se frânse din nou.

— Testele astea nu dau întotdeauna rezultate corecte, Gabi. Trebuie să te vadă un doctor, spuse Mary, încercând să o încurajeze.

— Am să merg la doctor, mătuşă. Dar deja mi-e rău de câteva săptămâni.

— În câte săptămâni crezi că eşti? întrebă Mary, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze calmul, deşi nu îi era uşor.

— Nu ştiu sigur, probabil unsprezece săptămâni. E trecut de mijlocul lui octombrie, deci cred că bebeluşul are să se nască pe la sfârşitul lui aprilie, începutul lui mai. Of, mătuşă, nu ştiu

cum s-a întâmplat. Am luat toate măsurile posibile, sau, cel puțin, eu așa am crezut. Dar...

— Draga mea Gabi, spuse Mary pe un ton mângâietor, lasă lucrurile în mâna lui Dumnezeu. Acum ți-ai predat viața Lui. El ți-a iertat trecutul, însă - scuze dacă îți spun ceva arhicunoscut - culegem ce-am semănat.

— Știu, mătușă Mary. Descopăr aproape în fiecare zi cât de adevărat este ce-ai spus. Întrebarea e, ce-i de făcut acum?

— De făcut? întrebă Mary, ca și cum nu prea înțelegea întrebarea.

— Da. Va trebui să îi spun lui Larry, nu?

Mary înghiți în sec și răspunse:

— Bineînțeles că trebuie să-i spui. Însă, mai întâi, trebuie să-ți confirme un doctor că ești însărcinată. N-are rost să-i spui și apoi să descoperi că a fost alarmă falsă.

— Dar nu vreau să mă căsătoresc cu el, spuse Gabi pe un ton plângăreț. Te rog, nu mă obliga să mă mărit cu el.

Mary își spuse în sinea ei că probabil Larry nici măcar nu luase în calcul posibilitatea asta, însă nu spuse decât:

— N-are să te oblige nimeni să faci ceva ce nu vrei, draga mea. Hai să luăm fiecare lucru pe rând. Să începem cu începutul: sună numaidecât la doctor și vezi dacă se confirmă.

— Dar mi-e atât de rușine, mătușă. După câte am auzit acasă și după câte m-au învățat, să ajung la așa ceva!

Mătușa ei nu spuse nimic, iar nepoata continuă.

— Pot veni să te văd weekend-ul care vine?

— Bineînțeles, ești oricând binevenită.

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva.

— Atunci, hai la mine, draga mea. Sunt singură. Apropo, Estera ce mai face?

— Am fost ieri pe la ea. Programul de la centrul de recuperare e foarte diferit de cel de la spital și îi e mult mai greu. Dar Len e mereu lângă ea, zilnic.

— Și-a găsit serviciu?

— S-a mutat într-un apartament la celălalt capăt al orașului, lângă Cherry Place, unde e internată Estera. Are câțiva elevi la pian. Îi e teamă să ia mai mulți, ca apoi să nu fie nevoit să renunțe la ei când au să se căsătorească și-au să se mute în altă parte.

În ciuda situației în care era, Gabi râse.

— Să-i vezi ce nostim arată împreună. Însă, pentru Estera, prezența lui înseamnă foarte mult. Len o înveselește, și uneori are mare nevoie de așa ceva. Câteodată e foarte deprimată și încă se mai luptă cu resentimentele. Dacă n-ar fi fost Len...

Gabi se opri.

— Dacă n-ar fi fost Len, Estera n-ar mai fi astăzi printre noi, Gabi.

— Știu. Iar dăruirea lui de sine, atât de mare, m-a ajutat mai mult decât orice altceva să-mi vin în fire. Chiar și acum, are nevoie de-o răbdare imensă. Sora mea e tare greu de suportat în ultimul timp.

— Știu, spuse Mary trist. De multe ori se poartă ca un copil răsfățat. Însă, de câte ori am fost pe la ea, părea să se schimbe în bine.

— Asta e clar! Bine, mătușă, mă duc să mă pregătesc să plec la colegiu.

— Am să te port în rugăciune toată ziua, Gabi. Fii tare! Domnul poate să scoată un bine din această situație, dacă ai încredere în El.

— Chiar crezi?

— Sunt sigură! Rămâi cu bine! Ne vedem peste câteva zile.

Gabi oftă ușor când puse receptorul jos. Mătușa ei Mary îi era ca o adevărată mamă.

Cum reușise să treacă prin următoarele zile, nu putea să spună. Doctorul îi confirmase temerile. Era, într-adevăr, însărcinată. În acea vineri seara, Gabi discută pe îndelete cu

mătuşa ei. Îi era mai uşor să-l sune de la Tiny Gap, având-o pe mătuşa ei alături s-o încurajeze.

— Deci, Gabi, o sfătui Mary, când se îndreptă spre telefon, după ce se rugaseră împreună, ai grijă să nu promiţi nimic deocamdată. Spune-i doar care este situaţia, iar apoi spune-i că ai să-l mai contactezi peste câteva zile, după ce-a avut timp să se gândească. Gândeşte-te că şi pe el are să-l şocheze vestea, aşa cum te-a şocat şi pe tine. Cum crezi că are să reacţioneze?

— O să vrea să fac urgent avort, ca să se poată spăla pe mâini de mine.

— Atunci de ce ţi-era teamă că va trebui să te măriţi cu el?

— Nu ştiu, Larry e un tip ciudat. Nu ştii niciodată la ce concluzie o să ajungă cu raţionamentele lui. Ei bine, spuse ea, strângând din dinţi, acum, ori niciodată.

Gabi formă numărul atât de cunoscut, însă vocea persoanei de la celălalt capăt al firului nu fu deloc una cunoscută – era un glas de fată cu accent puternic de Sud.

— Vrei să ţi-l dau pe Larry? Numai un moment. Cine să-i spun că-l caută?

— Gabi. Gabi Popescu.

Curând, Gabi auzi glasul calm şi calculat al lui Larry.

— Gabi? Ce surpriză plăcută!

Gabi strânse puternic receptorul.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine când ai să fii singur.

La celălalt capăt al firului era tăcere.

— Am să te sun peste vreo oră. Eşti la mătuşa ta, nu?

— Da, aşa e.

— Bine, vorbim mai târziu.

Larry puse receptorul jos şi scoase un fluierat.

— Foarte ciudat!

— Vreo veche idilă, nu-i aşa? îl tachină fata de lângă el, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Să spunem că mi-e prietenă apropiată, răspunse Larry, râzând, deşi fata observă că se înroşise şi se cuibări mai bine lângă el.

— Aşa ca mine?

Larry se întoarse dintr-o dată şi o privi în faţă.

— Nu, spuse el tăios, nu e deloc ca tine. Între tine şi ea e diferenţă ca de la cer la pământ.

Fata râse.

— Ei, normal că nu e nici pe departe la fel de frumoasă ca mine. Dar mă refeream la relaţia noastră.

Larry se ridică de pe canapea.

— Uite ce e, Charlene, relaţia mea cu Gabi Popescu nu te priveşte pe tine. Te-am invitat la mine weekend-ul ăsta pentru că mă simţeam singur. Aveam nevoie de puţină distracţie.

— Deci aşa stau lucrurile, da? Vrei să spui că m-ai chemat pe mine să-i ţin puţin locul iubitei tale, Gabi, da?

Tânăra îşi luă puloverul şi se îndreptă spre uşă.

— Ei bine, află că eu pot să cuceresc orice bărbat. Şi nu sunt obişnuită să fiu tratată ca înlocuitor. *Adieu*, mă bucur că te-am cunoscut.

Uşa se trânti în urma ei şi dispăru. Larry se lăsă pe spate în canapea şi scoase un lung oftat. De când plecase Gabi, nimic nu-i mai mersese bine. Îi fusese nespus de dor de ea. O fi fost Charlene versiunea locală a câştigătoarei concursului de Miss Universitatea, însă nu reuşea s-o înlocuiască pe Gabi. Pe ea n-avea s-o poată înlocui nimeni niciodată.

Ridică receptorul şi formă numărul lui Gabi.

— Bună, uite că am reuşit să te sun mai repede decât credeam. A plecat musafirul, aşa că acum putem vorbi.

Gabi se întrebă câte fete avusese în vizită de când plecase ea, însă nu spuse nimic.

— Trebuie să îţi spun ceva, Larry.

— Atunci spune numaidecât, Gabi. Mi-a fost tare dor de tine.

Gabi strânse şi mai tare receptorul. Nu se aşteptase la o asemenea replică.

— Mulţumesc, spuse ea şi-şi drese glasul. Am fost săptămâna asta la doctor, şi sunt însărcinată.

La celălalt capăt al firului urmă o lungă tăcere, după care el spuse:

— Atunci trebuie să ne întâlnim cât mai curând, trebuie să discutăm despre multe lucruri, nu?

— Probabil că da, răspunse Gabi. Am deja unsprezece săptămâni.

— Atunci trebuie neapărat să rezolvăm ceva cât mai repede, nu?

— Da.

— Presupun că ne rămân doar două variante.

Lui Gabi, inima începu să îi bată cu putere şi întrebă mirată:

— Două variante?

— Da. O variantă e, bineînţeles, să întrerupi sarcina, iar cealaltă este să ne căsătorim.

— Mai este şi o a treia variantă, spuse Gabi cu glas stins.

— Chiar? Care ar fi aceea?

— Aş putea să păstrez copilul şi să-l cresc singură sau să-l dau spre adopţie.

— Deci avem deja patru variante, dacă am făcut eu bine socoteala.

Gabi se înfioră.

— Aşa e, sunt patru.

— Însă, continuă Larry meditativ, sunt sigur că deja ai hotărât că avortul nici nu intră în discuţie.

— Normal! spuse Gabi, cutremurându-se.

Să ajungă ea să vorbească despre aşa ceva cu un bărbat, care era *tatăl* copilului ei!

— Pentru copilul meu, avortul nici nu intră în discuţie, Larry.

— E copilul nostru, ai uitat? îi atrase Larry atenţia. Îţi place, nu-ţi place, pentru orice copil, există doi părinţi. Şi nici eu nu sunt sigur că aş vrea să iau în calcul avortul.

— Nu? întrebă Gabi, fără să-i vină să creadă.

— Nu, cred că eu aş prefera să ne căsătorim. E mai tradiţional aşa, nu? Mă gândeam că e mai pe gustul tău.

Gabi se făcu albă ca varul. Se prinse de marginea mesei ca să se sprijine. Mary veni lângă ea şi o bătu blând pe umăr. Asta o ajută să îşi recapete curajul.

— Deci să înţeleg din asta că mă ceri în căsătorie? se trezi ea întrebând.

— Cam aşa ceva, răspunse Larry, râzând scurt.

Urmă o mică pauză, apoi el îi spuse cu glas blajin:

— Poate că acest copilaş e, de fapt, o binecuvântare. Dar, uite, avem nevoie de timp de gândire. Trebuie să vorbim personal despre lucrurile astea. Poţi veni până aici?

— Aş prefera să nu fie nevoie. Mi-a fost destul de rău în ultimul timp, iar până la Indianapolis e drum lung.

— Atunci vin eu la tine. Mâine e bine? O să stau la un hotel peste noapte.

— Bine, pe mâine, atunci.

— Pa, Larry.

— Pa, Gabi!

A doua zi după-amiază, pe la apusul soarelui, Larry bătu la uşa lui Mary Popescu. Ea nu îl primi prea călduros, însă îl tratã destul de frumos şi le pregătise o masă excelentă. Apoi, după ce farfuriile fură strânse, se scuză şi se retrase la ea în dormitor.

Larry o luă pe Gabi de braţ şi o conduse spre canapea. Observă de la început că îşi schimbase cu totul atitudinea faţă de ea. Luând-o de mână, îi spuse pe un ton mai dulce ca niciodată:

— Gabriela Popescu, vrei să fii soţia mea?

Gabi îşi trase mâna şi se ridică în picioare.

— Larry Porter, nu pot să cred că vii acum să mă ceri de soție. Chiar nu pot să cred că asta îți doreai. Am fost atâta timp împreună și ai evitat să vorbești despre căsătorie, iar acum...

— Da, dar atunci n-ai fi fost dispusă să te căsătorești cu mine, știi prea bine, îi spuse el dojenitor. Însă, acum, cred că probabil situația s-a schimbat, spuse el pe un glas dulce, trăgând-o lângă el. Și vreau să știi că până ieri nu mi-am dat seama de fapt cât de mult te iubesc. Și noi întotdeauna am avut atâtea lucruri în comun, Gabi. Știi doar ceea ce simțeam unul pentru celălalt anul trecut de Crăciun în Florida. Descoperiserăm că eram mai mult decât prieteni – eram suflete pereche. Ți-aduci aminte?

Gabi își ridică ochii și îi întâlni privirea. Știa că sosise clipa adevărului.

— Da, așa e, așa simțeam atunci, Larry. Însă de-acum nu mai putem fi suflete pereche. Am putea să ne dăruim unul altuia ca soț și soție, însă să fim suflete pereche? Asta acum ar fi imposibil.

— De ce?

— Pentru că am devenit creștină.

Ochii lui Larry se deschiseră larg și se făcu alb ca varul.

— În cazul ăsta e... începu el înfierbântat, ridicându-se.

Apoi se opri brusc. Gabi observă că reușise să-și stăpânească prima reacție față de vestea pe care i-o dăduse.

— Știu că vestea asta te surprinde foarte mult, Larry, însă, de acum, am să-mi dedic viața slujirii lui Cristos, pentru că El mi-a iertat păcatele și mi-a dat o pace despre care nici nu știam că există.

— Uite ce e, n-ai decât să-L iubești pe Dumnezeu cât dorești, spuse Larry cu un zâmbet oarecum șovăielnic, numai să mai rămână un crâmpei de dragoste și pentru mine. O să cădem la o înțelegere. Dar, spuse el, prinzând-o de mână cu așa putere, că se cutremură, *trebuie* să fii a mea. Te iubesc cu patimă; fără tine, viața mea e pustie; ador trupul tău, sufletul tău și mintea

ta. Deja mi te-ai dăruit. În ochii lui Dumnezeu, deja suntem căsătoriți: am devenit un singur trup. Iar viața care a luat ființă în tine este dovada unirii dintre noi.

Gabi se uită uluită la el. Nu știa ce să mai creadă. Când era cu Larry, nu mai știa ce e bine și ce e rău, totul i se părea foarte încurcat și nu-și putea desluși gândurile. Larry se aplecă spre ea și o privi adânc în ochi. Tocmai se pregătea să o sărute lung și pătimaș, când se deschise ușa. Larry se îndreptă de spate și privi spre intrus cu ochii scânteind de mânie.

Mary veni lângă canapea și se aplecă spre nepoata ei.

— Gabi, spuse ea blând, punându-i o mână pe umăr, pot să te ajut cu ceva?

Pentru câteva clipe, fata o privi fără să reacționeze în niciun fel. Larry începu să o mângâie pe obraz.

— Gabi, scumpa mea, îi șopti el tandru, nu lăsa pe nimeni să ne mai despartă de-acum. Eu am să am grijă și de tine, și de bebeluș. Vino cu mine la hotel în seara asta. Trebuie să vorbim despre toate, odată pentru totdeauna.

Gabi îl privi, fără să-i vină să creadă. Oare el nu înțelegea că ea o rupsese cu astfel de lucruri?

— Larry, ai uitat? Acum sunt creștină!

— Da, da, știu, spuse el pe un ton blajin, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Însă asta nu mă împiedică să te iubesc la fel de mult. Bine, am să plec și am să te las în pace. Însă mâine dimineață am să mă întorc să lămurim situația.

Se aplecă și o sărută.

— Odihnește-te, somn ușor, îi spuse el în șoaptă.

Înainte ca Mary să mai poată spune ceva, el deja închisese ușa de la intrare.

Se așeză lângă nepoata ei. Gabi rămăsese nemișcată, privind spre ușă.

— S-a dus, șopti ea.

— Da, răspunse mătușa ei abătută. Așa e, s-a dus. Acum, hai să te culci. Te ajut eu să urci scările.

Gabi adormi de cum puse capul pe pernă. În noaptea aceea, Mary hotărâse să doarmă în patul Esterei, să fie aproape de Gabi, în caz că avea nevoie de ea. Ar fi vrut tare mult să dea un telefon sau două, însă promisese să nu spună nimănui. Nu era treaba ei să anunțe rudele, era datoria nepoatei ei.

Pe la ora două dimineața, Gabi se trezi brusc. Îl visase pe Larry. Parcă sosise ziua nunții lor și tocmai își punea rochia de mireasă, când el venise deodată în cameră și o ridicase în brațele lui puternice. „N-ai să-mi mai scapi, de data asta, soțioară dragă." Apoi o pusese jos și începuse să o lege cu niște sfori albe, mătăsoase. „Uite, se potrivesc cu rochia", îi spusese el cu un zâmbet fermecător. Ea îl implorase s-o dezlege, însă el o luase din nou în brațe și o sărutase. Se zbătuse în brațele lui, însă el fusese prea puternic pentru ea.

În cele din urmă, totuși, se trezise. Parcă niciodată nu fusese atât de fericită să se trezească dintr-un vis. Stătu așa, privind spre perete, mult timp; i se păru că trecuseră ore în șir. Oare ce încerca să-i spună Dumnezeu. De ce oare visase că Larry o leagă? Pe măsură ce minutele se scurgeau, Gabi își dădu încet-încet seama de felul în care se petrecuseră lucrurile: Larry pusese la cale acest lucru de la început. Un copil – își spusese el – avea să o lege pe fată de el pentru toată viața.

— Gabi, nu dormi? o auzi pe Mary întrebând-o, când ceasul bătu ora patru.

— Am avut un vis care mi-a dat de gândit, mătușă.

— Da? Și vrei să mi-l spui și mie, draga mea?

— Da, mătușă. Am fost foarte nedumerită să văd că Larry nu a părut deloc surprins de sarcină.

— Nu a fost surprins deloc?

— Ce să spun, mie mi s-a părut că încerca să pară surprins, însă prima lui reacție n-a fost deloc așa cum mă așteptam.

— Și atunci, ce crezi?

Gabi se făcu roșie ca focul.

— Mi-e tare greu să-ți spun ceea ce am să îți spun, mătușă, însă trebuie să înfrunt realitatea, iar realitatea e uneori urâtă. Cert e că eu am fost mai surprinsă decât el de sarcină.

Mary nu spuse nimic. Începea să înțeleagă cam unde bătea Gabi.

— Deci, continuă fata, am început să-mi derulez amintirile din perioada în care am fost cu el. Am fost foarte atenți întotdeauna, să știi, spuse ea, roșind din nou. Niciunul dintre noi nu era convins că relația noastră avea să fie de durată, așa că nu ne-am propus să avem un bebeluș, cel puțin *eu* nu. Însă mie mi se pare că *el* da.

Mary se uită mirată la nepoata ei.

— Atunci vrei să spui că...

— Vreau să spun că a plănuit foarte bine lucrurile, o întrerupse Gabi. În săptămânile pe care le-am petrecut la Indianapolis, după ce m-am întors din Europa, eram foarte deprimată uneori – din pricina Esterei, bineînțeles, și din pricina faptului că, de cele mai multe ori, mă simțeam groaznic de vinovată. Am încercat să ascund acest lucru față de el, însă cred că Larry a început să se teamă că aveam să-l părăsesc pentru totdeauna.

— Deci te iubește atât de mult? întrebă Mary, încercând să-și mascheze sarcasmul.

— Nu știu, pur și simplu nu știu! spuse Gabi încurcată. Însă, de ziua lui, a invitat mulți prieteni la apartamentul nostru de la demisol. A dat un ospăț pe cinste, normal. Sally și Ken au fost și ei pentru câteva ore, la început, iar când muzica a început să fie cam tare, au plecat. Ei bine, am dansat până bine după miezul nopții și am băut. Era băutură la discreție, iar eu mă amețisem.

Gabi își plecă fruntea.

— Nu, de fapt, de data asta, era mai mult decât amețeală. Mă îmbătasem de-a binelea și mă dădeam în spectacol. Larry le-a spus oaspeților să plece și m-a dus la culcare.

— Când se întâmplau toate astea?

— La sfârşitul lui iulie.

— Şi eşti în a unsprezecea săptămână de sarcină?

— Da, mătuşă, spuse Gabi gânditoare.

— Nu te mai îmbătaseşi niciodată până atunci? întrebă Mary, ca să fie sigură că înţelesese corect.

— Nu.

— Şi de ce te-ai îmbătat atât de tare chiar atunci?

Gabi se gândi câteva clipe.

— Păi, voiam să uit de depresie şi de vinovăţie, recunoscu ea, însă n-aş fi băut niciodată atât de mult, dacă nu...

Se opri dintr-o dată.

— Dacă nu... ce?

— Dacă nu m-ar fi îndemnat Larry să tot beau vin. Nu-l recunoşteam, el nu făcea aşa de obicei. Adică, în mod normal, bea cu moderaţie şi îi dispreţuieşte pe cei care nu-şi cunosc măsura.

Gabi se opri din nou. Mary se uita la ea foarte curios.

— Vrei să spui că a făcut asta intenţionat, ca să rămâi însărcinată?

— Da, mătuşă Mary, răspunse Gabi încet. Exact cum ai spus. Probabil că îşi dăduse seama că dacă urma să rămân însărcinată, atunci aveam să fiu legată de el, poate pentru totdeauna.

Drept răspuns, Mary îngenunche la marginea patului şi aduse toate aceste lucruri înaintea Tatălui ceresc. Când îşi isprăvi rugăciunea, Gabi simţi că Dumnezeu deja le dăduse un răspuns şi că, după cum spusese mătuşa ei, la vremea şi în felul Lui, El avea să scoată un bine din toată această încurcătură.

În dimineaţa următoare, Larry veni din nou şi fu la fel de fermecător şi persuasiv ca întotdeauna. Lui Mary îi era teamă s-o lase pe Gabi singură cu el, însă nepoata ei îi zâmbise şi îi spusese încet că avea să fie bine. Îl avea pe Dumnezeu aproape.

Mary nu avea să afle niciodată tot ce se petrecuse între nepoata ei şi Larry Porter în acea duminică dimineaţa. Nu ştia

decât că Larry nu plecase decât după prânz, iar după felul în care trântise uşa în urma lui, înţelese că rezultatul întrevederii nu-i fusese pe plac.

O găsise pe nepoata ei aşezată pe fotoliu, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, însă cu aşa o pace, cum Mary nu mai văzuse niciodată pe chipul ei expresiv.

— M-am hotărât, mătuşă, spuse Gabi încet. Am reuşit să vorbim despre multe lucruri, continuă ea. L-am confruntat cu ceea ce ţi-am spus aseară şi a recunoscut că a vrut să am un copil, ca să fiu legată de el. Însă, ceea ce l-a deranjat cel mai mult a fost noua mea dragoste pentru Hristos. Încearcă să nu o arate şi spune că are să-mi dea voie să fiu credincioasă şi aşa mai departe, însă, cu cât vorbeam mai mult, cu atât mai mult îmi dădeam seama că Biblia are dreptate: „Cum pot să meargă doi împreună dacă nu s-au învoit?" Îmi dau seama că n-am scăpat încă de tot de Larry. Mi-a spus asta destul de clar. Poate că avea să fie forţat de împrejurări să renunţe la mine, însă el e tatăl copilului, şi n-are să-mi dea niciodată voie să uit acest lucru.

Gabi avusese dreptate. Larry Porter nu-şi spusese încă ultimul cuvânt. După o săptămână, primi în cutia poştală o scrisoare. În scrisoare, Larry spunea cât de rău îi pare că Gabi hotărâse ca lucrurile să fie aşa cum erau, însă că reuşise, în sfârşit, să se împace cu decizia ei. Gabi răsuflă uşurată, apoi, îşi trase răsuflarea şi continuă să citească. *„Însă în ceea ce priveşte copilul, asta este o altă poveste. N-am de gând să renunţ la dreptul meu asupra copilului, iar ca tată, n-am să încetez vreodată să-mi exercit influenţa asupra lui sau a ei cât voi trăi."*

— Citeşte şi dumneata ce scrie aici, murmură Gabi, dându-i scrisoarea lui Mary.

În câteva clipe, Mary deja citise dintr-o privire foaia pe care o avea înainte. Chipul i se întunecă. Apoi întoarse foaia pe partea cealaltă.

— Cred că n-ai citit tot până la capăt, draga mea, spuse ea blând.

— Citeşte-mi dumneata, te rog.

— *În orice caz,* începu să citească Mary cu glasul ei clar, *nu vreau să fiu absurd. Dat fiind că nu mă pricep prea bine la bebeluşi, n-am să insist să-mi cer dreptul de a lua copilul în vizită până n-are să fie mai mare – trei, patru ani? Odată ce copilul are să se nască, voi avea grijă să stabilim o procedură legală. Asta înainte să pleci în România sau cine ştie unde ai de gând să mergi. Am să insist pe cale legală ca, după un timp, să petrec cu acest copil cât de mult timp este legal posibil. Nu uita că, peste trei-patru ani, încă nu m-am hotărât clar cât, am să insist să locuieşti undeva unde să-mi pot exercita dreptul de a-mi vedea copilul. Ştiu că dacă te-aş scăpa din ochi acum, ai putea să dispari cine ştie pe unde. Însă am încredere în tine, Gabi. Ştiu că eşti o fată corectă şi că eşti genul de om care nu mi-ar refuza acest drept care este al meu. Şi, bineînţeles, odată ce vom încheia înţelegerea, îi voi trimite lunar o sumă de bani copilului. Dacă tu nu vrei să îi primeşti, e alegerea ta. Însă ai face bine să îi foloseşti, pentru că, indiferent dacă îi iei sau nu, hotărârea mea de a fi tatăl copilului pe cât îmi este posibil nu se va schimba cu absolut nimic. Am să păstrez o copie a fiecărui cec, ca nimeni să nu poată spune că n-am încercat să te sprijinesc financiar.*

Gabi privise la mătuşa ei, cât timp îi citise, şi în privirea ei se vedea o nouă speranţă licărind.

— Mai sunt doar câteva rânduri, îi spuse Mary. *Fii tare, draga mea, nu te tulbura. Îmi pare rău că a trebuit să fie aşa. Dacă n-ai fi fost atât de încăpăţânată, am fi putut să ne căsătorim şi să creştem copilul împreună aşa cum se cuvine. Aşa, vei fi o mamă singură. Şi cine ştie dacă se va găsi cineva printre băieţii ăia creştini, ca tine, care să se mai uite acum la tine. Cine ştie, poate că, totuşi, ai să te întorci într-un târziu la mine. Eşti mult prea inteligentă ca să înghiţi tot acest jargon religios pentru totdeauna.*

La revedere, Gabriela. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Şi, indiferent dacă mă crezi sau nu, eu chiar te iubesc. Larry.

P.S. Vreau să văd bebeluşul când are să se nască. Şi o să hotărâm împreună ce nume să-i punem.

— Băiatul ăsta se gândeşte la toate, spuse Mary, împăturind scrisoarea şi punând-o înapoi în plic. Ai face bine să păstrezi toată corespondenţa, Gabi, s-ar putea ca, într-o zi, să ai nevoie de ea.

— N-am nevoie de nici un ban de la el pentru copil, spuse Gabi, împingându-şi bărbia înainte.

— Nu cred că ar fi foarte înţelept să refuzi, draga mea.

— Dar cu banii de la mătuşa Lucy, care or să înceapă să vină de luna viitoare, am să mă descurc foarte bine.

— Avem nevoie să plătim un avocat pentru situaţia asta, Gabi.

— Probabil, recunoscu fata, codindu-se. În orice caz, va trebui să renunţ la colegiu. N-am de gând să-mi dau copilul la creşă, asta e clar.

Gabi se lumină din nou la faţă.

— În trei sau patru ani, se pot întâmpla multe, mătuşă. Pot să duc copilul în România, departe de Larry, măcar pentru o perioadă; şi departe de *cortina de catifea.* Şi, spuse ea cu ochii sclipind de bucurie, voi avea timp să-mi educ copilul. Nu cred că influenţa lui Larry are să fie atât de puternică, încât să o depăşească atât de repede şi de uşor pe-a mea.

Ochii lui Gabi străluceau în timp ce vorbea. Deja pe trăsăturile ei se vedea că devenea mamă, şi asta o făcea frumoasă, îşi spuse Mary.

— Aşa e, Gabi, se pot întâmpla multe, spuse ea blând. Şi tu s-ar putea să fii căsătorită cu un om bun la suflet, până să revină Larry în peisaj.

Fata îşi dădu pletele pe spate şi se ridică de pe scaun.

— Şi să îl oblig pe acest om bun la suflet să aibă de-a face cu Larry în toată viaţa noastră de căsnicie? Nu, mătuşă, Larry avea dreptate, bineînţeles. Niciun băiat creştin n-are să se mai uite acum la mine.

— Dar, Gabi, nu vezi, din felul în care se poartă Len Atwood, că un tânăr care s-a dăruit cu totul Domnului poate să iubească în ciuda circumstanțelor?

— Da, dar asta e altceva. Estera este mutilată în trup, nu în suflet.

— Dar nici tu nu ești, draga mea, o liniști Mary, luând-o în brațe.

Gabi plângea și suspina, scuturându-se din toată ființa.

— Ai fost preschimbată, Domnul ți-a aruncat păcatele în marea uitării, așa cum scrie în Biblie.

— Poate că Dumnezeu m-a iertat, mătușă, dar oamenilor le este greu să ierte.

— Știu, spuse Mary și îi mângâie părul lung și ondulat.

Își dădea foarte bine seama de situația tragică în care se afla Gabi.

— Cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu atât e mai ușor să treci cu vederea trecutul cuiva. Dar am vorbit destul pentru azi. Haide, bebelușul are nevoie de hrană. Ia și bea paharul ăsta cu lapte și hai să discutăm niște planuri concrete.

— Ca de exemplu? întrebă Gabi mecanic.

— Păi, spui că ai să întrerupi studiile, nu?

— Da, de la Crăciun.

— Iar bebelușul se va naște la sfârșitul lui aprilie?

— Da.

— Să știi că și eu am primit o scrisoare surpriză astăzi la poștă, îi spuse Mary nepoatei ei, zâmbind.

Duse mâna în buzunar și scoase un plic. Apoi scoase din plic o foaie de hârtie, o despături și îi arătă un cec.

— Uite ce-am primit! îi spuse Mary.

Gabi se aplecă să vadă mai bine cifrele de pe cec.

— Două sute de mii de dolari! spuse ea, tresărind.

— John mi-a trimis, în sfârșit, partea mea de la partaj, îi șopti Mary. Și mi-a dat mai mult decât credeam. În ultimii ani,

le-a mers foarte bine, spune el, așa că spune că mi-a dat ceea ce mi se cuvenea, plus ceva dobândă.

— Minunat, mătușă Mary. Asta înseamnă că poți să-ți cumperi o casă.

— Poate că da, poate că nu, Gabi.

Nepoata se uită mirată în ochii mătușii ei. Mary radia de bucurie.

— Banii ăștia au să ne prindă bine, Gabi, spuse ea, aplecându-se și sărutând chipul care o privea mirat, când am să merg cu tine în România.

Gabi aproape căzu de pe scaun.

— Dar cum rămâne cu Rachel și Ramona? se bâlbâi ea.

— Ramona și Claude vor fi deja în România până atunci. Cât despre Rachel, ea nu are atâta nevoie de mine în momentul ăsta, cum ai tu. Și, oricum, nu putem sta în România decât câțiva ani, nu? Am să pun deoparte niște bani pentru viitor, să-i am când mă-ntorc. Așa că nu mă mai contrazice. Ai să ai nevoie de doică pentru bebeluș. Mai am doar un semestru de predat la școală, iar apoi plecăm.

— Și cum au să se descurce la școală fără dumneata? Ești profesoara pe care o apreciază Jeff Garnet cel mai mult, mătușă.

Mary se înroși.

— Am lucrat destul acolo, Gabi, spuse ea încet. E timpul să fac o schimbare.

Mary îl apreciase pe director și deveniseră buni prieteni, însă, în ultima vreme, el începuse să aștepte din partea ei ceva mai mult decât o simplă prietenie. Dar, în viața ei, Mary fusese îndrăgostită o singură dată, iar John nu îi fusese necredincios cât timp fuseseră căsătoriți, așa că, din punct de vedere biblic, nu era sigură dacă era potrivit ca ea să se recăsătorească.

Gabi rămase puțin nedumerită să o vadă atât de stânjenită pe mătușa ei, însă nu spuse nimic. Tot ce știa ea era doar că această femeie bună, cu părul blond și ochi albaștri ca cerul, era gata să-și părăsească țara și cariera, și, pe deasupra să-și

cheltuiască şi banii cei binemeritaţi, doar pentru a-i purta de grijă unei nepoate nesăbuite şi bebeluşului ei, şi pentru a se asigura că vor avea parte de sprijinul şi dragostea de care aveau nevoie în următorii ani.

Gabi se ridică şi o luă pe mătuşa ei în braţe. Se ţinură strâns câteva clipe, apoi Mary se desprinse.

— Bea-ţi laptele, copila mea, îi ordonă ea, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. Trebuie să se facă mare şi vânjos bebeluşul, dacă are să meargă cu noi hai-hui până la celălalt capăt al pământului.

Gabi ridică paharul şi îl duse la buze.

— Trei sau patru ani, mătuşă! Avem la dispoziţie trei sau patru ani!

— Au să fie nişte ani superbi, repetă Mary şi luă un şervețel. Şi ce-o să-l învăţăm pe copilaş în aceşti ani e numai treaba noastră, şi a nimănui altcuiva.

— Nici măcar a lui Larry Porter, spuse Gabi, dând laptele pe gât.

capitolul 37

Reţeta domnului doctor Garrington

— Ia loc, te rog, îi spuse domnul doctor lui Len, strângându-i mâna prietenos. Să ştii că arăţi puţin cam surmenat, tinere. Te cam oboseşte logodnica ta, nu-i aşa?

— Estera e o fată minunată, răspunse Len, iar ochii îi străluceau în timp ce vorbea, însă, e adevărat, poate să fie foarte obositoare, şi, aşa e, sunt un pic cam obosit. Se pare că n-a făcut prea multe progrese de când a venit la centrul de recuperare.

— Asta aşa e. Toţi cei de la Cherry Grove sunt cam îngrijoraţi în privinţa asta, aşa că m-au rugat, în calitate de vechi prieten, să vorbesc cu tine.

— Mă bucur, domnule doctor. Care credeţi că e motivul pentru care nu merge înainte, şi ce e de făcut?

Doctorul observă că Len era extrem de îngrijorat. Era un semn bun. Asta însemna că dragostea lui faţă de ea nu se răcise. Se aplecă peste birou şi privi în ochii negri ai tânărului. Observă că mai avea puţin şi-i dădeau lacrimile.

— Vrei să ştii care e motivul? întrebă el gânditor. Motivul eşti *tu*.

Len se ridică brusc de pe scaun.

— Eu? spuse el, aproape strigând. Cum puteţi să spuneţi aşa ceva?

Len era irascibil în ultimul timp.

Doctorul se ridică şi îi puse blând o mână pe umăr.

— Tot ce vreau să spun este că nu mi-ai urmat sfatul pe care ți l-am dat exact în acest cabinet, acum câteva luni.

Len se așeză din nou și își sprijini capul în mâini.

— Ți-aduci aminte când te-am atenționat cu privire la faptul că o cam răsfățai? spuse domnul Garrington pe un ton mai domol. Ei bine, exact asta este problema și acum, și asta o face să nu progreseze. Însă, continuă el, înainte ca Len să se poată apăra cu ceva, i-am pregătit pacientei mele o rețetă pe care tu trebuie să i-o administrezi. Nu te deranja să mergi la farmacie: n-ai să găsești acolo acest tratament, însă tu singur poți să i-l prepari. Citește rețeta aici, cu glas tare, ca să văd dacă înțelegi despre ce este vorba.

Len luă bucata de hârtie din mâna doctorului și începu să citească rar și clar:

Pentru Estera Popescu, rețetă pentru fericire și sănătate

1. Len trebuie să își găsească numaidecât o slujbă la o distanță de cel puțin cincizeci de mile de Cherry Grove.

2. Doamna care va deveni asistenta personală a Esterei după ce va fi externată are să îi țină locul lui Len în timp ce el va fi plecat.

3. Len trebuie să nu o viziteze pe Estera decât o dată pe săptămână. Vizitele nu vor dura mai mult de opt ore. Nu are voie să petreacă nicio noapte la centru, decât în caz de urgență.

4. Len va găsi un loc de cazare lângă serviciu și va începe să facă în locuință schimbările necesare pentru o persoană invalidă, chiar dacă acea casă are să fie numai o reședință temporară.

5. Len și Estera vor stabili data pentru nuntă la nu mai mult de trei luni de la data prezentă, de exemplu, pe 30 mai sau înainte de această dată.

Len puse dezgustat foaia de hârtie pe birou.

— Asta numiți dumneavoastră *rețetă pentru fericire și sănătate*? E o rețetă pentru distrugerea relației noastre, domnule Garrington.

— Bine, atunci vreau să ascult care sunt obiecțiile tale pentru fiecare dintre punctele de pe rețetă; te rog să mi le enumeri, spuse doctorul calm, încrucișându-și brațele.

— Păi, de exemplu, punctul număru' unu este imposibil.

— De ce? Nu-ți poți găsi de lucru? Ai încercat?

Len se înroși.

— De fapt, am o ofertă de slujbă însă mi-e imposibil s-o accept.

— Despre ce slujbă este vorba, și unde ar trebui să lucrezi?

— E în Lexington, la o biserică din localitate. Aș lucra ca pastor de tineret și dirijor de cor.

— Mie mi se pare extraordinar. Care e problema cu slujba asta? Nu ai calificarea necesară? E plătită prost?

Len se crispă puțin.

— E exact ceea ce mi-am dorit și nici salariul nu e rău deloc. Și, pe deasupra, pastorul principal, Hugh Gardner, mi-e bun prieten.

Domnul doctor Garrington se lăsă pe spate în scaun.

— Deci toate obiecțiile la punctul unu cad. Următorul.

— Numai puțin, domnule doctor, v-am spus: slujba e în Lexington, și...

— Perfect. Prescripția mea era să fie la cel puțin cincizeci de mile distanță, așa că e exact ceea ce-ți trebuie.

— Dar nu pot sta atât de departe de Estera.

— Însă chiar asta *trebuie* să faci: să stai departe de Estera, îl contrazise doctorul pe un ton sever. Petreci mult prea mult timp cu ea. Va trebui să o tratezi mai normal. Trebuie să se obișnuiască să fie îngrijită de o altă persoană, măcar o parte din timp. Deci, să trecem mai departe.

— Dar, spuse Len încordat, uneori trebuie să îi cânt noaptea, ca s-o liniștesc. Cine are să-i mai cânte, dacă eu plec? Nimeni.

— Fata profită prea mult de amabilitatea ta, iar tu nu-ți dai seama de lucrul ăsta! spuse domnul Garrington, evitându-i privirea.

Uite, las-o singură o săptămână, ca să vezi: chiar nu se descurcă? Iar după aceea, să vii şi să-mi spui care sunt obiecţiile, dacă mai rămân în picioare. Deci am acoperit şi punctul trei. Următorul.

— Păi, aici n-ar fi nicio problemă. Prietenul meu mi-a spus că persoana care ia postul are casa aranjată, deci aş avea unde locui.

— Super. Deci am ajuns la ultimul punct. Pentru doi tineri îndrăgostiţi, care abia aşteaptă să se căsătorească, n-ar trebui să fie greu deloc.

Domnul Garrington îl cercetase pe Len cu privirea în timp ce îi spusese aceste cuvinte şi observase că tânărul se întristase şi-şi muşca buza.

— Deci?

— Estera nu e pregătită încă pentru căsătorie. Insistă categoric să facă mai întâi operaţia estetică.

— Iar tu, ce crezi?

— Eu m-aş căsători cu ea şi mâine, aşa cum e. Eu o văd din ce în ce mai frumoasă, spuse el, privind visător.

Doctorul încuviinţă.

— Aşa îmi şi închipuiam. Cea care amână este Estera. Nu te iubeşte?

Len se aprinse de mânie.

— Mă iubeşte la nebunie, domnule doctor.

— Atunci, dacă insişti, are să se căsătorească cu tine când ai să-i propui tu.

— Dar dumneavoastră nu înţelegeţi! Nu e chiar atât de simplu pe cât vi se pare.

Domnul doctor Garrington se ridică de pe scaun şi îşi puse mâna pe umărul tânărului.

— Trebuie să realizezi un lucru, Len: Esterei îi este teamă de căsătorie. Îi e teamă că are să te dezamăgească. Câtă vreme tu eşti lângă ea zi şi noapte, ea e foarte mulţumită. E spitalizată de aproape opt luni de zile. Îi e teamă să înfrunte viaţa de după externare. Asta este o reacţie normală. Trebuie să faci în aşa

fel încât ea să-şi dorească să se mărite cât mai curând. Aşa că, retrage-te şi ţine-te foarte tare pe poziţie! Dacă ai să faci cum îţi spun, ai să vezi că va începe să facă progrese imediat.

Cu o săptămână mai târziu, Len se îndrepta spre Lexington, lăsând-o pe Estera foarte înlăcrimată. Următoarele câteva zile fură un coşmar. După cum anticipase, Estera luptase cu dinţii pentru fiecare dintre prevederile din reţetă şi revenise la vechiul ei refren, „Vreau să mor." Însă Len se ţinuse tare pe poziţie.

O sunase în fiecare zi de la locuinţa lui din Lexington, şi în fiecare zi, ea ameninţase să rupă logodna, dacă nu avea să se întoarcă imediat la ea.

— Nu mă iubeşti, se îmbufnă ea. Te-ai săturat de mine şi vrei o pauză, asta e!

Şi uite-aşa, în săptămâna aceea, Len îşi petrecuse fiecare seară plângând până adormea. Estera refuza să mai mănânce, să mai doarmă şi să-şi ia tratamentul. Len ştia că nu-i mai rămăsese decât o singură variantă.

Într-una din zile, când începuse cu vechiul refren, Len prinse receptorul cu ambele mâini şi strigă:

— Încetează odată, şi nu mai fi atât de obraznică! Dacă nu mănânci în seara asta, dacă nu dormi câteva ore şi dacă nu iei tratamentul, să ştii că nu vin deloc în vizită săptămâna asta.

Estera nu îl crezu, aşa că Len refuză să facă drumul de trei ore până la Knoxville ca să-şi vadă logodnica. Ea îşi scoase inelul din deget şi îl puse în sertar, iar în acea seară, refuză să vorbească la telefon cu el. Însă, a doua zi, mâncă binişor, pentru prima dată după câteva zile, îşi luă tratamentul şi, în seara aceea, dormi ore-n şir.

Sâmbăta următoare, Len petrecu o zi întreagă alături de iubita lui. Apoi interveni din nou un moment de criză. Len insista să stabilească data nunţii peste numai trei luni. Asta ar fi însemnat ca ea să-şi termine programul de fizioterapie până la acea dată, ca să se poată externa. Estera refuză categoric. Îi spuse că ea nu putea să facă progrese mai rapid decât făcuse

până atunci şi că, în orice caz, trebuia să-şi facă mai întâi operaţia estetică. Orice ar fi spus el, ea ţinea morţiş la părerea ei.

Cu glasul înecat în lacrimi, Len îşi spuse că trebuia să insiste. „Acum ori niciodată", îşi zise el. Aveau să facă o nuntă modestă, cu doar câţiva membri ai familiei şi prieteni apropiaţi. N-aveau să dea o masă mare sau să cheme un fotograf. Şi, în cele din urmă, la trei săptămâni după ce Len se mutase la Lexington, Estera cedă.

După aceea, domnul doctor Garrington rămase uimit de starea pacientei. La fiecare două săptămâni, Len o ducea în vizită la Tiny Gap. Mătuşa Mary montase la baie şi în dormitorul de la parter, pe care îl eliberase temporar pentru ea, bare speciale pentru cei în scaun cu rotile.

Când merseră pentru prima oară în vizită la Tiny Gap, nu le fu prea uşor. Jean, noua infirmieră a Esterei, venise şi ea. Le-o recomandase unchiul Esterei. Ea deja o cunoştea pe Estera şi se ataşase foarte mult de familia Popescu. În scurt timp, îi deveni foarte devotată acestei fete pe care odinioară o poreclise *Domnişoara Perfecţiune*. De fapt, Len era deja puţin gelos că Estera devenise atât de dependentă de ea. Era deja clar pentru toată lumea că Jean le era acum indispensabilă amândurora.

— Va trebui să te obişnuieşti să mă ai prin preajmă, tinere, îi spuse ea lui Len, îmbufnată, în timp ce se întorceau toţi trei la centrul de recuperare într-o duminică seara.

Len se crispă.

— Ei bine, eu aş vrea să devin un infirmier atât de bun, încât să nu fie nevoie să fii cu noi tot timpul, Jean.

Estera îi zâmbi.

— Da, însă de tine am nevoie pentru altceva, îi şopti ea la ureche. O să vreau să cânţi toată ziua la chitară şi la pian, şi să cântăm împreună, şi să-mi aduci flori, şi, bineînţeles, să mă săruţi, aşa că...

Len îi duse degetul la buze.

— Vrei să fiu slujitorul tău umil. Ei bine, spuse el cu ochii atât de împăienjeniţi de lacrimi, încât abia dacă zări semnul rutier pentru Knoxville pe lângă care trecură, sunt slujitorul tău pentru totdeauna, împărăteasă Estera. Nu pot să spun că sunt „slujitor umil", pentru că tu mereu îmi aminteşti că am ochi frumoşi, şi păr frumos, şi zâmbet, şi voce şi...

— Lasă, că o să am eu grijă să vă ţin cu picioarele pe pământ, nici o problemă, se auzi un glas de pe bancheta din spate. Voi doi, la cât de poetici sunteţi, aveţi mare nevoie să vă ţină cineva cu picioarele pe pământ, ştie Dumnezeu. Voi nu ştiţi decât: flori, muzică, poezie, cântece – viaţa nu e numai roze, să ştiţi!

Jean se opri brusc şi tresări auzindu-se. Ce tot îngăima ea.

Len se uită în oglinda retrovizoare şi observă că dânsa îşi ştergea lacrimile şi îşi ştergea nasul cu batista. Apoi aruncă o privire către Estera, care era cuibărită între perne pe locul din faţă, cam palidă după escapada de sfârşit de săptămână. Avea ochii închişi, şi Len nu era sigur dacă auzise comentariul lui Jean. Însă, după câteva clipe, ea deschise ochii, îi surprinse privirea şi îi răspunse cu un zâmbet fermecător, care îi făcu chipul din nou frumos ca înainte.

— Viaţa nu e numai roze? repetă ea, cu ochii dansând de bucurie. Poate că aşa e, dar dacă e cineva care să-ţi facă viaţa o adevărată poveste de dragoste, atunci acela este numai fermecătorul Len Atwood. Deci, aşa e, Jean, e bine că te avem pe dumneata ca să ne mai aduci cu picioarele pe pământ, însă, în clipa asta, mă simt aproape de al nouălea cer.

De data aceasta, se auzi destul de clar că femeia plângea.

— Jean, te simţi bine? o întrebă ea, cu glasul uşor tremurând.

— Cum să mă simt bine dacă Len al tău mână cu aproape optzeci de mile la oră?

— Iartă-mă, Jean.

— Foarte bine, te-am iertat. Acuma, n-aţi vrea voi doi să-mi cântaţi ceva?

Nunta secolului!

— Acum poți să săruți mireasa, spuse pastorul Cripps către Len.

Cei doi tocmai rostiseră jurămintele, iar toți cei prezenți simțeau că acele cuvinte pe care mirii le repetaseră aveau în dimineața aceea o însemnătate deosebită.

Margaret, care era domnișoară de onoare, întoarse scaunul cu rotile, ca mireasa să fie față în față cu mirele. Esterei îi fusese groază de acest moment. Len îi spusese că avea să o sărute prin voal, care era destul de transparent, sau că aveau să omită cu totul această parte a ceremoniei. Însă ea îi șoptise că trebuia să înceapă viața de căsnicie așa cum doreau să o și continue – cu sinceritate și adevăr.

— Vei avea o mireasă mutilată, spusese ea printre lacrimi, iar acesta este un adevăr pe care nu îl putem ascunde nici de noi înșine și nici de prietenii noștri.

Așa că, acum, când Len se aplecă să o sărute, ea își ridică mânuța în mănușă albă și își dădu vălul la o parte. Mirele privi un răstimp cu multă dragoste în ochii ei, iar apoi îi dădu un sărut chiar pe cicatricea aceea urâtă care îi brăzdase obrazul drept. Nimeni nu-și putu stăvili lacrimile de bucurie, atunci când Keith Cripps făcu un pas înainte și anunță cu glasul lui strident:

— Doamnelor și domnilor, vi-i prezint pe doamna și domnul Len Atwood.

Oaspeții începură să chiuie de bucurie. Domnul doctor Garrington se întoarse către doamna asistentă Gadger și spuse, cu glasul sugrumat de lacrimi:

— V-am spus eu că are să fie nunta secolului!

Estera le dăduse voie prietenilor să-și aducă aparatele de fotografiat, însă nu angajaseră un fotograf oficial pentru nuntă.

— Să încercăm, vă rog, ca nunta să fie simplă și succintă, îl rugase Mary pe Hugh. Estera e încă foarte slăbită.

Într-adevăr, nunta fu simplă și succintă, își spuse Ron, în timp ce se încolona împreună cu ceilalți în soarele fumos de mai. Nu putea să nu compare această zi cu nunta fastuoasă pe care o plănuise în urmă cu patru ani, care i se păruseră a fi atât de lungi.

Toți fuseseră surprinși că Ron acceptase invitația de a veni la nuntă.

— Viața trebuie să-și reia cursul, iar acesta cred că e primul pas spre normalitate, îi spusese el lui John Popescu, în timp ce veneau spre Lexington în după-amiaza aceea.

Însă acum, așteptându-și rândul să îi felicite pe cei doi, inima îi bătea de parcă voia să îi iasă din piept. Gabi, privindu-l, își spuse că probabil făcuse o mare greșeală să vină la nuntă. Și el însuși spera să nu o tulbure pe Estera cu prezența lui.

— Felicitări! se pomeni Ron spunând, aproape mecanic, și întinse mâna spre vărul său.

— Mulțumesc, Ron. Mă bucur tare mult că ai venit.

Apoi Ron se îndreptă către scaunul cu rotile. Estera își ridică voalul, spre surprinderea soțului ei. Știa că, pentru ea, acesta era un moment foarte greu. Dar vărul lui se aplecă și o luă de mână.

— Felicitări, Estera! repetă Ron. Mă bucur foarte mult pentru voi doi.

Mary îi făcuse o rochie albă, simplă, și îi prinsese în buclele ei bogate și strălucitoare o cununiță de trandafiri. Părul ei negru îi ajungea acum până pe umeri. Ron observă dintr-o privire că Estera se schimbase foarte mult în bine în ultimele nouă luni,

însă observă, de asemenea, că fata din căruțul cu rotile era foarte diferită de acea Estera Popescu pe care o văzuse în toată splendoarea ei la nunta Ramonei, cu doi ani în urmă.

— Mă bucur că ai venit, prezența ta a însemnat mult pentru noi doi, îi spuse mireasa.

Ron observă că glasul nu i se schimbase deloc, nici zâmbetul, nici ochii ei mari și negri.

— Trebuia să vin să văd cum se prezintă verișorul meu, glumi Ron. Îți urez tot ce este mai bun, Len, îi spuse cu lacrimi în glas, și ție la fel, Estera, spuse el, întorcându-se spre fata din scaunul cu rotile.

Len tocmai se pregătea să-i răspundă, însă Ron deja dispăruse. Privi atunci spre soția lui, întrebându-se dacă emoția revederii vărului său n-o tulburase. Ea îi zâmbi, apoi îi luă mâna și i-o strânse, ca să-l liniștească.

— Nu-ți face griji, spuse ea ușor. Sper din toată inima ca, într-o zi, vărul tău să fie la fel de fericit cum suntem noi azi. Merită.

— Așa e, merită, răspunse soțul ei. Dar tu ești tare obosită. E timpul să plecăm acasă. Ești gata?

— Cum să nu! îi răspunse Estera cu un zâmbet radios.

Gabi privi cum mirele își ducea mireasa, privind-o cu atâta dragoste și grijă. Era o imagine atât de frumoasă. Ce-i drept, cu ani în urmă, își închipuise cu totul altfel – și mult mai fastuoasă – nunta frumoasei sale surori, însă, în acea sâmbătă după-amiază, Gabi Îi era foarte recunoscătoare Domnului. Avusese mare nevoie de El în ultimele șase luni. Nu-i fusese ușor să treacă peste privirile lungi și sprâncenele ridicate. Cei din familie fuseseră foarte înțelegători, însă ea nu putea nicicum să uite că îi dezamăgise teribil.

Auzi un scâncet din coșulețul de lângă ea și se întoarse. Băiețelul ei se trezise și, curând, trebuia să-i dea să mănânce. Dădu păturica la o parte.

— S-a trezit David, Gabi? întrebă Mary, apropiindu-se de locul unde era așezată nepoata ei.

Gabi refuzase să fie domnișoară de onoare, iar Estera, deși fusese dezamăgită, îi înțelesese motivul.

— Ce mult a crescut într-o lună, șopti Mary, privind la bebelușul din brațele lui Gabi.

— Da, a crescut, nu-i așa? spuse Gabi mândră.

Cu patru săptămâni în urmă, dăduse naștere unui băiețel de patru kilograme și jumătate. Larry o vizitase la spital imediat după ce născuse și păruse foarte încântat să-l vadă pe copilaș. Hotărâseră împreună să-i pună numele David. Larry încercase să se împace cu Gabi. Îi adusese flori, o luase de mână și, aplecându-se să o sărute, îi șoptise la ureche:

— Încă mi-e dor de tine, Gabi.

— Nu îți ține Charlene de urât? întrebase ea dulce, gândindu-se încă la cuvintele pe care i le spusese Sally când vorbise cu ea la telefon cu două zile înainte: *„Larry are să vină să vadă bebelușul, îi spusese ea. Poate că nu ți-ar strica să știi că cele mai multe nopți le petrece cu blonda lui, Charlene, care pare nelipsită din apartamentul de la demisol. Ți-am spus asta doar ca să știi ce fel de om e și cum să-l tratezi."*

Gabi fusese furioasă, dar, în același timp, bucuroasă să audă așa ceva. Furioasă că băiatul ăsta părea să nu aibă niciun fel de principiu, dar bucuroasă că, știind acest lucru, avea să-i fie mai ușor să nu se simtă obligată față de el. Deja îi era obligată din cauză că el era tatăl copilului, iar asta era, își spuse ea cu durere în suflet, o obligație destul de mare.

— Ce bebeluș frumos, Gabi!

Aceste cuvinte o readuseră imediat cu picioarele pe pământ. Sosise clipa de care îi fusese cel mai groază. Nu se văzuse cu Aaron Gardner de la Crăciun, iar pe atunci, în afară de câțiva membri apropiați ai familiei, nu știa nimeni că era însărcinată.

— Aşa e! O splendoare de copil, spuse Mary, sărindu-i lui Gabi în ajutor.

— Are ochii tăi, spuse Aaron, aplecându-se să-l vadă şi atingându-i degeţelele.

Gabi încuviinţă. Aşa era, avea ochii ei, însă îşi aduse aminte de ceea ce-i spusese doamna asistentă de la spital, când Larry luase pentru prima oară bebeluşul în braţe: *„E leit tată-su!"*, spusese ea. Larry zâmbise satisfăcut în sinea lui şi murmurase, ca pentru sine: *„Mă întreb dacă, până la urmă, are să predomine gena familiei Porter sau cea a familiei Popescu? Poate că n-are nicio importanţă, dar totuşi – cine ştie? Poate că o genă sau cealaltă are să încline balanţa spre felul în care se va dezvolta. Predicator? Politician? Ştrengar? O să aibă de unde să aleagă."*

Aaron observă că Gabi era cu gândul foarte departe.

— Am înţeles că ai să pleci curând în România cu Mary, zise el, gândindu-se că era cel mai bine să schimbe subiectul.

Se simţea foarte stânjenit în prezenţa lui Gabi.

— Da. Plecăm luna viitoare, spuse ea, şi chipul i se lumină deodată a zâmbet, amintindu-i tânărului mai mult de acea Gabi pe care o întâlnise vara la Indianapolis.

— Şi eu am să fiu pe-acolo. Poate că o să ne întâlnim.

— Poate, răspunse Gabi, privind tot spre bebeluşul pe care îl ţinea acum în braţe. Am înţeles că ţi-ai făcut nişte prieteni în biserica de la Ploieşti pe unde am copilărit, spuse ea uşor ironic.

Aaron se îmbujoră puţin; se îndreptă apoi de spate şi spuse pe un ton destul de calm:

— Da, chiar aşa e. Am corespondat cu Lena Colescu. Cred că e o veche prietenă de-a ta.

Chipul lui Gabi se întunecă puţin.

— Ei, da, o ştiu destul de bine, am fost colege de şcoală.

Aaron ridică din sprâncene. Intuise foarte bine din acest răspuns că Gabi nu o considera pe Lena o prietenă atât de apropiată. Dacă nepotul lui Hugh Gardner chiar ţinea

neapărat să-şi aleagă o fată din România, pentru că, ce-i drept, avea şi el ceva sânge de român în el, Gabi şi-ar fi dorit să-şi fi ales totuşi pe altcineva decât pe Lena. Cele două fete nu se înţeleseseră niciodată prea bine una cu alta. Erau caractere total opuse în toate privinţele. Se întreba ce găsise Aaron la ea, în afara faptului că era, ce-i drept, foarte frumoasă. Dar îşi aduse aminte că bărbaţii, chiar şi cei creştini, ca Aaron, erau atraşi ca albinele la miere de fetele cu ten catifelat, cu buze roşii şi cu trup mlădios. Iar Lena era o splendoare, trebuia să recunoască. Ea şi Estera erau considerate cele mai frumoase fete din toată biserica.

Tocmai atunci se dădu anunţul că mirele şi mireasa aveau să plece. Aaron se retrase, dar privi încă o dată la Gabi şi la bebeluş. Era o imagine înduioşătoare: Gabi, subţirică şi firavă, într-o rochiţă lungă, verde deschis, cu părul prins lejer cu o fundiţă de aceeaşi culoare, uitându-se zâmbind la bebeluşul atât de mic pe care îl ţinea în braţe. Pruncul o sorbea din priviri şi îşi prinsese un degeţel în jurul degetului ei inelar, acolo unde ar fi trebuit să fie verigheta. Aaron îi întâlni privirea câteva clipe, însă ea întoarse imediat capul.

— Oare de ce mă evită întotdeauna? bombăni el, în timp ce ieşea afară în urma mirilor. Poate că nu sunt genul ei, îşi spuse.

Apoi îşi aduse aminte de frumoasa lui Lena şi zâmbi. Mireasa lui va fi o fată inocentă, curată ca un crin şi dulce ca un înger, cu părul lung şi negru, cu pielea măslinie şi cu ochi mari, negri şi luminoşi.

Len închiriase pentru câteva zile un microbuz special pentru mireasa lui. Când împinse căruciorul pe trapă şi închise uşa, prietenii care priveau de pe trotuar începură să chiuie de veselie. Len se urcă la volan şi le făcu semn cu mâna, tuturor.

— Să-i aibă bunul Dumnezeu în pază, spuse Jean din toată inima.

— Amin, spuse persoana de alături.

Își ridică privirea. Era chiar Ron Atwood. Îl prinse de bra[ț] și îi spuse:

— Ești un băiat tare curajos dacă ai putut să vii la nuntă, Ron. Lasă, nu-i nimic, o să vină ziua să spun *Amin* și la nunta ta, nicio grijă. Să știi că aștept invitație!

Ron râse emoționat.

— Nu prea am nicio șansă de așa ceva în viitorul apropiat, Jean. O să mai dureze mult.

— Da? Ține minte ce-ți spun eu: fete minunate se găsesc peste tot. Da, știu ce vrei să spui, interveni ea repede, văzându-i expresia, însă cred că nu vezi pădurea de copaci.

— Poftim?

— Ei, lasă. Nu mai contează. Dacă ți-aș explica ce-am vrut să-ți spun, ai zice că sunt nebună de legat.

Microbuzul se pierduse în zare, iar mulțimea se împrăștia.

— Trebuie să ții minte că, uneori, cele mai frumoase flori cresc în pâlcuri. Unde ai găsit una, caută, și ai să vezi că mai găsești.

Ron dădu să-i răspundă, însă Jean deja plecase. Câteva minute mai târziu, în timp ce se îndrepta spre mașină, cuvintele ei încă îi mai stăruiau în minte. „O să mai dureze foarte mult timp, își spuse el, întorcând cheia în contact, până să mă mai gândesc la o altă fată. Dar, mai întâi, vreau să Îl cunosc pe Dumnezeu, pe care L-am neglijat de-atâta vreme, și vreau să-I dăruiesc inima mea în întregime."

Între timp, microbuzul mirilor parcase în fața casei cu numărul 50 de pe Aleea Ash. Estera îl urmări pe Len cu privirea, în timp ce se îndrepta spre ușă, pregătindu-și cheile să descuie: încă nu-i venea a crede că e căsătorită.

— Ei, doamnă Atwood, ești gata? întrebă el, venind înapoi la microbuz.

Ea își întinse mâinile spre el. El o ridică cu grijă și, luând-o pe brațe, se îndreptă spre casă.

— Ești fericită?

— Sunt îngrozită, îi șopti ea.

Însă zâmbea printre lacrimi.

— Nu mai mult decât mine.

— Ție nu ți-e teamă de nimic, Len Atwood.

— Nu? Atunci pune mâna să vezi cum îmi bate inima. Simți?

Estera își puse mâna micuță pe pieptul lui Len. Len o ținu strâns.

— La bine și la greu, murmură el.

— Fie bolnavi, fie sănătoși, spuse Estera, cu glasul tremurând.

— Până ce moartea ne va despărți, se pomeniră spunând într-un glas.

— Ești gata? Ține-te bine, îi spuse Len, în timp ce o trecu pragul.

Estera privi în jur și tresări de uimire. Totul fusese aranjat atât de frumos; era clar că niște mâini pline de dragoste lucraseră din greu.

— Este absolut superb, Len, spuse ea, minunându-se, și este primul nostru cuib!

— Așa e, primul nostru cuib! repetă el, așezând-o ușor pe canapea. Acum, haide, să înălțăm o cântare pentru a sărbători noua noastră viață împreună. Căsnicia noastră va fi plină de cântec, spuse Len încet, deschizând capacul pianului cu coadă, care aproape că ocupa întreaga sufragerie. Așa că, hai să-ncepem cu o cântare!

— Ce pian frumos, spuse Estera încântată.

— Da, a fost al mamei mele. Deci, spuse el, trecându-și degetele peste claviatură, ce cântare să cânt?

— Numai harul.

— Dar pe asta nu o pot cânta așa cum trebuie.

— Dar pot să o cânt eu. Tu mă acompaniezi la pian, iar eu am să cânt. Ridică-mă puțin mai sus, te rog, Len.

El veni și îi aranjă pernele pe canapea, apoi se întoarse la pian.

Len își spuse că n-o mai auzise niciodată pe Estera cântând atât de frumos ca în seara aceea. Iar când terminară cântarea, el veni lângă canapea și îngenunche.

— Len, roagă-te pentru căsnicia noastră, te rog.

Len îi prinse mânuța ei delicată într-a lui.

— Doamne drag, începu el, cu glas răgușit, Estera și cu mine începem o nouă viață. Te rugăm, spuse el, dar glasul i se frânse de emoție și se opri.

Estera îl strânse de mână, încurajându-l, iar el continuă:

— Te rugăm să binecuvântezi căsnicia noastră. Fiecare pas are să fie făcut numai prin harul Tău.

El se opri din nou, iar de data aceasta, soția lui continuă rugăciunea:

— Da, Doamne, eu, personal, am în mod deosebit nevoie de harul Tău pentru a scăpa de mânie, pentru a avea răbdare, pentru a face din mine o soție cu care Len să se poată înțelege. Și, adăugă ea, iar Len nu se putu abține să nu deschidă ochii și s-o privească – era schimbată total la față: cicatricea era tot acolo, și paloarea, și slăbiciunea, însă avea din nou acea frumusețe și pace angelică – te rugăm să ne arăți cum să ne ferim de *cortina de catifea*. Amin.

— Amin, repetă Len și o sărută îndelung pe soția lui.

— Unde e Jean? șopti Estera.

— Ce întrebare! replică Len, prefăcându-se ofensat. I-am dat liber timp de o săptămână, bineînțeles.

— Dar cum ai să te descurci? Adică...

— Numai harul, Estera, n-am cântat noi așa?

Soția lui zâmbi fericită și, lăsându-se pe perne, își închise ochii.

— Da, răspunse ea încet, cu glasul tremurând, la fiecare pas are să fie numai harul.

Cuprins